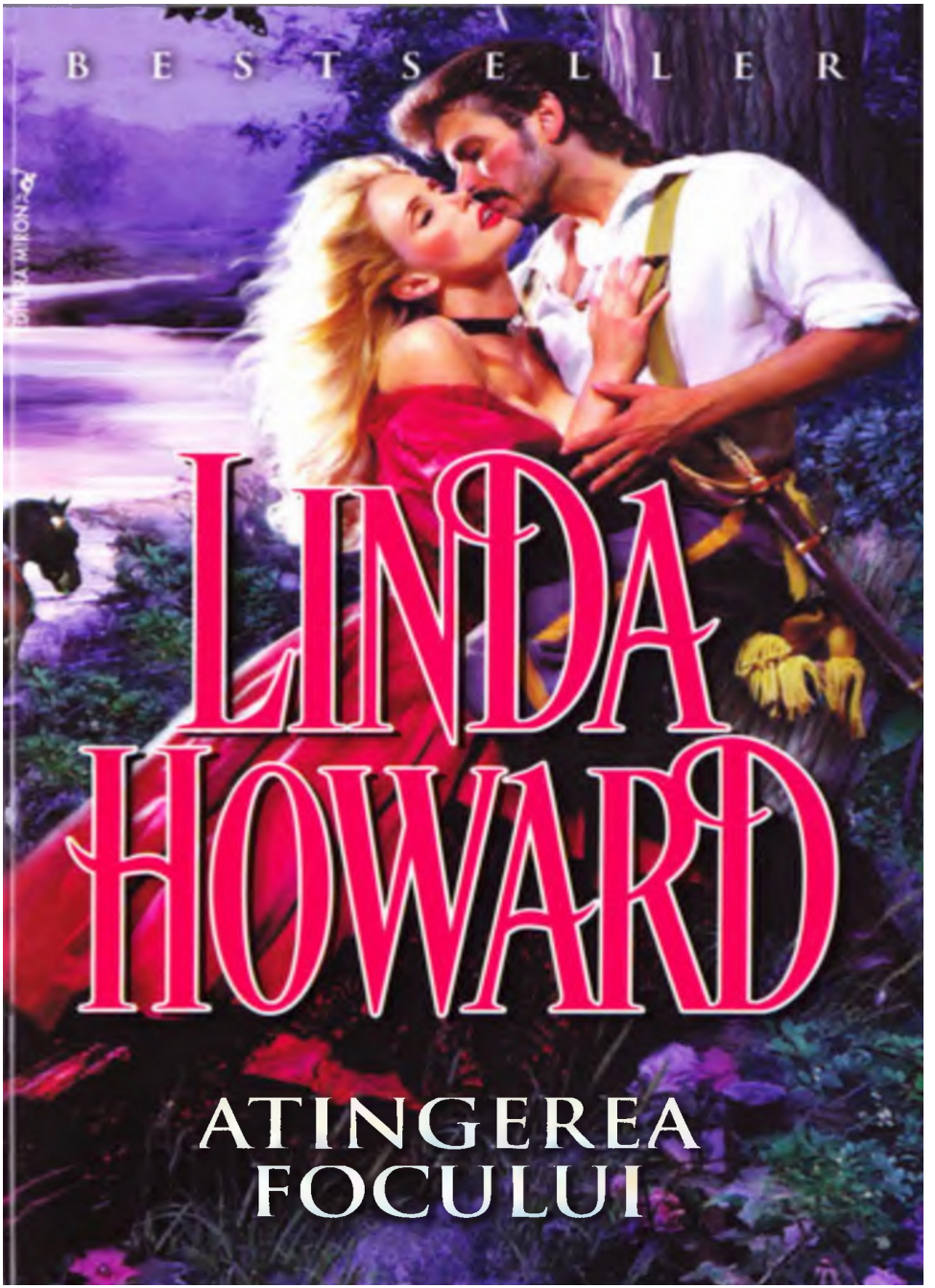
BESTSELLER
LINDA HOWARD
ATINGEREA FOCULUI

ULU

LINDA HOWARD
ATINGEREA FOCULUI

The touch of fire by Linda Howard
Toate drepturile rezervate acestui titlu
aparţin Editurii MIRON

Traducerea:
Lucia OSTAFI-ILIESCU

CAPITOLUL 1

1871, Statul Arizona

Cineva l-a urmărit în cea mai mare parte a zilei. Observase o scurtă sclipire în depărtare, când s-a oprit în jurul prânzului să-şi potolească foamea. Doar o scurtă sclipire strălucitoare, ce durase o fracţiune de secundă, dar suficientă pentru a-l pune în gardă. Se pare că soarele s-a oglindit într-o cataramă, sau pe un pinten lustruit. Oricine era în urma lui, a fost cam neglijent, aşa că a pierdut avantajul surprizei.

Rafe Mecay nu intră în panică; continuă să călărească, parcă fără un ţel precis şi având tot timpul din lume ca să ajungă undeva. În curând va cădea întunericul şi hotărî că ar fi mai bine să afle cine îl urmăreşte, înainte de a campa pentru noapte. În afară de asta, conform calculelor sale, urmăritorul ar fi trebuit să apară până acum pe cărarea dintre copaci, pe care venise el. Mecoy scoase binoclul din geanta-de la şa şi păşi în umbra unui pin mare, asigurându-se că nicio lumină reflectată nu putea să-l dea şi pe el de gol. Îşi îndreptă binoclul spre

cărarea, unde îşi închipuia că ar putea-să fie urmăritorul, şi în curând îl descoperi: un călăreţ, pe un cal cafeniu închis, cu o pată albă pe piciorul din dreapta faţă. Omul ţinea calul la trap şi în timpul mersului se apleca să examineze urmele. Mecay trecuse pe acolo cu o oră înainte, sau cam atât.

Ceva în legătură cu călăreţul acela i se părea cunoscut. Mecay ţinu binoclul fixat pe silueta din depărtare, încercând să-şi răscolească amintirile, dar nu vedea prea bine faţa omului. Poate că felul în care stătea în şa, sau poate calul, îi dădeau o senzaţie chinuitoare că undeva, cândva, îl văzuse sau îl întâlnise pe acest om, şi că nu-i plăcuse ce a văzut. Dar nu putu să-şi amintească numele. Harnaşamentul calului nu era neobişnuit, şi nici îmbrăcămintea omului nu era ieşită din comun, cu excepţia poate a pălăriei negre, cu calota turtită şi borul garnisit cu argintiu…

Trahern.

Respiraţia lui Mecay îi ieşi şuierând printre dinţi.

Recompensa pusă pe capul lui trebuie că era foarte mare, dacă a atras pe cineva ca

Trahern. Reputaţia acestuia era de bun vânător, de afurisit de bun pistolar, care nu se oprea niciodată, nu renunţa niciodată.

Cei patru ani în care a fost urmărit nu-i permiteau lui Mecay să facă ceva pripit sau prostesc. Avea de partea lui timpul, surpriza, şi experienţa. Trahern nu ştia asta, aşa că urmăritorul devenea urmărit. Vânătorul devenea vânat.

Pentru cazul în care şi Trahern avea binoclu, Mecay încălecă şi intră mai adânc printre copaci, înainte de a da un ocol spre dreapta, punând o mică movilă între el şi urmăritor. Dacă îl învăţase ceva războiul, era că trebuia să ştie configuraţia terenului şi automat să aleagă ruta ce îi oferea, pe cât posibil, atât acoperire, cât şi posibilităţi de scăpare. Putea să-şi acopere urmele şi să scape de vânătorul de recompense aici în pădure, dar războiul îl mai învăţase ceva: să nu laşi niciodată un duşman pe urmele tale. Dacă nu se ocupa de el acuma, se va ocupa acesta de el mai târziu, când circumstanţele nu i-arfi fost favorabile lui. Când Trahern s-a hotărât să câştige recompensa, şi-a semnat şi condamnarea la moarte. De multă vreme,

Mecay nu mai avea niciun scrupul să-i ucidă pe cei care-l urmăreau, era ori viaţa lui, ori a lor şi se simţea îngrozitor de obosit să mai fugă.

Când reveni pe urmele lui, cam după un kilometru jumătate, îşi lăsă calul ascuns în spatele unui afloriment stâncos şi-şi continuă drumul pe jos, spre locul de unde putea să vadă drumul iniţial. După calculele lui, vânătorul de recompense ar fi trebuit să ajungă aici cam într-o jumătate de oră. Mecay îşi ţinea puşca într-o teacă agăţată pe spate. Era o puşcă cu repetiţie, pe care o avea cam de doi ani. Era perfect corespunzătoare pentru distanţe lungi. Îşi alese un loc unde să aibă acoperire, un pin ce avea la rădăcină un pietroi înalt şi se aşează în poziţie de aşteptare.

Dar minutele treceau şi Trahern nu apăru. Mecay stătea lungit şi nemişcat şi asculta zgomotele din jurul său. Păsărelele ciripeau nestingherite, pentru că stând nemişcat atâta timp, se obişnuiseră cu el. Oare ceva l-a făcut suspicios pe Trahern? Lui Mecay nu-i venea să creadă că a făcut ceva greşit. Poate că Trahern s-a oprit să se odihnească,

punând prudent o distanţă mai mare între el şi prada lui, până când va fi gata să întreprindă ceva. Acesta era şi modul în care îi plăcea lui Mecay să acţioneze. O mulţime de oameni fuseseră ucişi încercând să facă ceva, când şansele erau împotriva lor.

Colonelul Mosby a spus întotdeauna că, într-o ambuscadă, Rafe Mecay era cel mai bun soldat pe care-l cunoştea, deoarece avea răbdare şi rezistenţă. Mecay putea să suporte disconfortul, foamea, durerea şi plictiseala, scoţându-şi-le din mine şi, în loc de asta să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea. Acuma, întunericul care se apropia, îi deschidea alte posibilităţi. Trahern s-a putut opri să-şi facă tabăra pentru noapte, în loc să încerce să-şi urmărească prada în lumina ce se diminua. Poate s-a gândit că ar fi mai bine să aprindă un foc pentru cină şi să stea să aştepte momentul lui; dar oare Trahern nu era suficient de deştept să-şi dea seama că un om care fuge se poate descurca şi cu hrană rece şi, oricum, numai un afurisit de nebun s-ar culca lângă foc. Un om putea

supravieţui aprinzând un foc mic pentru a-şi pregăti mâncarea, apoi stingându-l şi alegându-şi alt loc de dormit.

Şansa lui Mecay era să rămână pe loc şi să-l prindă pe Trahern, când va veni pe cărare, sau să se întoarcă înapoi puţin şi să încerce să-l găsească în tabăra pe care probabil şi-a ridicat-o, sau să folosească întunericul, pentru a pune o distanţă şi mai mare între ei.

Lângă îngrămădirea de stânci unde îl lăsase, calul nechează uşor şi Mecay înjură violent. Şi imediat auzi un nechezat de răspuns, exact în spatele lui. Reacţionă imediat, rostogolindu-se şi îndreptând ţeava puştii în toate direcţiile. Trahern se afla în spatele lui, spre stânga şi cel mai surprinzător fapt era că Trahern, cu pielea lui deschisă la culoare, se uita în direcţie greşită, spre calul lui Mecay. Mişcarea animalului îl făcuse să se răsucească şi Mecay avu ocazia primei împuşcături, dar Trahern o evită răsturnându-se pe o parte şi glonţul se pierdu. Împuşcătura lui Trahern veni instantaneu.

Creasta movilei se afla exact în spatele lui

Mecay şi pur şi simplu se rostogoli peste ea, şi în acest proces, în gură îi intrară praf şi ace de pin, dar era mai bine decât să fi intrat un glonţ. Scuipă murdăria şi sări în picioare, dar aplecat cât mai mult, pentru a menţine movila între el şi Trahern. Tăcut se mişcă spre dreapta, croindu-şi drum înapoi, spre calul lui.

Nu mai era acolo. La dracu', ce a făcut Trahern ieşind de pe potecă în felul acesta? Vânătorul de recompense nu se aşteptase la nimic, sau nu fusese surprins, când şi-a găsit prada exact sub nasul lui. Ei bine, drace, uneori chiar şi cei mai buni copoi nu dădeau rezultate, dar acum Trahern era exact pe urmele lui şi el pierduse avantajul surprizei.

Reuşi să ajungă la adăpostul altui pin mare şi se lăsă pe un genunchi în spatele lui, rămânând nemişcat şi tăcut cu urechile ciulite. Dăduse de necaz şi ştia asta. Tot ce avea Trahern de făcut era să se instaleze acolo, de unde putea să-i vadă calul, şi astfel îl prindea pe el în cursă. Singura lui şansă era să-l localizeze pe Trahern, înainte ca acesta să-l localizeze pe el, dar o mulţime

de oameni muriseră încercând să facă asta.

Apoi un zâmbet lipsit de umor îi apăru în colţurile gurii dure. Mai rămăseseră doar câteva minute de lumină. Dacă Trahern ar fi vrut să vadă cine putea să se furişeze mai bine în întuneric, Mecay era încântat să-i arate.

Închise ochii şi-şi ciuli urechile să prindă fieccare zgomot, fără să fie distras de privire, care dilua atenţia. Remarcă o creştere gradată a foşnetului insectelor şi a orăcăitului broaştelor de copac, ca şi cum locuitorii nopţii îşi vedeau de treburile lor. Când deschise din nou ochii, cam zece minute mai târziu, vederea îi era deja obişnuită cu întunericul şi putu cu uşurinţă să distingă silueta copacilor şi a tufişurilor.

Îşi băgă ace de pin în pinteni, pentru a-i împiedica să zornăie şi puse puşca la loc, în teaca de pe spate; puşca aceea lungă era prea incomod să o ţină în mână, în timp ce se târa prin întuneric. Îşi scoase revolverul din toc, apoi se lăsă pe burtă şi se târî spre adăpostul unui pâlc de tufişuri.

Răceala pământului de sub el îi aminti că iarna nu plecase definitiv. În timpul căldurii

zilei îşi scosese haina şi o legase în spatele şeii. Acum, soarele apusese şi temperatura scăzuse.

Îi mai fusese frig şi altădată şi mirosul părunzător al acelor de pin îi amintea că se mai târâse pe burtă, mai mult decât o dată. În ’63 ocolise complet o patrulă yankee târându-se pe burtă, oprindu-se în spatele santinelei, apoi se întorsese la Mosby şi îi raportase forţa şi plasamentul patrulei. De asemenea, într-o noapte ploioasă de noiembrie, se târâse prin noroi, cu un glonţ în picior şi cu yankeii scormonind tufişurile în căutarea lui. Doar faptul că fusese atât de total acoperit de noroi îi permisese să scape, să nu fie capturat.

Îi trebui o jumătate de oră să se întoarcă înapoi, pe creasta movilei şi să alunece peste ea, sinuos ca un şarpe ce intră în râu. Apoi făcu încă o pauză, lăsându-şi ochii să rătăcească la întâmplare, în timp ce examina copacii înconjurători, după o formă ce nu le aparţinea, ascultând un zgomot de copită, sau un sforăit de cal. Dacă Trahern era atât de deştept cum se presupunea că e, însemna că a mutat caii, dar poate că a fost

prea prudent ca să-şi dezvăluie prezenţa în felul acesta.

Cât de mult timp putea Trahern să rămână în stare de alertă, cu toate simţurile încordate? Efortul îi epuiza pe cei mai mulţi dintre oameni, dacă nu erau obişnuiţi. Mecay era atât de obişnuit, încât nici măcar nu trebuia să se gândească la aşa ceva. Ultimii patru ani nu fuseseră prea diferiţi de anii războiului, cu excepţia faptului că acum era singur şi nu primea bani, arme, sau cai de la trupele Uniunii. Şi dacă ar fi fost prins acum, nu ar fi fost eliberat într-un schimb de prizonieri; niciun om al legii n-ar fi făcut-o. Răscumpărarea pusă pe capul lui, mort sau viu, garanta acest lucru.

Lăsă să treacă peste o oră, mişcând din când în când un muşchi, apoi începu să-şi croiască drum mai aproape de aflorimentul stâncos, unde îşi lăsase calul, oprindu-se la fiecare câţiva paşi ca să asculte. Mergea încet; aşa că îi luă pese o jumătate de oră să străbată 15 metri şi estima că avea cel puţin 100 de metri de parcurs. În sfârşit prinse zgomotul unui scrâşnet de potcoavă pe piatră, ca şi cum un animal îşi schimba

greutatea de pe un picior pe altul, şi suspinul profund al unui cal care dormea. Nu putea să-şi vadă nici calul lui, nici pe al lui Trahern, dar direcţia zgomotelor îi spunea că al lui era tot acolo unde îl lăsase. Trebuie că Trahern a hotărât să nu rişte să se expună prea mult mutând animalele.

Acuma întrebarea era, unde se afla Trahern? Undeva, cu o vizibilitate bună asupra calului lui Mecay. Undeva, unde găsise acoperire pentru el. Şi oare mai era încă în alertă, sau simţurile lui se diminuaseră, din cauza încordării? Oare nu a adormit?

Mecay socoti că erau aproximaiv cinci ore, de când Trahern îşi începuse urmărirea, ceea ce însemna că era ora zece. Trahern era prea bun să-şi permită să-şi relaxeze atenţia aşa devreme. Dimineaţa simţurile erau amorţite şi apărarea era slăbită, când pleoapele se simţeau nisipoase şi cântăreau câteva tone fiecare, când mintea era amorţită de epuizare.

Oare Trahern, conştient că Mecay ştia asta, va spera ca el să aştepte? Oare Trahern nu s-ar simţi destul de în siguranţă

să fure o oră sau cam atât de somn, considerând că orice încercare a lui Mecay de a-şi recupera calul va fi făcută înaintea zorilor? Sau că sperietura unui cal care moţăie, ar face suficient zgomot pentru a-l trezi?

Mecay rânji, simţind cum îl inundă îndrăzneala. Drace, ar putea tot aşa de bine să se ridice şi să se ducă chiar acum la cal. Şansele erau aceleaşi, indiferent ce ar face. Când părea că e condamnat, indiferent dacă acţiona sau nu, învăţase că cea mai nesăbuită alegere avea cea mai bună şansă de succes.

Se apropie şi mai mult de stâncile ce îi adăposteau calul, apoi aşteptă până când zgomotele îi făcură cunoscut că animalul s-a trezit. Mai aşteptă câteva minute, apoi se ridică tăcut în picioare şi se îndreptă spre marele murg, ce îi simţi mirosul şi îl împunse afectuos cu capul. Mecay mângâie botul moale şi catifelat, apoi apucă frâul şi cât mai repede putu se săltă în şa. Sângele îi alerga prin vene, aşa cum se întâmpla întotdeauna în astfel de situaţii, şi trebui să-şi încleşteze dinţii pentru a se reţine să nu-

şi descarce tensiunea printr-un urlet asurzitor. Calul se cutremură sub el, simţindu-i bucuria sălbatecă, în faţa riscului asumat.

Îi trebui o stăpânire de sine de fier, ca să întoarcă încet calul şi calm să plece mai departe, dar terenul era prea neregulat, ca să meargă la trap. Acuma era cel mai periculos moment, pentru că era foarte posibil ca Trahern să se fi trezit…

Auzi în spate sunetul unei piedici ridicate şi brusc se aplecă pe gâtul calului, în timp ce trăgea de frâu spre dreapta şi dădu pinteni. Simţi arsura ascuţită din partea stângă, cu o fracţiune de secundă înainte să audă împuşcătura. Scăpărarea gurii de foc dezvălui poziţia lui Trahern şi Mecay inspiră adânc şi trase, înainte ca Trahern să poată să o facă din nou. Apoi calul cel mare o luă la goană, încurajat de încă o împunsătură a pintenilor lui Mecay şi întunericul îi înghiţi. Putea să audă înjurăturile lui Trahern, chiar şi peste bubuitul potcoavelor.

Îngrijorat să nu-şi frângă gâtul, îşi frână calul, înainte de a ajunge mai departe. Partea stângă îl ardea infernal şi ceva umed

i se prelingea în jos pe un crac al pantalonilor. Cu calul în mers, Mecay îşi scoase cu dinţii mănuşa şi se pipăi, găsind în cămaşă două găuri şi găurile corespunzătoare din trupul lui, pe unde intrase şi ieşise glonţul. Îşi smulse eşarfa de la gât şi o făcu tampon în interiorul cămăşii, folosindu-şi, cotul pentru a o ţine apăsată pe răni.

La dracu', ce frig era! Un tremur convulsiv începu din cizme şi se răspândi prin tot corpul, zgâlţâindu-l ca pe un câine ud şi făcându-l aproape să leşine de durere. Îşi puse la loc mănuşa, îşi scoase haina grea de lână din sulul aşternutului şi şi-o puse pe umeri. Tremurul continuă şi umezeala se prelingea de-a lungul piciorului stâng. Ticălosul nu atinsese niciun organ vital, totuşi pierdea mult sânge.

Jocul de a ghicitul reîncepu. Trahern probabil că se aşteptase să călărească cu forţă şi repede, ca să pună o distanţă cât mai mare între ei, până la răsăritul soarelui. Mecay îşi închipui că mersese ceva când îşi opri calul într-un pâlc des de pini şi descălecă. Îi dădu animalului un pumn de

mâncare şi puţină apă, îl bătu uşor pe gât în semn de apreciere a devotamentului lui şi dezlegă sulul aşternutului. Trebuia să oprească sângerarea şi să se încălzească, sau Trahern îl va găsi zăcând inconştient pe cărare.

Punând gamela cu apă alături, se înfăşură în pled şi se întinse pe un strat gos de ace de pin, pe partea stângă, astfel încât greutatea lui să apese pe rana din spate, în timp ce el îşi presa podul palmei pe rana de ieşire a glonţului, din faţă. Poziţia îl făcu să geamă de durere, dar era convins că disconfortul era mai bun, decât sângerarea până la moarte. Să doarmă era exclus. Chiar dacă durerea i-ar permite, nu îndrăznea să se relaxeze.

Nu mâncase de la prânz, dar nu-i era foame. Bău puţină apă din când în când, şi se uită la strălucirea stelelor, prin acoperişul gros al copacilor de deasupra capului. Asculta orice sunet de urmărire, deşi nu se aştepta cu adevărat ca Trahern să vină după el aşa curând. Se auzeau doar zgomotele naturale ale nopţii.

Încet începu să se încălzească şi durerea

fierbinte din partea stângă făcu loc unei pulsaţii surde. Cămaşa i se scorojise, ceea ce însemna că nu mai curgea sânge proaspăt. Îi era greu să stea treaz, dar refuză să cedeze letargiei crescânde. Va fi timp pentru somn, mai târziu, după ce îl va ucide pe Trahern.

Nici nu se iviseră zorile, când se ridică în picioare. Un val de ameţeală ameninţă să-l doboare, aşa că îşi propti o mână pe un pom, să se sprijine. La dracu', trebuie că a pierdut mai mult sânge decât şi-a închipuit; nu se aşteptase să fie atât de slăbit. Când fu stabilizat, se duse la cal murmurând liniştitor şi luă nişte carne din geanta de la şa, conştient că hrana şi apa îl vor pune mai iute pe picioare decât orice altceva. Se forţă să mănânce, apoi în tăcere conduse calul înapoi, pe drumul pe care venise. Prima dată n-a funcţionat, dar o va face a doua oară. Era de presupus că Trahern va urma dâra de sânge.

Îşi stabilise poziţia doar de câteva minute, când îl văzu pe Trahern, care ieşea dintr-o adâncitură cu pistolul în mână. Mecay înjură în tăcere, pentru că dacă Trahern era

în picioare, însemna că a acţionat cu prudenţă. Vânătorul de recompense ori avea un al şaselea simţ al pericolului, ori era cel mai norocos ticălos pe care l-a văzut Mecay vreodată.

Îşi puse puşca în poziţie, dar Trahern îşi folosea bine adăpostul şi nu se expunea în întregime. Rafe zărea când un umăr, când o parte dintr-un picior, sau bine cunoscuta calotă turtită a pălăriei; nu avea vizibilitate bună pentru tras. Ei bine, dacă îi e oferită doar posibilitatea unui glonţ ce răneşte, o să o folosească. Până la urmă, asta îl va încetini pe Trahern şi îi va diminua şansele.

Următoarea ţintă oferită de Trahern fu o parte dintr-un picior în pantalon. Un zâmbet rece îi înflori pe figură lui Mecay, când se uită la butoiaşul pistolului. Mâinile îi erau ferme, ca de piatră, când apăsă încet pe trăgaci. Ţipătul de durere al lui Trahern fu aproape simultan cu zgomotul ascuţit al împuşcăturii, ambele sunete fiind înăbuşite de copaci.

Mecay se retrase ascunzându-se în umbră, o mişcare mai dificilă decât se aşteptase. Partea stângă începuse să-l ardă din nou şi

o nouă senzaţie de umezeală se răspândi pe picior. La naiba, i se deschiseseră rănile. Dar acum şi Trahern era rănit şi îi va lua o vreme îndelungată să se întoarcă la cal, dându-i astfel lui Mecay un bun avans, pe care nu-şi putea permite să-l rateze. Se va ocupa de răni mai târziu.

Annis Theodora Parker pregătea calmă un ceai slab cu valeriană, păstrându-şi în acelaşi timp ochii fixaţi pe pacienta ei. Eda Couey arăta ca o ţărancă solidă şi pricepută, genul care te aştepţi să nască la fel de uşor, cum ar dori orice femeie, dar acuma dăduse de necaz şi începuse să între în panică. Annis, cunoscută din copilărie ca Annie, ştia că atât Eda cât şi copilul s-ar descurca mult mai bine, dacă Eda s-ar calma.

Aduse ceaiul fierbinte la pat şi ţinu capul Edei, să poată sorbi.

— Te va ajuta împotriva durerii, o asigură liniştită pe fată. Valeriana nu putea uşura realmente durerea, dar o va calma, astfel încât să poată ajuta la aducerea pe lume a copilului.

Eda se linişti, când sedativul începu să

acţioneze, dar faţa ei era încă albă ca hârtia şi ochii băgaţi în fundul capului, în timp ce durerile facerii continuară. Conform lui Walter Couey, soţul Edei, fata se afla în travaliu de două zile, când el a cedat rugăminţilor ei să fie ajutată şi o adusese pe Annie, în unica lor cameră din cocioaba cu acoperişul în pantă. Bombănea că nu fusese în stare să doarmă, în toată nebunia asta, şi Annie îşi stăpâni dorinţa puternică de a-l plezni.

Pruncul se răsucise invers decât normal, deci naşterea nu urma să fie uşoară. În tăcere Annie se ruga pentru supravieţuirea copilului, pentru că în timpul unei astfel de naşteri, uneori cordonul ombilical se putea strânge în jurul gâtului şi copilul murea. Se întreba dacă supravieţuind naşterii, va reuşi totuşi să trăiască până la prima aniversare. Condiţiile din mizerabila cocioabă erau îngrozitoare. Walter Couey era un cretin, care niciodată nu va realiza ceva bun. Avea cam patruzeci de ani şi Annie suspecta că Eda nu era realmente soţia lui, ci o fată analfabetă de la ţară, vândută într-o virtuală sclavie, pentru a-şi scăpa familia, de încă o

gură de hrănit. Walter era un minier fără noroc, şi chiar şi aici în Silver Mesa, unde oamenii găseau preţiosul metal în filoane mari, minieritul era muncă grea, iar Walter nu era înclinat să muncească din greu, pentru nimic. Nici nu-şi permitea să se gândească la faptul că poate ar fi fost o binecuvântare dacă pruncul murea; îi era o milă nesfârşită, atât de mamă, cât şi de copil.

Eda gemu, când burta i se încordă într-o nouă contracţie puternică.

— Împinge, ordonă Annie cu voce scăzută. Putea să vadă apărând luna netedă de carne; fundul pruncului. Împinge!

Un ţipăt gutural izbucni din gâtul Edei, în timp ce se forţa din toate puterile, cu umerii ridicaţi de pe saltea. Annie îi puse mâinile pe abdomenul uriaş şi îşi adăugă propria forţă la cea a Edei.

Acum sau niciodată. Dacă Edda nu putea să expulzeze pruncul, atât mama cât şi copilul puteau să moară.

Travaliul ar fi putut continua, dar Eda era din ce în ce mai slăbită.

Fundul micuţ apăru din trupul Edei.

Repede, Annie încercă să-l apuce, dar era prea aluncos. Îşi introduse degetele în interiorul deschiderii strâmte şi apucă picioarelele copilului.

— Împinge! repetă ea.

Dar Eda căzuse pe spate, aproape paralizată de durere. Annie aşteptă următoarea contracţie, care urmă după câteva secunde, apoi folosi forţa naturală a muşchilor interni ai Edei pentru a o ajuta, în timp ce trase literalmente afară din mamă, partea inferioară a trupului copilului. Era băiat. Îşi introduse din nou degetele unei mâini pentru a împiedica muşchii Edei să se strângă şi cu cealaltă mână trase fără ezitare copilul cu totul din ea. Rămase moale între coapsele Edei. Atât ea, cât şi copilul, erau acum tăcuţi şi liniştiţi.

Annie ridică mica fărâmă de om, sprijinindu-l de antebraţul ei cu faţa în jos, în timp ce îl bătea pe spate. Pieptul micuţ se umflă şi bebeluşul scoase un ţipăt, ca un mieunat, când aerul năvăli în plămânii lui pentru prima oară.

— Lată-te, intonă Annie şi întoarse copilul pentru a se asigura că gura şi gâtul lui erau

eliberate. Normal, trebuia să facă mai întâi asta, dar să-l determine pe bebeluş să respire i s-a părut mai important. Micuţul mişcă din picioare şi braţe, în timp ce ţipa şi un zâmbet obosit se răspândi pe faţa Anniei. Părea din ce în ce mai puternic, cu fiecare ţipăt.

— Lată-ţi bebeluşul, Eda, rosti Annie. E băiat şi pare sănătos. Ascultă-l cum plânge! Amândoi aţi trecut cu bine prin treaba asta. Într-un minut va apare şi placenta, apoi am să te spăl şi îţi va fi mult mai bine.

Buzele palide ale Edei se mişcară într-o confirmare mută, dar era prea epuizată pentru a-şi lua copilul în braţe.

Placenta apăru repede şi Annie fu uşurată că nu exista nicio sângerare puternică şi neobişnuită. O hemoragie ar ucide-o acum pe fată, pentru că nu mai avea rezerve de energie. O spălă pe Eda şi făcu ordine în micuţa cocioabă, apoi luă copilul agitat, pentru că mama lui era prea slăbită ca să vadă de el şi fredonând îl legănă în braţe. Acesta se linişti şi-şi întoarse spre ea căpşorul pufos.

Apoi o trezi pe Eda şi o ajută să-şi legene

copilul, în timp ce îi descheia nasturii cămăşii de noapte şi ghidă gura ca un boboc de trandafir a bebeluşului spre sânul descoperit al mamei. Pentru o clipă, acesta păru că nu ştie ce să facă pe moment cu sfârcul care-i mângâia buzele, apoi din instinct îl luă în gură şi lacom începu să sugă. Eda tresări şi scoase un mic şi gâfâit:

— Oh!

Annie se retrase puţin şi privi aceste prime momente magice, când tânăra mamă deşi epuizată se uita minunându-se la copilul ei.

Obosită, Annie îşi puse haina pe ea şi-şi luă geanta.

— Am să trec mâine pe aici, să văd cum te simţi.

Eda ridică ochii, cu faţa ei albă şi trudită luminată de un zâmbet strălucitor.

— Mulţumiri, Doc. Eu şi copilul n-am fi reuşit fără tine.

Annie îi întoarse zâmbetul, dar abia aştepta să iasă afară, la aer proaspăt, indiferent cât de frig era. După-amiaza era târzie, rămăsese mai puţin de o oră de lumină şi stătuse cu Eda toată ziua, fără

măcar să mănânce. Spatele şi picioarele o dureau şi era obosită. Totuşi, naşterea cu succes îi dădea un sentiment imens de satisfacţie.

Cocioaba familiei Couey se afla la capătul celălalt al lui Silver Mesa, faţă de coliba cu două camere ce-i era Anniei atât cabinet, cât şi locuinţă. Îi trata pe pacienţi în camera din faţă şi locuia în cea din spate. În timp ce îşi târa picioarele prin noroiul singurei" străzi" din Silver Mesa, minierii îi adresau saluturi grosolane. În prioada aceasta a zilei, îşi părăseau locuinţele şi se adunau în Silver Mesa, pentru a-şi face plinul de whiskey brut şi a-şi pierde banii cu greu câştigaţi la jocurile de noroc şi pe femeile uşoare. Silver Mesa era un oraş în plină dezvoltare, fără nicio lege, sau satisfacţii sociale, dacă nu ţineai cont de cele cinci cârciumi găzduite în corturi. Câţiva negustori întreprinzători construiseră nişte clădiri din bârne grosolane, pentru a-şi adăposti produsele, dar structurile din lemn erau puţine şi departe unele de altele. Annie se considerase norocoasă că poseda una dintre ele unde practica medicina, iar

locuitorii din Silver Mesa se simţeau norocoşi să aibă orice fel de medic, chiar şi o femeie.

Se afla aici de şase – nu, opt – luni, după ce a eşuat să-şi exercite meseria, atât în Philadelphia natală, cât şi în Denver. Aflase cu amărăciune faptul că, indiferent cât de bun medic era, nimeni nu intenţiona să vină la ea, dacă exista un medic-bărbat pe o rază de 160 km. Dar în Silver Mesa nu exista. Chiar şi aşa, îi trebuise o lungă perioadă de timp ca oamenii să vină la consultaţie, cu toate că, la fel ca toate oraşele în dezvoltare, Silver Messa era un loc plin de violenţă. Tot timpul, oamenii se împuşcau, sau se băteau rupându-şi oasele, sau strivindu-şi diversele membre. Afluxul lent de pacienţi se transformă într-un fluviu permanent, astfel încât acuma nu avea timp uneori nici să stea jos, de dimineaţa până seara.

Era ceea ce dorise întotdeauna, pentru asta muncise ani întregi, dar de fiecare dată când cineva îi spunea” Doc” sau auzea pe cineva rostind” Doc Parker”, o cuprindea tristeţea, pentru că îi venea să se uite în jur

după tatăl ei, doar că acesta nu va fi niciodată acolo. Frederick Parker fusese un om minunat şi un doctor minunat. O lăsase pe Annie să-l ajute la diverse acţiuni uşoare, chiar pe când nu era decât un copil şi îi încurajase interesul pentru medicină, învăţând-o tot ce putuse şi trimiţând-o la şcoală, când nu a mai avut ce să o înveţe. Îi oferise tot sprijinul lui, în timpul anilor grei în care îşi luase calificarea de medic, pentru că părea că nimeni altcineva în afară de ei doi nu voia ca o femeie să înveţe totul despre medicină. Nu numai că fusese ocolită de colegii de la facultate – dar chiar încercaseră în mod activ să o împiedice. Tatăl ei însă o învăţase cum să-şi păstreze simţul umorului şi angajamentele şi fusese la fel de emoţionat ca şi ea când a plecat în vest, să găsească un loc unde era nevoie de un medic, chiar dacă era femeie.

Se afla în Denver de mai puţin de o lună, când a sosit o scrisoare de la pastorul lor, care îi comunica cu regret că tatăl ei a decedat. Părea destul de sănătos, deşi se plângea că nu mai e tânăr şi că începea să-şi simtă vârsta. Dar, într-o duminică

liniştită, după ce s-a bucurat de o masă bună, brusc s-a apucat cu mâinile de piept şi a murit. Pastorul nu credea să fi suferit.

Annie îl jelise singură, în tăcere, pentru că nu exista nimeni cu care putea să vorbească, nimeni care să o înţeleagă. Când se aventurase curajoasă în lume, încă îi mai simţea prezenţa acolo în Philadelpia, ca o ancoră la care putea să se întoarcă oricând, dar acuma se simnea aruncată în voia valurilor. Printr-o scrisoare aranjase vânzarea casei, iar bunurile personale, pe care voia să le reţină, au fost depozitate în casa unei mătuşi.

Ar fi vrut să-i spună tatălui ei totul despre Silver Mesa, cât de dur, murdar şi plin de viaţă era, cu toţi oamenii înghesuiţi grămadă pe strada plină de noroi şi cu averile ce se făceau zilnic. El ar fi compătimit-o pentru situaţia dramatică a muncit ei, pentru că Annie se ocupa de tot, de la rănile de glonţ, la gripă şi naşteri.

Amurgul de iarnă târzie se accentuă, când deschise uşa şi întinse mâna după cremenea ce se afla întotdeauna pe masă, exact lângă uşă; o scăpără şi aprinse o ffşie subţire de

hârtie răsucită, cu care aprinse lampa. Oftând, puse geanta pe masă şi îşi roti umerii, pentru a elimina oboseala din ei. Când a sosit în Silver Mesa, a cumpărat un cal, pentru că adesea trebuia să meargă distanţe lungi până la pacienţi şi acum trebuia să vadă de animal, înainte de a se întuneca mai tare. Îl ţinea într-un ţarc mic din spatele bojdeucii, cu un şopron improvizat pe trei laturi pentru mai mult adăpost. Hotărî să ocolească încăperea, în loc să trecă prin ea, pentru că nu voia să lase urme de noroi prin casă.

Exact când se întoarse să plece, în colţul cel mai îndepărtat al camerei se mişcă o umbră şi Annie tresări apăsându-şi mâna pe piept. Cercetă atentă umbra şi descoperi silueta unui bărbat.

— Da? Pot să te ajut cu ceva?

— Am venit să mă vadă un medic.

Ea se încruntă, pentru că, dacă era din Silver Mesa, ar fi ştiut că tocmai se afla în faţa unui medic. Aparent, era străin şi se aştepta la un doctor-bărbat. Ea ridică lampa încercând să-l vadă mai-bine. Vocea lui era profundă şi răguşită, puţin mai puternică

decât o şoaptă, şi cu rostirea rară a cuvintelor, ca în sud.

— Eu sunt doctoriţa Parker, zise ea apropiindu-se. Cum aş putea să te ajut?

— Eşti femeie, rosti vocea profundă.

— Da, sunt. Era suficient de aproape acuma, încât să vadă strălucirea febrilă a ochilor şi mirosul specific dulceag al infecţiei. Omul se proptise în colţ, parcă îi era teamă că n-ar mai putea să se ridice dacă se aşeza pe scaun. Ea puse lampa pe masă şi mări flacăra, astfel încât lumina slabă să poată ajunge în cele mai depărtate colţuri ale cămăruţei. Unde eşti rănit?

— În partea stângă.

Se îndreptă spre partea lui dreaptă şi îşi propti umărul sub subsoara lui, strecurându-şi braţul prin spatele lui, pentru a-l sprijini. Fierbinţeala lui o şoca şi pentru o clipă se simţi aproape îngrozită.

— Să te duc pe masa de consultaţie.

La atingerea ei, el se încordă. Pălăria neagră îi ascundea expresia, dar ea simţi privirea pe care i-o aruncă.

— Nu am nevoie de ajutor, rosti el şi demonstrativ se îndreptă singur, cu toate că

puţin cam împleticit, spre masa de consultaţie.

Annie aduse lampa mai aproape şi mai aprinse una, apoi trase perdeaua ce masca masa de consultaţie, în cazul că cineva ar fi intrat în cameră, după îngrijiri medicale. Omul îşi scoase pălăria, dând la iveală un păr negru des şi ciufulit, care avea nevoie să fie tuns, apoi îşi scoase cu atenţie cojocul greu.

Annie îi luă şi pălăria şi cojocul şi le puse deoparte, în timp ce-l examina cu de-amănuntul. Nu se vedea sânge şi nici alt semn de rană, cu toate că evident suferea şi avea dureri.

— Scoate-ţi cămaşa, rosti ea. Ai nevoie să te ajut?

El o privi cu ochi neîncrezători, apoi scutură din cap şi-şi descheie cămaşa cât de mult putu. După care o trase din pantaloni şi şi-o scoase peste cap.

O bucată veche de pânză fusese strâns înfăşurată în jurul taliei şi acum era plină de pete galben-ruginii, în partea stângă. Annie luă o pereche de foarfeci şi tăie bandajul, lăsându-l să cadă pe duşumea. Existau două

răni în partea cărnoasă, imediat deasupra taliei, una în faţă şi una în spate. Urme roşii înconjurau rana din spate şi din amândouă se scurgea puroi sângeriu.

Fără îndoială, o rană de glonţ. Văzuse destule aici în Silver Mesa, încât să capete o largă experienţă în privinţa lor.

Realiză că nu-şi scosese haina şi imediat o făcu, cu gândul la pacient.

— Întinde-te pe partea dreaptă, îl instrui ea, în timp ce se întoarse spre tăviţa cu instrumente şi apucă ce avea nevoie. El ezită şi ea ridică interogativ din sprâncene.

În tăcere, el se aplecă şi-şi desfăcu cureaua ce-i fixa pistolul de coapsă, sudoarea acoperindu-i faţa din cauza efortului. Apoi îşi scoase centura cu pistolul şi o aşeză pe masa de consultaţii, la îndemână. Se aşeză pe masă şi se întinse, aşa cum îi poruncise ea, pe partea dreaptă şi cu faţa spre ea. Muşchii lui părură că involuntar se relaxează, când simţi salteaua moale pe care Annie o aşternuse pe masa tare, pentru a le fi mai confortabil pacienţilor, apoi se cutremură şi se încordă din nou.

Annie luă un cearşaf curat şi îl întinse peste torsul lui goi.

— Asta o să-ţi ţină de cald, în timp ce încălzesc nişte apă.

Dimineaţă, înainte de a pleca aprinsese focul şi tăciunii încă mai străluceau roşii, când îi răscoli cu un vătrai. Adăugă vreascuri şi alte lemne, apoi turnă apă în două vase de metal, ce atârnau de un cârlig deasupra focului. Cămăruţa se încălzi repede, pe măsură ce focul creştea. Puse instrumentele în unul din vase ca să le fiarbă, apoi îşi spălă mâinile cu un săpun tare. Oboseala, ce îi atârnase de membre în timpul drumului de la Eda, fu uitată, pe când se gândea la cel mai bun tratament pentru noul ei pacient.

Observă că mâinile îi tremurau puţin şi se opri pentru a inspira adânc. În mod normal gândurile i s-ar fi concentrat în întregime pe sarcina care-i stătea în faţă, dar ceva în legătură cu acest bărbat o neliniştea. Poate că erau ochii lui palizi, lipsiţi de culoare, ca de gheaţă şi atenţi ca ai unui lup. Sau poate era fierbinţeala lui. Raţional, ştia că era vorba de febră, dar fierbinţeala intensă a

acestui trup înalt şi musculos părea că o învăluie ca o pătură, de fiecare dată când se apropia de el. Indiferent de motiv, stomacul i se strânse într-un nod, când el îşi scoase cămaşa şi îşi dezgoli torsul puternic. Annie era obişnuită să vadă bărbaţi în diverse stadii de goliciune, dar niciodată nu fusese atât de acut conştientă de trupul unui bărbat, de masculinitatea lui ce îi ameninţa propria feminitate, într-un fel foarte primitiv. Părul negru cârlionţat de pe pieptul musculos îi aminti cu forţă că natura de bază a omului e animalică.

Şi totuşi, el nu făcuse nimic, nu spusese nimic ameninţător. Toate astea erau în mintea ei, poate ca rezultat al oboselii. Omul era rănit şi venise la ea după ajutor.

Intră după perdea.

— Am să-ţi pregătesc nişte laudanum, să-ţi uşureze durerea.

El o fixă cu ochii lui palizi, de gheaţă.

— Nu.

Ea ezită.

— Tratamentul va fi dureros, domnule…

El ignoră inflexiunea glasului ei, ce îl invita să-şi spună numele.

— Nu vreau laudanum. Nu ai nişte whiskey?

— Am.

— Asta va ajuta.

— Nu va fi suficient, doar dacă nu bei până devii inconştient, în care caz ar fi mai uşor să iei pur şi simplu laudanum.

— Nu vreau să fiu inconştient. Dă-mi doar să beau.

Annie aduse whiskey şi îi turnă în pahar o porţie zdravănă.

— Ai mâncat? îl întrebă când reveni.

— În ultima vreme, nu. Luă paharul, îl clătină cu grijă, apoi dădu băutura pe gât din două înghiţituri mari. Oftă şi se cutremură din cauza arsurii.

Ea aduse un lighean cu apă şi îl puse lângă pat, apoi îi luă paharul din mână.

— Până fierbe apa, am să-ţi spăl rănile. Dădu la o parte cearşaful şi studie situaţia. Rănile erau aşa de aproape de talie, încât pantalonii lui prezentau o problemă. Poţi să-ţi desfaci pantalonii, te rog? Am nevoie de spaţiu mai mare în jurul rănilor.

Pentru o clipă el nu se mişcă, apoi încet îşi desfăcu cureaua şi începu să-şi descheie

nasturii pantalonilor. Când treaba fu terminată, Annie trase în jos de betelie, apoi mai departe, dezgolind pielea netedă a şoldului.

— Ridică-te puţin. Făcu aşa şi ea strecură un prosop sub el, apoi împături alt prosop şi îl înghesui sub haine, ca să nu le ude. Încercă să nu-i observe partea de jos a abdomenului, vizibilă împreună cu dunga mătăsoasă a părului, dar era acut şi stânjenitor conştientă de parţiala goliciune a acestui bărbat. Nu era deloc felul în care trebuia să se simtă un medic – în mod sigur nu simţise niciodată asta înainte! — şi se dojeni aspru în gând.

El o privea, în timp ce uda o pânză şi o săpuni, apoi blând o aplică pe rănile infectate. El inspiră şuierat.

— Regret, murmură ea, dar nu se opri din acţiune. Ştiu că doare, dar trebuie curăţate.

Rafe Mecay nu răspunse; continuă să o privească. Nu durerea îl făcuse să inspire mai repede, ci pulsaţia de energie ce părea că-l invadează la contactul dintre ei, de fiecare dată când îl atingea. Aproape la fel cum simţi aerul încărcat, înainte de a cădea

trăsnetul. Simţise asta chiar şi prin îmbrăcăminte, când l-a înlănţuit cu braţul ca să-l ajute să ajungă la masă, dar senzaţia era şi mai puternică pe pielea goală.

Probabil că febra era de vină, sau probabil că de prea mult timp îi lipsise o femeie. Indiferent de motiv, de fiecare dată când îl atingea, se resimţea, cu forţă.

CAPITOLUL 2

Când le atinse, rănile începură să sângereze.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă ea atingându-l cât mai blând posibil.

— Acum zece zile.

— E prea mult, pentru ca nişte răni să rămână deschise.

— Mda. N-a fost în stare să se odihnească destul, pentru a-i permite organismului să se vindece, nu, cu Trahern pe urmele lui, ca un buldog afurisit. Rănile se redeschideau, de fiecare dată când urca în şa. Dar simţea o satisfacţie nemiloasă, ştiind că nici Trahern nu fusese în stare să-i ofere piciorului lui odihna de care avea nevoie.

Alcoolul făcu să i se învârtească imediat capul şi închise ochii, dar descoperi că astfel se concentrează şi mai mult asupra fiecărei atingeri a mâinilor moi ale femeii. Dr. Parker. Dr.A.T.Parker, conform indicaţiei scrijelite cu litere grosolane pe faţada bojdeucii. Nu auzise niciodată de o femeie-medic.

Prima lui impresie fu că nu aveai prea multe de văzut: subţire şi cu aspectul acela ponosit şi trudit, pe care-l căpătau adesea femeile de pe aici. Apoi s-a îndreptat spre el şi i-a văzut blândeţea ochilor căprui, încâlceala dulce a părului blond, adunat la spate într-un coc neglijent, şi cu cârlionţii scăpaţi din el ce-i cădeau în jurul feţei. L-a atins şi el a simţit căldura magică a mâinilor ei. Mâinile astea! îl făceau să se simtă relaxat şi încordat, în acelaşi timp. Drace, era beat; asta era singura explicaţie.

— Întâi intenţionez să-ţi pun comprese cu apă sărată fierbinte, explică ea cu vocea ei răcoroasă şi uşoară. Vor trebui să fie aproape opărite, aşa că n-o să fie prea plăcut.

El nu deschise ochii.

— Fă-o! se gândea că Trahern era cu cel puţin o zi în urma lui, dar fiecare minut cât stătea aici întins, era un minut câştigat de Trahern.

Annie desfăcu cutia cu sare de mare şi aruncă un pumn întreg în unul dintre vase, apoi folosi o pereche de cleşti pentru a înmuia o pânză în apa clocotită. O ţinu să se scurgă în vas timp de un minut, îi testă temperatura pe pielea fină a antebraţului ei, apoi puse pânza aburindă pe rana de intrare a glonţului, de pe spatele lui.

El înţepeni şi respiraţia şuieră când inspiră printre dinţii încleştaţi, dar nu scoase niciun sunet de protest. Annie se trezi bătându-l cu simpatie pe umăr cu mâna stângă, în timp ce ţinea pânza fierbinte pe el, cu cleştele din mâna dreaptă.

Când pânza se răci, o băgă înapoi în apa clocotită.

— Am să o pun pe ambele părţi, dar cu schimbul, rosti ea. Sarea ajută la stoparea infecţiei.

— Fă-o odată, mârâi el. Pe ambele părţi deodată.

Ea îşi muşcă buzele, apoi hotărî să facă aşa. Cu toate că era atât de bolnav, avea o toleranţă uluitoare la durere. Mai luă o pânză şi încă o pereche de cleşti şi în următoarea jumătate de oră aplică mereu comprese cu apă sărată fierbinte, până când pielea din jurul rănilor deveni de un roşu închis, iar marginile zdrenţuite erau albe. Cu toate acestea, el stătea întins, perfect liniştit şi cu ochii închişi.

Apoi ea luă o pereche de foarfeci chirurgicale, întinse mult pielea din jurul rănilor şi repede tăie pielea albă moartă. Rănile sângerau acum din nou, cu toate că sângele era încă amestecat cu galben. Îşi apăsă degetele în jurul fiecărei răni, forţând puroiul şi sângele mai vechi să iasă; astfel că apărură şi câteva fragmente mici de ţesătură, ca şi o aşchie subţire de plumb, de la glonţ. În timpul întregului proces vorbi repede, explicând ce făcea, cu toate că nu era sigură că el e conştient.

Spălă apoi rănile cu tinctură de gălbenele, ca să oprească sângerarea, apoi aplică pe ele ulei extras din cimbru verde, pentru a împiedica o viitoare infecţie.

— Mâine voi începe să folosesc bandaje cu patlagină, dar în noaptea asta vreau să pun pe ambele răni cataplasme cu studeniţă, ca să extrag orice bucăţică din cămaşa ta, pe care n-am reuşit s-o scot până acum.

— Mâine n-am să mai fiu aici, rosti el făcând-o să tresară. Erau primele cuvinte pe care le rostea, de când începuse tratamentul. Sperase ca el să fi leşinat, şi fusese aproape sigură că aşa s-a întâmplat. Cum a putut să suporte durerea, fără niciun sunet sau mişcare?

— Nu poţi pleca, rosti ea blând. Nu cred că înţelegi în ce stare serioasă te afli. O să mori, dacă rănile vor continua să se infecteze.

— Am venit până aici, doamnă, deci nu pot fi chiar aşa bolnav.

Ea strânse din buze.

— Da, ai venit şi probabil că poţi să şi pleci, chiar dacă eşti aşa bolnav, deşi oricare alt bărbat în situaţia ta ar sta în pat. Dar într-o zi sau două nu o să fii în stare nici să te târâi, cu atât mai puţin să mergi. Într-o săptămână, probabil că vei fi mort. Pe de altă parte, dacă îmi dai trei zile, eu am să te

fac aproape bine.

Ochii lui palizi se deschiseră. Văzu expresia serioasă din ochii aceia blânzi şi întunecaţi şi simţi durerea febrei prin tot trupul. Drace, probabil că ea avea dreptate. Cu toate că era femeie, părea să fie un medic afurisit de bun. Dar Trahern mai era încă pe urmele lui şi el nu era în situaţia de a putea lupta cu vânătorul de recompense. Poate că Trahern era la fel de bolnav ca şi el, poate că nu, dar Rafe nu intenţiona să-şi tenteze norocul, numai în cazul în care trebuia să o facă.

Avea nevoie de câteva zile de odihnă şi de îngrijirea pe care docorul i-o oferea, dar nu îndrăznea să profite de ele. Nu aici. Dacă ar putea să urce mai sus, în munţi…

— Pune cataplasma, o instrui el.

Vocea lui joasă şi răguşită o făcu să se înfioare. În linişte, se întoarse la treabă luând studeniţă proaspătă din vasele cu ierburi răsădite de ea, şi strivi frunzele aplicându-le pe răni. Apoi puse tampoane ude pe frunzele strivite şi asigură cataplasmele legându-le strâns. În timpul ultimei părţi a acţiunii, el se ridică şi o ajută

ţinând tampoanele, în timp ce ea ea îi înfăşură mijlocul cu fâşii de pânză.

Apoi el întinse mâna după cămaşă şi o trase peste cap. Supărată, Annie îl apucă de braţ.

— Nu pleca, pledă ea. Nu ştiu de ce crezi că trebuie să o faci, dar e foarte periculos pentru tine.

El scoase prosoapele murdare de sânge, pe care ea i le vârâse în pantaloni, şi coborî de pe masa de consultaţii ignorându-i mâna de pe braţ, ca şi cum n-ar fi fost. Annie îşi lăsă mâna să cadă de-a lungul trupului, simţindu-se neajutorată şi furioasă. Cum putea să-şi rişte viaţa în felul acesta, după ce ea muncise aşa din greu pentru a-l ajuta? De ce a venit la ea după ajutor, dacă nu voia să facă ceea ce-i sugera ea?

Rafe îşi băgă cămaşa în pantaloni, îi încheie calm, apoi îşi prinse cureaua. Cu aceleaşi mişcări, fără grabă, încheie şi catarama centurii cu pisoiul şi legă din nou cureaua ce-i fixa pistolul de coapsa musculoasă.

Când intră în cojoc, Annie se grăbi să pledeze disperată.

— Dacă îţi dau câteva frunze de patlagină, vei încerca cel puţin să le pui pe răni?

Bandajul trebuie împrospătat…

— La cu tine ce ai nevoie, rosti el.

Ea clipi confuză.

— Cum?!?

— La-ţi haina. Mergi cu mine.

— Nu pot face asta. Am pacienţi, care au şi ei nevoie de mine şi…

El scoase pisoiul cel mare şi-l aţinti asupra ei. Ea se opri, prea năucită pentru a mai continua şi, în liniştea ce se lăsase, auzi în mod clar zgomotul uşor făcut de ridicarea piedicii.

— Am spus să-ţi iei haina, rosti el calm.

Ochii lui palizi erau de nedescifrat, vocea răguşită implacabilă, când îşi emitea instrucţiunile, iar revolverul greu din mână nu tremura. Moartă de neîncredere, Annie îşi puse haina, adună câteva provizii de mâncat şi îşi împachetă instrumentele medicale şi diversele ierburi într-o geantă de piele neagră. Privirea aceea îngheţată îi urmărea fiecare mişcare.

— Asta e tot. Îi luă sacul cu alimente şi îi făcu semn cu capul: afară, prin spate, la

lampa cu tine.

Îşi dădu seama că i-a cercetat casa, cât a aşteptat-o, şi furia îi deveni şi mai mare. Partea personală a locuinţei nu era prea mare, doar o cameră în spate, dar era a ei şi îi resimţi cu violenţă invazia. Însă, cu ţeava revolverului proptită în mijlocul spatelui, părea ridicol să se arate ofensată de invadarea intimităţii. Ieşi prin uşa din spate, cu el chiar în urma ei.

— Pune şaua pe cal.

— Încă nu i-am dat să mănânce, rosti ea. Ştia că e un protest stupid, dar într-un fel nu părea cinstit să aştepte de la cal să o care în spinare, fără să fi mâncat.

— Nu vreau să tot repet ordinele, o avertiză el. Vocea lui scăzuse la o şoaptă, făcând cuvintele şi mai ameninţătoare.

Ea atârnă lampa de un cui. Un murg mare, încă înşeuat, stătea răbdător lângă calul ei.

— Grăbeşte-te.

Îşi înşeuă calul cu obişnuitele ei mişcări bruşte, apoi omul făcu un semn în spate.

— Stai acolo afară, la vedere.

Îşi muşcă buzele, când i se supuse. Întocmise aproape un plan, să se

ghemuiască în spatele calului ei şi, când el o să încalece, să se strecoare afară din şopron. El însă prevăzuse această posibilitate. Făcând-o să stea în câmp deschis, o lipsi de acoperirea protectoare.

Ţinându-şi ochii şi revolverul aţintiţi asupra ei, îşi conduse murgul afară şi sări în şa. Dacă Annie nu l-ar fi privit atât de aproape, nu şi-ar fi dat seama de uşoara dificultate pe care o întâmpină, când durerea îi stânjeni mişcările. Apoi băgă sacul cu alimente în geanta lui de la şa.

— Acum urcă pe cal, dulceaţă, şi să nu-ţi vină nicio idee prostească. Fă doar ceea ce-ţi spun eu şi vei fi în regulă.

Annie se uită în jur, incapabilă să creadă că o putea realmente răpi în felul acesta. Fusese o zi obişnuită, până când el a îndreptat pistolul spre ea. Dacă îi permite să o forţeze să călărească împreună cu el, va mai fi văzută vreodată vie? Chiar dacă reuşea să scape, avea îndoieli în privinţa propriei abilităţi de a supravieţui singură în sălbăticie, pentru că văzuse prea multe, încât să aibă naivitatea să creadă că întoarcerea la Silver Mesa n-ar fi nimic

altceva decât o simplă cavalcadă. Peste tot, în afara dubioasei protecţii a oraşului, viaţa îţi era în pericol.

— Urcă-te odată pe afurisitul ăla de cal. Violenţa şi sfârşitul răbdării lui izvorau deodată din tonul aspru al cuvintelor. Annie urcă în şa, stingherită de fuste, dar ştia că n-ar fi fost de niciun folos să protesteze, sau să solicite ocazia să se schimbe în haine mai practice.

Întotdeauna apreciase poziţia casei ei de la marginea oraşului, convenabilă din punct de vedere intim şi izolată de zgomotul făcut de minerii beţi, care testaseră marfa din cârciumi şi din bordeluri, până în orele dimineţii. Acuma, totuşi, ar fi dat orice să apară chiar şi un miner beat. Ar fi putut să ţipe cu toată puterea, că nimeni nu o putea auzi.

— Suflă în lampă, mai zise el şi ea se aplecă din şa ca să se execute. Brusca absenţă a luminii o orbi, cu toate că tocmai apăruse secera subţire şi argintie a lunii noi.

El dădu drumul frâului şi întinse o mână înmănuşată, cea cu care nu ţinea pistolul.

Murgul nu se clinti, ca urmare a unui bun antrenament şi a controlului picioarelor puternice ce îi presau coastele.

— Dă-mi frâul.

Din nou, ea nu avu de ales decât să i se supună. Îi înmână frâul şi el îl trecu peste capul calului său, înfăşurându-l în jurul oblâncului şeii lui, aşa încât calul ei nu avea altceva de făcut decât să-l urmeze.

— Să nu-ţi dea prin cap să sari din şa, o atenţionă el. Nu vei ajunge prea departe şi pe mine mă vei scoate din minţi. Vocea lui joasă, ameninţătoare, îi strecură un sloi de gheaţă pe spinare. Sper că nu vrei să faci aşa ceva.

El menţinu caii într-un un trap liniştit, până când se depărtară bine de Silver Mesa, apoi îşi îndemnă murgul într-un galop uşor. Annie îşi încleştă ambele mâini de oblâncul şeii şi aşa rămase. După câteva minute, ar fi dorit să se fi gândit să-şi ia şi ea mănuşi, pentru că aerul rece al nopţii pişcă. Faţa şi mâinile o înţepau deja.

Acuma, că ochii i se obişnuiseră cu întunericul, putea să vadă destul de bine şi astfel realiză că se îndreptau spre vest, sus

în munţi. Acolo va fi şi mai frig; văzuse piscurile acoperite de zăpadă, chiar şi în mijlocul lui iulie.

— Unde ne ducem? întrebă ea forţându-se să-şi menţină vocea egală.

— Sus, răspunse el.

— De ce? Şi de ce mă forţezi să merg cu tine?

— Tu ai spus că am nevoie de doctor, răspunse el inflexibil. Tu eşti. Doctor. Acuma, taci din gură.

Făcu cum i se poruncise, dar avu nevoie de întreaga ei stăpânire de sine ca să nu se isterizeze. Deşi nu se siderase niciodată genul isteric, situaţia de acum o făcea să simtă că ar putea să-şi piardă auto-controlul. În Philadelphia, oamenii care aveau nevoie de doctori nu-i răpeau.

Şi nu doar această situaţie o înfricoşa, ci omul însuşi. Din momentul în care ochii aceia reci, decoloraţi, i-au întâlnit pe ai ei, fusese perfect conştientă că acest om era periculos, la fel de periculos ca o puma. Putea să repeadă şi să ucidă, la fel de repede şi la fel de implacabil. Ea îşi dedicase viaţa îngrijirii altora, menţinerii

vieţii, iar el era în contrast direct cu principiile dragi ei. Şi totuşi, mâinile i-au tremurat când l-a atins, nu numai din cauza fricii, ci şi din cauza trupului lui puternic de bărbat, care o făcea să se simtă slabă. Amintirea aceasta o ruşină. Ca doctor, ar fi trebuit să rămână rece.

După ce trecu cam o oră, labele picioarelor îi erau amorţite, şi-şi simţea degetele parcă gata să se spargă, dacă le-ar fi mişcat. O dureau picioarele şi spatele şi începu să tremure fără încetare. Se uită la forma întunecată a bărbatului care călărea în faţa ei şi se întrebă cum era posibil să rămână în şa. Având în vedere pierderea de sânge, febra şi infecţia, ar fi trebuit de mult să stea întins în pat. O astfel de rezistenţă şi putere o intimidau, pentru că ar fi trebuit să se concentreze împotriva lor, dacă voia să scape.

El a spus că va fi bine, dar cum putea să-l creadă? Depindea în totalitate de mila lui şi nu-i oferise niciun motiv să creadă, că ar fi posedat ceva din această calitate. Putea să o violeze, să o ucidă, să facă orice voia cu ea, iar cadavrul să nu-i fie găsit niciodată.

Fiecare pas al cailor o târa mai adânc în pericol, şi făcea şi mai imposibilă întoarcerea la Silver Mesa, chiar dacă ar fi reuşit să scape.

— T-te rog, n-am putea să ne oprim pentru noapte şi să facem focul? îi scăpă ei şi fu uimită auzindu-şi propria voce. Cuvintele parcă ieşiseră din proprie voinţă.

— Nu. Doar un cuvânt, fără nicio intonaţie.

— T-te rog, rosti ea din nou şi fu îngrozită să-şi dea seama că îl implora. Mi-e aşa f-f-frig.

El întoarse capul şi se uită la ea. Nu-i putea distinge trăsăturile sub borul pălăriei, doar strălucirea slabă a ochilor.

— Încă nu putem să ne oprim.

— Atunci c-când?

— Când o să spun eu.

Dar nu spuse, nu în timpul orelor nesfârşit de lungi şi din ce în ce mai reci ce urmară. Respiraţia cailor se ridica în nori de aburi. Încetiniseră la pas, în mod necesar, fiindcă drumul devenise abrubt şi el a trebuit să desfăşoare frâul ei de mai multe ori şi să-l ţină cu mâna, ducându-i calul chiar în

spatele lui, în şir indian. Annie încercă să estimeze trecerea timpului, dar descoperi că suferinţa fizică îi distorsionase orice percepţie. Se forţă să aştepte, până când va considera că a mai trecut o oră, apoi se uită la lună, doar ca să afle că aceasta de abia se mişcase, de ultima dată când o privise.

Labele picioarelor îi erau atât. De reci, încât fiecare mişcare a degetelor era o agonie. Picioarele îi tremurau de efort, pentru că prudenţa o obliga să le folosească pentru a rămâne în şa, deoarece mâinile îi erau nefolositoare. Îşi simţea gâtul şi plămânii iritaţi de frig şi fiecare respiraţie îi scrijelea ţesuturile delicate. Îşi ridică gulerul hainei şi încercă să-şi tragă capul în jos, la adăpostul lui, astfel încât aerul expirat să o încălzească, dar haina continua să se desfacă şi ea nu îndrăznea să dea drumul oblâncului şeii ca să o ţină strânsă.

Într-o tăcere disperată, îşi fixă ochii pe spatele lat din faţa ei. Dacă el putea să continue să meargă, bolnav şi rănit cum era, atunci trebuia şi ea să fie în stare. Dar descoperi că mândria asta câinească nu o va ajuta, când suferinţa fizică absolută o va

copleşi. Să-l ia naiba, de ce nu se opreşte?

Rafe îşi scosese din minte disconfortul fizic, concentrându-se pe dorinţa de a pune o distanţă cât mai mare între el şi Trahern. Vânătorul de recompense putea să-i ia urma până la Silver Mesa. Rafe descoperise un cui îndoit în potcoava din dreapta faţă a murgului, care a putut lăsa urme, ca un indicator rutier, pentru un bun urmăritor cum era Trahern. Primul lucru pe care l-a făcut la Silver Mesa a fost să găsească un fierar, care să-i pună murgului o potcoavă nouă. Nu-i păsa dacă Trahern descoperise defectul, pentru că acum nu mai era nicio diferenţă; era imposibil să spui care dintre miriadele de urme din jurul potcovăriei aparţineau murgului, considerând că vreuna din urme fusese pierdută până când Trahern ajunsese la Silver Mesa, ceea ce era foarte improbabil. Era imposibil să urmăreşti pe cineva prin oraşul aglomerat, pentru că urmele erau în permanenţă şterse, sau acoperite de altele.

La început Trahern va călări într-un cerc larg în jurul oraşului, căutând acel cui îndoit aşa edificator. Când nu-l va găsi, va intra în

Silver Mesa şi va începe să pună întrebări, dar va ajunge într-un punct mort, la potcovărie. După ce i-a fost potcovit murgul, Rafe ieşise din oraş, în aceeaşi direcţie de unde venise. Apoi lăsase murgul priponit şi intrase din nou în oraş pe jos, având grijă să nu atragă atenţia asupra lui. În timpul războiului învăţase că cel mai uşor mod de a dispărea era să te amesteci în mulţime. Iar într-un oraş în plină dezvoltare, ca Silver Mesa, nimeni nu-şi bătea capul dacă vedea un străin nou, mai ales unul care nu se uita la nimeni şi nu vorbea cu nimeni.

Intenţionase doar să capete nişte bandaje şi o spălătură pentru dezinfectare, şi scopul lui era să rămână atât de anonim, încât să-i interzică lui Trahern să afle cât de bolnav se simţea. O informaţie cât de mică primită de un duşman putea fi folosită în avantajul lui. Prudenţa însă l-a făcut să controleze întâi tot oraşul, căutând moduri alternative de scăpare, dacă devenea necesar, şi atunci a văzut firma cu litere grosolane a doctorului A.T.Parker.

O privise o vreme, cântărind riscul. Părea că doctorul nu e înăuntru; câţiva oameni au

bătut la uşă, apoi au plecat, când bătăile n-au căpătat răspuns.

Începuse să tremure, în timp ce privea din ascunzătoarea lui, şi această dovadă a creşterii temperaturii hotărî în locul lui, cum să acţioneze. S-a întors după murg şi l-a băgat în şopronul ce trebuie că era al calului doctorului, lipsa lui indicând că acesta se afla undeva în oraş. Cabinetul medicului era plasat singur, la câteva sute de metri de următoarea clădire, şi un rând de copaci ascundea vederii şopronul calului, aşa că se simţi în siguranţă aşteptând acolo.

Din câte a observat, era un obicei ca oamenii să bată la uşă, în loc să între înăuntru, ceea ce i s-a părut ciudat, dar se potrivea intenţiilor sale. Când intră, descoperi că în mod evident chirurgul locuia în camera din spate, ceea ce explica formalitatea ciudată de a bate la uşa cabinetului. Poate că acesta era un pedant, dar Rafe accepta slăbiciunile oamenilor.

Micul cabinet curat şi camera din spate îi creie impresia că era un tipicar. Nu exista niciun obiect personal rătăcit prin jur, altceva decât o perie de păr folosită şi nişte

cărţi; patul de campanie îngust era făcut corect, singura ceaşcă şi farfurioara erau spălate şi şterse. Nu se uită printre hainele medicului – dacă ar fi făcut-o ar fi aflat că era femeie, sau cel puţin că o femeie locuia în camera din spate, care poate că avea grijă de nevoile medicului.

Pe pervazul ferestrelor existau şiruri ordonate de vase mici, cu o varietate de plante sădite în ele. Aerul mirosea a proaspăt şi a arome. Un dulap de medicamente era înţesat cu ierburi, fie uscate, fie pudră, şi săculeţe din tifon pline cu alte plante erau atârnate în colţul cel mai răcoros şi mai întunecat. Fiecare săculeţ şi sertar purta etichete scrise cu caractere mari.

Valuri de ameţeală continuau să-l inunde şi până la urmă trebui să se aşeze. Se gândi să ia doar ceea ce avea nevoie din proviziile doctorului şi să plece, fără să-l vadă cineva, dar se simţea atât de afurisit de bine odihnindu-se, încât continuă să-şi spună că va mai sta acolo doar câteva minute.

Mai mult decât orice, această slăbiciune neobişnuită a fost ceea ce l-a convins până

la urmă să rămână să-l vadă pe doctor.

De fiecare dată când răsunau paşi pe verandă, se strecura într-un colţ, dar când nu li se răspundea la bătaia în uşă, prezumtivii pacienţi plecau. Totuşi, ultima dată nu a mai bătut nimeni, uşa s-a deschis şi a intrat o femeie subţire, arătând obosită şi cărând cu ea o geantă neagră uriaşă.

Acum, aceasta călărea în spatele lui, atârnând îndârjită de şa, cu faţa albă pişcată de frig. Ştia că era îngrozită, dar nu exista niciun mod de a o convinge că nu intenţiona să-i facă rău, aşa că nici nu încercă. În câteva zile, poate într-o săptămână, când va fi mai bine, o va aduce înapoi la Silver Mesa. Trahern va fi plecat deja, după ce-i va pierde urma, imposibil să o mai găsească, până când nu afla alte veşti despre acţiunile lui. Dar Rafe intenţiona să se asigure că o vreme nu va face nimic. Îşi va schimba doar numele din nou şi poate că va lua alt cal, deşi ura ideea de a scăpa de roib.

Forţând-o să meargă cu el, nu însemna un risc prea mare; în lipsa calului, lumea va crede că era plecată să trateze pe cineva.

Poate că vor deveni curioşi, când nu va apărea într-o zi sau două, dar nu exista nimic alarmant la cabinet, niciun semn de luptă sau violenţă. Şi, pentru că nu-şi lăsase în urmă geanta neagră, oamenii vor fi convinşi în mod logic că se afla la un pacient mai îndepărtat.

Între timp, el va putea să profite de câteva zile de odihnă. Simţea cum febra îi ardea interiorul, simţea durerea arzătoare dintr-o parte, deşi calitatea acesteia părea să se fi schimbat, pentru că arsura devenise mai mult o senzaţie de atenţionare. Ea a avut dreptate în privinţa stării lui; doar o hotărâre nestrămutată îl făcuse şi încă îl mai făcea să meargă, să se mişte.

Pe aici, pe undeva, exista coliba de pământ a unui bătrân ce punea capcane; o văzuse cu câţiva ani în urmă, înainte ca Silver Mesa să fi apărut. Era afurisit de greu de găsit; spera doar că îşi va aminti locul, destul de aproape, pentru ca să o poată repera. Bătrânul excentric săpase într-un mal şi îngropase jumătatea din spate a colibei în el, iar verdeaţa crescuse atât deasă în jur, încât un om trebuia practic să

se împiedice de ea ca să o vadă.

Coliba era abandonată, sau aşa fusese când a văzut-o el. Deci nu putea fi în stare bună, dar îi va apăra de intemperii. Cel puţin, afurisita era un cămin, iar copacii de deasupra vor dispersa fumul, astfel încât orice foc ar aprinde nu va fi observat.

Îl durea capul şi-şi simţea oasele picioarelor, de parcă cineva le lovise cu un baros, semn sigur că febra era în creştere. Trebuia să găsească repede coliba aia, sau nu va mai reuşi niciodată. Uitându-se la poziţia lunii, îşi dădu seama că e aproximativ ora unu dimineaţa; călăreau de aproape şapte ore, ceea ce, după calculele lui, trebuia să-i fi apropiat mult de colibă. Se uită în jur, forţându-se să se concentreze, dar era afurisit de greu să recunoască terenul, la lumina lunii. Existase un pin uriaş trăsnit, dar probabil că până acum a putrezit…

O jumătate de oră mai târziu realiză că nu va reuşi să găsească coliba, cel puţin nu în întuneric şi în situaţia lui prezentă. Caii erau epuizaţi şi doctoriţa arăta gata să cadă din şa. Împotriva voinţei lui, dar

recunoscând necesitatea, se uită în jur după un loc mai ferit şi alese o mică despărţitură îngustă, între doi bolovani uriaşi. Trase de frâu şi opri murgul.

Annie era aşa de ameţită încât, pentru o clipă, nu realiză că s-au oprit. Când lipsa mişcării o făcu să înţeleagă realitatea, îşi înălţă capul şi văzu că omul descălecase deja şi stătea lângă ea.

— Dă-te jos.

Încercă, dar picioarele îi erau atât de înţepenite, încât nu funcţionară. Cu un ţipăt scurt şi disperat, pur şi simplu dădu drumul la şa şi căzu de pe spatele calului. Aterizâ pe pământul rece şi tare, cu o bufnitură ce reverberă în fiecare os din trupul ei, iar în ochi îi apărură lacrimi de durere. Clipi să le oprească, dar nu putu să-şi înăbuşe şi un mic geamăt, când făcu efortul să se aşeze.

El duse caii mai departe de ea, fără să spună un cuvânt, şi ea nu ştia dacă trebuie să-i fie recunoscătoare, sau să fie indignată. Era prea obosită, îi era prea frig, ca să mai simtă ceva, nici măcar recunoştinţă pentru faptul că s-au oprit.

Stătea acolo, incapabilă să se ridice, sau

să arate intenţia că ar vrea să o facă. Îl putea auzi murmurându-le cailor, sunet de abia audibil dincolo de foşnetul crengilor copacilor în vântul rece. Apoi îi auzi paşii apropiindu-se şi, cu toată starea ei fizică jalnică, observă că paşii îi erau nesiguri. Se opri exact în spatele ei.

— Nu pot să te ajut, rosti el cu voce joasă şi răguşită. Dacă nu poţi să te ridici, va trebui să te târăşti şi să vii pe pietrele astea. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne ferim de vânt şi să ne acoperim cu o pătură.

— Fără foc? Respiraţia îi fu străbătută de un spasm de supărare, atât de ascuţit că o duru. În toate aceste ore lungi şi mizerabile, se gândise doar la foc, tânjind după căldură şi lumină, ca după un iubit, iar acum îi erau interzise.

— Nu. Vino, Doc, aşează-ţi fundul pe pietrele astea.

Ea reuşi. Fără eleganţă şi fără graţie. Se târî câţiva paşi, apoi se ridică în genunchi şi în final în picioare. După câţiva paşi ezitanţi, picioarele se mişcară şi a trebuit să strângă din dinţi, aşa de tare o dureau, dar

reuşi să continue procesul. El mergea cu grijă alături, lipsa lui de precizie amintindu-i că şi puterea lui aproape dispăruse. Era totuşi încântată că n-a fost vătămat şi în alt fel, de încercarea prin care a trecut.

— E în regulă. Aici. Acum, adună o grămadă mare de ace de pin.

Se mişcă ezitând, înainte şi înapoi, în timp ce se uita la el, dar nevăzând altceva decât o siluetă mare şi întunecată stând aproape. Căzu din nou în genunchi şi făcu ce-i poruncise el, cu stângăcie, zgâriindu-şi şi înţepându-şi degetele binecuvântat de îngheţate, dar convinsă că trebuie să reuşească.

— Asta e tot. O legătură moale căzu pe pământ lângă ea. Acum întinde pledul peste ace. Se supuse, tot fără comentarii. Scoate-ţi haina şi întinde-te.

Însăşi gândul de a-şi scoate haina şi a se expune la frigul puternic, o revolta, dar în ultimul moment bunul simţ îi transmise că s-ar putea ca el să vrea să folosească hainele, ca să se acopere. Când îşi lepădă haina grea, începu să tremure convulsiv, dar îl văzu şi pe el făcând acelaşi lucru, aşa

că se întinse pe jos, în liniște.

Se așeză și el lângă ea, în așa fel încât să rămână pe partea dreaptă. Picioarele lui lungi le atinseră pe ale ei și Annie încercă să se retragă, dar el o opri, mâna lui încleștându-se cu putere de brațul ei, ceea ce o făcu să se întrebe dacă era într-adevăr așa de epuizat cum părea.

— Vino mai aproape. Va trebui să împărțim căldura noastră și pledurile.

Nu era altceva decât adevărul adevărat. Se apropie puțin, până când putu să simtă căldura trupului său, chiar și prin îmbrăcămintea rece și ispita promisiunii confortului o făcu să se apropie și mai mult, așa încât ajunse să se ghemuiască alături de el.

Mișcându-se cu grijă, ceea ce indica dureri, el trase peste ei cealaltă jumătate a pledului pe care stăteau, apoi întinse deasupra încă unul. După care aranjă haina ei peste picioarele lor și a lui peste torsuri. În final, se întinse și își strecură brațul drept sub capul ei. Un spasm îi străbătu trupul mare, din cap până în picioare.

Arșița febrei lui radia prin straturile de

haine şi, când ea se apropie şi mai mult, se întrebă dacă va supravieţui nopţii zăcând aşa pe pământul rece. Adevărat, acele de pin şi pledul îi protejau de pământul îngheţat, dar în starea lui de slăbiciune putea să moară. Îşi duse mâna la pieptul lui, apoi mai sus, căutându-i gâtul. Îi găsi pulsul şi, într-un fel, fu uşurată din cauza forţei pulsaţiei sub degetele ei reci, deşi era cam prea rapidă.

— Nu intenţionez să mor peste tine, Doc. Un amuzament uşor şi inconfundabil se auzi în vocea lui, deşi frântă de oboseală.

Ar fi vrut să-i răspundă, dar efortul era mai mare decât putea ea suporta. Pleoapele nu mai voiau să stea deschise. Picioarele o furnicau dureros, dar se pare că nici asta nu mai conta. Febră sau nu, căldura trupului lui o salva şi mintea ei era prea obosită pentru a obiecta împotriva acestui aranjament de dormit, atât de impropriu. Tot ce putea să facă era să-şi coboare mâna, până când se odihni peste inima lui; apoi, liniştită de bătaia ei constantă, simţi cum devine insensibilă, parcă un val negru şterse orice altceva.

CAPITOLUL 3

Rafe se trezi într-un atac de panică, deşi numai accelerarea pulsului îl trăda; muşchii nici măcar nu se mişcară. De obicei nu dormea atât de profund, mai ales în astfel de circumstanţe, şi se înjură pe muteşte, în timp ce aprecia cu ochi critic împrejurimile. Nealarmate, păsările ciripeau şi putea să audă caii mestecând nişte iarbă pe care o găsiseră. Totul era în siguranţă deci, în ciuda lipsei lui de vigilenţă.

Doctoriţa era tot întinsă lângă partea lui dreaptă, cu capul sprijinit pe umărul lui şi faţa lipită de cămaşă. Privind în jos, îi văzu părul moale şi blond scăpat din agrafe şi răvăşit în jurul capului. Fusta era înfăşurată şi în jurul picioarelor ei şi ale lui şi îi simţea moliciunea ispititoare a sinului, şoldului şi coapsei. Încet, trase adânc aer în piept, încercând să nu o trezească. Mâna ei dreaptă se afla pe pieptul lui, însă parcă ar fi fost în zona lui inghinală, pentru că greutatea. Ei caldă făcea ca erecţia lui matinală să devină şi mai puternică. Plăcerea i se împrăştie prin tot trupul, ca

mierea caldă. Deci nu-şi imaginase doar energia ciudată şi tulburătoare a mâinilor ei când îl atingeau; pentru că acum o simţea chiar şi prin haine întărindu-i sfârcurile, cu toate că ea dormea.

Tentaţia era puternică, să stea acolo şi să se bucure de atingeri, sau chiar să-i ducă mâna mai jos, spre şale, încât să poată simţi acea energie ciudată şi plină de căldură pe mădular şi pe scrot, însă i-ar fi plăcut ca toată această desfătare sexuală să fie reciprocă şi, mai mult decât atât, era nevoie să găsească coliba vânătorului. Îi apucă mâna şi o duse la buze, apoi încet o puse la loc pe pieptul lui, şi o scutură să se trezească.

Ochii ei căprui se deschiseră somnoroşi, apoi genele fluturară. Ochi de căprioară căprui închis, gândi el văzându-i pentru prima oară în lumină. O scutură din nou.

— Trezeşte-te, Doc. Nu putem sta aici.

De data aceasta ochii i se deschiseră mari şi sări dreaptă, în cuibul lor de pături şi haine, privind în jur panicată. El desluşi pe faţa ei momentul exact când îşi aminti noaptea dinainte, şi văzu frica şi disperarea,

când realiză că nu fusese doar un vis. Apoi îşi recăpătă sângele rece şi se întoarse spre el, să-i facă faţă.

— Trebuie să mă duci înapoi.

— Încă nu. Poate peste câteva zile. Se ridică în picioare cu dificultate, deşi somnul îi făcuse bine şi se simţea puţin mai în forţă. Totuşi, când îşi mişcă trupul, aceasta îi aminti că avea nevoie de mult mai mult, decât doar de câteva ore de odihnă. Există o colibă pe aproape; n-am putut să o găsesc pe întuneric; vom sta acolo, până când mă voi face bine, adăugă el.

Ea ridică ochii la el, ochii ei mari căprui, plină de anxietate. Sub ochi încă mai avea cearcăne, ce pătau pielea translucidă şi o făceau să arate fragilă. Ar fi vrut să o ia în braţe şi să o reconforteze, dar în loc de asta zise:

— Strânge pledurile.

Annie încercă să se supună şi se cutremură din cauza durerii din muşchii încordaţi şi înţepeniţi. Nu era obişnuită să călărească atât de multe ore, mai ales fiind forţată să-şi folosească picioarele, ca să rămână pe cal. Muşchii coapselor tremurară

de efort, când se ghemui să ruleze pledurile.

El se depărtase cu câţiva metri, destul cât să se ascundă după bolovanul cel mare, dar continuând să o privească. Ea auzi un clipocit, ca o apă ce curge, şi ridică ochii curioasă, înainte să-şi dea seama ce făcea. Privirea lui palidă complet inexpresivă o întâlni pe a ei şi ea îşi aplecă brusc capul, când o roşeaţă sălbatică îi coloră obrajii. Cunoşinţele ei medicale o făcură să priceapă că, cel puţin, febra nu-i atacase rinichii.

El se întoarse lângă ea şi rosti:

— E rândul tău. Nu încerca să dispari din ochii mei. Vreau să-ţi văd capul, tot timpul. Şi ca să se asigure că nu va încerca să fugă, îşi scoase pistolul din toc.

Ea fu îngrozită că el se aştepta ca ea să-şi rezolve această funcţie, cu el de faţă şi ascultând, aşa că încercă să refuze, dar vezica insista că nu mai putea să aştepte. Îşi simţea faţa pârjolită de fierbinţeală, când se duse ruşinată după pietroi, uitându-se unde să-şi pună picioarele.

— E suficient de departe.

Se luptă cu hainele care o împiedicau,

încercând să ajungă sub fustă şi jupon, ca să-şi poată dezlega şiretul pantalonaşilor, fără să descopere prea mult din ea sau din lenjerie, în caz că el se uita. Apoi realiză că, în mod cert se uita, pentru că alfel nu avea cum să ştie dacă rămăsese în raza lui de vedere, sau nu. Măcar dacă şi-ar fi pus pantalonaşii cu despicătură la bifurcaţie, dar arareori făcea asta, pentru că nu ştia niciodată când va fi nevoie să călărească şi nu suporta să aibă partea interioară a coapselor roasă.

Până la urmă reuşi să-şi aranjeze îmbrăcămintea, astfel încât putu să se uşureze, treabă pe care încercă să o facă silenţios, dar fu forţată să accepte lipsa de delicateţe a naturii. Oricum, ce mai conta, când el se pare că tot o va ucide, până la urmă? Logica o făcu să admită că probabil nu s-ar fi depărtat atât de mult, dacă nu avea motiv să dorească să nu fie văzut, ceea ce însemna că era un individ în afara legii, un proscris. Şi ar fi fost nebun să o ducă înapoi la Silver Mesa, aşa cum promisese.

Şi ea trebuie să fie nebună să-i salveze viaţa. Ca să-şi salveze propria viaţă, ar fi

trebuit să lase ca starea lui să se înrăutăţească, sau poate chiar să-şi folosească toate cunoşinţele medicale pentru a-i grăbi deteriorarea.

Mintea îi fu zguduită de enormitatea propriilor gânduri.

Toată viaţa s-a antrenat să salveze oameni, nu să-i omoare, şi să-l omoare pe acest om, a fost exact ceea ce gândise.

— Cât timp ai de gând să stai ghemuită acolo, cu fustele în cap?

Se ridică atât de brusc încât se împiedică, atât din cauza pantalonaşilor înfăşuraţi în jurul genunchilor, cât şi a muşchilor înţepeniţi. Invazia aspră a vocii lui avusese efectul unui jet de apă rece azvârlit în faţă, smulgând-o din gânduri şi readucând-o la realitate. Când se întoarse, faţa îi era albă ca hârtia şi se uita la el pe deasupra bolovanului uriaş.

Pleoapele lui grele îi ascundeau expresia din ochii palizi, în timp ce o studia întrebându-se ce o făcuse să devină atât de albă şi cu o privire atât de goală în ochii căprui şi blânzi. Drace, era medic; n-ar fi trebuit să fie atât de şocată sau stânjenită,

de ceva ce făcea toată lumea. Putea să-şi amintească o vreme, când n-ar fi spus niciodată astfel de lucruri unei femei, dar ultimii zece ani sângeroşi îl modificaseră cu desăvârşire pe bărbatul care fusese cândva şi despre care memoria de abia mai şoptea, ca un ecou, însă nu regreta în niciun fel această schimbare. Acum era ceea ce era.

După o clipă de ezitare, ea se aplecă să-şi aranjeze lenjeria, dar când se îndreptă, faţa ei continuă să aibă privirea aceea ciudat de goală. Se întoarse la el ocolind bolovanul şi el întinse o mână înmănuşată, cu palma în sus şi degetele defăcute.

O secundă, Annie privi fără să recunoască micile obiecte din mâna lui, apoi îşi duse mâinile la cap şi descoperi că părul îi era complet desfăcut, revărsat pe umeri şi pe spate. Trebuie că a găsit agrafele de os împrăştiate pe jos. Îşi strânse repede părul şi îl răsuci într-un coc neglijent, apoi luă agrafele din mâna lui, una câte una, ca să-şi poată fixa coama grea. El stătea tăcut, privindu-i mâinile fine, feminine, cum îşi fac treaba, degetele luând agrafele una după alta, din palma lui cu mănuşa de piele, cu

delicateţea unei păsăruici care alege seminţe. Mişcările erau atât de categoric feminine, încât îi provocară o durere internă. Era afurisit de mult de când nu mai avusese o femeie, de când nu fusese în stare să se răsfeţe cu carnea moale şi mirosul ei dulce, să se uite la ea şi să se bucure de graţia acestor mici miş cări, pe care le făceau toate, chiar şi cele mai şleampăte şi vulgare. O femeie n-ar trebui să lase niciodată un bărbat să o privească făcându-şi toaleta, se gândi el devenind brusc sălbăticit, doar dacă nu vrea să-l primească în trupul ei şi să-l lase să-şi uşureze foamea sexuală, pe care o stârnise vederea ei, în timpul acestor ritualuri intime.

Apoi dorinţa păru că se scurge din el, odată cu revenirea sfârşelii aceleia care-l măcina până la oase.

— Să mergem, rosti deodată. Dacă va mai sta acolo, nu va mai avea energia să găsească vechea colibă de vânătoare.

— N-am putea să mâncăm? în ciuda eforturilor ei, în voce i se simţea o notă de implorare. Era slăbită de foame şi ştia că el era într-o situaţia şi mai proastă, deşi nu

putea să citească aceasta pe faţa lui dură şi lipsită de expresie.

— Când ajungem la colibă. Nu mai durează mult.

Îi trebui totuşi o oră să o găsească, şi ei îi trebui o clipă mai mult să realizeze că a reuşit, pentru că mica structură era atât de năpădită de buruieni, încât era greu de crezut că a fost făcută de mâna omului. Îi venea să plângă de dezamăgire. Se aşteptase la o cocioabă, sau chiar la o baracă primitivă, dar nu la asta! Din ceea ce putea să vadă printre tufişurile şi viţa sălbatică ce crescuseră în jur şi pe ea,” coliba” nu era nimic altceva decât nişte bolovani înghesuiţi unul pese altul şi câteva bârne pe jumătate putrezite.

— Apleacă-te.

Annie îi aruncă o privire furioasă. Obosise să tot audă aceste comenzi răspicate. Era flămândă şi îngrozită şi o durea fiecare muşchi din corp. Dar i se supuse şi apoi automat se apucă să-l ajute să descalece, îndurerat cum era.

Ea îi controlă mişcarea, apoi îşi încleştă pumnii privind.

— Există şi un şopron pentru cai. Se uită în jur neîncrezătoare. Nu văzuse nimic care să semene nici pe departe cu un acoperiş. Acolo, adăugă el citindu-i corect expresia.

Îşi conduse murgul spre stângă şi Annie îl urmă cu calul ei, ca să descopere că a avut dreptate. Exista un şopron, construit din copaci, într-o parte a structurii, din înclinaţia terenului; un spaţiu pentru ambii cai, dar destul de strâmt. La ambele capete şopronul era deschis, deşi capătul cel mai îndepărtat era parţial blocat de un jghiab primitiv şi de mai multe tufişuri. O găleată de lemn era atârnată de o creangă ruptă dintr-un copac, ce fusese înfiptă într-un perete de pământ. El o dădu jos şi, pentru o clipă, pe faţa lui chinuită se citi satisfacţia.

— De cealaltă parte a colibei există un pârâu. Scoate şeile de pe cai, apoi ia găleata asta şi adu-le apă.

Annie îl privi nevenindu-i să creadă. Era slăbită de foame şi atât de obosită, că de abia putea să meargă.

— Dar cu noi cum rămâne?

— Trebuie întâi să avem grijă de cai. Vieţile noastre depind de ei. Vocea era

implacabilă. Aş face-o chiar eu, dar, în afară de a sta aici, singurul lucru de care sunt în stare în acest moment este să te împuşc, dacă încerci să fugi.

Fără un cuvânt, Annie se apucă de treabă, deşi muşchii ei tremurau de încordare. Îşi puse jos geanta medicală, sacul cu alimente, amândouă şeile şi geanta lui de la şa. Apoi apucă găleata şi se îndreptă spre pârâu, care se afla la o aruncătură de băţ de colibă, în cealaltă parte, dar curgând în diagonală faţă de structură, nu pe lângă ea. Nu era adânc, în unele locuri mai mic, în altele mai mare. El o urmă până la pârâu şi înapoi la şopron, tăcut şi nu prea sigur pe picioare, dar teribil de atent. Ea mai făcu două drumuri până la pârâu, cu el urmărindu-i fiecare mişcare, înainte să considere că a adus destulă apă. Ambii cai au băut cu lăcomie.

— În geanta mea din stângă şeii, există un sac de grăunţe. Dă la fiecare câte doi pumni. O vreme vor trebui să se mulţumească cu raţii mai mici.

Îndeplinită şi această sarcină, el o instrui să ducă obiectele ce le aparţineau în colibă.

Uşa era o treabă primitivă din nuiele subţiri, legate împreună cu o combinaţie de sfoară şi viţă sălbatică şi cu două balamale din piele. Cu grijă, ea o împinse deschizând-o şi trebui să-şi. Înăbuşe un ţipăt de spaimă. Nu părea să existe niciun geam, dar lumina ce se strecura prin uşa deschisă dezvălui un interior înţesat de pânze de păianjen, căptuşit cu murdărie şi locuit de o varietate de insecte şi animale mici.

— Sunt şoareci, rosti ea oripilată. Şi păianjeni şi probabil şerpi. Se răsuci spre el. Nu intru acolo.

Doar pentru o clipă, în jurul gurii lui se observă cât e de amuzat, ceea ce îi îmblânzi trăsăturile aspre.

— Dacă există şoareci, poţi să faci pariu că nu există niciun şarpe. Şerpii mănâncă şoarecii.

— Locul ăsta e o mizerie.

— Dar are şemineu, rosti el plictisit. Şi patru pereţi, ce nu vor permite frigului să pătrundă. Dacă nu-ţi place cum arată, fă curăţenie.

Ea fu gata să-i spună că putea şi el să facă asta, dar o privire la faţa lui palidă şi trasă îi

opri cuvintele. În sinea ei, o rodea vinovăţia. Cum a putut să-şi permită chiar şi să se gândească să-l lase să moară? Era medic, deci, chiar dacă el s-ar putea să o ucidă când nu-i va mai fi de folos, ea va face tot ce va putea ca să-l vindece. Înfricoşată de gândurile ce-i trecuseră prin minte şi care constituiau o trădare, atât a tatălui ei, cât şi a ei însăşi, îşi jură că nu-l va lăsa să moară.

Dar când privi în jur la cocioaba murdară, magnitudinea sarcinii ce îi stătea în faţă era aşa de uriaşă, încât îşi înclină capul, cu totală lipsă de speranţă. Apoi inspiră adânc, îşi adună toată energia şi-şi îndreptă umerii. Să începem cu începutul. Luă de pe jos un băţ zdravăn şi intră ezitând în colibă. Băţul avea o dublă destinaţie, să dea jos pânzele de păianjen şi să scotocească după diverse cuiburi, pe care le găsea. O veveriţă o luă la goană mâncând pământul şi o familie de şoareci fugi în cele patru zări. Înverşunată, îi căută cu ajutorul băţului. Apoi băgă băţul în sus, pe coşul căminului, dizlocând cuiburi vechi de păsări şi gonind alţi noi ocupanţi, care nu era posibil să fie ajunşi. Dacă mai existau şi alte cuiburi, un foc în cămin va

determina evacuarea lor rapidă.

După ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă, văzu că exista câte un geam de fiecare parte a colibei, acoperit cu obloane primitiv înjghebate, ce puteau fi împinse şi înţepenite cu un băţ. Le deschise pe amândouă, lăsând să între puţină lumină, care însă păru destul de veselă, după semiîntunericul dinainte, deşi acum, că putea să vadă mai bine, interiorul cocioabei arăta şi mai murdar.

Nu exista mobilă, cu excepţia unei mese înjghebată sumar, ca toate celelalte, şi cu două picioare rupte. Zăcea clătinându-se într-un colţ. Cel mai bun lucru, pe care puteai să-l spui despre colibă, în afară că avea un şemineu şi patru pereţi, cum subliniase el deja, era faptul că duşumeaua era din lemn. Existau crăpături printre scânduri, dar cel puţin nu vor dormi pe pământ.

Cără găleţi întregi de apă de la pârâu şi inundă interiorul, apa putând să se scurgă afară prin crăpăturile duşumelei, pentru că acesta era cel mai rapid mod de a atinge un minimum de curăţenie. În timp ce podeaua

se usca, adună lemne de foc şi surcele, pe care le aranjă lângă şemineu. În tot acest timp, el nu o scăpă din ochi, deşi ea nu avea idee cum reuşea să rămână în picioare. De câte ori se uita la el, arăta şi mai lipsit de culoare.

Dar, în sfârşit, coliba fu suficient de curată, pentru ca ideea de a dormi înăuntru să nu fie chiar atât de respingătoare, mai ales cu toţi ceilalţi locuitori plecaţi deja. Cu forţa care-i mai rămăsese, târî înăuntru şeile şi proviziile şi mai făcu un drum la pârâu, ca să umple găleata şi gamela lui.

Abia atunci îi făcu semn să între şi el. Fiecare muşchi din trupul ei tremura şi genunchii îi erau nesiguri, dar cel puţin acum putea să stea jos, pe duşumeaua proaspăt curăţată... Se aşează şi-şi puse capul pe genunchii îndoiţi.

Scârţâitul bocancilor lui pe lemn o făcu să ridice capul cu părere de rău. Stătea pur şi simplu acolo, cu ochii cu pleoapele grele de febră şi trupul mare bălăngănindu-se uşor. Ea făcu efortul să se mişte din nou, târându-se spre şei şi luând unul din plederi, pe care îl împături în două şi îl aşternu pe podea.

— Aici, zise ea cu voce aspră de oboseală. Întinde-te.

El nu se întinse, mai curând căzu. Annie îl sprijini să nu se rostogolească, dar greutatea lui aproape o doborî.

— Regret, mormăi el şi se întinse în poziţia în care căzuse, respirând cu greutate.

Ea îi atinse faţa şi gâtul şi descoperi că febra crescuse, dacă se putea aşa ceva. Se apucă să-i înlăture cureaua pistolului şi degetele lui aspre se închiseră peste ale ei, strângându-le dureros o clipă, înainte de a spune:

— Lasă-mă pe mine. Cum făcuse şi înainte, când îşi scoase cureaua pistolului o puse aproape de capul lui. Ea îi aruncă o privire armei şi se înfioră de liniile ei mortale şi reci. Nici să nu-ţi treacă prin cap să-l iei, o atenţionă încet şi ea ridică repede ochii şi îi întâlni privirea. Cu febră sau nu, era încă în deplinătatea facultăţilor lui mintale. Ar fi fost mai uşor pentru ea să fugă, dacă ar fi delirat, dar îşi jurase să-l ajute cât va putea şi asta însemna că nu-l va părăsi, nici dacă leşina. Până când nu se va

reface, va fi legată de acest loc.

— Nu mi-a trecut prin cap, rosti ea, dar ochii lui rămaseră precauţi şi ea ştiu că n-o credea. Nu era înclinată să se certe cu el, în legătură cu corectitudinea ei, nu acum când era aşa de sleită, înfometată şi atât de oboslă, încât tot ce putea să facă era să stea dreaptă. Şi mai trebuia să vadă de el, înainte de a se apuca să aibă grijă de ea însăşi. Scoate-ţi cămaşa şi bocancii, să te simţi mai bine, adăugă ea cu un ton practic şi se apropie să-şi pună vorbele în practică.

Încă o dată mâna lui se ridică şi o opri.

— Nu, rosti el şi pentru prima oară auzi o notă de irascibilitate în vocea lui. E prea frig ca să-mi scot cămaşa.

Desigur, coliba se încălzise, ea de mult îşi scosese haina, afară soarele încălzise atmosfera şi aerul se simţea plăcut. Putu să-l simtă cum tremură sub degetele ei.

— Nu ţi-e frig: ai febră.

— Nu ai ceva în geanta aia, care să-mi scadă febra?

— După ce am să-ţi revăd rănile, am să fac nişte ceai din scoarţă de salcie. Asta va face să te simţi mai bine.

Neobosit îşi întoarse capul.

— Fă-l acum. Mi-e aşa de afurisit de frig, că simt că-mi îngheaţă oasele.

Ea oftă, pentru că nu era obişnuită ca pacienţii să-i indice tratamentul, dar felul în care îşi făcea treaba în realitate, acum nu mai conta şi, odată cu ceaiul, putea să facă şi o cană de cafea. Îl acoperi cu celălalt pled şi începu să clădească focul, aşezând întâi vreascurile de pin, iar bucăţile mari de lemn deasupra.

— Nu face un foc prea mare, bombăni el. Prea mult fum. Am nişte chibrituri în geanta din dreapta şeii, înfăşurate în haina de ploaie.

Găsi chibriturile şi scăpără unul pe piatra vetrei, întorcând capul din cauza mirosului acru al fosforului. După numai o secundă sau două, vreascurile de pin se aprinseră. Se aplecă şi suflă încet în flăcări, până fu satisfăcută că fuseseră bine aţâţate, apoi se aşeză jos şi deschise geanta ei medicală. Arăta mai mult ca o valiză de comis-voiajor, decât ca o geantă de medic, dar, de câte ori trata un pacient, îi plăcea să aibă o provizie serioasă din toate ierburile şi cremele

disponibile, pentru că nu putea să se bazeze pe faptul că ar putea găsi şi în sălbăticie ceea ce avea nevoie. Scoase scoarţă de salcie, bine legată într-o pungă de tifon şi micul vas pe care-l folosea pentru a face ceai.

El stătea întins pe spate, ghemuit sub pătură şi o privea cu ochii pe jumătate închişi, cum turnă în vas puţină apă din gamelă, apoi îl puse la foc, să fiarbă. Când se încălzi, luă un pătrat de tifon, presără puţină scoarţă de salcie pe el şi adăugă ceva cimbru şi scorţişoară, apoi legă cele patru colţuri ale tifonului, pentru a forma un săculeţ poros, pe care-l băgă în apă. În sfârşit, ca îndulcior, deschise un borcan şi adăugă puţină miere.

— Ce au fost toate astea? întrebă el.

— Scoarţă de salcie, scorţişoară, miere şi cimbru.

— Indiferent ce-mi dai, va trebui să guşti tu întâi.

Insulta făcu să-i înţepenească spatele, dar nu se certă cu el. Ceaiul de scoarţă de salcie nu-i va face nici ei rău şi, dacă el crede că e capabilă să-l otrăvească – ei bine, nu era

nimic de făcut în legătură cu asta. Conştiinţa încă o mai mustra, din cauza gândului oribil de azi dimineaţă şi de teama că el ar putea să-l bănuiască.

— Dacă adaugi în ei laudanum, o să adormi şi tu, adăugă el.

Cel puţin nu o acuza decât că voia să-l drogheze, nu că încerca să-l ucidă! Scoase din geantă o sticluţă cafenie şi o ridică în sus, să o vadă şi el.

— Acesta e laudanum. E aproape plină, dacă vrei cumva să-i controlezi nivelul. Sau poate te-ai simţi mai bine să o păstrezi tu. L-o întinse şi el o privi în tăcere, sfredelind-o cu ochii lui palizi, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile şi probabil că putea.

Rafe se uită la ea, încercând să hotărască dacă putea să aibă încredere în ea. Ar fi vrut, mai ales când se uita în ochii aceia căprui blânzi, dar în ultimii patru ani nu supravieţuise pentru că se încrezuse în cineva. Fără un cuvânt, întinse mâna şi luă sticluţa cafenie, pe care o puse pe duşumea, alături de revolver.

Ea se întoarse fără să comenteze, dar el simţi că a rănit-o.

După care, ea despachetă merindele, le înşiră pe podea, să poată vedea ce au. Era aşa de flămândă, încât greaţa ameninţa să o facă să vomite, şi se întreba dacă la urma urmei ar fi în stare să mănânce totuşi ceva.

El aduse un ibric penru cafea. Ea îl umplu cu apă şi adăugă cafea măcinată, făcându-o mai tare ca de obicei, deoarece se gândi că probabil va avea nevoie. Apoi se întoarse la alimente, mâinile tremurându-i când încercă să se hotărască ce să pregătească. Aveau cartofi, şuncă, fasole, ceapă, câte un săculeţ cu făină neagră şi albă, sare, conserve de piersici şi pâine, orez, brânză şi zahăr, toate din proviziile ei. Fuseseră aproape epuizate şi tocmai plănuise să refacă stocul, însă sosirea bebeluşului Edei o împiedicase.

Era prea flămândă să prepare ceva. Rupse o bucată de pâine şi nişte brânză, apoi înjumătăţi bucăţile şi îi oferi şi pacientului ei.

El clătină din cap.

— Nu mi-e foame.

— Mănâncă, insistă ea şi îi puse în mână pâinea cu brânză. Ai nevoie să-ţi refaci forţele. La început, încearcă doar o

îmbucătură sau două, apoi opreşte-te, dacă te simţi rău. Pâinea şi brânză nu erau cele mai bune alimente pentru un bolnav, dar era totuşi mâncare şi trebuia să o mănânce acum. Mai târziu îi va pregăti o supă, după ce se va odihni puţin şi se va simţi mai puternică. Îi puse gamela la îndemână, pentru apă, apoi se repezi la sărăcăcioasa ei porţie, cu o frenezie abia stăpânită.

El luă doar o îmbucătură de brânză, însă mâncă toată pâinea, şi aproape goli gamela. Când terminară, ceaiul din scoarţă de salcie dăduse în clocot şi Annie folosi o cârpă să-l scoată de pe foc, apoi îl puse deoparte să se răcească.

— De ce nu mi-ai dat nimic azi-noapte împotriva febrei? întrebă el deodată, cu ochii şi vocea dure din nou.

— Febra nu este neapărat o treabă rea, explică ea. Pare că ajută trupul să lupte împotriva infecţiei. Ştii că, dacă o rană e cauterizată infecţia se opreşte, aşa că asta duce la raţionamentul că fierbinţeala febrei acţionează în acelaşi fel. Doar atunci când durează prea mult timp, sau ajunge prea puternică, atunci e periculoasă, deoarece

slăbeşte îngrozitor organismul.

El tot mai tremura, chiar acoperit cu pledul şi cu focul arzând în apropiere. Mânată de o nevoie pe care nu o înţelegea, întinse mâna şi îi îndepărtă părul negru de pe frunte. Nu văzuse niciodată un om mai dur şi mai periculos, dar chiar şi aşa, avea nevoie de îngrijirea pe care putea ea să i-o ofere.

— Cum te cheamă? îl mai întrebase şi înainte, dar nu i-a răspus, însă aşa cum erau izolaţi acum, nu mai avea niciun motiv să rămână anonim. Aproape zâmbi de absurditatea faptului că nu-i cunoştea numele, deşi dormise în braţele lui.

Rafe se gândi să-i spună un nume fictiv, dar hotărî că nu era cazul. După ce o va duce înapoi la Silver Mesa, îşi va lua alt nume, şi nu va mai exista nicio legătură.

— Mecay. Rafferty Mecay. Dar pe tine cum te cheamă, Doc?

— Annis, rosti ea şi îi adresă un zâmbet slab şi blând. Dar întotdeauna mi s-a spus Annie.

El mormăi:

— Mie întotdeauna mi s-a spus Rafe. Asta

mă face să mă întreb, de ce nu dau oamenii copiilor numele cu care intenţionează să-i cheme. Zâmbetul ei se lăţi şi el îl privi, fascinat fără voie de mişcarea buzelor ei. Mâna ei încă îi mai mângâia părul, degetele răsfirându-i uşor şuviţele de pe tâmple şi de pe frunte, şi aproape că-i smulse un oftat puternic, din cauza acestei atingeri plăcute şi calde, ce-l furnica. Şi durerea de cap i se uşură, daorită acesţui contact.

Apoi ea se retrase şi el trebui să-şi înfrâneze nevoia de a o apuca şi a-i reţine mâinile la piept. Probabil că ea s-ar fi gândit că şi-a pierdut minţile dacă ar fi făcut-o, dar se simţea aşa de bine când îl atingea şi Dumnezeu ştie că avea nevoie de asta. Altfel, se simţea ca dracu'.

Annie turnă ceaiul din scoarţă de salcie într-o cană de tablă şi profesional îl gustă, astfel încât el să poată vedea că nu-l otrăveşte. El se forţă să se ridice într-un cot şi luă cana, bând ceaiul din patru înghiţituri mari şi cutremurându-se puţin din cauza amărelii.

— Nu e la fel de rău ca medicamentele pe care le-am mai luat, comentă el întinzându-

se la loc, cu un geamăt înăbuşit.

— Mierea şi scorţişoara îi dau un gust plăcut. Şi ambele sunt bune pentru tine. Odihneşte-te şi lasă-l să lucreze, în timp ce eu fac nişte supă. Lichidele vor fi mai uşor de digerat pentru tine, o vreme.

Şi ea se simţea mai bine, acuma că avea ceva mâncare în stomac, deşi era încă neobişnuit de obosită. Munca grea îi relaxase muşchii, cel puţin pentru moment. Se aşează pe podea alături de el şi curăţă câţiva cartofi, apoi îi tăie în bucăţele şi făcu acelaşi lucru şi cu o ceapă mică. Nu exista un vas suficient de mare, aşa că folosi cratiţa lui, adăugând apă, sare şi puţină făină pentru a îngraşă supa şi în curând amestecul bine mirositor clocotea. Focul se potolise destul, încât nu era pericol să se ardă, aşa că, după ce mai adăugă puţină apă, ca să fie mai sigură, îşi întoarse din nou atenţia către pacientul ei.

— Te simţi puţin mai bine? întrebă ea punându-i mâna pe faţă.

— Puţin. Durerea profundă din picioare se domolise, la fel şi durerea de cap. Se simţea obosit, moale şi puţin somnoros, dar îi era

mai cald şi… era mai bine.

— Lasă-mi la îndemână un vas cu ceai.

— Face mai bine când e proaspăt, afirmă ea şi zâmbi din nou. Apoi împături pledul. Acum să facem să-ţi fie mai comod şi să vedem cum arată partea stângă.

Poate că totuşi pusese ceva în băutura aia, pentru că stătea acolo întins şi o lăsa să-i dezbrace, scoţându-i cămaşa şi bocancii, apoi chiar şi pantalonii şi lăsându-l doar în ciorapi şi o izmană lungă de flanelă, care era aşa de moale, că nu era de niciun ajutor la ascunderea regiunii lui inghinale. Confom îndrumării ei, se lăsă pe partea dreaptă şi îşi rulă izmana în jos, încât abia îl mai acoperea. Înjură în barbă, când îşi simţi bărbăţia sculându-se. La dracu', de asta nu trebuia ca femeile să fie medici. Cum s-ar putea reţine un om să nu se întărească, sub atingerea uşoară peste tot a mâinilor unei femei? îi privi faţa, dar ea părea că nu-şi dă seama de erecţia lui prelungită. Întinse mâna şi-şi trase pledul peste şolduri, pentru a ascunde reacţia aceea involuntară.

Annie tăie pânza care ţinea cataplasma strâns lipită de răni, atenţia fiindu-i total

absorbită de ceea ce făcea. Cu grijă dădu la o parte tampoanele, scoţând un sunet gutural de satisfacţie, când văzu că roşul puternic din jurul rănilor se diminuase. Dădu la o parte tampoanele pătate cu galben şi cafeniu şi se aplecă să examineze mai îndeaproape carnea sfâşiată. Văzu ceva ca o pată cu un uşor luciu metalic, şi mai scoase un sunet de satisfacţie, apoi întinse mâna după pensetă. Cu grijă, apucă fragmentul de metal şi-l scoase.

— Încă o schijă de plumb, anunţă ea. Ai noroc că nu ai murit deja, din cauza otrăvirii sângelui.

— Asta mi-ai mai spus-o deja.

— Şi chiar asta cred. Îşi continuă inspecţia, dar nu mai găsi alt fragment de glonţ. Rănile arătau curate. Pentru mai multă siguranţă, le curăţă din nou cu carbolic, apoi cu grijă mai făcu două suturi la fiecare rană, ca să apropie pielea sfâşiată mai tare, totuşi mai lăsă încă o mică deschizătură în fiecare, pentru drenaj. El de abia tresări, când acul muşcă pielea moale de pe coaste, deşi pe corp îi apăruse o peliculă subţire de sudoare. Ea observă

transpiraţia; aceasta indicând că febra cedase, la fel şi durerea.

Umezi apoi nişte frunze de patlagină şi le aplică pe răni, apoi le înfăşură cu bandaje. El scoase un murmur uşor de uşurare, când frunzele calmante şi vindecătoare îşi începură magia.

— Ce bine el

— Ştiu. Îi trase pledul până pe umeri. Tot ce trebuie să faci acum este să stai întins, să te odihneşti şi să-ţi laşi corpul să se vindece. Dormi dacă vrei; nu plec nicăieri.

— Nu pot să risc, răspunse el cu asprime.

Ea scoase un mic hohot amuzat.

— O să te trezeşti dacă încerc să iau pledul, şi fără el aş îngheţa de moarte. Nici măcar nu ştiu unde sunt. Crede-mă, nu intenţionez să plec de aici, fără tine.

— Atunci, hai să spun doar că te ţin departe de tentaţie. Nu putea să-şi permită să aibă încredere în ea, sau să-şi slăbească vigilenţa, nicio clipă. A spus că nu ştie unde se află, dar de unde să ştie el ca spune adevărul, sau nu?

— Cum doreşti. Apoi controlă supa, mai puse puţină apă şi se aşează pe duşumea. Nu

avea idee ce oră era. După-amiază, desigur. Îi luase multă vreme să facă ordine în colibă. Deschizând uşa, se uită afară la umbrele lungi aruncate de copaci. Ei bine, era chiar după-amiază târziu. Oare caii n-au nevoie de mâncare? întrebă ea. Dacă el se aştepta să le ducă ea de mâncat, trebuia să o facă repede, pentru că, după ce se lăsa întunericul, nu se va mai aventura dincolo de uşă.

— Mda. Vocea lui era slabă. Dă-le încă puţine grăunţe. Cu efort, se ridică în şezut şi întinse mâna după pistol scoţându-l din toc. Înfăşurat în pătură, se ridică cu greutate.

Annie fu surprinsă de valul de mânie care o năpădi. Nu era doar refuzul lui de a avea încredere în ea, pentru asta presupunea că nu putea să-l acuze, dar o înfuria mai ales faptul că nu-şi permitea să se odihnească. Avea nevoie să stea întins şi să doarmă, nu să-i urmărească fiecare pas.

— Nu te apuca să vii până la şopron, îl repezi ea. Stai afară, în faţa uşii, de unde poţi să mă împuşti în spate, dacă încerc să fug.

Pentru prima oară, izbucnirea temperamentului i se aprinse în ochii palizi. Auto-controlul acela rece o înfricoşase înainte cel mai mult, dar acum ar fi vrut să nu-i fi permis propriei ei supărări să izbucnească. Furia trebuie că era arzătoare, dar ochii lui deveniră din ce în ce mai reci, până când ea simţi gheaţa lor cuprinzând coliba. Totuşi, nu-şi pierdu cumpătul. Din contră zise:

— Pot să împuşc şi altceva, ce ar putea fi pe acolo, pe afară, şi ridică piedica făcându-i semn să iasă înaintea lui.

Ea nu se gândise la asta. Dacă el o răpise şi implicit constituia un pericol pentru ea, era totodată şi protectorul ei, pentru că el ştia cum să supravieţuiască în aceşti munţi, dar ea ar fi murit îngheţată, în prima noapte fără el. De asemenea, era şi singura ei speranţă să mai ajungă vreodată la Silver Mesa. Pe de altă parte, nu luase în calcul posibilitatea de a se confrunta cu pericolul doar ieşind pe uşă. Spera că e încă destul de timpuriu şi destul de frig, pentru ca şerpii şi urşii să nu se fi trezit din hibernare, dar pur şi simplu nu ştia. N-a avut astfel de

griji în Philadelphia. Şi nici măcar n-ar fi ştiut că urşii hibernează, dacă un miner n-ar fi menţionat asta, în monologul incoerent pe care-l rostise, ca să nu se mai gândească la osul rupt, pe care i-l punea Annie la loc.

Fără un cuvânt, se îndreptă repede spre şopron, unde caii nechezară la apropierea ei şi imediat începură să ronţăie grăunţele primite. Mai aduse două găleţi de apă de la pârâu şi le turnă în jgheab, aşeză păturile de la şa peste cele două spinări late, pentru a le ţine de cald la noapte şi, după ce îi bătu uşor cu palma peste boturi, se târî slăbită înapoi spre colibă. El continua să stea în faţa uşii, aşa cum stătuse tot timpul cât ea îşi făcuse treaba, şi la apropierea ei se retrase un pas înăuntru, să o lase să între.

— Închide uşa şi acoperă geamurile, rosti el calm. Se va face frig, acum că soarele a apus.

Făcu ceea ce i se spusese, deşi asta îi cufundă într-un întuneric ca de peşteră, atenuat doar de mica licărire a flăcării din şemineu. Ar fi vrut să aibă o bară zdravănă, să o pună de-a-curmezişul uşii, dar aşa ceva nu găsi, deşi existau nişte scoabe de lemn

ce dovedeau că fusese folosită cândva. Mecay se lungise înapoi pe pled. Annie se duse la cămin şi luă cratiţa cu supa de cartofi. Aceştia fierseseră până au ajuns terci şi supa era prea groasă, aşa că adăugă apă, îngrijindu-se şi de problema aceasta. Satisfăcută, îi umplu cana şi i-o întinse.

El sorbi, cu totală lipsă de entuziasm, ceea ce-i demonstra ei că încă nu avea poftă de mâncare, totuşi când termină zise:

— Afost bună.

Ea îşi mâncă porţia direct din cratiţă, zâmbind în sinea ei, cât de şocate ar fi fost toate vechile ei cunoştinţe din Philadelphia, văzându-i manierele. Dar nu exista decât o cană, o farfurie de tablă, o cratiţă şi o lingură, aşa că îşi imagină că, în următoarele câteva zile, ea şi pacientul/răpitorul ei vor trebui să împartă multe între ei. După aceea, spălă cratiţa, cana şi lingura şi prepară pentru el încă o doză de ceai din scoarţă de salcie. Îl gustă fără să mai comenteze şi el bău.

Trebuiau să facă amândoi un drum afară, înainte de căderea nopţii, şi pentru ea experienţa fu la fel de umilitoare, cum

fusese şi prima dată.

Când s-au înapoiat în colibă, faţa ei continua să fie roşie, dar culoarea îi dispăru, când el îndreptă pistolul spre ea şi îi spuse cu voce egală şi calmă:

— Dezbracă-te.

CAPITOLUL 4

Se uita la el cu ochi mari, nevenindu-i să credă. Un zgomot surd îi zumzăia în urechi şi pentru moment se întreba dacă nu o să leşine, dar această evadare îi fu refuzată. Ţeava pistolului arăta imensă şi era îndreptată exact asupra ei. Pe deasupra, privirea lui era distantă.

— Nu.

Şoptise cuvântul, pentru că gâtul îi era aşa de strâns, încât de abia putea vorbi. O mulţime de fragmene confuze de gânduri îi treceau prin minte. El nu se putea gândi la asta.

— Nu, ştia în mod cert că nu era în stare să… şi nici n-ar fi împuşcat-o, avea nevoie de ea să-l îngrijească.

— Nu face să-ţi fie mai rău decât trebuie, o sfătui el. Nu vreau să fiu nevoit să te rănesc. Scoate-ţi hainele şi întinde-te.

Mâinile i se încleştară în pumni.

— Nu! repetă violent. Nu am să te las să-mi faci asta.

El se uită la faţa ei albă şi la trupul încordat, de parcă ar fi fost gata să-şi ia zborul în noapte, şi se strâmbă amuzat.

— Scumpo, se pare că tu îţi închipui că sunt mult mai puternic decât mă simt, rosti tărăgănat. Nu există vreo afurisită de posibilitate, să pot face ceea ce crezi tu.

Ea nu se relaxă.

— Atunci de ce vrei să mă dezbrac?

— Pentru că n-am să pot să rămân treaz prea mult timp, şi nu vreau să te furişezi afară, în timp ce dorm. Dezbrăcată, nu cred că o să pleci.

— Nu intenţionam să încerc să fug, îl asigură ea disperată.

— Arfi periculos pentru tine, să încerci de una singură, ăsta e adevărul, rosti el. Însă eu vreau să mă asigur că nici tentaţia n-o să fie prea mare.

Ea nu putea nici măcar să-şi imagineze să-şi scoată hainele în faţa lui; mintea ei respingea ideea.

— Nu poţi să mă l-legi, sau aşa ceva? N-ai

o frânghie?

El oftă.

— Evident că nu ştii ce afurisit de incomod este să fii legat. Nu ai fi în stare să te odihneşti în felul acesta.

— Nu-mi pasă, mai curând decât…

— Annie. Dă-ţi hainele jos. Acum.

În glasul lui, ameninţarea era clară. Ea începu să tremure, dar clătină din cap cu încăpăţânare.

— Nu.

— Singura mea alternativă este să te împuşc. Şi nu vreau să o fac.

— N-ai să mă omori, rosti ea încercând să pară mai încrezătoare decât se simţea. Oricum, nu încă. Mai ai nevoie de mine.

— N-am vorbit de moarte. Dar sunt al naibii de bun la mânuirea pistolului şi pot să bag un glonţ oriunde vreau eu. Unde preferi, în picior, sau în umăr?

N-o s-o facă. Îşi spunea că n-o s-o facă, avea nevoie de ea sănătoasă, ca să aibă grijă de el, dar pe figura lui nu exista nicio ezitare, iar mâna îi era fermă ca o stâncă, atunci când ridică pistolul.

Se întoarse cu spatele la el şi începu să-şi

descheie bluza, cu degete tremurătoare.

Lumina focului polei umerii netezi ca satinul, când îşi scoase bluza şi o lăsă să cadă pe podea. Capul îi era aplecat în faţă, scoţând în evidenţă arcul delicat al cefii. Rafe simţi o dorinţă nestăpânită să-şi apese gura acolo, să o înconjoare cu braţele şi să o adăpostească la pieptul lui. Toată ziua a trebuit să o silească, până la limita rezistenţei, aşa cum făcuse şi noaptea trecută, cu toate că avea cearcăne de oboseală. Şi reuşise, găsind cumva suficientă forţă în trupul acela subţire, ca să facă treburile pe care i le ceruse el. Şi-a stăpânit frica normală de el şi a făcut ce a putut mai bine ca să-l vindece, iar el o răsplătea umilind-o şi terorizând-o, însă nu îndrăznea să coboare garda. Trebuia să se asigure că nu va încerca să fugă, atât pentru binele ei, cât şi al lui.

Ea îşi scoase ghetele robuste, apoi, continuând să stea cu spatele la el, îşi ridică partea din faţă a fustei şi bâjbâi după panglicile ce-i legau juponul în jurul mijlocului. Acesta îi căzu în jurul picioarelor, într-o spumă albă, şi ea păşi

afară din el.

Tremura vizibil, chiar şi în lumina aceea scăzută.

— Mai departe, rosti el blând. Îi părea rău că e aşa îngrozită, dar s-ar fi minţit pe el însuşi, dacă ar fi încercat să nege că nu e interesat să-i vadă şi fusta căzând jos. Drace, era mai mult decât interesat, deja se întărise, erecţia bombând protecţia subţire a indispensabililor. Doar pledul în care era înfăşurat nu i-ar permite ei să vadă în ce stare era, dacă s-ar fi întâmplat să se întoarcă. Se întreba cât de bolnav ar trebui să fie, încât mădularul lui să primească mesajul că nu este în stare de nimic; în mod cert, mai bolnav decât acum, aşa că se simţi infernal.

Ea îşi descheie cordonul fustei şi aceasta căzu la podea.

Era încă acoperită, încă purta ciorapi, pantalonaşii lungi până la genunchi şi cămaşa, dar forma trupului ei era evidentă. Rafe inhală profund, luptând împotriva încleştării bruşte a pieptului. Vintrea începu să-i palpite. Ea nu era atât subţire, cât graţioasă, cu oase suple şi delicate şi o

curbă dulce a şoldurilor şi coapselor, care-l făcu să transpire.

Stătea dreaptă, incapabilă să continue. Ar fi putut să-i permită să se oprească; nu putea să fugă nicăieri, doar în ciorapi şi lenjerie.

— Ciorapii.

Se aplecă şi desprinse jartierele de deasupra genunchilor, apoi îşi scoase ciorapii albi de bumbac. Degetele goale de la picioare i se chirciră pe scândura duşumelei.

— Acum pantalonaşii. El auzi asprimea din propria-i voce şi se întrebă dacă şi ea a observat. La dracu', n-ar fi trebuit să meargă aşa departe, dar nu putea să se oprească. Voia să o vadă, voia să o simtă goală în braţele lui, cu toate că nu era suficient de bine, încât să poată face şi altceva. Se întreba dacă acea ciudată furnicătură era provocată doar de mâinile ei, sau ar simţi-o peste tot, dacă ar sta deasupra ei. Oare înăuntrul ei ar fi şi mai intensă? Gândul să simtă acea unică senzaţie pe membrul lui, îl făcu aproape să geamă.

Ea tremura ca o frunză, din cap până în picioare. Cămaşa coborâse până la jumătatea coapsei, dar încă... Se simţea îngrozitor de expusă şi vulnerabilă, când păşi afară din pantalonaşi. Unda de aer rece de pe fundul gol era şocantă şi cu toate că ştia că îi e acoperit cu cămaşa, nu putu să se oprească să nu se pipăie, pentru a fi sigură. Singura lenjerie rămasă era prea subţire, pentru a se simţi în siguranţă.

El ar fi vrut să-şi scoată şi cămaşa. Doamne, o voia goală. Linia netedă a picioarelor aproape îl înnebunea, dar voia să-i vadă curba şi despicătura feselor, bogăţia dulce a sânilor, valvele ţuguiate ale sexului. Voia să se simtă atât de bine, încât să se înfigă în ea, să petreacă ore întregi între picioarele ei şi să o simtă eliberându-se profund în interior şi vibrând în jurul erecţiei lui. Voia să facă dragoste în toate felurile în care făcuse vreodată, şi să încerce şi tot ce auzise despre asta. Voia să o guste, să o înnebunească cu gura, degetele şi trupul lui. Tremura de dorinţă.

Iar ea tremura de frică.

Dar nu putea să o facă să-şi scoată

cămaşa, nu putea să o terorizeze mai mult decât făcuse deja. Desfăşură pledul din jurul lui şi îl puse pe umerii ei, înfăşurând-o confortabil. Ea îl apucă cu o disperare de compătimit, cu capul tot aplecat înainte, ca el să nu-i poată vedea faţa. Rafe îşi plimbă blând degetele prin părul ei, căutând agrafele şi eliberând coama moale şi fină să-i cadă peste mâinile lui şi să atârne, ca să-i ascundă şi mai bine faţa. L-l răsfiră pe umeri şi pe spate, unde ajunse aproape până în talie.

Tresărind de durerea ivită într-o parte, se aplecă şi puse mai multe lemne pe foc, apoi îi adună hainele dezbrăcate, cu excepţia juponului, şi le puse sub pledul pe care stătuse întins, pentru a îngroşa stratul dintre ei şi duşu meaua tare şi asigurându-se astfel al naibii de bine, că nu va putea să le ia fără să-l trezească. Adăugă şi propriile lui haine, pentru mai multă siguranţă. Rulă juponul ca pe o pernă şi îl puse la un capăt al pledului.

— Întinde-te, rosti el calm şi ea se supuse, într-o linişte plină de umilinţă.

S-ar fi întins înfăşurată în pled, dar el îl

apucă şi i-l trase dintre degetele nervoase. Ea îngheţă, apoi realiză că vor trebui să împartă amândoi pledul, aşa cum făcuseră şi cu o noapte înainte. Căzu în genunchi şi îşi adună cămaşa aproape de trup, în timp ce se întindea pe patul lor primitiv, dar încă se simţea dureros de expusă. Se întoarse pe partea dreaptă, cu spatele la el.

Se întinse şi el în spatele ei şi se întoarse tot pe dreapta. Trase pledul peste amândoi, apoi îşi puse braţul stâng pe talia ei. Greutatea o făcu să se simtă ţintuită. Putea să-l simtă exact în spatele ei, cu părul de pe pieptul gol mân gâindu-i omoplaţii. O trase mai aproape, cuibărindu-i fesele în vintrea lui, lipindu-i coapsele de ale lui. Respiraţia Anniei deveni atât de rapidă, încât icnea superficial. Putea să-i simtă… bărbăţia, acoperită doar de flanela subţire a iz menei, împungând-o în fese. Cămaşa ei ar fi putut tot atât de bine să nu existe, aşa puţină protecţie oferea. Oare nu cumva se ridicase, lăsând-o total descoperită? Fu aproape gata să plângă, dar nu îndrăzni să întindă mâna să afle.

— Şşşşşt, murmură el în părul ei. Nu-ţi fie

frică. Dormi.

— Cum… cum aş putea? rosti sugrumată.

— Închide pur şi simplu ochii şi relaxează-te. Ai muncit din greu toată ziua; ai nevoie de somn.

Chiar şi închizând ochii, nu se punea problema. Era aşa de conştientă de nuditatea ei parţială, aşa conştientă de propria ei goliciune! Dormise întotdeauna înfăşurată în voluminoasele ei cămăşi de noapte, simţind faldurile confortabile şi protectoare înfăşurate în jurul picioarelor.

— Numai aşa ai să ştii, continuă el blând, aşa de aproape, că buzele lui îi mişcau firele de păr. Pistolul e în mâna mea dreaptă. Să nu încerci să mi-l iei, pentru că s-ar putea să te ucid, înainte de a fi suficient de treaz, ca să ştiu cine eşti. Iar puşca nu e încărcată. Am scos gloanţele din ea, în timp ce aveai grijă de cai. Nu o făcuse, pentru că niciodată nu se lăsa neînarmat în mod conştient, dar ea n-avea de unde să ştie. Biata mititică, nu ştia absolut nimic despre supravieţuirea în afara unui oraş, şi nici chiar înăuntru. Când se uitase prin casa ei, observase că nu avea nicio armă, dacă nu

luai în consideraţie bisturiele. Silver Mesa era un oraş în plină dezvoltare, înţesat de oameni duri, avizi de bani, beţi de whiskey, şi cu toate acestea, ea nu avea nici cele mai elementare mijloace de apărare. Era o minune că nu fusese atacată şi violată, chiar din prima săptămână în oraş.

O simţea aşa dulce şi moale în braţele lui. Automat o trase mai aproape şi îşi adună picioarele încălţate cu şosete sub cele goale ale ei, cu mult mai mici, pentru a-şi împărţi căldura. Ea încerca să stea nemişcată, probabil pentru a nu-l stârni şi mai mult. Pentru că era medic, îşi dădea seama că ştie ce anume o împunge în fese. Şi nu putu să oprească micii fiori ce continuau să o scuture, şi nu frigul era acela care o făcea să tremure. Pentru că acum, erau perfect încălziţi. Dar tot mai era îngrozită şi el nu ştia cum să o calmeze.

Nu credea că va putea rămâne mult timp treaz şi ar fi vrut ca ea să se liniştească, înainte ca el să aţipească.

Trebuie că era şi ea obosită, aşa că, dacă ar putea să o facă să-şi ia gândul de la situaţia prezentă, trupul ei va reacţiona şi

va adormi.

— De unde eşti? murmură el menţinându-şi glasul scăzut şi calm. Ca fiecare din vest, era sigur de undeva, din altă parte.

Alt fior o străbătu, dar răspunse:

— Philadelphia.

— N-am fost niciodată în Philadelphia. La New York şi Boston, da, dar niciodată în Philadelphia. De când eşti aici?

— Sunt… sunt de opt luni în Silver Mesa.

— Şi înainte de asta?

— Denver. Am locuit un an în Denver.

— De ce dracu’ ai părăsit Denver pentru Silver Mesa? Cel puţin Denver e un oraş curat.

— Denver nu are nevoie de medici, răspunse ea. Silver Mesa, da. Nu se simţea în stare să între în amănunte şi să-i spună că atitudinea oamenilor o rănise, afectând-o mai profund decât ar fi crezut posibil.

Bine. Vocea ei părea mai calmă. Rafe îşi înăbuşi un căscat. Blând îi dădu la o parte părul de pe ureche şi o cuibări mai aproape, apoi îi trase pledul pe umeri, pentru mai multă siguranţă.

— Şi să nu mai vorbim despre cât de mult

va mai supravieţui Silver Mesa, rosti el lăsându-şi vocea să se transforme într-un murmur. Oraşele de-abia înfiinţate mor la fel de repede cum au apărut. Când argintul se termină, minierii îşi adună uneltele şi se mută, la fel ca toţi ceilalţi.

Gândul de a lua iar totul de la capăt era deprimant, cu toate că existenţa ei în Silver Mesa era lipsită de orice fel de lux, sau de confort. Dar cel puţin făcea ceea ce voia să facă mai mult decât orice, practica medicina. Uneori era atât de frustrată, încât îi venea să urle. Avea aşa multe cunoştinţe, putea să facă aşa multe, dacă oamenii ar fi venit la ea la timp. Dar adeseori preferau să nu vină deloc, pentru că era femeie, aşa că mureau.

Însă se va confrunta cu problema privind viitorul ei, când – şi dacă – activitatea din Silver Mesa va lua sfârşit. Şi nu avea nici garanţia că va mai vedea vreodată Silver Mesa. Asta ar fi trebuit să o îngrijoreze, dar era dificil să formuleze un gând coerent. Pentru prima oară în această lungă zi, putea să-şi lase trupul ostenit să se odihnească. Dar ştia că nu va putea. O străbătu un frison

mic de alarmă, însă repede se estompă şi nu mişcă. Ştia că ar trebui să deschidă ochii – când s-au închis? îi era cald, aşa de cald şi membrele i se simţeau grele şi moi. Ar fi putut la fel de bine să fie înfăşurată într-un cocon, aşa asaltată era de căldura lui. Un cocon… da, unul format din pled, braţe, picioare şi tot corpul lui. N-ar fi putut să se mişte, dar oricum nu avea energia să o facă. Timp de un scurt moment lucid, fu conştientă că va adormi şi chiar aşa făcu.

Rafe simţi relaxarea totală a trupului ei şi fu încântat şi satisfăcut. Era aşa obosită, că cedase imediat ce o făcuse să uite că se teme. Acum putea să-şi ofere mult necesara odihnă şi aşa putea să facă şi el, deşi ar fi vrut în mod pervers să rămână treaz cât putea de mult, pentru a se bucura de senzaţia ei în braţele lui. Un trup de femeie era o adevărată minune a naturii, la apropierea căruia un bărbat putea să atingă raiul pe pământ şi era prea mult timp de când nu beneficiase de luxul de a ţine o femeie ghemuită lângă el, bună ca pâinea caldă, confortabilă şi cu adevărat în siguranţă. Îşi puse mâna căuş pe abdomenul

ei şi adormi, îmbătat de un sentiment ciudat de satisfacţie.

A doua zi dis-de-dimineaţă, el era deja în picioare când se sculă Annie; o trezise zgomotul pe care-l făcuse el când reclădise focul. Se târî de-a buşilea panicată, apoi apucă repede pătura, să se acopere. El se întoarse, măsurând-o cu ochii lui enigmatici şi ea se încordă, fără să ştie de ce.

— Poţi să te îmbraci, rosti el în final. Şi eu la fel. Astăzi voi încerca să te ajut la treburi.

Ea se opri, dar instinctul tămăduitor era prea puternic. Ţinând pătura cu grijă cu o mână, o întinse pe cealaltă şi o puse pe obrazul lui neras, încruntând uşor din sprâncene, când îşi dădu seama care era situaţia. Îl simţea în continuare prea fierbinte. Îi luă mâna şi îşi apăsă degetele pe încheietura solidă căutând pulsul, care era puţin prea rapid şi puţin prea superficial.

— Nu, nu astăzi, replică ea. Ai nevoie de cel puţin încă o zi de odihnă şi de medicaţie, înainte de a încerca să faci şi cea mai uşoară treabă.

— Să zac aici, mă va slăbi şi mai mult.

Nota de respingere din vocea lui o făcu să se zbârlească. Îşi îndreptă umerii şi îi aruncă o privire severă.

— De ce m-ai adus aici? Eu sunt docorul, nu tu. Îmbracă-te dacă vrei, asta n-ar face rău nimănui, dar…

— Astăzi va trebui să găsesc o păşune pentru cai, o întrerupse el. Şi trebuie să pun nişte capcane, dacă nu cumva vrei să trăieşti doar cu cartofi şi fasole.

— Putem şi fără altă mâncare, o vreme, răspunse ea cu încăpăţânare.

— Poate că noi putem, dar caii nu. În timp ce vorbea, se aplecă şi îşi scoase hainele de sub pledul pe care dormiseră. Tot aşa cu grijă intră în pantaloni şi îi trase în sus, peste şolduri.

Annie îşi muşcă buzele, dar ajunse la concluzia că va trebui să se îmbrace în faţa lui, la fel cum se dezbrăcase. Iute, îşi apucă fusta şi după câteva eforturi frustrante de a scăpa de pled, îl lăsă să cadă şi îşi trase fusta pe ea, cu exact aceeaşi mişcare pe care o făcuse el punându-şi pantalonii. Se simţi mai bine, când picioarele îi fură acoperite, dar aerul rece, care-i scălda

braţele şi umerii, îi aminti cu putere că încă era departe de a fi decent îmbrăcată. De dragul modestiei, îşi puse bluza şi o încheie, înainte de a-şi pune juponul şi pantalonaşii. Hainele erau îngrozitor de şifonate, dar era aşa bucuroasă că le are din nou pe ea, că îi venea să ţipe.

El îşi luă cămaşa, dar nu încercă să-şi pună singur şi bocancii; în loc de asta se îndreptă spre uşă şi o deschise, lăsând să pătrundă soarele strălucitor şi rece al dimineţii. Annie clipi din cauza bruştei străluciri şi-şi întoarse ochii, până se obişnuiră. Aerul îngheţat năvăli înăuntru făcând-o să tremure.

— Se presupune că e primăvară, se plânse ea.

— Pe aici va mai ninge încă de câteva ori, înainte ca vremea să remarce data calendaristică, zise el privind cerul printre copaci. Era extraordinar de senin, ceea ce însemna că vremea nu avea intenţia să se încălzească prea tare, în curând. În timpul zilei, temperatura era destul de plăcută, dar noaptea îngheţai.

Cât timp stătuse cu spatele, Annie îşi trase

pe ea lenjeria şi juponul, apoi se aşează să-şi pună ciorapii. Rafe se uită şi descoperii că fusta era ridicată deasupra genunchilor şi privirea lui îi mângâie forma gambelor şi a gleznelor.

Ea strâmbă din nas când îşi puse hainele, pe care le purta deja de două zile; atât ea cât şi îmbrăcămintea aveau nevoie de un spălat bun, ca şi rufele lui de altfel, dar gândul cum va ajunge să îndeplinească această sarcină o năuci. Putea să încălzească apă să se spele, dar nu se putea gândi la amândoi umblând goi de colo-colo, înfăşuraţi doar într-un pled, în timp ce hainele se uscau. Trebuia să inventeze ceva; tatăl ei declarase că întotdeauna curăţenia era la fel de importantă pentru supravieţuirea pacientului, ca şi abilitatea şi cunoştinţele pe care le poseda medicul şi oamenii se pare că se recuperau mai bine într-o ambianţă curată.

— Aş vrea să te fi gândit să aduci lampa, comentă ea desfăcând braţele. Am fi putut să vedem, fără să deschidem uşa şi să îngheţăm din cauza asta.

— Am câteva lumânări în geanta de la şa,

dar ar fi mai bine să le păstrăm, în caz că vremea devine atât de rea, încât să nu putem deschide uşa.

Ea se apropie de foc şi îşi masă cu energie braţele să se încălzească, apoi îşi trecu degetele prin păr şi-l prinse cu agrafele. Când făcea cafeaua şi pregătea săcăcăciosul lor mic dejun, Rafe se întoarse în cameră şi se aşează pe pled.

Ea îl privi.

— Ti-e foame?

— Nu prea.

— Când îţi va reveni pofta de mâncare, îţi vei da seama că într-adevăr eşti mai bine.

El o privi punând şuncă la fript, apoi pregăti un aluat ca să facă nişte biscuiţi în tigaie. Avea un mod vioi de a face treaba, dar cu economie de energie, ceea ce lui îi plăcea; nu-şi risipea timpul, nici mişcările, însă îşi păstra graţia instinctivă. Îşi răsucise iar părul în coc, observă el. Ar fi vrut să-l lase liber, dar părul lung era periculos deasupra focului, când găteai. Până la urmă, va aştepta să-l elibereze din nou, când se vor culca pentru noapte, şi să-l

simtă cum i se revărsă peste mâini. Poate că la noapte nu va mai fi aşa speriată; nu că ar fi acuzat-o. Drace, o femeie ar fi trebuit să fie proastă, să nu se simtă măcar puţin îngrozită în aceste circumstanţe.

— Hainele noastre au nevoie să fie spălate, rosti ea cu însufleţire, fără să se uite la el, în timp ce punea expertă aluatul în tigaie. Şi amândoi avem nevoie de o baie. Nu ştiu cum o să realizăm asta, dar trebuie să o facem. Refuz să fiu murdară.

De nenumărate ori, el fusese mult mai murdar decât acum, dar femeile au un set diferit de standarde, pentru lucruri de acest fel.

— Pentru mine e perfect, rosti el. Am nişte schimburi curate în genţile de la şa. Aş vrea să mă fi gândit să-ţi spun să-ţi împachetezi şi alte lucruri, dar aveam altele în cap. Cum. A fost efortul de a rămâne conştient; de a scapa de Trahern şi a rămâne în viaţă; cum a fost focul aprins de mâinile ei, ce îl uimise şi-l stârnise. Poţi să îmbraci una din cămăşile mele, continuă el, dar pantalonii nu cred să ţi se potrivească.

— Mulţumesc, murmură ea. Culorile îi

îmbujorară faţa, când se aplecă peste foc. În pantaloni! Picioarele i s-ar profila indecent... Se opri automat, când realiză că el deja văzuse mai mult decât profilul picioarelor ei. Deci, ar îmbrăca bucuroasă pantalonii lui, pentru ca să-şi poată spăla rufele. Priorităţile au modul lor de a se orândui, când înţelegerea cade de acord cu nevoia.

El mâncă suficient la micul dejun, ceea ce o satisfăcu, pentru că se aşteptase să nu mănânce nimic. Fierse şi mai mult ceai de scoarţă de salcie şi el bău, fără să mai pună întrebări, apoi se întinse şi o lăsă să-i examineze rănile. Exista o mare îmbunătăţire faţă de ziua precedentă şi i-o spuse, în timp ce umezea mai multe frunze de patlagină, ca să împrospăteze bandajul.

— Deci am să trăiesc, comentă el.

— Ei bine, cel puţin n-ai să mori din cauza acestor răni. Mâine ai să te simţi mult mai bine. Astăzi vreau să mănânci cât de mult poţi, dar fii atent să nu simţi că-ţi vine să vomiţi.

— Da, doamnă. Îi venea să ofteze de extaz, din cauza senzaţiei mâinilor ei pe trup, în

timp ce-l bandaja.

După aceea se îmbrăcă, deşi suturile din partea stângă se simţiră, când îşi puse bocancii. Annie strânse masa şi întorcându-se îl descoperi punându-şi haina, centura pistolului şi ţinând puşca în mână.

— La-ţi haina, zise el. Trebuie să hrănim caii.

Ei nu-i plăcea ideea ca el să meargă prea departe, dar se abţinu să-şi risipească suflul pe argumentări nefolositoare. Era hotărât să nu o scape din ochi, şi în afară de cazul în care el ar fi leşinat, nu exista realmente nimic ce putea să facă ea, în legătură cu asta. Îşi luă haina fără o vorbă şi ieşi din colibă înaintea lui.

Caii erau neliniştiţi, pentru că fuseseră înghesuiţi într-un spaţiu prea mic, aşa că marele murg îl înghionti pe Rafe când îl scoase din şopron. Faţa lui Rafe se albi. Annie se grăbi şi luă de la el ambele frâie.

— Îi conduc eu, rosti ea. Nu face nimic altceva, doar mergi. Sau mai bine, de ce nu mergem călare?

El clătină din cap.

— Nu mergem prea departe. Şi, pentru a

spune adevărul, nu putea să sară încă în şa, deşi ar fi făcut-o dacă ar fi trebuit.

Găsi o păşune potrivită, la mică depărtare; o pajişte însorită, protejată de vântul rece de curbura muntelui ce se înălţa spre nord. Caii îşi aplecară capetele cu nerăbdare spre iarba de iarnă, în timp ce Rafe şi Annie se aşezară şi lăsară soarele să-i încălzească. Nu dură mult şi amândoi îşi scoaseră hainele şi o urmă de culoare apăru pe faţa lui.

Nu vorbiră prea mult. Ea îşi puse capul pe genunchii ridicaţi şi închise ochii, moleşită de căldura minunată şi de mestecatul neîntrerupt al cailor. Era o dimineaţă atât de liniştită şi plină de pace, încât cu uşurinţă ar fi putut să adoarmă. Nu existau zgomote, în afară de cele ale naturii, foşnetul vântului prin copaci, ciripitul păsărilor, păscutul tihnit al ierbii. Silver Mesa n-a fost niciodată aşa liniştită – acolo întotdeauna era cineva pe stradă, iar cârciumile păreau că niciodată nu închid. Nu sesizase zgomotul prea mult, pentru că era obişnuită cu zgomotele citadine, dar acum realiză cât de discordante erau.

El îşi schimbă poziţia şi ea îşi dădu seama că făcuse asta de mai multe ori. Deschise ochii.

— Nu stai prea bine?

— Cam aşa.

— Atunci lungeşte-te. Oricum, asta trebuia să faci.

— Sunt în regulă.

Se reţinu din nou să nu argumenteze fără folos. În loc de asta, întrebă:

— Cât timp intenţionezi să-i laşi să pască? Am atâtea de făcut.

El se uită la soare, apoi la cai. Calul ei se oprise din păscut şi stătea liniştit, cu capul ridicat şi urechile ciulite, ascultând încordat sunetul vocilor lor. Murgul încă mai păştea „dar într-un fel mult mai sporadic, pentru că deja se săturase. Rafe ar fi vrut să poată lăsa caii afară, dar nu putea să dea ocazia să fie descoperit aşa departe de ei. Poate că mâine se va simţi suficient de puternic, ca să improvizeze un ţarc rudimentar, astfel încât caii să se poată mişca, să nu fie înghesuiţi în şopron. Nu i-ar trebui prea multe, nişte tufişuri şi o funie, ca să le ofere cel puţin un mic spaţiu în care să se mişte.

— Am putea să ne întoarcem, rosti el în sfârşit, cu toate că era încântat să stea la soare. Mersul îi amintise cât de slăbit era cu adevărat.

Annie plecă după cai şi îi aduse. După ce îi duse la pârâu şi îi lăsă să bea pe săurate, aceştia se întoarseră docili în şopron.

Procesul spălării apoape o distruse, pentru că nu exista un lighian sau alt vas, doar o găleată pentru cărat apa, iar ca să te scalzi în pârâu era mult prea frig. Nu putea decât să spele ibricul de cafea şi vasul de gătit, în care să pună apa la încălzit. Şi când dădu în clocot, o turnă peste apa rece din găleată.

— Întâi tu, îl invită ea. Eu stau afară, lângă uşă…

— Nu, nu aşa, o întrerupse el cu ochii palizi îngustaţi. Ai să stai aici, înăuntru, ca să te pot supraveghea. Stai cu spatele la mine, dacă nu vrei să te uiţi.

Intransigenţa lui o supăra, dar învăţase deja că nu putea să-i schimbe felul de a gândi, aşa că nici nu încercă. Fără altă vorbă, se aşeză cu spatele la el şi îşi puse capul pe genunchii îndoiţi, aşa cum făcuse

şi afară, pe pajişte. Îl auzi dezbrăcându-se, apoi clipocitul apei, în timp ce se spăla. După aproximativ cinci minute, auzi că începe să se îmbrace din nou, după care spuse:

— Mi-am pus pantalonii; poţi să te întorci.

Se ridică în picioare şi se răsuci. Încă nu-şi pusese cămaşa, deşi una curată era pregătită pe pled. Încercă să nu se uite la pieptul acela lat şi păros; văzuse multe piepturi goale, fără alt efect asupra ei decât curiozitatea, aşa că de ce erau aşa de sălbatice bătăile inimii ei la vederea lui? Pieptul lui era lat şi musculos, acoperit cu păr negru, totuşi nimic altceva decât un piept, cu toate că îl simţise tare ca piatra, când a ţinut-o lipită de el în timpul nopţii.

— Ţine-mi oglinda să mă rad, o instrui el şi doar atunci observă ea că îşi pregătise o lamă şi o oglinjoară.

Se apropie de el cu un pas şi îi ţinu oglinda, în timp ce el îşi săpuni faţa, apoi cu grijă rase tuleiele negre ce îi acopereau obrajii. Nu se putu împiedica să nu se uite la el, cu o fascinaţie neajutorată. Când l-a întâlnit pentru prima oară, barba neagră

era veche de cel puţin o săptămână, aşa că era nerăbdătoare să-l vadă complet ras. Făcea nişte strâmbături interesante cu faţa, ceea ce îi aminti cum făcea tatăl ei şi un zâmbet blând îi înflori pe buze. Era reconfortant să găsească mici asemănări între iubitul ei tată şi acest străin periculos, de mila căruia depindea ea acuma, presupunând că avea aşa ceva.

Când termină, structura feţii descoperite făcu să i se taie respiraţia şi repede se întoarse, ca să-şi ascundă expresia. Contrar aşteptărilor ei, de fapt barba îl îmblânzise. Proaspăt ras, semăna şi mai mult cu un prădător, cu ochii lui palizi sclipind ca zăpada, sub accentele puternice ale sprâncenelor negre. Rădăcina nasului era înaltă, nasul drept, iar gura strânsă într-o linie dură şi cu două mici cute de o parte şi de alta. Maxilarul părea de granit şi bărbia era puternică şi încăpăţânată, cu o vagă gropiţă, pe care barba o ascunsese până atunci. Era o faţă fără urme de blândeţe sau încredere, purtând expresia distantă a unui bărbat care văzuse şi provocase atât de multă moarte, încât nu-l mai impresiona

nimic. În scurta clipă înainte ca ea să se întoarcă, văzuse amărăciunea din jurul gurii lui, o amărăciune atât de înrădăcinată, că nu mai putea să fie niciodată eradicată şi atât de intensă, că vederea ei o durea. Ce s-a putut întâmpla, să determine un om să arate aşa, ca şi cum n-ar fi crezut în nimic, n-ar fi avut încredere în nimeni şi nimic nu mai conta pentru el, cu excepţia poate a propriei lui vieţi – şi asta doar" poate".

Şi totuşi nu era decât un bărbat, indiferent cât de primejdios. Era obosit şi bolnav şi, în ciuda faptelor pe care le făcuse şi care o îngrozeau, pe ea nu numai că nu a rănit-o, dar a avut grijă de confortul şi siguranţa ei, cât a putut de bine. Nu uita că era în avantajul lui să o ţină în siguranţă şi nici că orice disconfort suferit de ea era cauzat doar de el, dar în acelaşi timp nu fusese nici atât de crud, nici atât de brutal cum se temuse ea, sau cum mulţi bărbaţi ar fi fost. A făcut şi a spus lucruri care o îngroziseră, dar niciodată din cruzime deliberată; era ciudat de liniştitor faptul că întotdeauna a avut un motiv ca să facă ceea ce a făcut, începuse să simtă că ar putea să-

l creadă pe cuvânt, că atunci când va fi recuperat, o va duce înapoi nevătămată, în Silver Mesa. Pe de altă parte, dacă ar fi încercat să fugă de lângă el, era absolut sigură că ar fi oprit-o, în orice fel ar fi putut, inclusiv că ar fi împuşcat-o.

— În regulă, acum e rândul tău.

Se întoarse şi-l văzu complet îmbrăcat, inclusiv centura cu pistolul. Hainele murdare zăceau grămadă pe duşumea şi scosese încă o cămaşă curată, ca să o folosească ea.

Se uită la ea, prinsă într-o dilemă.

— Ce să spăl mai întâi, pe mine sau hainele?

— Hainele, răspunse el. În felul acesta vor avea mai mult timp să se usuce.

— Şi cu ce să mă îmbrac, în timp ce le spăl? întrebă ea pe un ton sec.

El ridică din umeri.

— Ceea ce faci, depinde de cât de bine vrei să cureţi hainele.

Înţelese ce voia să spună şi îi apucă rufele şi bucata de săpun, fără să mai spună ceva. Nu era în toane prea bune, când se îndreptă spre pârâu şi îngenunchie pe mal. El o urmă

şi se aşează jos, cam la cinci metri depărtare, cu puşca pe genunchi. Ea se apucă de treabă cu o hotărâre dârză, pentru că apa era rece ca gheaţa şi mâinile îi fură amorţite după doar câteva minute.

Îi scutură cămaşa şi o atârnă pe o tufă să se usuce, apoi îi frecă pantlonii şi zise.

— Pentru şerpi e prea frig. Şi pentru urşi, presupun. Atunci de cine mă păzeşti? De lupi? De leii montani?

— Mai devreme am văzut un urs, veni replica lui. Un lup sănătos nu-şi va bate capul cu tine, dar unul rănit ar putea. La fel e şi cu leii montani. Şi ai fi într-un pericol şi mai mare, dacă un om ar hoinări pe aici şi ar da de tine.

Ea se aplecă şi înmuie pantalonii în apă, privind cum săpunul se depărta într-un nor palid.

— Nu-i înţeleg pe bărbaţi, rosti ea. Nu înţeleg de ce mulţi sunt de o cruzime fără sens, cum pot să abuzeze de o femeie, de un copil, sau de un animal, fără să le pese, dar devin asasini înnebuniţi, dacă cineva îi acuză că au trişat la cărţi. Asta nu e onoare, asta e – nu ştiu ce e. Prostie, bănuiesc.

El nu răspunse. Ochii lui neobosiţi continuau să scruteze împrejurimile. Annie făcea efort să stoarcă apa din obiectul acela greu, dar mâinile îi erau îngheţate şi neîndemânatice. El se ridică şi îi luă pantalonii din mână, mâinile lui puternice storcând fără efort apa din material. Apoi îi scutură şi îi întinse pe altă tufă, după care se aşeză iar.

Ea îi înmuie lenjeria în apă, apoi începu să o săpunească.

— Unii oameni sunt răi de la natura lor, rosti el. Atât bărbaţi, cât şi femei. Sunt născuţi canalii şi mor canalii. Alţii sunt implicaţi în aşa ceva, puţin câte puţin. Uneori chiar împinşi de la spate.

Ea ţinea capul plecat, cu atenţia îndreptată spre îndeletnicirea ei.

— Tu dintre care eşti?

El reflectă îndelung şi în final rosti:

— Nu consider că ar conta.

În mod cert, pentru el nu conta. Fusese împins, dar felul în care se întâmplase a încetat să mai însemne ceva. Pierduse tot în ce crezuse şi pentru care luptase, îşi pierduse familia, văzuse motivul pentru care

totul devenise amar şi se transformase în ruine, fusese vânat de-a lungul şi de-a latul ţării, dar în final motivele nu contau, conta doar realitatea. Şi realitatea era că se afla în permanentă mişcare; păzindu-şi spatele; fără să se încreadă în nimeni şi dorind să ucidă pe oricine venea după el. În afară de asta, nu mai exista nimic.

CAPITOLUL 5

Să-şi spele propriile haine îi provocă atât necaz, încât realizarea acestei operaţiuni a fost un fel de test pentru considerabila ei hotărâre. Stând cu spatele la el, se aşeză jos şi îşi scoase ciorapii, apoi desfăcu panglicile juponului şi ale pantalonaşilor. Când se ridică, ambele obiecte îi alunecară pe picioare în jos şi făcu un pas, să iasă din ele. Refuză să se uite la el, să vadă dacă a observat, sigur că a observat. Afurisitului de om nu-i scăpa nimic. Obrajii ei erau fierbinţi, când îngenunche din nou pe malul apei şi începu să-şi spele lenjeria. Iritată, ar fi vrut ca măcar puţin din căldura de pe faţă să i se transfere în mâini. Cum poate fi apa aşa de rece şi să continue să curgă?

Pentru ca să-şi spele cămaşa de noapte şi bluza, a trebuit să se întoarcă în colibă şi să se îmbrace cu cămaşa lui. El rămase afară, ceea ce o făcu dureros de recunoscătoare, dar încă se mai simţea mizerabil de expusă, cu oblonul ferestrei deschis şi cu aerul îngheţat scăldându-i sânii goi. Cât de repede putu, îşi trase cămaşa lui peste cap şi oftă de uşurare simţind cum o învăluia confortul oferit de lâna moale.

Cămaşa îi era atât de mare, încât izbucni în râs. Se încheie la toţi nasturii, dar gulerul era atât de lejer, că i se vedea clavicula. Tivul îi ajungea la genunchi, iar mânecile atârnau mai jos de degete. Repede, se apucă să le suflece, dar începu iar să râdă, pentru că, atunci când fură rulate până la coate, practic nu mai rămăsese nimic din mâneci, pentru că umerii îi ajungeau aproape la coate.

— N-ai o curea în plus? strigă ea. E atâta material aici, că o să mă împiedic în el.

El apăru în uşă imediat ce o auzi şi ea se înfioră realizând că stătuse sprijinit de colibă, cu ochii în patru. A fost doar la câţiva zeci de centimetri de ea, când fusese

pe jumătate goală. S-a uitat? Nici nu voia să ştie.

El tăie o bucată de sfoară şi o legă în jurul mijlocului ei subţire, după care ea luă rufele pe care le dezbrăcase şi se duse înapoi la pârâu, unde termină de spălat. Apoi trebui să aducă mai multă apă înăuntru şi să o pună la încălzit, pentru propria ei baie. Era aşa de epuizată, că se întreba dacă merită, dar nu mai putea să îndure încă o zi fără să se spele.

De asemenea, nu putea să suporte să facă baie cu geamurile şi uşa deschise şi întrebându-se dacă el o privea. Şi nu numai asta, dar era prea frig, deşi pe el n-a părut să-I deranjeze, când s-a spălat. Închise geamurile şi puse lemne pe foc, apoi îl privi sfidătoare:

— Nu fac baie cu uşa deschisă.

— N-am nimic împotrivă.

Obrajii ei se îmbujorară din nou.

— Sau cu tine înăuntru.

— Nu ai încredere că voi sta cu spatele la tine? Supărarea îi întunecase ochii căprui şi blânzi. Rafe întinse mâna şi îi cuprinse bărbia în palmă, sezizând textura mătăsoasă

a pielii ei. Şi de altfel, eu nu întorc spatele nimănui, continuă el.

Ea înghiţi.

— Te rog!

El îi susţinu privirea, în timp ce degetul mare se plimba uşor pe pielea moale de sub bărbia ei. Annie simţi cum începe să tremure, fiindcă era prea aproape de ea şi putea să simtă căldura şi încordarea trupului său mare. Limpezimea teribil de strălucitoare a ochilor lui o făcu să-şi dorească să-i închidă pe ai ei ca să scape, dar era paralizată de fascinaţie şi nu putu. De la această distanţă, putea să vadă că ochii lui erau cenuşii, ca ploaia de iarnă, fără nicio tentă de albastru, care să-i îmblânzească. Puncte negre şi albe dădeau irişilor impresia profunzimii unui cristal. Oricât ar fi căutat, nu putea găsi nicio milă în privirea aceea limpede şi rece.

El îşi lăsă mâna să cadă şi făcu un pas înapoi.

— Sunt afară, rosti şi ea aproape se încovoie de uşurare. El privi jocul expresiei de pe figura ei şi adăugă: scoate-ţi fusta, o spăl eu.

Ea ezită, dar nevoia de haine curate se luptă cu modestia. Nu putea să stea îmbrăcată doar cu cămaşa lui, tot timpul cât hainele ei se vor usucă, dar poate că putea să se înfăşoare într-unul dintre pleduri. Repede, înainte de o părăsi curajul, întoarse spatele la el şi-şi desfăcu fusta, recunoscătoare că era un om atât de mare, încât cămaşa lui o acoperea aproape în întregime.

Tăcut, el îi luă fusta şi părăsi coliba, închizând uşa în urma lui. În timp ce se îndrepta spre pârâu şi-o imagină făcând baie şi fu conştient cu acuitate de goliciunea ei, exact de partea cealaltă a uşii. Căldura îl arse din nou, dar era fierbinţeala dorinţei, nu a bolii. Voia să îi atingă mai mult decât faţa. Voia să se întindă alături de ea şi să-i simtă în braţe trupul fraged, aşa cum făcuse în timpul nopţii, şi nu mai voia să vadă frică în ochii ei. Voia să-i vadă coapsele fine deschizându-se pentru el, primindu-l în îmbrăţişarea lor.

Asta era ce voia. Dar ceea ce avea nevoie să facă, era să traverseze următoarele câteva zile recăpătându-şi puterea, apoi să o

ducă înapoi la Silver Mesa, aşa cum promisese, după care să dispară imediat. Avea nevoie să-şi concentreze mintea pe ceea ce făcea, în loc să speculeze, cum ar fi arătat ea goală. O femeie e o femeie. Erau diferite ca mărime şi culoare, ca şi bărbaţii, dar esenţa era aceeaşi.

Şi această esenţă îi înnebunea pe bărbaţi, încă de la începutul timpurilor.

Râse puţin de el, în timp ce-i spăla fusta, dar nu exista umor în acel sunet. Ea nu era ca celelalte femei şi nu-l ajuta cu nimic, dacă încerca să se convingă că e. Mâinile ei stârneau acel ciudat şi cald extaz, pe care nu-l putea uita, aşa că dorea cu înflăcărare fiecare mică atingere a ei. Şi extazul apărea chiar şi când o atingea el pe ea. Pentru că pielea nici unei femei nu se simţise aşa de suplă şi mătăsoasă. În dimineaţa aceasta, îşi adunase toată puterea de voinţă, ca să-i dea drumul să iasă de sub pleduri, şi ar fi fost un nebun afurisit dacă ar fi crezut că tentaţia nu se va accentua, cu fiecare oră ce trecea. Şi ar fi fost de două ori afurisit, dacă ar lăsa tentaţia să-l facă să uite de Trahern.

Îi stoarse fusta, apoi se uită la cer. Soarele

alunecase în spatele munţilor şi aerul deja se răcise, aşa că nu era cazul să atârne fusta pe un tufiş, ca să se usuce. În loc de asta, adună toată îmbrăcămintea încă umedă şi se înapoie la colibă. Putea să audă apa clipocind.

— N-ai terminat încă? strigă el.

— Nu, nu încă.

Se sprijini de peretele colibei şi reflectă la acest mister: de ce aveau femeile nevoie să facă baie mai mult timp decât bărbaţii, când erau mai mici şi deci aveau mai puţin de spălat?

Mai trecură încă cincisprezece minute, înainte ca ea să deschidă uşa, cu faţa strălucind de căldura şi de acţiunea proaspătă a săpunului şi a apei. Îşi spălase părul, probabil primul lucru, pentru că focul aproape îl uscase. Purta cămaşa lui şi se înfăşurase cu unul dintre pleduri, ca într-o togă.

— Gata, zise ea oftând de o satisfacţie obosită. Mă simt mult mai bine. Am să dau apă proaspătă cailor, apoi cinăm. Ţi-e foame?

Îi era, totuşi n-ar fi avut nimic împotrivă

dacă ea s-ar fi aşezat să se odihnească puţin. În afară de perioada în care stătuseră pe pajiştea aceea mică, în timp ce caii păşteau, făcuse treabă din momentul în care a deschis ochii de dimineaţă. Nu era de mirare că nu exista cine ştie ce carne pe scheletul ei firav.

Pledul o incomoda la căratul apei, dar refuză să-l lase să o ajute şi el nu era suficient de sigur pe puterea lui, ca să insiste. Tot ce putea să facă era să o urmeze, în timp ce ea venea şi pleca, frustrarea domolindu-i firea. Nimic din ceea ce simţea nu se oglindea pe faţa sau în acţiunile lui, totuşi ea ar fi singura care ar suferi, dacă şi-ar da drumul la furie, deşi nimic din toate astea nu erau din vina ei. În loc să geamă, să scâncească, sau să se plângă, acestea fiind reacţii rezonabile din partea oricărei femei care era forţată să treacă printr-o astfel de situaţie, ea îşi îndrepta umerii şi făcea tot ce putea, ca să uşureze situaţia.

Până la urmă toate sarcinile au fost realizate şi au putut să între în colibă şi să închidă uşa, să nu între frigul. Annie îşi

permise cam treizeci de secunde de odihnă, înainte de a se apuca de pregătirea cinei. Era limitată de proviziile insuficiente, darfierse nişte fasole şi şuncă şi mai făcu o şarjă de biscuiţi la tigaie. Fu răsplătită, când Rafe mâncă arătând pentru prima oară entuziasm faţă de mâncare, o bună dovadă a îmbunătăţirii condiţiei lui fizice. După aceea, ea îşi puse mâna pe fruntea lui şi zâmbi de umezeala uşoară peste care dădu.

— Febra a cedat, zise ea punându-şi cealaltă mână pe obrazul lui, pentru confirmare. Transpiri. Cum te simţi?

— Mult mai bine. Aproape că regreta progresul făcut, pentru că asta însemna că ea nu va mai avea niciun motiv să-l atingă. Ciudat, dar calitatea energiei degajată de mâinile ei se schimbase, acum că nu mai era aşa bolnav; în loc de furnicătura aceea fierbinte şi ascuţiită, acum senzaţia era ca o mângâiere caldă, ce i se răspândea prin trup, inundându-I de o plăcere aşa de intensă, că aproape tremura.

Zâmbetul lumină faţa ei.

— Ţi-am spus că o să te faci bine.

— Eşti un doctor bun, zise el şi expresia ei

deveni aşa de radioasă, că lui i se tăie răsuflarea.

— Da, sunt, fu ea de acord, fără vanitate sau falsă modestie. Cuvintele ei erau o simplă acceptare a realităţii. Asta e tot ce am vrut să fiu vreodată.

Fredonând se îndreptă spre uşă şi ieşi afară. Rafe înjură în barbă şi se ridică în picioare, cu mâna pe patul pistolului, când ieşi după ea. Annie aproape se ciocni de el, când reveni înăuntru, cu două crenguţe în mână. Ochii ei se măriră văzând furia rece din ochii lui.

— Aduc doar nişte crenguţe pentru spălat pe dinţi, rosti ea ţinându-le în sus, să le vadă el. Scuză-mă, am uitat.

— Nu mai uita, rosti el şfichiuitor apucând-o de braţ şi trăgând-o din drum, ca să poată închide uşa. Ea roşi şi strălucirea îi pieri de pe figură, făcându-l să-şi regrete tonul vocii.

Ea aduse sare pentru spălat pe dinţi şi Rafe se lăsă pe spate cu crenguţa în gură. Capriciul acesta al ei îi aminti de vremea când luase drept bune aceste rafinamente, când fusese obişnuit să se radă şi să se

spele în fiecre zi şi când purta întotdeauna haine curate. Luase drept bună disponibilitatea săpunului de ras, a prafului de spălat pe dinţi şi al fulgilor de săpun pentru baie. Folosise colonie scumpă şi dansase multe valsuri cu tinere cu ochi strălucitori. Dar asta a fost cu mult timp în urmă, înainte de război, acum o viaţă de om. Nu se simţea înrudit cu tânărul care fusese atunci; avea amintiri, dar erau ca şi cum ar fi fost despre o cunoştinţă, nu despre el.

Annie se ridică şi răscoli în geanta medicală, scoţând două bucăţele ce păreau scoaţă de copac. Îşi băgă una în gură şi i-o întinse pe cealaltă.

— La. Scorţişoară.

El luă bucata de scoarţă şi o mirosi; scorţişoară, aşa cum spusese ea. O mestecă încet, bucurându-se de gust. Îşi amintea de tinerele acelea de demult mestecând scorţi şoară, sau pastile de piper, pentru a-şi împrospăta respiraţia şi cum gustase această prospeţime sărutându-le.

Poate că era din cauza amintirilor, sau poate că pur şi simplu asta voia cu putere.

Aşa că zise:

— Acum că respiraţia noastră e proaspătă şi bună de sărutat, ar fi păcat să ratăm ocazia.

Ea întoarse capul cu ochii larg deschişi şi Rafe îşi strecură mâna pe ceafa ei, pe sub păr. Ea înţepeni împotrivindu-se apăsării ce îi aduse capul mai aproape de al lui.

— Nu, îi scăpă panicată.

— Sssst! E doar un sărut, dulceaţă. Nu-ţi fie frică.

Vocea lui joasă, tărăgănată o inundă, făcând-o şi mai slabă. Încercă să-şi ferească faţa, dar mâna de pe ceafă împiedică mişcarea. Annie se trase înapoi cât putu, cu privirea fixată pe gura lui ce se apropia din ce în ce mai mult. Nu, o nu, nu putea să-l lase să o sărute, nu putea să-şi permită să-i simtă gura, când inima ei nu se purta cum trebuie, nici la vederea lui. Tentaţia era aşa de dulce, aşa de pătrunzătoare. Îşi simţise slăbiciunea faţă de el, chiar din noaptea în care-l întâlnise şi cu toate că fusese îngrozită pentru viaţa ei, a fost totuşi conştientă de atracţia primejdioasă pe care o simţea pentru el. Apoi începuse să se

considere în siguranţă, pentru că până acum el nu făcuse nicio mişcare erotică, nici chiar noaptea trecută, când dormise aproape goală în braţele lui, însă acum pericolul în care se afla era vizibil. Dacă voia din toată inima să se întoarcă la Silver Mesa, trebuia să reziste, trebuia să-şi întoarcă faţa, să zgârie, să-l apuce cu ghearele…

Prea târziu.

Gura lui se lipi de a ei, cu acea apăsare molcomă şi sigură a experienţei, oprindu-i suspinul rapid de protest, în timp ce mâna o ţinea nemişcată, ca să o poată gusta.

Annie fusese sărutată şi mai înainte, dar nu aşa, nu cu o apăsare leneşă ce se aprofunda şi care nu dădea nici o atenţie împingerii ineficiente a mâinilor ei. Mişcarea puternică a gurii lui îi desfăcu buzele şi neajutorată, simţi că trupul îi e aţâţat, când o învălui un val fierbinte. Încetă să-I mai împingă şi brusc îl apucă de cămaşă. Sub îndrumarea lui, gura i se deschise şi întoarse capul, pentru a mări contactul şi a profita mai bine de această ocazie. Limba lui se mişcă în gura ei şi

Annie se înfioră de această pătrundere şocantă.

Nu ştia că bărbaţii sărutau în felul acesta, nu se aşteptase ca el să-şi folosească limba; văzuse multe în timpul instruirii ei medicale şi cu ocazia practicii ca medic, dar nu a ştiut că pătrunderile lente ale limbii lui în gura ei o vor face să se simtă slabă şi fierbinte, sau că sânii i se vor întări şi o vor durea. Voia să continue să o sărute în felul acesta, voia să se lipească şi mai strâns de el în efortul de a uşura pulsaţiile din sâni, şi să-i simtă braţele puternice înconjurând-o. Lipsa de experienţă o făcu neajutorată în faţa lui, incapabilă să-şi înţeleagă propriile dorinţe, sau să anticipeze ce putea face el.

Rafe făcu efort să dea drumul cefii ei şi încet îşi retrase buzele. Ar fi vrut să continue să o sărute; drace, ar fi vrut să facă mult mai mult decât atât! Dar împunsătura de durere din partea stângă, de fiecare dată când se mişca, ca şi slăbiciunea persistentă din picioare îi aminti că nu era în condiţia cea mai bună, pentru a face dragoste. Era exact ca şi cum trupul lui avea limite, şi ar fi fost nebun să permită

situaţiei să se complice, din cauza sexului. Înapoind-o nevătămată era o treabă, pentru că aşa cum spunea o veche zicală: nici iadul nu putea fi la fel de furios, ca o femeie care îşi închipuia că a fost posedată cu uşurinţă şi apoi abandonată. Şi era puţin probabil să vorbească cuiva despre el, dacă nu se simţea o iubită dispreţuită. În timp ce se depărta de ea, spera ca dracu' că va putea să asculte de propriul lui sfat.

Arăta palidă şi ameţită. Nu se uita la el, privea fix focul. El îi văzu gâtul subţire mişcându-se, când înghiţi.

— Afost doar un sărut, murmură el, animat de impulsul de a o reconforta, pentru că părea că are nevoie de aşa ceva. Se încruntă când îi veni în minte un gând nu prea binevenit. Deşi păruse că îi răspunde, era posibil ca ei să-i fi fost frică că o va agresa. Îşi deschisese gura pentru el, dar nu putea să spună că-i înapoiase sărutul. Îl înfurie gândul că probabil fusese singurul care simţise cum creştea căldura şi tensiunea din el, dar posibilitatea exista.

Annie făcea efort să se adune. Dacă el credea că reacţia ei a fost cauzată de frică,

era mult mai bine, decât să ştie că ea voise să continue ceea ce îi făcea. Se uită în jos, la mâinile ei, dar nu putu să se gândească la ceva de spus. Îşi simţea mintea inertă, iar inima continua să-i bubuie.

Rafe oftă şi-şi căută o poziţie mai comodă, trăgând mai aproape şaua, ca să se sprijine de ea. Părea că are nevoie să se instaleze, aşa cum făcuse cu o noapte înainte.

— Ce te-a făcut să doreşti să fii medic? Nu e o treabă obişnuită pentru o femeie.

Acesta era un subiect garantat că o va face să-şi revină. Ea îi aruncă o privire rapidă, recunoscătoare că avea ceva despre care să vorbească.

— Asta în mod cert, pentru că am fost atenţionată de aceasta în permanenţă.

— Pot să-mi imaginez. Ce te-a făcut aşa?

— Tatăl meu a fost doctor, aşa că am crescut printre medicamente. Nu-mi pot aminti când am fost fascinată.

— Multe dintre fetiţele medicilor se joacă cu păpuşi, nu cu medicamente.

— Aşa cred. Papa mi-a spus că totul a început cu adevărat, când am căzut din podul hambarului, la vârsta de cinci ani. A

fost îngrozit că am fost omorâtă; a spus că nu mai respiram şi că nu putea să-mi găsească pulsul. M-a lovit cu pumnul în piept şi mi-a pus din nou inima în funcţie, sau cel puţin asta e ceea ce mi-a relatat mereu; acuma sunt mai mare şi cred că eram doar ameţită. Oricum, am fost foarte impresionată la ideea că el mi-a făcut inima să bată din nou şi de atunci, despre tot ce vorbeam era să mă fac medic.

— Îţi aminteşti căderea?

— Nu, cu adevărat. Se uită fix la foc, privind fascinată micile limbi de flăcări galbene, tivite cu cel mai palid albastru, mişcându-se înainte şi înapoi. Ce îmi amintesc despre cădere e ceva ca un vis, mai curând decât o cădere reală. În vis am căzut, dar m-am ridicat singură şi exista multă lumină şi oameni, care veneau să mă ridice. Nu-mi amintesc să se fi întâmplat aşa cum mi-a spus Papa. La urma urmei, aveam doar cinci ani. Tu ce îţi aminteşti de pe vremea când aveai cinci ani?

— Că mi s-a învineţit fundul, pentru că am lăsat puii de găină în casă, rosti el deschis.

Annie îşi ascunse un zâmbet imaginându-

şi. Nu era şocată de limbajul lui, pentru că, după ce a muncit aşa de multe luni într-un oraş în plină dezvoltare, îşi închipuia că rămăseseră foarte puţine vorbe, pe care să nu le fi auzit deja.

— Câţi pui?

— Destui, bănuiesc. La vârsta aceea, nu puteam număra prea bine, dar se pare că o mulţime.

— Ai avut fraţi şi surori?

— Un frate. A murit în război. Dar tu?

— Am fost singurul copil. Mama a murit, când aveam doi ani, aşa că nu mi-o amintesc deloc şi Papa nu s-a recăsătorit niciodată.

— A fost încântat, că ai vrut să devii şi tu medic?

Şi Annie îşi pusese adesea această întrebare.

— Nu ştiu. Cred că era mândru, dar îngrijorat în acelaşi timp. N-am înţeles de ce, până când am intrat la facultate.

— A fost greu?

— Să fiu primită la facultate a fost greu! Am vrut să intru la Harvard, dar nu m-au primit, pentru că eram femeie. Până la urmă am făcut facultatea de medicină la Geneva,

New York, unde şi-a făcut studiile şi Elizabeth Blackwell.

— Cine e Elizabeth Blackwell?

— Prima femeie-medic din America. Şi-a luat diploma în ’49, dar în anii care s-au scurs de atunci, prea puţine s-au schimbat. Dascălii mă ignorau, iar ceilalţi studenţi mă hărţuiau. Mă acuzau pe faţă că nu eram altceva decât o femeie imorală, pentru că nicio femeie decentă n-ar fi vrut să vadă ceea ce vedeam eu. Mi-au spus că ar trebui să mă mărit, dacă cineva m-ar fi vrut după toate astea, şi să am copii, aşa cum se presupune că trebuie să facă femeile. Ar trebui să las medicina în seama oamenilor care erau suficient de deştepţi pentru a o înţelege, adică bărbaţii. Am studiat singură, am mâncat fiecare fel de mâncare singură, dar am rămas.

El se uită la faţa ei îngustă, delicată, subliniată de strălucirea focului şi putea să vadă apriga încăpăţânare în liniile gurii ei moi. Da, a trebuit să rămână, chiar în faţa unei opoziţii violente. El nu înţelegea fervoarea ce a făcut-o să muncească până la sânge, în numele medicinei, însă profesorii

şi colegii-studenţi în mod sigur au subestimat-o. Era singura femeie-medic pe care o văzuse el vreodată, dar în timpul războiului o mulţime de bărbaţi bolnavi şi răniţi ar fi murit, dacă n-ar fi existat femeile, care au activat voluntar în spitale având grijă de ei. Era afurisit de sigur că şi aceste femei văzuseră o mulţime de bărbaţi goi, şi niciuna nu i-a preţuit mai puţin din această cauză. De fapt, mai mult.

— Nu vrei să te măriţi şi să ai copii? Mie mi se pare că ai putea să o faci şi să rămâi totuşi medic.

Ea îi adresă un zâmbet rapid, apoi ruşinată îşi întoarse privirea spre foc.

— Nu m-am gândit niciodată realmente să mă mărit. Tot timpul mi-a fost ocupat cu pregătirea profesională, să învăţ tot ce se poate învăţa despre medicină. Am vrut să merg în Anglia să studiez cu doctorul Lister, dar nu ne-am putut permite, aşa că a trebuit să învăţ în orice fel am putut.

Rafe auzise de doctorul Lister, faimosul chirurg englez, care revoluţionase profesia lui folosind metode antiseptice, şi reducând astfel cu mult numărul morţilor datorate

infecţiilor. Rafe văzuse multă chirurgie pe câmpul de bătaie, fără să realizeze importanţă metodelor doctorului Lister, dar recenta lui suferinţă din cauza rănii infectate l-a convins de seriozitatea lor.

— Ei bine, dar ce spui de acum? Ai învăţat cum să fii un bun medic. Acum intenţionezi să-ţi cauţi un soţ?

— O, nu cred. Nu mulţi bărbaţi ar vrea să aibă un medic drept soţie şi în afară de asta, sunt prea bătrână. La următoarea mea aniversare voi împlini treizeci de ani, aşa că asta face din mine o fată bătrână şi bărbaţii vor pe cineva mai tânăr.

El izbucni într-un hohot scurt.

— Pentru că eu am treizeci şi patru, să ai douăzeci şi nouă nu mi se pare aşa mult. Nu fusese în stare să-i ghicească vârsta şi fu puţin surprins că şi-o dezvăluise cu atâta uşurinţă, deoarece conform experienţei lui femeile tindeau să eludeze problema, după ce treceau de douăzeci de ani. Annie arăta deseori obosită şi sleită, din motive întemeiate, ceea ce o făcea să arate mai în vârstă decât era, dar în acelaşi timp pielea ei era aşa de moale şi fină, ca a unui

bebeluş, iar sânii rotunzi stăteau fermi, ca ai unei fete tinere. Gândul la sânii ei îl făcu să se foiască incomodat, în timp ce vintrea i se încorda. Îi văzuse doar prin cămaşă şi se simţea înşelat că nu-i simţise în mâini, nu văzuse culoarea sfârcurilor şi nu gustase dulceaţa lor.

— Ai fost căsătorit? întrebă ea atenţia revenindu-i la discuţia precedentă.

— Nu, nici măcar nu m-am apropiat. Avea douăzeci şi patru de ani şi tocmai începuse să se gândească la siguranţa şi intimitatea căsătoriei, când a început războiul. Următorii patru ani de lupte de gherilă, alături de Mosby, l-au făcut mai dur şi, după ce tatăl lui a murit în iarna lui ’64, a rămas fără familie şi tot aşa a continuat şi după terminarea războiului. Poate că m-aş fi stabilit în felul acesta, se gândi el, dacă nu ar fi dat peste Tench Tilghman din New York, în ’67. Bietul Tench, nu realizase teribilul secret pe care îl păstra şi asta l-a costat viaţa, dar cel puţin nu a murit fără să ştie cum au fost trădaţi.

Amintindu-şi aceasta îl cuprinse depresia şi făcu efort să o înăbuşească, să nu-i

impună şi lui Annie urâţenia stării lui sufleteşti.

— Să mergem la culcare, bombăni el, brusc nerăbdător să o înconjoare din nou cu braţele, chiar dacă dormea. Poate că dulceaţa atât de proprie atingerii ei îi va lumina sufletul întunecat. Se ridică şi începu să aţâţe focul.

Annie fu uimită de acţiunea lui bruscă, pentru că ei îi făcuse plăcere conversaţia, dar se ridică şi ea în picioare supusă. Apoi îşi aminti că folosea unul din pleduri ca pe o haină şi că acum trebuia să renunţe la el. Înţepeni, privirea ei rugătoare fixându-l.

Când se întoarse, el îi descifră perfect expresia.

— În noaptea aceasta, va trebui să te leg, rosti el cât de blând putu.

Ea îşi strânse pătura în jur.

— Să mă legi? repetă ca un ecou.

El făcu un semn cu capul spre îmbrăcămintea udă, împrăştiată pe toată podeaua colibei, ca să se termine de uscat.

— Doar n-am să dorm pe o grămadă de haine ude. Pentru că nu pot să ţin îmbrăcămintea departe de tine, va trebui să

te ţin pe tine departe de îmbrăcăminte.

Cu o noapte înainte chiar ea îi sugerase că mai bine să o lege, decât să o determine să-şi scoată hainele, dar acum se pare că va fi şi legată şi lăsată goală. Nu ideea de a fi legată o supăra, ci faptul că realiză că trebuia să cedeze pledul. Desigur, avea încă pe ea cămaşa lui, care acoperea mai mult decât cămaşa ei noaptea trecută, dar era perfect conştientă de goliciunea de pe dedesubt.

El dezlegă bucata de sfoară, pe care o folosise să-i fixeze pledul în jurul mijlocului şi acesta fu gata să alunece pe duşumea. Ea îl apucă, apoi încleştă dinţii şi îl lăsă să cadă. Cu cât o lega mai repede, cu atât mai curând putea să se întindă şi să tragă peste ea pledul, sub care să se ascundă. Această expunere umilitoare se va termina mai repede, dacă nu va mai protesta.

Rafe îi desfăşură mânecile cămăşii, până când manşetele îi acoperiră încheieturile, ca să protejeze pielea fină de asprimea sforii. Ea stătea nemişcată, cu ochii negri mari privind drept înainte. El îi adună mâinile şi înfăşură sfoara în jurul fiecărei încheieturi

separat, apoi le legă rapid la mijloc, cu un nod eficient, după care, înainte de a-i da drumul la mâini, încercă şi nodul şi cât de strânsă era sfoara. Automat, ea trase de legături şi descoperi ea însăşi cât de trainice erau. Sfoara era o legătură mai curând comodă, decât inconfortabilă, deşi nodul nu ceda.

Repede Rafe îşi scoase bocancii şi centura cu pistolul şi aranjă pledurile.

— Întinde-te.

Era o mişcare stângace, cu mâinile legate în faţă, dar nu imposibilă. Îngenunche pe pled, se aşeză în şezut, apoi reuşi să se întindă pe o parte. Oripilată, simţi tivul cămăşii ridicându-se din cauza mişcării şi făcu un efort panicat să-l tragă în jos la spate, dar braţele reţinute în faţă nu-i permiseră. Simţi un curent de aer rece pe fundul gol. Sfinte Doamne, era expusă în totalitate? încercă să-şi mişte capul să se uite, dar în acel moment Rafe căzu pe podea lângă ea şi întinse cealălalt pled deasupra. Trupul lui mare se lipi de spatele ei şi braţul. Îi înconjură mijlocul.

— Ştiu că e incomod, îi şopti la ureche cu

voce scăzută. Ai putea să dormi mai bine pe spate, dacă întinsă pe o parte te apasă prea mult pe braţe.

— Sunt în regulă, minţi ea privind în întuneric. Braţele deja o dureau şi ştia că el a făcut ce a putut, ca totul să-i fie cât mai uşor.

Rafe inhală mirosul proaspăt şi dulce al părului şi pielii ei şi o senzaţie de bine începu să-i înlăture dispoziţia neagră. O trase mai aproape şi îşi strecură braţul drept sub capul ei. Trupul ei subţire lipit de al lui se simţea moale şi minunat de feminin, în special funduleţul round. Se întreba dacă ea ştia că i se ridicase aşa mult cămaşa când s-a întins, încât îi zărise curbele feselor albe. Mădularul îi era dureros de rigid, reţinut cum era de pantaloni, dar era o durere plăcută,cea mai plăcută.

După nici cinci minute ea îşi mişcă discret umerii, încercând să-i uşureze. Pentru a doua oară, Rafe o simţi mişcându-se lângă el. Îşi strecură mâna stângă în jurul şoldului ei şi cu dexteritate o întoarse pe spate.

— Încăpăţânata!

Ea inspiră adânc şi îşi relaxă umerii.

— Mulţumesc că nu m-ai legat noaptea trecută, murmură ea. Nu ştiam! Ce ciudat că forţând-o să-şi scoată hainele, ceea ce o terifiase, fusese de fapt o dovadă de milă.

— Nu era ceva, despre care ai fi avut vreun motiv să ai cunoştinţă.

— Tuânsă, da.

— Am fost legat de câteva ori. Şi i-am legat şi eu pe alţii, în timpul războiului.

— Ai luptat pentru Nord sau pentru Sud? vorbirea lui tărăgănată era de neconfundat, dar asta nu indica în mod necesar de partea cui a luptat, când războiul divizase state, oraşe şi familii.

— Pentru Sud, bănuiesc, deşi în realitate s-a dovedit că luptam pentru Virginia. Locul meu de baştină.

— La ce armă ai fost?

— La cavalerie. Asta e o explicaţie suficientă, gândi el, deşi descria mult prea pe scurt ceea ce companiile de sub comanda lui Mosby au fost şi au făcut. Deşi un grup relativ mic, fuseseră înconjuraţi de un număr uriaş de disproporţionat de trupe ale Uniunii, menite să-i încolţească, să-i

învingă până la urmă şi să-i captureze, dacă era posibil. Trupele Uniunii au eşuat. Mosby şi oamenii lui au evitat capturarea în repetate rânduri.

Asculta ritmul respiraţiei ei uşoare, pentru că se relaxase lipită cât mai aproape. Îşi întoarse capul spre el.

— Noapte bună, murmură ea.

Dorinţa îi răscoli lui măruntaiele; îşi înjură rănile şi înjură situaţia ce o făcea să-i fie frică de el. Nu spusese decât un simplu noapte bună, dar el şi-o imagină spunând asta, după ce ar fi istovit-o făcând dragoste cu toată forţa. Tot ce spunea şi făcea ea îi amintea de sex. Va fi un adevărat miracol, dacă va reuşi să-şi ţină mâinile departe de ea, încă vreo două zile. Acum, ar putea spune că va fi o imposibilitate.

— Sărută-mă de noapte bună. Vocea lui era asprită de nevoie şi îşi simţi muşchii încordaţi din nou, în alertă.

— Nu… nu ar trebui să facem asta.

— Având în vedere cât de mult vreau să te am goală, un sărut nu e prea mult.

Ea se cutremură auzindu-i glasul aspru. Alături de ea, era şi el la fel de încordat,

deşi din motive diferite. Era căldura ce emana din el în valuri învăluind-o, dar nu căldura febrei, încercă ea să se asigure, deşi nu trebuia să se încreadă într-un bărbat care o răpise.

— Un sărut e tot ce vrei?

— Drace, nu, nu un sărut e tot ce vreau! o repezi el. Dar este tot ce accept, dacă nu eşti gata să mă primeşti între picioarele tale.

Şocul se răspândi prin ea ameţind-o.

— Nu sunt târfă, domnule Mecay!

— Să facă dragoste, nu face din femeie o târfă, răspunse el cu cruzime, frustrarea erodându-i controlul. Să iei bani pentru aşa ceva, face.

Cuvintele o izbiră. Le auzise odată, parţial bolborosite, când a fost chemată să o îngrijească pe una din prostituatele care fuseseră tratate cu duritate– abuzate, era o descriere mai bună – dar nu-şi imaginase niciodată că un bărbat i-ar spune ei aşa ceva. Tresări din cauza cruzimii cuvintelor şi inima începu să i se zbată în cavitatea toracică. Bărbaţii nu vorbeau în felul acesta cu femeile pe care le respectau; oare asta

însemna că el intenţiona să…

El îşi plimbă mâna pe pieptul ei, pe sub mâinile legate. Fierbinţeala ei îl arse şi respiraţia începu să-i devină gâfâită. Degetele lui se flexară puţin, apoi începu o mişcare delicată de masaj.

— Calmează-te, nu intenţionez să te violez.

Ea zise cu răsuflarea tăiată;

— Atunci de ce spui nişte lucruri aşa îngrozitoare?

— Îngrozitoare? se gândi la reacţia ei şi la cauzele posibile. Pentru că era medic, nu se aşteptase să fie aşa de pudică, în legătură cu ceva ce el considera normal între bărbaţi şi femei şi afurisit de minunat. Era mult de când pierduse orice maniere de" gentleman", care protejau femeile de orice aluzie la sex. Reacţia ei îl făcu să se gândească la faptul că, ori fusese tratată rău de vreun bărbat, ori era virgină şi cel mai bun mod de a afla era să întrebe. Spera să fie virgină, deoarece ideea că cineva o tratase rău, îl înnebuni deodată de moarte.

— Eşti virgină?

— Ce?!? Vocea îi pieri rămânând aproape

fără grai din cauza şocului.

— Virgină? Blând o masă pe gât. Annie, iubito, a făcut cineva vreodată…

— Ştiu ce înseamnă! îl întrerupse ea, îngrozită de ceea ce ar putea să mai spună. Sigur că încă sunt…oh… Virgină.

— Nu există" sigur", dulceaţă. Ai douzeci şi nouă de ani, nu eşti o prostuţă de şaisprezece, încă scăldată în rouă. Foarte puţine femei trec prin viaţă, fără să primească un bărbat în patul lor, şi un număr considerabil dintre ele, nici nu sunt căsătorite la vremea aceea.

Ea văzuse destule în anii de practicare a medicinei, pentru a admite acest adevăr, dar asta nu schimba situaţia ei personală.

— Nu pot vorbi despre alte femei, dar eu niciodată n-am făcut… asta.

— Dar ai vrut vreodată?

Disperată, încercă să se retragă de lângă el, dar mâna lui îi apăsa greu abdomenul, ţinând-o nemişcată. Lipsindu-i alte mijloace de evadare, întoarse capul.

— Nu. Nu cu adevărat.

— Nu, cu adevărat, repetă el. Ce înseamnă asta? Ori ai vrut, ori nu.

Devenise dificil de respirat; aerul părea greu şi fierbinte, încărcat de mireasma de mosc a pielii lui. Nu ştia să se prefacă, aşa că în final încercă să fugă de şocul întrebărilor lui insistente.

— Sunt medic. Şiu cum reuşesc oamenii cuplări sexuale şi ştiu că bărbaţii o fac dezbrăcaţi, aşa că sigur că m-am gândit la acest act.

— Şi eu m-am gândit la acest act, rosti el dur. Asta e tot la ce m-am gândit, de când te-am văzut prima oară. Afost ca în iad; eram aşa bolnav, că de abia puteam să stau în picioare, dar asta nu m-a oprit să doresc să-ţi ridic fusta. Bunul simţ îmi spune să te las în pace, să te duc înapoi la Silver Mesa în câteva zile, aşa cum am promis, dar aş da zece ani din viaţă să te am sub mine, chiar în acest moment. Am fost tare timp de două zile, Annie, fetiţo.

Era o plăcere dulce-amară să-şi dea seama că şi el simţise aceeaşi fascinaţie neajutorată, prin care trecea şi ea, de când l-a întâlnit pentru prima oară. Să-l atingă, chiar şi pentru a-l îngriji, era o delectare profundă şi incandescentă. Şi când a

sărutat-o mai devreme, a crezut că inima îi va exploda. Voia să ştie mai multe. Voia să se întoarcă în braţele lui şi să-l lase să facă faptele, despre care ea doar speculase cu o curiozitate temperată. Pielea ei se simţea fierbinte şi sensibilă şi un zvâcnet profund îi chinuia locurile secrete ale trupului. Lipsa îmbrăcăminţii făcea zvâcnetul şi mai acut, decât dacă ar fi fost înfăşurată într-un material, pentru că era torturată de certitudinea că tot ce trebuia el să facă, era să-i ridice cămaşa puţin…

Da, îl dorea. Dar, să cedeze în faţa lui şi a propriilor ei dorinţe, ar fi fost cea mai mare greşeală a vieţii ei. Era un proscris şi în curând va dispărea din viaţa ei; ar trebui să fie complet nebună să i se dăruiască şi să rişte să rămână cu un copil nelegitim, odată cu răul emoţional pe care i l-ar provoca.

Îşi stăpâni vocea şi urmă calea bunului simţ.

— Ar fi o greşeală pentru mine să accept avansurile tale. Cred că amândoi ştim asta.

— O, ştiu, bombăni el. Dar nu dau doi bani.

— Acesta e felul în care trebuie să fie.

— Atunci sărută-mă de noapte bună, dulceaţă. Asta e tot ce-ţi cer.

Ezitantă îşi întoase capul şi el îi prinse gura într-o mişcare înceată, puternică, ce îi desfăcu buzele şi o lăsă vulnerabilă în faţa penetrării limbii lui. Dacă un sărut era tot ce i se permitea, intenţiona să facă din el tot ce putea mai bine. Forţă dominarea gurii ei cu sărutări puternice, profunde, folosindu-şi limba în cea mai ostentativă imitare a copulaţiei, până când mâinile ei legate se ridicară şi se răsuciră agăţându-se de cămaşa lui, în timp ce mici scâncete blânde îi ieşeau din gât. O sărută, până când tot trupul lui pulsa de nevoia de a-şi goli sămânţa în ea, până când gura ei se umflă şi lacrimi îi izvorâră de sub gene.

El le şterse cu degetul mare, înfrânându-se sălbătic.

— Dormi, dulceaţă, şopti el cu voce răguşită.

Annie îşi înăbuşi pe jumătate geamătul. Închise ochii, dar va mai trece multă vreme, înainte ca arşiţa cărnii să o lase să adoarmă.

CAPITOLUL 6

Dimineaţa următoare când se trezi, el nu

mai era şi Annie intră în panică, la gândul că poate a abandonat-o acolo, în munţi. Mâinile îi erau dezlegate şi asta o sperie şi mai tare, întrebându-se de ce ar fi dezlegat-o, dacă nu plănuise să plece? încă pe jumătate adormită, cu părul atârnându-i în ochi, sări în picioare şi smulse uşa deschizând-o, apoi ieşi afară în fugă. Aerul rece îi învălui picioarele goale, iar pietrele şi crengile îi răneau tălpile.

— Rafe!

El apăru din şopronul cailor, cu găleata de apă într-o mână şi pistolul ridicat în cealaltă.

— Ce e? întrebă aspru studiind-o cu ochii lui palizi.

Ea îşi opri elanul, brusc conştientă de faptul că era pe jumătate goală şi de cât era de îngheţat pământul sub picioarele ei.

— Am crezut că ai plecat, rosti ea cu un ton nefiresc.

Ochii lui deveniră de gheaţă, în timp ce o privea, iar faţa îi era dură, lipsită de expresie. În final, zise:

— Du-te înăuntru.

Ea ştia că ar trebui să facă aşa cum

spunea el, dar îngrijorarea o făcu să ezite.

— Cum te simţi? Nu cred că ar trebui să cari apă, încă.

— Am spus să te duci înăuntru. Avea vocea slabă, dar vădea totuşi o asprime ca un şfichiuit de bici. Se întoarse şi grijulie îşi croi drumul înăuntru, cutremurându-se când pământul aspru îi răni tălpile fine ale picioarelor.

Propti una din ferestre, să rămână deschisă ca să poată vedea, apoi îşi examină îmbrăcămintea. Era ţeapănă şi şifonată, dar uscată – şi mai mult decât atât – curată. Frigul era mai puternic decât fusese în dimineaţa precedentă, dar poate că asta din cauză că ieşise afară doar în cămaşă, scut între ea şi bunul Dumnezeu, iar Rafe nu aprinsese focul înainte de a ieşi.

După ce-şi trecu degetele prin păr şi îl prinse în creştet cu agrafe, aprinse focul şi începu să pregătească micul dejun, cu mişcări automate. Nu se putea opri să nu se gândească la Rafe, gânduri disparate ce săreau de la un subiect la altul. În dimineaţa asta arăta mult mai bine, fără febra care-i înceţoşa privirea şi îi făcea faţa

mai suptă. Probabil era prea devreme să facă vreo muncă fizică, dar cum se presupune că l-ar putea opri? Spera doar să nu i se desprindă copcile din partea stângă.

Cum a reuşit să iasă din colibă fără să o trezească? Desigur, îi luase mult timp până a adormit şi fusese foarte obosită, dar de obicei nu îi era aşa de greu să se scoale. Şi el zăcuse treaz vreme îndelungată; nu se foise şi nici nu s-a răsucit, dar ea era perfect conştientă de tensiunea din trupul lui, aşa cum o ţinea în braţe, l-ar fi trebuit doar un singur cuvânt, sau gest de invitaţie din partea ei, şi ar fi fost deasupra.

De mai multe ori fusese tentată să abandoneze orice precauţie şi să spună cuvântul, dar fu cuprinsă de ruşine, când admise faţă de ea însăşi că era gata să-şi ofere castitatea unui proscris. Nici nu putea să o reconforteze faptul că rezista tentaţiei, datorită standardelor ei morale ridicate şi pentru a-şi păstra reputaţia şi respectul de sine; pentru că de fapt se reţinea să i se dăruiască doar din pură laşitate. Îi era frică. Pe de o parte era simpla frică de necunoscut, pe de alta era frica să nu o

rănească, emoţional şi fizic. Tratase femei care fuseseră vătămate de bărbaţi, prea lipsiţi de grijă sau prea brutali, şi ştia că oricum, pentru femei prima oară era însoţită de durere, dar şi dorinţa îi provoca durere şi măcar pentru asta ar fi trebuit să cedeze. Voia să afle cu ce semăna să stai întinsă sub un bărbat, să-i suporţi greutatea şi să-i accepţi trupul în al tău.

Cea mai mare teamă era că, luându-i trupul, el va dărâma meterezele interne ce-i apărau inima, dar în ciuda propriului sfat pe care şi-l dăduse şi a bunului simţ, îi păsa prea mult de el şi asta însemna o rană ce nu se va vindeca aşa uşor ca aceea a cărnii. Cum putea să-şi permită să-i pese de el? Era un proscris, un asasin. Chiar şi acum, nu se îndoia că dacă ar încerca să scape, el ar împuşca-o. Poate era ciudat, totuşi avea încredere că-şi va respecta cuvântul şi în câteva zile o va duce înapoi nevătătmată, dacă nu va încerca să scape.

Annie crezuse întotdeauna despre ea că e o persoană cu înalte standarde morale, capabilă să separe adevărul de minciună şi să aleagă calea dreaptă. Însă, ce s-ar spune

despre ea, că a putut să vadă violenţa lui Rafe Mecay atât de clar şi totuşi a fost puternic atrasă de el, încă de la început? Era rece şi înspăimântător de stăpân pe sine şi tot aşa de periculos ca o puma urmărită de vânător; totuşi sărutările lui o făceau să tremure şi să tânjească după mai mult. O mică voce îi şoptea că ar putea să i se dăruiască, apoi să se întoarcă la Silver Mesa, fără să ştie cineva că a avut ca iubit un proscris şi că e îngrozită că a putut să cedeze tentaţiei.

Uşa se deschise, dar îşi ţinu întreaga atenţie îndreptată spre ceea ce gătea. Rafe puse găleata jos, lângă foc. Annie văzu că era plină cu apă. Din experienţă, ştia ce grea era găleata şi nu putu să-şi oprească îngrijorarea. În ciuda ei însăşi, întrebă iar:

— Cum te simţi?

— Flămând. El închise uşa şi se lăsă pe pled. Aproape normal. Aşa cum ai spus tu.

Ea îi aruncă o privire rapidă. Tonul lui fusese egal, fără niciun fel de asprime, dar ştia că glasul nu exprima decât ce voia el.

— N-am spus că vei fi aproape normal. Am spus că te vei simţi mai bine.

— Şi chiar aşa e. Chiar şi după ce am îngrijit de cai. Nu mai sunt aşa slăbit, ca ieri. Dar copcile tot mă mai mănâncă.

Acesta era semn bun, o confirmare că se vindecau, totuşi ea nu se aşteptase la asta atât de curând. Evident, era un om care se vindeca repede; avea o vitalitate aproape neomenească, aşa cum dovedise pe drumul acela de coşmar, spre colibă.

— Deci eşi aproape bine. Ea se uită la el, cu ochi sumbri şi uşor rugători. O să mă duci înapoi la Silver Mesa, asăzi?

— Nu.

Doar un singur cuvânt, dar implacabil. Umerii lui Annie se lăsară puţin în jos. Ar fi fost cel mai bine să alunge tentaţia periculoasă a companiei lui, dar nu încercă să se certe cu el. Pentru că, în tot ce făcea avea motivele lui şi ea nu era în stare să-i influenţeze deciziile. O să o ducă înapoi, la Silver Mesa, când va vrea el, nu înainte.

Rafe o privi pe sub sprâncene, în timp ce turna cafea într-o cană şi i-o întinse. Sorbi băutura tare, bucurându-se de senzaţia de cald pe care o răspândea în el, adăugându-se căldurii pe care o simţea doar privind-o.

În această dimineaţă se învârtea neliniştită în jurul lui, într-un fel cum nu mai făcuse înainte, nici chiar când fusese îngrozită că o va ucide. Acum era conştientă de prezenţa lui erotică şi era la fel de nervoasă ca o iapă tânără încolţită pentru prima oară de armăsar. Tensiunea dintre ei zbârnâia ca o sârmă super-întinsă.

În această dimineaţă, era îmbrăcată cu hainele ei, închise la nasturi până sus, ascunzându-se în spatele unei baricade de îmbrăcăminte şi închipuindu-şi cu modestie, că asta îl va ţine la distanţă. Zâmbi când duse cana la gură. Femeile par să nu realizeze niciodată forţa seducţiei, care îi atrage pe bărbaţi spre ele, încântarea pielii catifelate, a curbelor blânde, nevoia ce le bântuia interiorul, profund până în măduva oaselor, şi care îi îndemna să le pătrundă şi să ajungă cât de aproape de rai poate un bărbat pe acest pământ. De asemenea, femeile nu realizează forţa propriilor lor dorinţe, că propriile lor trupuri le subminează apărarea. Al dracului de sigur că Annie nu realiza asta, altfel nu s-ar simţi atât de confortabil în bariera nefolositoare a

hainelor. Oare crede că, dacă nu poate să-i vadă trupul gol, nu o mai doreşte?

Bunul simţ îi era anulat de o foame fizică atât de puternică, încât devenise o tortură. Trebuia să o aibă. Ducând-o înapoi la Silver Mesa, fără să se înfrupte din ea, era peste puterile lui. De abia se reţinea să nu întindă mâna după ea, chiar în clipa aceasta. Viaţa lui nu fusese decât moarte şi amărăciune, de atât de multă vreme, încât căldura ei dulce era la fel de irezistibilă pentru ei, ca apa pentru un om însetat, din deşert.

Doar certitudinea că va avea suficient timp să o seducă şi că astăzi aveau nişte treabă de făcut, îl reţinu să o trântească pe pleduri. În mod clar, vremea se răcise mai tare şi nori groşi şi sumbri atârnau peste munţi, nori de zăpadă, cum mai văzuse şi înainte. Poate că ar avea timp să o ducă înapoi la Silver Mesa, înainte de a începe să ningă, dacă ar fi fost dispus, dar nu era. Aşa de sus, în munţi, zăpada tindea să cadă groasă, iar furtunile de primăvară timpurie puteau fi şi mai rele; s-ar putea să fie reţinuţi în colibă zile întregi, chiar şi câteva săptămâni. Annie nu va putea să-i reziste,

ea sau trupul ei, atât de mult timp.

Dar astăzi, trebuia să facă provizie de lemne de foc, o mulţime, şi să pună şi nişte capcane, care să le asigure hrana. Putea vâna uşor cu puşca, însă zgomotul împuşcăturilor ar putea atrage atenţia şi nu voia să ştie nimeni că se află cineva aici sus. Trebuia să facă ceva şi în legătură cu caii. Nu se putea să fie ţinuţi zile întregi, îngrămădiţi în şopronul acela mic, fără să se poată mişca. Va trebui să le pună piedică şi să-i lase să pască, în timp ce el se va întoarce şi va rezolva cu şopronul. Nu-i plăcea să fie departe de cai, în caz că ar fi avut nevoie să plece în grabă, dar animalele aveau nevoie să pască, iar el avea nevoie doar de ziua de azi şi probabil o parte din mâine, pentru a termina treaba. Hotărî să nu-i spună lui Annie că avea impresia că va ninge, deoarece ideea de a fi troieniţi aici împreună o va face să între în panică.

Avea o foame de lup şi de abia aştepta şunca şi să se coacă biscuiţii. Annie umplu din nou cana şi el o puse între ei, astfel încât să o poată împărţi amândoi. Niciunul dintre ei nu vorbi în timpul acestui mic

dejun simplu. Rafe mâncă având un apetit vorace, savurând fiecare gură de miere dulce şi pâine caldă.

După aceea îşi scoase cămaşa ca să-i poată controla rănile şi se folosi de ocazie să-şi scarpine cu grijă pielea din jurul copcilor, care-l mânca. Annie îi dădu mâna de-o parte.

— Încetează. O să-ţi iriţi copcile.

— Pare echitabil. Şi ele m-au iritat, ca în iad.

— Datorită lor te vindeci mai repede, aşa că nu te plânge. Rănile se închiseseră şi se vindecau frumos, foarte puţin roşiatice. Ea bănuia că va putea să-i scoată copcile peste o zi sau două şi să nu aştepte cele zece zile obişnuite.

Şterse copcile cu suc de mere, ca să nu-l mai mănânce, apoi puse peste ele un tampon gros şi-l legă bine.

El stătea cu braţele ridicate şi se încruntă privind.

— De ce ai făcut un bandaj mai gros astăzi?

Ea legă bine tifonul şi el îşi lăsă braţele în jos.

— Ca să-ţi protejez rănile.

— De ce? îşi trase cămaşa peste cap şi o vârî în pantaloni.

— În special de tine, răspunse ea, în timp ce făcea ordine în geanta medicală.

El mormăi şi-şi îmbrăcă haina, apoi scoase o toporişcă din geanta de la şa.

Annie privi tăişul ascuţit.

— Nu e nevoie să tai lemne de foc; mai sunt destule pe jos, ce pot fi adunate.

— Nu pentru foc. Mă duc să măresc şopronul cailor, îşi trecu peste cap cureaua tocului puştii, ca să-l pună pe spate, şi-şi băgă arma în el.

— Pune-ţi haina. Astăzi e mai frig, ai nevoie de ea.

Se supuse în tăcere. Treaba mergea mai uşor, dacă făcea ce-i spunea el, deşi nu i se părea necesar să muncească prea mult la şopron, dacă vor rămâne acolo doar o zi sau două. Încerca să se convingă că o va duce curând la Silver Mesa, mai ales că se întremase atât de bine. Câteva zile în plus, apoi tentaţia va fi înlăturată şi ea va fi acasă, nevătămată şi castă încă. Sigur că va putea să rămână dârză, în tot acest timp; la

urma urmei, Penelope îşi apărase castitatea împotriva pretendenţilor zeloşi, timp de douăzeci de ani, aşteptând întoarcerea lui Ulisse.

Îşi conduseră iar caii neliniştiţi în luminiş, unde Rafe le puse piedică şi le dădu drumul să pască. Pe drumul de întoarcere la colibă, amândoi adunară lemne de foc şi le depozitară chiar lângă uşă.

În continuare, îl ajută să pună nişte capcane simple, procedeul captându-i interesul. Doar cu o sfoară şi două beţe flexibile, pe care le tăiase cu toporişca, el întocmi câteva feluri de capcane. O lăsă pe ea să o pună pe ultima, la îndrumarea lui. Avea mâini îndemânatice, dar află că încercarea a ceva nou implica o anumită stângăcie. El fu răbdător, deşi insistă să refacă iar şi iar capcana, până când a fost mulţumit. Când termină, obrajii ei străluceau, atât de efort, cât şi de frig.

Când se îndreptară spre colibă, ea îi studie picioarele lungi şi musculoase făcând cu uşurinţă drumul peste povârnişurile abrubte şi reflectă că începuse să i se pară normal să-şi târâie picioarele în urma lui,

fără nimic în jur, decât munţii uriaşi şi liniştea. Erau aşa izolaţi, de parcă ar fi fost singuri pe pământ, un bărbat şi femeia lui. Stomacul i se strânse la gândul acesta şi repede îl respinse, deoarece dacă îşi permitea să gândească că e femeia lui, va fi pierdută. El va sesiza, în felul în care părea că ştie totul, şi se va întoarce să se uite la ea, cu ochii lui palizi şi duri. Ar vedea înscrisă pe faţă ei că mintal a cedat şi o va poseda, poate chiar aici pe solul rece al pădurii.

Ca să înceteze să mai tremure, se hotărî să se gândească la diversele crime pe care probabil că le-a comis el. Simţi un mic spasm de disperare, când realiză că nu avea nici cea mai mică repulsie să se gândească la el ca la un criminal; era dur şi rece, lipsit de emoţii şi totuşi o trata mai bine decât se aşteptase şi decât îi fusese frică, cu toate astea nu putea să se înşele în privinţa firii lui. Chiar şi acum, era în stare de alertă, ca un animal sălbatic, întorcând capul în permanenţă, ca să examineze fiecare amănunt şi ca să caute sursa oricărui zgomot, cât de mic.

— Ce ai făcut? întrebă incapabilă să se stăpânească, deşi dacă ar fi ştiut, aceasta ar fi constituit o grijă permanentă pentru ea.

— Când? murmură el-oprindu-se să studieze o pasăre, care îşi luă zborul. După o clipă se relaxă şi începu să se mişte din nou.

— De ce eşti căutat?

El îi aruncă o privire peste umăr, cu o sclipire de primejdie rece în ochi.

— Ce mai contează?

— Ai jefuit pe cineva? insistă ea.

— Fur dacă trebuie, dar nu de asta sunt căutat.

Tonul lui era egal şi indiferent. Annie se înfioră şi întinse mâna să-l apuce de mâna înmănuşată.

— Atunci, de ce?

El se opri şi se uită la ea. Un rictus lipsit de umor îi strâmba gura.

— Pentru omor, rosti el.

Ei i se uscă gâtul şi îi dădu drumul mâinii. O, ştiuse asta de la început, recunoscuse capacitatea lui de violenţă, dar auzindu-l spunând asta cu atâta nepăsare, ca şi cum ar fi vorbit despre o pasăre interesantă,

aproape îi opri inima în loc. Înghiţi în sec şi făcu efortul să întrebe:

— Ai omorât pe cineva?

Păru surprins de întrebare. Sprâncenele i se ridicară scurt.

— Nu pe cel de care sunt acuzat. Nu, nu-l ucisese pe bietul Tench, dar omorâse o mulţime dintre cei care îl urmăriseră, aşa că bănuia că nu mai contează.

Afirmaţia n-a rămas neobservată. Ea se întoarse şi merse alături, dar el făcu un pas în urma ei.

Mergea aproape orbeşte. Era medic, nu judecător. Nu intra în atribuţiile ei să întrebe modul, sau din ce cauză era cineva bolnav sau rănit, şi se presupune că nu trebuia să evalueze cât valora ca fiinţă umană, înainte de a-i oferi beneficiul abilităţii şi cunoştinţelor ei. Pur şi simplu, se presu pune că trebuia să vindece, să facă ce îi oferea meseria ei mai bine. Acum însă, era pentru prima oară, când trebuia să facă faţă faptului că salvase viaţa unui ucigaş recunoscut şi nervii i se răsuciră chinuitor. Câţi oameni au murit, pentru ca acest om să trăiască? Ar fi trăit oricum şi fără ajutorul

ei, dar ea nu va şti asta niciodată.

Şi acum… acum, chiar dacă ar fi ştiut totul încă din acea primă noapte, ar fi putut să refuze să-l trateze? Nu, în niciun caz. Jurământul medical o obliga să facă tot ce putea, în orice circumstanţe, pentru a aduce vindecarea.

Însă, chiar şi fără jurământ, n-ar fi putut să-l lase să moară. Nu, după ce l-a atins, tremurând din cauza magnetismului lui animalic, auzind vocea lui joasă şi aspră ce răspândea o vrajă senzuală în jur. De ce să încerce să se mintă? Chiar dacă fusese cu adevărat terifiată în primele două nopţi, să stea lungită în braţele lui, a făcut ca tot trupul să / se aprindă de o plăcere instinctivă.

Iar în noaptea ce urma, va sta din nou în braţele lui.

Se înfioră şi îşi înfăşură mai strâns haina în jurul ei. Poate că era mai bine că ştia cine e. Asta îi va da putere să-i reziste.

Dar chiar acum, în timp ce se gândea la noaptea ce venea, sânii începură să o doară şi coapsele i se încingeau, cu toată ruşinea.

Munca grea pretinsă de mărirea

şopronului cailor, va veni ca o uşurare, pentru că va putea să se concentreze asupra efortului fizic. El dădu acoperişul jos şi puse deoparte scândurile, ce fură pregătite şi finisate primitiv pentru a fi refolosite, apoi începu să doboare puieţi de copaci şi să-i lege unul de altul. Îi propti în mal şi de copacii rămaşi în picioare şi îi ciopli, astfel încât să se îmbine unul cu altul. La indicaţia lui, ea începu să frământe lutul pentru tencuirea puieţilor, asigurând astfel nişte pereţi primitivi împotriva vântului. Făcu asta cu o silă ce îl făcu pe el să-şi ascundă un zâmbet; să-şi murdărească mâinile era ceva inevitabil, dar avu grijă ca măcar hainele curate să nu sufere.

Astfel, el dublă lungimea şopronului iniţial. Apoi devie prin mijloc cursul de apă, astfel încât fiecare cal să aibă acces egal la el, după care folosi alţi doi puieţi ca bariere, ce împărţeau spaţiul în mod egal. După câte un efort mai mare, Annie îl văzu cum se opreşte şi-şi masează din când în când partea vătămată, dar arăta ca şi cum îşi masa un muşchi inflamat, în loc de locul dureros pe care îl simţea.

La început, ea îşi închipuise că le va trebui toată ziua, dacă nu şi o parte din ziua următoare, ca să termine proiectul, dar după patru ore el folosi scândurile originale pentru a construi o uşă şi canatul ei. Ea umplu crăpăturile cu noroi, şi el o ajută să termine această tuşă finală, apoi ea făcu un pas înapoi, ca să privească fructul eforturilor lor. Era o construcţie grosolană şi nu prea atractivă, dar funcţională. Spera că şi caii vor aprecia noua lor locuinţă.

După ce s-au spălat pe mâini în pârâul rece ca gheaţa, ea se uită la soare.

— Am nevoie să pun la fiert fasolea şi orezul. Aseară, fasolea n-a fost bine fiartă.

În ciuda frigului, el transpirase şi ea bănuia că va primi cu bucurie să se odihnească. Trebuie că resimţea efectele muncii fizice grele, aşa de curând după ce a fost atât de bolnav cum fusese. El intră împreună cu ea şi căzu pe pleduri, cu un suspin. După câteva minute totuşi, se încruntă în timp ce băga un deget cu pielea aspră într-o crăpătură largă din podea.

— Ce nu e în regulă? întrebă ea ridicând ochii de la pregătirea mesei şi văzându-i

încruntarea.

— Poţi să simţi cum intră frigul prin crăpăturile astea.

Ea se aplecă şi-şi ţinu mâna deasupra duşumelei. În mod clar, se simţea distinct un curent de aer îngheţat.

— De ce îţi faci grijă pentru asta acum? Am făcut destule astăzi şi nu poţi pune altă duşumea.

— Pentru că s-a făcut deja mai frig şi bănuiesc că o, să fie şi mai rău. Nu vom avea suficientă căldură pentru somn. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

Annie îl privi surprinsă.

— Unde te duci?

— Să mai tai câţiva puieţi.

Nu trebui să meargă decât cam trei metri şi ea auzi sunetul lemnului tăiat. Reveni curând cu patru puieţi. Făcu o ramă dreptunghiulară, adunând capetele între ele. Apoi aduse înăuntru câteva braţe de ace de pin şi le împrăştie în interiorul ramei, ca să creieze o barieră groasă şi moale, între ele şi duşumea. Apoi aşează unul din pleduri peste ramă şi se întinse pe patul primitiv, ca să-l testeze cât de comod era.

— Mai bun decât podeaua, anunţă el.

Ea se întreba ce mai intenţiona să facă în ziua aceea. Şi află răspunsul, când el insistă să aducă înăuntru mai multe lemne pentru foc.

— Dar de ce trebuie să facem asta acum? protestă ea.

— Ţi-am mai spus, se face şi mai frig. Avem nevoie de lemne în plus.

— De ce nu puteam aduce doar atâtea câte avem nevoie?

— De ce să ieşim mai des în frig, când putem avea lemnele la îndemână? replică el.

Ea era obosită, dar gata să atace.

— Nu o să stăm aici destul de mult, ca să folosim tot ce avem.

— Am fost în munţi şi înainte şi ştiu ce vorbesc. Fă ce ţi-am spus.

Ea se execută, dar plină de reavoinţă. Muncise mai greu în ultimile trei zile, decât făcuse vreodată înainte, aşa că ar fi vrut să se odihnească puţin. Chiar şi înainte de a-l întâlni pe el, fusese epuizată de la naşterea bebeluşului Edei. Iar cu o noapte în urmă nu dormise bine, ceea ce fusese în totalitate din vina lui. Avea o fire potolită şi arareori

era irascibilă, dar oboseala îi eroda echilibrul normal.

În sfârşit adunară destule lemne de foc pentru a fi satisfăcut, dar chiar şi atunci nu sosi momentul odihnei. Trebuia să meargă în luminiş să aducă şi caii. Când ajunseră acolo, poiana era goală, şi lui Annie îi sări inima.

— Au plecat!

— Nu pot fi prea departe. De aceea i-am împiedicat.

Le luă cam zece minute să-i descopere; adulmecaseră apa şi îşi croiseră drum spre pârâu, probabil acelaşi ce curgea pe lângă colibă. Neliniştea de dimineaţă a cailor fusese înlăturată de păscutul plăcut din timpul zilei şi nu se împotriviră să fie prinşi. Annie avu grijă de calul ei şi, în tăcere, conduseră animalele la şopron.

Şi chiar şi atunci, n-o lăsă să se odihnească. El voia să controleze toate capcanele, înainte de căderea nopţii, şi o făcu să meargă cu el. Omul acesta sfida orice ştia ea despre forţa şi vitalitatea umană; probabil că era epuizat încă de la prânz, dar în loc de odihnă muncise o zi

întreagă, muncă ce ar fi fost suficientă şi pentru un om sănătos.

Capcanele erau goale, dar el nu păru surprins sau dezamăgit. Se înserase când s-au întors la colibă şi lumina ce scădea, combinată cu oboseala, o făcu pe Annie să se împiedice de nişte rădăcini ieşite din pământ. Se redresă imediat şi nu fu în pericol să cadă, dar Rafe întinse mâna şi o apucă de braţ, cu o forţă care o făcu să ţipe.

— Cum te simţi? O apucă şi de celălalt braţ şi o aşează în faţa lui.

Ea inspiră adânc.

— Sunt bine. M-ai speriat când m-ai apucat de braţ.

— N-am vrut să cazi. Dacă îţi frângi glezna, ai să descoperi repede că nu sunt un medic aşa bun ca tine.

— Sunt bine, repetă ea. Doar obosită.

Nu-i dădu drumul, ci îşi ţinu mâna ferm pe braţul ei tot restul drumului. Ea ar fi dorit să nu o atingă. Atingerea mâinii dure şi puternice era prea fierbinte, fierbinţeala ei prea pătrunzătoare. Îi submina hotărârea raţională de a păstra distanţa dintre ei. El însă în mod cert nu luase o astfel de decizie,

aşa că nu-şi dădea seama de scutul de indiferenţă, cu ajutorul căruia încerca ea să se protejeze.

El închise coliba pentru noapte, în timp ce ea termină de pregătit cina. Era o uşurare ca în final să poată să se aşeze, chiar dacă era pe duşumeaua dură din lemn, cu aerul rece ce se strecura prin crăpături. Pregătise o felie de şuncă, pe care o sfărâmă împreună cu fasolea şi orezul, pentru a le da savoare, apoi adăugă puţină ceapă. O aromă ispititoare umplu mica încăpere şi Rafe se aplecă înainte, cu o sclipire avidă în ochi, când ea îi puse în farfurie. Era aşa obosită, încât nu mâncă mult, ceea ce fu bine, pentru că Rafe termină totul, până la ultima îmbucătură.

Şi totuşi, ea încă mai avea ceva de făcut, înainte de a se prăbuşi pe pat, pentru noapte. După ce vesela fu spălată, ea luă cel de al doilea pled şi se uită în jur, încercând să hotărască în ce loc ar fi fost mai bine să-l aranjeze.

— Ce faci?

— Încerc să-mi imaginez cum să atârn pledul.

— De ce?

— Pentru că vreau să mă spăl.

— Atunci, fă-o.

— Nu în faţa ta.

El îi aruncă o privire grea, apoi fără să protesteze îi luă pledul din mâini. Era destul de înalt pentru a ajunge la bârnele tavanului şi agăţă cu uşurinţă două colţuri ale pledului de lemnul brut, despărţind astfel o porţiune mică din cameră cu o perdea. Annie cără găleata cu apă după aceasta şi îşi scoase bluza. După o clipă de ezitare, îşi lăsă manşetele de la mânecile cămăşii în jos, de-a lungul braţelor, după care o lăsă şi pe aceasta să-i cadă în jurul taliei. Cu grijă, se spălă cât de bine putu, fiind atentă la perdeaua improvizată, dar el nu făcu nicio mişcare pentru a-i invada intimitatea. Când fu îmbrăcată din nou, ieşi de după pled cu un mulţumesc calm.

El îi luă găleata din mână.

— Poţi să te duci înapoi, în spatele pledului. Am asudat astăzi ca un cal şi trebuie să mă spăl şi eu.

Ea se duse repede după pled, aproape fără să şovăie. Ochii lui Rafe sclipiră când îşi

scoase cămaşa. Faptul că muncise din greu nu era singurul motiv, pentru care voia să se spele. Dacă ar fi fost singur nu şi-ar fi bătut capul, dar în curând se vor culca şi unei femei, aşa de sensibilă în privinţa obiceiurilor ei personale ca Annie, i-ar fi plăcurân mod sigur să primească lângă ea un bărbat care nu mirosea a sudoare. Îşi puse deoparte cămaşa murdară, apoi, străbătut de un gând, se dezbrăcă lăsându-se complet gol. Mulţumită lui Annie, avea schimburi curate cu care să se îmbrace. Se ghemui lângă căldare şi se spălă, apoi îşi puse ciorapi, lenjerie şi pantaloni curaţi, dar hotărî să rămână fără cămaşă.

După aceea, întinse mâna şi desfăcu pledul din cuie şi, în lumina scăzută a focului, Annie clipi spre el, ca o bufniţă somnoroasă. O cercetă cu asprime şi văzu că aproape adormise în picioare. Întocmise planuri de seducţie, dar în toate planurile contase pe faptul că era trează. Îl cuprinse frustrarea, când realiză că trebuia să mai aştepte.

Medic cum era, ea controlă siguranţa bandajului din jurul pieptului.

— Te-a deranjat mult astăzi?

— M-a durut doar puţin. Ceea ce mi-ai pus tu, mi-a cam produs mâncărime.

— Suc de mere, rosti ea şi căscă.

El ezită, apoi întinse mâna şi începu să-i scoată agrafele din păr.

— Aproape ai adormit în picioare, dulceaţă. Să-ţi scoatem hainele ca să poţi să te culci.

Era de aşa obosită, încât stătea acolo ca un copil docil, până când el începu să-i descheie bluza. Ochii ei se deschiseră mari, când realiză ce făcea şi se trase înapoi, agitându-şi mâinile, ca să-şi reţină îmbrăcămintea protectoare.

— Scoate-le, rosti el cu un ton şi cu cuvinte implacabile. Jos, până la cămaşă!

Cu toate că ştia că nu-i era de niciun folos, nu se putu abţine să nu scoată un singur cuvânt disperat:

— Te rog.

— Nu. Haide, acum. Cu cât te dezbraci mai repede, cu atât mai curând poţi să te culci.

Fu şi mai greu să renunţe la protecţia hainelor, decât fusese prima dată, deoarece

acum realiza cât de vulnerabilă era, cu adevărat. Ştia că putea să-i reziste; dificil, dar ştia că putea să o facă. Însă cum să-şi reziste ei însăşi? se gândi să se lupte, apoi abandonă ideea ca nefolositoare, pentru că el era mult mai puternic decât ea şi lupta ar avea ca rezultat doar sfâşierea hainelor – ale ei. Se gândi să-l roage să-i dea cuvântul că nu o va atinge, dar ştia că şi asta ar fi un efort inutil. S-ar uita doar la ea cu privirea aceea fermă şi ar refuza.

El făcu un pas spre ea şi Annie îi întoarse repede spatele. El o apucă de umeri şi ea oftă.

— Mă dezbrac eu.

— Atunci, dă-i drumul!

Ea se supuse. El stătea exact în spatele ei şi lua fiecare articol de îmbrăcăminte din mâinile ei tremurătoare, cu excepţia ghetelor şi a ciorapilor. Îi trecu prin minte că o să ia foc, cu căldura focului din faţă şi căldura corpului lui din spate. Stătea cu spatele la el, privind focul fără să-l vadă, în timp ce el îi aranja hainele sub pled. Apoi o luă de mână şi blând o ghidă spre patul, pe care îl întocmise pentru ei.

CAPITOLUL 7

Rafe se agită şi somnoros o strânse mai aproape de el. Fundul delicat era cuibărit între coapsele lui, provocându-i o erecţie totală. Disconfortul îl trezise, destul ca ochii să i se deschidă încet. O privire automată spre foc îi spuse că n-a putut să doarmă prea mult, cel mult o jumătate de oră. Oftă şi inhală mireasma dulce şi caldă a pielii ei. Imediat ce realizase că nu intenţiona să o forţeze, ea s-a relaxat şi a adormit aproape pe loc. Zăcea făcută ghem în braţele lui, abandonată ca un copil, cu trupul lui mare şi puternic curbat în jurul ei, ca să o ocrotească şi să o încălzească.

Încă pe jumătate adormit îşi băgă mâna sub cămaşa ei, pe şold şi continuă să o mângâie încet. Doamne, ce fină şi moale era la pipăit! îşi alunecă mâna în jurul abdomenului ei şi îl apăsă uşor. Ea murmură în somn mişcându-şi fesele pentru o poziţie mai confortabilă, pe duritatea mădularului său.

Pantalonii lui le stăteau în cale. Îi

descheie şi îi lăsă în jos, odată cu lenjeria şi inspiră adânc de uşurare, pentru această minunată eliberare. Îşi mişcă şoldurile lipite de ale ei, înfiorându-se de plăcerea cărnii goale, atinsă de a lui. Nu dorise niciodată o femeie cu atâta intensitate, până să ajungă ca asta să fie tot la ce se gândea, până când cea mai mică atingere a ei făcea carnea lui de mascul să se scoale tare şi nerăbdătoare. Dulce Annie! Ar fi trebuit să-l lase să moară, dar n-a făcut-o. Nu exista nimic rău în ea, decât această magică şi specială căldură, pe care refuza să o împartă cu el. Încă îi mai era puţin frică de el; nu ştia cât de bine putea să-i facă şi chiar o să-i facă; el cunoştea capacitatea senzuală a trupului ei, mult mai bine decât ea. Îşi imagina cât era de strâmtă şi caldă în interior şi cum micul ei vagin s-ar strânge în jurul lui şi s-ar cutremura de orgasm. Gemu aproape tare.

Transpirase şi inima îi bubuia. Erecţia palpita.

— Annie. Vocea lui era joasă şi încordată. Îşi mişcă mâna pe abdomenul ei gol ca să-i apuce curba şoldului, întoarce-te, iubito.

Ochii ei se deschiseră pe jumătate şi

murmură somnoroasă, dar i se întoarse în braţe, condusă de mâna lui. El ajunse şi mai jos ridicându-i coapsa dreaptă peste şoldul lui, desfăcând ghemul picioarelor ei şi aducând-o lipită de el. Îşi apăsă cu exaltare sexul pe valvele moi astfel expuse şi îi căută gura.

Plăcerea era copleşitoare. Pe Annie aproape o înnecă, raţiunea amorţită de somn părăsind-o. El o atingea între picioare, o atingea cu ceva gros, fierbinte şi neted şi o săruta aşa de profund, încât de abia putea să respire. Cămaşa îi alunecă de pe umăr şi mâna lui i se închise peste sân ca o cupă frământându-l, cu degetul mare şi aspru peste sfârcul gingaş, inflamându-l. Orbeşte ea se agăţă de umerii lui, cu degetele săpând în muşchii tari şi netezi. El îşi poziţionă şoldurile mai înăuntru şi mădularul gros dintre picioarele ei se presa nerăbdător în ea. E penisul lui, gândi ea vag, cu mintea ameţită atât de somn, cât şi de plăcere, dar în mod cert e prea mare. Nu se aşteptase să fie aşa mare. El îi ridică picioarele mai sus şi brusc apăsarea deveni mai intensă. Instinctiv ea încercă să se

retragă. El opri mişcarea, cu mâna puternică apucându-i fesele goale şi gemu tare.

— Annie!

Carnea ei moale se supuse apăsării dominatoare, dar deschise ochii mari, când simţi o durere reală. Se zvârcoli, se luptă şi se răsuci izbucnind în plâns, când realiză îngrozită ce se întâmpla în realitate. Rafe încercă să-i apuce picioarele ce se zbăteau şi Annie se aruncă jos din patul lor grosolan, aterizând alături pe mâini şi pe genunchi. Cămaşa îi atârna de pe umăr, dezgolind un sân şi tivul i se răsucise în jurul taliei. Trase de el cu frenezie, încercând să-şi acopere şoldurile şi sânul. O zguduiau suspinele, când îl privi. Nu îndrăznea să-şi ia ochii de la el.

— La dracu'! Rafe se răsturnă pe spate cu o înjurătură guturală şi cu mâinile încleştate încercând să-şi controleze atât vintrele cât şi nevoia aproape de nesuportat, de a o ţine din nou în braţe. Sexul lui gol împungea aerul, atât de dureros umflat, încât îşi închipuia că ar putea să explodeze în orice clipă. Şi acolo jos era Annie, cu mâinile şi

genunchii pe scândurile grosolane, cu părul căzut peste faţă şi tot trupul scuturat de suspine, însă ochii îi erau uscaţi şi se uita la vintrele lui cu o teroare şi confuzie vădite.

Cu băgare de seamă, el îşi trase pantalonii şi se ridică în picioare cu oarecare dificultate. Annie scânci şi se depărtă de el. Înjurând din nou, înjurături aproape fără sunet, înăbuşite între dinţii încleştaţi, se aplecă şi îşi luă centura cu pistolul şi puşca. De abia putea să se uite la forma ei ghemuită şi tremurătoare.

— Îmbracă-te, lătră el şi ieşi din colibă trântind violent uşa.

Frigul muşcă din carnea supraînfierbântată. Era pe jumătate gol, fără cămaşă sau bocanci şi din piept îi ieşeau aburi. Întâmpină frigul cu plăcere, având nevoie să uşureze febra ce îl mistuia de viu, mult mai rea decât febra provocată de răni.

Se rezemă de un copac, în întuneric şi frig, scoarţa dură zgâriindu-i spatele. Doamne, aproape a violat-o! Se trezise excitat deja şi ea era aşa moale şi netedă, goală în baţele lui, încât nu avusese alt gând

în minte, decât să o aibă. La început şi ea i-a răspuns, ştia că aşa a fost; i-a simţit mâinile apucându-se de el, i-a simţit apăsarea de răspuns a şoldurilor, (jar ceva a speriat-o şi a intrat în panică. Pentru o clipă sălbatecă nu i-a păsat că era înfricoşată, că a început să se lupte împotriva lui; fusese aproape gata să o pătrundă condus de un instinct orb. Niciodată în viaţa lui nu siluise o femeie, însă cu Annie ajunsese afurisit de aproape de asta.

Nu îndrăznea să se întoarcă în colibă. Nu în felul acesta, nu cu dorinţa chinuindu-l ca o febră nemiloasă, pretinzând eliberare. Nu putea să se lungească lângă ea şi să nu o posede.

Înjură îndelung şi cu fantezie, fluviul urât al vorbelor străbătând întunericul. Frigul se simţea ca un cuţit pe pielea goală; va îngheţa de moarte aici afară.

Ştia ce are de făcut, dar nu-i făcea plăcere. Îşi descheie pantalonii şi îşi luă în mână mădularul în erecţie.

Închise ochii şi-şi lipi umerii de coaja copacului. Înjurăturile ţâşniră dintre dinţii încleştaţi, dar în sfârşit dobândi, dacă nu

plăcere, cel puţin o uşurare clară şi necesară, înainte de a intra din nou înăuntru.

Frigul devenise repede de nesuportat. Se depărtă de copac şi intră în colibă. Faţa îi era indescifrabilă, când închise uşa, cu o stăpânire de sine de gheaţă.

Annie stătea rigidă în picioare, lângă şemineu. Avea încă picioarele goale, deşi se supusese cu recunoştinţă ultimului ordin dat de el şi se strecurase în hainele ei, atât de grăbită, încât rupsese unul din şireturile juponului. Încercă să-şi controleze respiraţia, dar aceasta vibra intrând şi ieşind din plămâni.

În mâna dreaptă strângea cuţitul lui mare.

Rafe văzu acest lucru imediat şi ceva se aprinse în ochii lui palizi. Traversă încăperea ca o panteră la atac; Annie ţipă şi ridică repede cuţitul, dar de abia iniţie mişcarea, că el o şi apucă de încheietura mâinii şi o răsuci, aşa că arma grea căzu pe duşumea.

Nu-i dădu drumul la mână şi nici nu luă cuţitul. Se uita doar la ea, văzându-i panica din ochii negri larg deschişi.

— Eşti în siguranţă, rosti răguşit. Nu sunt violator, înţelegi? N-am să te rănesc. Eşti în siguranţă.

Ea nu răspunse. Îi dădu drumul la mână, apoi îşi apucă haina şi o trase peste cap. Tremura, căldura relativă a colibei nu-i era suficientă. Puse mai multe lemne pe foc, făcându-l să strălucească, apoi o apucă de mână şi o trase în jos, ca să se aşeze pe podea alături de el.

Faţa îi era cruntă.

— Trebuie să vorbim despre asta. Ea scutură din cap, cu o mişcare rapidă de negare, apoi privi în lături. Trebuie, altfel niciunul din noi nu va putea doarmi la noapte.

Privirea ei era fixată pe patul boţit, apoi îi alunecă în lături.

— Nu.

Nu ştia dacă nu e de acord cu părerea lui, sau respingea chiar şi gândul de a se întinde iar alături de el.

’ în mod deliberat îi dădu drumul şi se sprijini pe mâna dreaptă, trăgându-şi genunchiul stâng în sus şi lăsându-şi mâna să atârne peste el. Putea să simtă atenţia ei

ascuţită faţă de fiecare mişcare a lui, chiar şi când nu se uita direct la el, apoi îşi permise să se relaxeze puţin, asigurată de poziţia lui.

— Moţăiam, zise el menţinându-şi vocea joasă şi egală. Când m-am trezit eram deja tare şi pe jumătate adormit. Am întins mâna şi te-am lipit de mine, fără să mă gândesc. Apoi, când m-am trezit, nu mă gândeam la nimic altceva, decât să te pătrund. Eram la limită. Înţelegi ce spun? întrebă punându-i un deget sub bărbie şi forţând-o să se uite la el. Eram aproape gata de orgasm. Îmi era aşa de foame de tine, iubito.

Ea nu voia să audă cum o dezmiardă, dar blândeţea acestui ultim cuvânt aproape că o făcu să-l asculte. Expresia din ochii lui cenuşii era pătrunzătoare, tumultoasă.

— Nu te-aş fi violat, continuă el. Lucrurile n-ar fi mers aşa departe cum s-a întâmplat, dacă aş fi fost complet treaz. Dar tu mi-ai răspuns, fir-ar să fie. Uită-te la mine! Vocea lui plezni ca un bici, în timp ce ochii ei îl evitau nelinişti ţi. Apoi înghiţi în sec şi-şi întoarse privirea, să o întâlnească pe a lui. Şi tu m-ai dorit, Annie. N-a fost totul numai

din cauza mea.

Onestitatea e un lucru împovărător, descoperi ea, un imbold ce nu i-ar permite să se refugieze în spatele minciunilor. Totuşi el merita adevărul.

— Da, admise cu asprime. Te-am dorit.

O expresie de consternare şi frustrare i se aşternu lui pe figură.

— Atunci ce s-a întâmlat? Ce te-a speriat?

Ea şi muşcă buza şi se uită în altă parte, dar de data aceasta el îi permise. Se lupta cât să-i spună şi cum să formuleze fraza. Gândurile îi erau sfâşiate de enormitatea celor tocmai admise în faţa lui şi puterea pe care i-o dădea această armă. Dacă ar fi fost puţin mai lent, puţin mai grijuliu – oare era treaz – poate ar fi reuşit să o seducă. Iar acum ştia că doar atât era necesar pentru a reuşi, pentru că ea îşi mărtusisise vulnerabilitatea.

— Ce s-a întâmplat? o îndemnă el.

— M-a durut.

Figura lui se îmblânzi şi un mic zâmbet îi curbă buzele.

— Regret, murmură întinzând mâna ca să-i dea deoparte părul de pe faţă. Îi mângâie

şuviţele de pe umăr, atingerea lui zăbovind, dezmierdând. Ştiam că e prima dată, iubito. Ar fi trebuit să am mai multă grijă.

— Cred că oricum m-ar fi durut. Îşi aşează capul pe genunchii îndoiţi. Cândva am tratat o o prostituată din Silver Mesa. Fusese brutalizată de unul dintre clienţi. Nu pot să uit.

Lui Rafe îi trecu prin cap că o femeie fără experienţă, a cărei expunere a sexului fusese limitată doar la suturi, putea să scuze aspectele mai dure, dacă actul se făcea mai cu prudenţă.

— Nu va mai fi aşa. Nu te mint spunându-ţi că nu te-ar durea, pentru că probabil aşa va fi, dar orice bărbat, care în mod deliberat brutalizează o femeie, e un ticălos şi ar trebui împuşcat. Am să o iau mai uşor cu tine, promise el. Înfioratã, ea realiză că el nu avea nicio reţinere în legătură cu ceea ce va urma. Luase notă de slăbiciunea demonstrată de ea şi în mod cert plănuia să profite pe deplin de ea. Dacă o va duce înapoi, în patul acela… Nu putea să permită să se întâmple asta.

— Te rog, rosti ea. Du-mă doar înapoi la

Silver Mesa, fără să faci asta. Du-mă înapoi neatinsă. Trebuie să trăiesc cu respect faţă de mine însămi. Dacă ai cât de puţină milă…

— Nu am, o întrerupse el. N-ai să fii stigmatizată. O scurtă perioadă de timp vom fi la fel de apropiaţi cum pot fi doi oameni, şi jur că voi face să fie bine pentru tine. Apoi voi dispărea din viaţa ta şi vei continua să exişti, ca şi înainte.

— Şi ce se întâmplă, dacă voi dori vreodată să mă mărit? îl provocă ea. Ştiu că nu pare probabil, dar nu e imposibil. Ce i-aş spune soţului meu?

Mâna lui Rafe se încleştă cu o furie ce-l ardea profund, la gândul că alt bărbat ar avea dreptul să o atingă, să facă dragoste cu ea.

— Spune-i că ai călărit cu picioarele desfăcute, rosti dur.

Ea roşi, faţa ei căpătând o culoare violentă.

— Chiar aşa fac. Dar pe omul cu care mă voi mărita nu-l voi minţi. Va trebui să-i spun că m-am dăruit unui ucigaş.

Cuvintele atârnau între ei, ca o lamă ascuţită. Faţa lui Rafe deveni rece şi se

ridică în picioare.

— Bagă-te în pat. Nu intenţionez să stau treaz toată noaptea, din cauză că eşti laşă.

Annie regretă ultima ei propoziţie, dar să-l înfurie a fost singura apărare pe care o putea găsi. Frica ei feciorelnică nu avea niciun fel de protecţie, atât împotriva lui cât şi a ei însăşi; iar el ştia şi se folosea de asta. Doar şocul, combinat cu ameninţarea durerii, îi permisese să reziste să fie sedusă, prima dată. Când se întorsese în colibă fusese disperată că îi va ceda, când o va atinge din nou; dar el a greşit motivul şi l-a etichetat drept frică; ea însă tot mai putea să simtă nevoia palpitantă, pe care o trezise profund în ea, aşa că ştia mai bine.

Văzând-o ezitând, el se aplecă şi o apucă de braţ, apoi o ridică în picioare. Imediat ea încercă să-l respingă cu mâinile.

— Cel puţin lasă-mă să-mi păstrez hainele pe mine! Te rog, Rafe. Nu mă face să mi le scot.

El ar fi vrut să o scuture şi să-i spună că o pereche de pantalonaşi de bumbac nu o vor apăra de el, dacă hotăra să o posedeze. Dar poate că vintrele lui nesupuse se vor

comporta mai bine, dacă se va acoperi cu haine şi dacă el nu va putea să-i simtă pielea fină lipită de a lui.

— Întinde-te, o repezi el.

Recunoscătoare se târî printre pleduri şi se ghemui pe partea ei, departe de el.

Rafe se întinse la rândul lui şi se uita la tavanul străbătut de umbre. Deci ea se gândea la el ca la un ucigaş. O mulţime de alţi oameni aveau aceeaşi părere şi se pusese şi o recompensă uriaşă pe capul lui. Drace, adevărat că a ucis; e mult de când pierduse socoteala oamenilor, care au căzut datorită plumbului pe care îl vârâse în ei, asta înainte de a începe să fugă pentru a-şi salva viaţa, dar atunci era război. Oamenii pe care îi omorâse de atunci îl urmăreau şi, când a trebuit să aleagă între viaţa unui om şi a lui, ajungea la celălalt cu o secundă mai devreme.

N-a fost un cetăţean integru, tipul cu care o femeie putea visa să se mărite şi căruia să i se dedice. De când începuse să fie urmărit, minţise, furase, ucisese şi ar face-o din nou, dacă ar fi nevoie. Viitorul părea oribil, chiar dacă ar reuşi să se conformeze legilor. O

răpise pe Annie şi o cărase până aici, în aceşti munţi, speriind-o de moarte. Privit în felul acesta, de ce ar vrea o femeie să se culce cu el? Totuşi, de ce l-a rănit aşa de tare, când i-a azvârlit în faţă cuvântul” ucigaş”?

Pentru că era vorba de Annie. Pentru că o dorea cu fiecare fibră, cu fiecare picătură de sânge din trupul lui.

Şi Annie rămase trează, mult timp după ce focul se stinsese, mult timp după ce simţi în sfârşit trupul lui încordat relaxându-se şi respiraţia devenindu-i profundă, datorită somnului. Acum privea în întuneric, cu ochii uscaţi şi arzători.

Trebuia să plece. Crezuse că ar putea să-i reziste, să se protejeze câteva zile, dar acuma ştia că, chiar şi o singură zi, va fi prea mult. Acuma, singura pavăză din jurul inimii ei era faptul că nu-i aparţinuse în întregime; pentru că odată ce o va poseda, intimitatea aceea arzândă va eroda chiar şi acest infim scut. Nu voia să-l iubească. Voia să-şi reia firele vieţii de acolo de unde se rupseseră, şi să găsească totul neschimbat.

Dar, dacă el va înlătura şi această ultimă

mică pavăză, nimic n-ar mai fi la fel. Se va duce înapoi la Silver Mesa şi va petrece zile întregi încercând să vindece boli şi răni, dar în sufletul ei nu va exista decât durere crudă. Nu-l va mai vedea niciodată, nu va şti niciodată dacă e în siguranţă şi nevătămat, sau dacă legea în final va pune mâna pe el şi-şi va sfârşi existenţa sub spânzurătore, cu un laţ în jurul gâtului. Putea să moară împuşcat, neîngropat şi nejelit, în timp ce ea îşi va petrece viaţa aşteptând veşti, privind cu înflăcărare la fiecare străin obosit şi murdar, care umbla prin oraş, înainte de a-şi reveni, dezamăgită că nu fusese el. Nu va fi niciodată el şi ea nu va avea de unde să ştie.

Dacă rămânea, dacă ceda slăbiciunii, febrei sau dorinţei din ea, ar putea să ajungă să-i poarte copilul în pântec. Ar trebui să plece din Silver Mesa, să găsească alt loc unde să poată practica medicina şi să pretindă că e văduvă, pentru ca fiul ei, fiul lui, să nu poare stigmatul ilegitimităţii. Şi chiar dacă Rafe ar supravieţui şi ar veni să o caute, n-ar mai găsi-o, deoarece ar părăsi oraşul şi şi-ar schimba numele.

Îşi atribuia tot felul de scuze, toate, cu excepţia celei reale, că nu voia să-l iubească. Îi era frică să-l iubească. Avusese mai multă dreptate decât şi-a închipuit, când a numit-o laşă.

Deci trebuia să plece. Era prea îngrozită să adoarmă, pentru că dacă îndrăznea să închidă ochii, nu s-ar mai trezi, până n-ar fi fost prea târziu şi n-ar mai fi avut altă ocazie să dispară.

Mai aşteptă puţin, pentru a scurta perioada de timp în care va trebui să umble prin frig şi întuneric. Ar trebui să încerce să plece, cam cu o jumătate de oră înainte de ivirea zorilor, când Rafe va dormi mai profund.

Încercă să nu se gândească la pericole, deoarece adevărul era că nu ştia cum să ajungă înapoi la Silver Mesa. Dacă ar fi fost mai puţin disperată, n-ar fi avut niciodată în vedere plecarea de una singură. Tot ce ştia, era că atunci când au părăsit Silver Mesa, el a luat-o spre vest, aşa că acum se va îndrepta spre est. Dacă se va rătăci şi ştia că aşa ar putea să fie, tot ce trebuia să facă era să continue să meargă spre est, până

când eventual va părăsi munţii. Trebuia să călătorească neînarmată şi să nu ia cu ea geanta medicală; gândul la asta îi frânse inima, dar acceptă pierderea. Instrumentele, medicamentele şi ierburile pe care le cărase cu ea, puteau fi înlocuite.

Descoperi că aţipeşte şi îşi forţă ochii să rămână deschişi.

Cât de mult stătuse aşa? Pierduse noţiunea timpului. Intră în panică, apoi realiză că va trebui să plece chiar acum, sau va risca să rămână prea mult. S-ar putea să fie miezul nopţii, mai curând decât în apropierea zorilor, dar trebuia să rişte.

Cu o grijă chinuitoare se depărtă câţiva centimetri de el, făcând pauze lungi între mişcări. El continua să doarmă, netulburat. Parcă trecuse o oră, dar probabil că numai aproximativ cincisprezece minute, înainte să coboare din patul din ace de pin şi să se ghemuiască pe podea. Frigul îi învălui picioarele goale. Era îngrozită că întârzie, totuşi îşi permise să se târască spre şemineu şi să pipăie în jur, în întuneric, până îşi găsi ghetele şi ciorapii. Nu i-ar folosi la nimic să-şi lase degetele la discreţia

îngheţului.

Nu spera decât că, în curând se va face ziuă şi deci mai cald, pentru că nu îndrăznea să-şi ia haina. Era chiar lângă capul lui, cu puşca deasupra. Nu era posibil să o ia, fără să-l trezească.

Cea mai dificilă parte a fost deschiderea uşii. Se ridică în picioare şi bâjbâi după mânerul cioplit grosolan.

Pieptul îi era atât de strâns de anxietate, încât de abia putea să respire. Închise ochii şi se rugă, deschizând uşa cu o grijă agonizantă şi cu transpiraţia rece picurându-i de-a lungul spinării, în timp ce aşteapta terorizată un scârţâit, o trosnitură, un zgomot care să-l scoată din pleduri, cu pistolul lui mare în mână.

Aerul rece năvălit înăuntru era şi mai rău şi îi înţepă ochii. Dumnezeule, nu se aşteptase să fie aşa îngrozitor!

În sfârşit, uşa fu deschisă suficient cât să se poată strecura afară, după care se confruntă cu acţiunea la fel de dificilă de a o închide, fără să-l deranjeze. Un vânt îngheţat bătea printre copaci, izbind crengile goale ca oasele unui schelet, dar în

afară de asta, noaptea era deosebit de tăcută.

Aproape suspină de uşurare, când uşa ajunse până la urmă din nou în canatul ei. Pe cerul de deasupra se zărea o lumină slabă, care o făcu să creadă că la urma urmei estimase corect timpul, şi zorile se aflau doar la câteva minute depărtare.

Urmându-şi calea în întuneric, fără să se împiedice, se îndreptă spre şopronul cailor. Deja tremura convulsiv de frig când a deschis uşa. Calul ei, trezit din aţipeală, îi recunoscu mirosul şi scoase un sunet uşor, ce trezi armăsarul murg al lui Rafe. Ambele animale întoarseră capetele, cu sforăituri curioase.

Era mai cald în şopronul cailor, aproape confortabil, datorită căldurii emanate de trupurile lor masive. Îşi aminti prea târziu că şaua ei, ca şi a lui Rafe, se afla în colibă şi lacrimile îi înţepară ochii, când îşi sprijini capul de cal. Dar nu mai conta. Încerca să-şi spună că nu conta cu adevărat, că va călări destul de bine şi pe spinarea goală. În circumstanţe normale n-ar fi avut nicio reţinere, dar aceste circumstanţe erau

departe de a fi normale. Era frig şi întuneric şi nu ştia încotro se îndreaptă.

Cel puţin păturile şeilor fuseseră lăsate pe animale, pentru a le ajuta să reziste la frig. Orientându-se strict după simţuri şi murmurându-i blând calului, ca să-l menţină calm, îi puse căpăstrul şi zăbala. Calul primi cu uşurinţă zăbala şi rămase liniştit, sub mâinile ei mângâietoare. Cât de repede putu, îl scoase afară din şopron şi închise uşa în urma ei. La pierderea tovarăşului său, armăsarul protestă.

Se opri nehotărâtă. Ar trebui să încalece, sau să conducă de hăţuri calul, până va fi suficientă lumină, ca să vadă mai bine? S-ar simţi mai în siguranţă pe spinarea lui, dar caii nu vedeau bine în întuneric şi adesea îi revenea călăreţului să ştie încotro se îndreaptă. Ar fi cu desăvârşire pierdută, dacă el s-ar împiedica şi ar şchiopăta, aşa că hotărî să-l ducă de frâu.

Frigul era aproape paralizant. Se apropie mai mult de căldura animalului, în timp ce-l conducea încet, departe de colibă.

Un braţ puternic îi înconjură mijlocul şi o ridică în sus. Annie ţipă; un sunet înalt şi

strident, ce fu brusc înăbuşit de o mână mare ce-i astupă gura. Calul se sperie, surprins de ţipătul ei şi trase brusc şi cu putere de frâul din mâna ei. Mâna cea mare îi părăsi gura, ca să apuce căpăstrul, trăgând în jos calul şi calmându-l.

— Tu, nebună afurisită! rosti Rafe cu o voce joasă şi răguşită.

După ce a dus calul înapoi în şopron, o cără în colibă, ca pe un sac de făină, vârâtă sub braţ şi depusă cu duritate pe pleduri. Înjurând neîncetat în surdină, aţâţă focul şi adăugă lemne. Annie nu se putea opri din tremurat. Se ghemui pe pleduri, cu braţele îmbrăţişându-şi pieptul şi cu dinţii clănţănind.

Brusc autocontrolul lui cedă.

Aruncă prin colibă cu o bucată de lemn şi se îndreptă spre ea.

— Ce se întâmplă cu tine? urlă el. Ai fi vrut mai bine să mori, decât să mă primeşti în tine? Ar fi altceva dacă nu m-ai dori, dar mă doreşti. Spune-mi că nu mă vrei, pentru Dumnezeu, şi te las în pace. Mă auzi? Spune-mi că nu mă vrei!

Nu putea. Furia lui o înfioră, dar era prea

amorţită de disperare, ca să reuşească să mintă. Tot ce putea să facă, era să mişte neajutorată din cap şi să tremure.

El stătea aplecat deasupra ei, statura lui înaltă acoperind focul. Pieptul lui lat gâfâia, ca foalele unui fierar. Cu o violenţă născută din frustrare, îşi scoase haina şi o aruncă. Annie observă că era complet îmbrăcat, ceea ce însemna că fusese conştient că pleacă, din clipa în care a crăpat uşa, altfel n-ar fi avut timp să se îmbrace. Nu avusese nicio şansă de scăpare.

— E miezul nopţii şi nici măcar nu ţi-ai luat haina. Vocea lui era răguşită de violenţă reţinută. Ai fi fost moartă în câteva ore.

Ea îşi înălţă capul. Ochii ei erau nişte lacuri întunecate de disperare.

— Nu e aproape în zori?

— Drace, nu. Nu s-au ivit zorile! E cam ora două dimineaţa. Dar nu contează ce oră e, lumina zilei sau întuneric, acolo afară ai fi murit. Nu-ţi dai seama ce frig e? Probabil dimineaţă va ninge. Nu ai fi reuşit să coborî niciodată din munţi.

Ea reflectă cum ar fi fost să fie singură

acolo, ore. Întregi, incapabilă să vadă, devenind din ce în ce mai frig, cu fiecare clipă. Cu toate că fusese afară un timp aşa scurt, încă se simţea îngheţată, până în măduva oaselor. Probabil că n-ar fi supravieţuit nici până dimineaţă.

Rafe se aşeză pe vine în faţa ei şi ea trebui să lupte împotriva nevoii de a se trage înapoi. Ochii lui palizi aveau o expresie sălbatecă. Vocea lui scăzu, până când ajunse un scrâşnet, aproape fără sunet.

— Ţi-a fost aşa de frică să nu te violez, încât mai bine mureai?

Şocul i se răspândi în valuri pe spinare. Îi salvase viaţa. Se uită la el, ca şi cum nu-l văzuse niciodată înainte, cu ochii cercetând fiecare detaliu al feţei lui. Era o faţă dură, lipsită de compromisuri, faţa unui om care nu avea nimic de pierdut, un om căruia îi lipsea tot ceea ce – conform standardelor ei – era necesar, pentru a face ca viaţa să merite trăită. Nu avea casă, nu avea prieteni, nimic bun, sau cald, sau sigur. Dacă ea murea îngheţată, nu i-ar fi produs prea mult necaz, i-ar fi rămas şi mai multă hrană; dar el a venit după ea şi, nu din

cauză că-i era teamă că se va întoarce la Silver Mesa şi va spune cuiva – cui? — unde se afla. Ştia că n-ar face-o. A adus-o înapoi, pentru că nu voia să moară.

În acea clipă tăcută, simţi cum ultima ei apărare fragilă se prăbuşea în ţărână.

Ezitantă, întinse o mână rece şi i-o puse pe faţă. Ţepii bărbii îi înţepară palma sensibilă.

— Nu, şopti ea. Mi-a fost teamă că n-ai s-o faci. Expresia din ochii lui se schimbă, devenind mai intensă, când înţelese ce a vrut să spună. A fost o bătălie pierdută împotriva mea însămi, continuă ea. Întotdeauna, am crezut despre mine că sunt o femeie virtuoasă, cu standarde morale şi idealuri, dar cum pot fi virtuoasă, când am nişte sentimente aşa şocante?

— Cum ai putea fi femeie, replică el, dacă nu le-ai fi avut?

Ea îl privi cu un mic surâs pe buze. Acesta e miezul problemei, presupuse ea. Îşi devotase întreaga viaţă medicinei, ca să excludă orice altceva, inclusiv rolurile feminine normale, de soţie şi mamă. În ciuda argumentelor pe care le folosise mai

devreme, se îndoia că s-ar fi măritat vreodată, pentru că niciodată nu şi-ar fi abandonat munca şi se îndoia că vreun bărbat ar fi vrut o soţie-medic. Dar acum aflase, spre uluirea ei, că trupul ei avea propriile lui dorinţe, dorinţe foarte feminine.

Inspiră adânc, ca să se potolească. Dacă făcea pasul interzis, aceasta ar fi fost o cotitură în viaţa ei, n-ar mai fi existat întoarcere înapoi.

Adevărul e că n-a existat posibilitate de întoarcere, din momentul în care a simţit că rezistenţa i s-a dizolvat.

Făcu faţă adevărului, că era deja pe jumătate îndrăgostită de el, sănătos sau bolnav. Probabil că-l iubea în totalitate, nu avea experienţă în aceste probleme şi nu putea să spună în mod cert şi exact ce simţea, doar că voia să fie femeie, femeia lui.

— Rafe, rosti ea cu o voce mică şi speriată. Eşti aşa bun, te rog, să faci dragoste cu mine?

CAPITOLUL 8

A putut să vadă cum i se măresc pupilele,

încât negrul aproape acoperi irisul palid ca un cristal. Gura lui se strânse şi pentru o clipă crezu că intenţiona să o refuze. Apoi îşi puse mâinile pe umerii ei şi blând o forţă să se întindă pe pledurile răvăşite. Inima ei îi izbea cu atâta forţă în coaste, încât descoperi că îi e greu să respire. Cu toate că îi dăduse permisiunea, de fapt îl rugase să facă asta, află că nu era uşor să renunţe la controlul şi intimitatea trupului ei. Mai mult, având în vedere dimensiunea organului lui sexual, aşa cum îl văzuse mai devreme, se aştepta ca deznodământul să nu fie nici măcar confortabil. Nu credea că ar putea să suporte durerea cu plăcere.

Rafe văzu încordarea de pe faţa ei albă, dar nu era capabil să facă nimic pentru a o uşura. Din momentul în care acceptase, el îşi focaliză atenţia asupra posedării ei. Era dureros de tare, cu vintrele grele şi vânjoase. Dacă n-ar fi fost episodul de mai devreme, de afară, îi trecu prin minte că probabil ar fi avut orgasm chiar înainte de a o pătrunde şi chiar şi aşa controlul lui erotic, pe care de obicei îl lua ca garanţie, părea aproape inexistent.

Se forţă să se abţină să nu-i sfâşie hainele de pe ea şi asta fu tot ce putu să facă. Doar câte un lucru pe rând.

Dacă încerca să facă mai mult, ar fi spulberat controlul precar pe care îl impunea trupului său. Se concentră în schimb pe fiecare nasture de pe bluza ei, pe cordonul fustei, pe şnururile juponului.

Când ajunse să fie dezbrăcată până la pantalonaşi şi până la ciorapii albi de bumbac, mâinile lui tremurau şi tot ce putu să facă era să se abţină să nu geamă tare. Apoi îi dădu jos şi pantalonaşii şi scoase un sunet profund, animalic. Trupul ei subţire era neted şi alb, sânii atât de frumoşi şi rotunzi, încât aproape că-l apucă ameţeala, coapsele fine curbate în coloane netede, până la micul şi frumosul petec de păr castaniu. Se ridică şi-şi aruncă hainele de pe el, fără ca ochii să părăsească dâmbul dintre picioarele ei strâns lipite.

Cu toate că îi ceruse asta, ştia că trebuie să fie îngrozită, pentru că n-o făcuse niciodată înainte, dar nu putu găsi nici cuvintele, nici răbdarea să o liniştească. Îi desfăcu genunchii şi se urcă pe ea,

folosindu-şi coapsele musculoase să-i depărteze şi mai mult picioarele. Ea scoase un mic ţipăt uluit, când bărbăţia lui se izbi cu putere în despicătura ei moale.

Rafe o simţi tremurând sub el. Lui îi provoca durere, efort şi transpiraţie să se abţină să nu se vâre în ea, dar se reţinu. Îi atinse bărbia şi privirea ei întunecată şi speriată o întâlni pe a lui:

— O să te doară, rosti el fără menajamente.

— Ştiu. Vocea ei era mai curând un zvon.

— N-am să pot să mă opresc.

Ea ştia şi putea să simtă încordarea disperată din trupul lui, să o vadă în ochi.

— Nu… nici nu vreau asta.

Era pierdut, ameţit, când ultima urmă de control îl părăsi. Energia ei minunată, arzătoare, se revărsa în el de-a lungul trupurilor lor goale şi nu putu nici să gândească, nici să vorbească. Apoi crezu că o aude chemând:

— Rafe? Dar în urechile lui persista un vâjâit, ce creştea din ce în ce mai mult, încât aproape blocă orice alt sunet, aşa că nu era sigur dacă a spus ceva. Era cuprins

de nevoia primitivă a posedării, să o marcheze ca fiind a lui, cu sigiliul cărnii. Nu mai putea să aştepte nicio secundă, îşi duse mâna între picioarele ei şi îi desfăcu valvele moi, apoi îşi ghidă penisul spre mica deschidere expusă astfel, şi se împinse înăuntru. Era conştient de rezistenţa opusă de micul ei vagin, când ajunse acolo; simţi bariera fragilă a himenului, când acesta cedă atacului lui violent, apoi se vârî profund în ea şi extazul fu atât de puternic şi straniu de minunat, cum ştia că va fi, şi o vibraţie fierbinte se răspândi prin organele lui genitale, ca un foc sălbatic, care îl făcu să simtă că va exploda, înainte ca acesta să ajungă la fiecare nerv din trupul lui.

Îşi strecură mâinile sub fesele ei şi o ridică, în timp ce o pătrundea repetat. Strânse din dinţi din cauza dificultăţii manevrei, pentru că era foarte strâmtă, carnea ei rezistându-i. O, la naiba, la naiba, în curând va fi gata, dar nu se putu opri. Partea de jos a coloanei vertebrale îl înţepă, testiculele i se întăriră aproape insuportabil şi cu un ţipăt gutural îşi arcui spatele, când sămânţa îi irupse în ea într-un orgasm

exploziv, care îl lăsă sleit şi golit, întins peste ea fără să se poată mişca.

Probabil că imediat a aţipit epuizat, sau poate că era doar năucit, dar realitatea fu estompată. Era acut de conştient de Annie, de mireasma ei feminină, textura şi forma trupului ei moale sub el, în timp ce orice altceva din jurul lui îşi pierduse realitatea şi însemnătatea. Până la urmă realiză că o strivea, că micile mişcări smucite ale pieptului ei însemnau că lupta să respire şi reuşi să-şi proptească greutatea pe coate. Transpiraţia i se prelingea în ochi înţepându-i şi deveni conştient de lemnele ce ardeau în şemineu, de căldura de pe pielea lui goală. De asemenea, deveni conştient de tăcerea ei disperată şi de durerea profundă ce i se oglindea în ochi, aşa cum privea în tavan fără să clipească.

Nu trebuia să fie cititor de gânduri, pentru ca să ştie că o rănise. Cu regret, se scoase din trupul ei cu un murmur reconfortant, pe care se pare că ea nu-l auzi. Pentru că fusese virgină, nu avea idee de plăcerea pe care o putea oferi acest act, dar slavă Domnului el era mult mai experimentat şi

ştia cum să o calmeze şi să-i ofere plăcerea pe care o merita.

Se spălă, un junghi răsucindu-i inima, când îi văzu sângele pe carnea lui. La naiba, de ce nu a putut să se controleze mai bine? Nu fusese niciodată atât de excitat, atât de turbat, încât n-a mai putut să se oprească. Asta îl făcu să se simtă prost, dar în acelaşi timp excitaţia ce i-o provocă, făcu inima să-i bubuie în piept. Era deja nerăbdător să o posede din nou, să simtă extazul căldurii ei pătrunzându-l. Umezi o cârpă şi se duse la ea, aşezându-se alături, pe un genunchi.

Când se retrăsese din ea, Annie tresărise; o parte din ea fiind pur şi simplu recunoscătoare că s-a terminat, dar o parte din ea dorind să ţipe şi să-l lovească cu pumnii. Se simţea bătută şi prea slabă ca să se mişte. Zona intimă dintre picioarele ei pulsa şi o durea înăuntru. Nu voia să o mai atingă vreodată.

Oare promisiunea unei plăceri fizice nu era nimic altceva decât o himeră, oferită de natură pentru a atrage femeile în procesul de împerechere? Se simţea trădată şi ruşinată. Nu credea că o să uite vreodată

şocul goliciunii, atât a ei cât şi a lui, sau felul în care tot trupul ei tresărise când simţise penisul apăsându-se inexorabil în ea. Durerea fusese acută, străpungând-o în profunzime; senzaţia de invadare aproape de nesuportat. Şi totuşi, nu încercase să-l împingă deoparte, deoarece el spusese că trebuie să o facă; un obscur simţ al onoarei o făcuse să îndure durerea în tăcere, cu dinţii strânşi şi degetele încleştate pe pled.

Îi simţi mâinile pe picioarele ei şi instinctiv le lipi unul de altul, apărându-se de o nouă invazie.

— Vreau doar să te şterg, iubito, rosti el cu un ton liniştitor. Hai, dragă, lasă-mă să am grijă de tine.

Ea îşi muşcă buzele, curios de tulburată de noua intonaţie pe care o putu auzi în vocea lui.” Dragă” fusese pronunţat cu un accent mai sudist decât obişnuit şi subliniat de o notă posesivă, ce nu existase înainte.

Mâinile lui puternice îi desfăcură picioarele şi ea încercă să se ridice, roşind de ruşine, din cauza modului în care era expusă. Văzu urmele de sânge şi spermă de pe coapsele ei şi cugetă că ar putea să

moară de umilinţă.

— Mă ocup eu, rosti ea răguşit întinzând mâna după cârpă.

El o prinse de umeri şi o forţă să stea întinsă pe pled.

— Stai liniştită. Acesta e un caz, Doc, pe care îl cunosc mai bine decât tine.

Ea închise ochii, resemnată că trebuie să îndure în continuare. El îi depărtă picioarele şi blând dar ferm o şterse între ele.

— Ai nişte alifie calmantă?

Ochii ei se deschiseră mari, când realiză că el îi deschisese geanta medicală şi cotrobăia prin ea.

— Ce?

— Alifie calmantă. Foloseam în timpul războiului, afirmă el.

Făcu efort să nu-i dea jos cu o lovitură mâinile, de pe preţioasa ei geantă.

— În borcănaşul bleumarin, pe fundul genţii, în colţul drept.

El scoase borcănaşul, îl desfăcu şi mirosi.

— Asta e. Băgă în el un deget şi îl scoase cu o cantitate generoasă de alifie. Înainte ca ea să ştie despre ce era vorba, el îşi strecură mâna între picioarele ei şi degetul

îi alunecă în vaginul inflamat, uşurat de consistenţa uleioasă a unguentului. Trupul ei tresări şi îl apucă de încheietură cu amândouă mâinile, încercând să-i forţeze degetele să iasă din trupul ei. Faţa îi ardea de stânjeneală.

— Uşor, murmură el ignorând efortul ei ineficient. Apoi o înconjură cu cealaltă mână şi o ţinu lipită de el, în timp ce degetul lui lucra adânc în trupul ei moale. Încetează să te mai zbaţi, iubito; ştii doar că asta o să facă să te simţi mai bine.

Ştia, dar nu dorea atenţia lui, sau interesul lui. Voia să-şi îngrijească singură furia amară. Annie nu se simţise niciodată neînsemnată, dar acum aşa se simţea şi nu era dispusă să renunţe la furia ei.

În sfârşit, el îşi retrase mâna şi o împinse să stea lungită din nou trăgând pledul peste ea. Respiră tremurând de uşurare că îi acoperea goliciunea, închise ochii şi nu-l privi cum se mişca prin colibă. De ce nu-şi punea nimic pe el? se întrebă cu violenţă şi îi trecu prin minte să se îmbrace ea. Dar numai gândul să părăsească protecţia pledului pentru asta, o făcu să rămână unde

era.

Înţepeni, când el intră sub pled, alături de ea, dar îşi lăsă protestul nerostit. Singura alternativă la felul cum îşi ţineau de cald unul altuia, era ca fiecare să ia un pled şi să se înfăşoare în el, deşi nu era la fel de eficient. Amintindu-şi cât de frig trebuie să fie afară, îşi dădu seama că mâine dimineaţă şi în colibă va fi mai frig ca de obicei şi că vor avea nevoie de toată căldura la care puteau să apeleze. Totuşi, asta nu însemna că îi plăcea.

Rafe îşi strecură un braţ sub capul ei şi o răsturnă în îmbrăţişarea lui. Ea rezistă împingându-l cu mâinile. El îşi apăsă buzele pe părul ei.

— Ţi-ar plăcea să mă plezneşti?

Ea înghiţi în sec.

— Da.

— Te-ai simţi mai bine, dacă ai face-o?

Se gândi la asta şi până la urmă zise:

— Nu. Vreau doar să mă laşi în pace.

Disperarea din vocea ei făcu să i se strângă puţin inima, cu toate că ştia remediul.

— Nu te va mai durea la fel, iubito.

Ea nu răspunse şi brusc el intui că ea gândea că n-o să mai aibă altă ocazie, că în ce o privea pe ea, prima oară fusese şi ultima. Foarte blând, deoarece de blândeţe avea ea nevoie acum, Ti prinse bărbia în palmă şi îi întoarse faţa în sus, iar sărutul pe gura ei fu uşor ca o boare.

— Îmi pare rău, şopti el. Ar fi trebuit să o fac mult mai încet, dar mi-am pierdut controlul. Ar fi putut să aibă destul control, dar încă de la început ştiuse că, să facă dragoste cu Annie, n-ar fi fost ca şi cu oricare altă femeie. Ea era unică şi tot aşa era şi reacţia lui faţă de ea. Nu era chip să-i poată explica, fără să pară nebun, pentru că putea să jure că ea nu cunoştea, sau nu înţelegea, extazul straniu şi arzător provocat de atingerea ei. Când intrase în ea, senzaţia a fost atât de intensă, încât a crezut că tot trupul lui va exploda. Şi numai amintirea aceasta era suficientă ca să-i facă vintrele să se strângă de un început de excitare.

— Şi mie îmi pare rău, răspunse placidă. Mi-am pierdut controlul bunului simţ.

— Annie, iubito, începu el, apoi făcu o

pauză, pentru că nu se putea gândi la niciun cuvânt care să o reconforteze. Fusese şi rănită şi dezamăgită; nu putea să-i demonstreze chiar acum că nu va mai fi la fel de dureros, dar era timpul să se ocupe de această dezamăgire, în loc să încerce să o liniştească.

O sărută din nou, menţinând contactul cald şi blând. Ea nu deschise gura, însă el nici nu se aşteptase şi nu era gata să o forţeze să-i răspundă. O sărută iar şi iar, nu numai pe buze, ci şi pe obraji, pe tâmple, pe ochi, pe locul moale de sub bărbie. Îi şopti cât de frumoasă crede el că e, cât de mult îi place să-i desfacă părul, cât de netedă şi mătăsoasă era pielea ei. În ciuda ei însăşi, asculta şi încet el simţi cum ceva din tensiunea trupului ei cedează.

Foarte blând îşi alunecă mâna peste sânii ei, frământându-i cu o mişcare lentă, hipnotizantă. Ea se încordă din nou, dar ca să o distragă el îşi continuă sărutările blânde şi şoaptele de îndrăgostit, până când ea se lipi din nou de el. Numai atunci îşi trecu degetul aspru peste şi în jurul micului sfârc extrem de sensibil, simţindu-l cum

brusc se întăreşte şi se ridică în sus. Ea se înfioră, apoi rămase liniştită în braţele lui. Oare e frică, se întrebă el, sau senzaţia primei biciuiri a excitaţiei? Dezmierdă cupa satinată, apoi îşi furişă mâna spre celălalt sân şi îl mângâie, până la umflarea lui totală. Annie încă mai stătea aproape nemişcată, dar el o cunoştea aşa de bine, încât îi observă respiraţia schimbându-se în gâfâieli rapide şi superficiale.

Îşi apăsă gura pe a ei, cu fermitate senzuală, şi după o ezitare de o clipă ea îl răsplăti desfăcându-şi uşor buzele şi permiţându-i intrarea. O luă cu discreţie; şi în loc să-şi introducă limba în gura ei, folosi pătrunderi uşoare şi mângâietoare ce intrară gradat, până când îi luă toată gura, cu sărutări profunde, excitante, de care aveau nevoie amândoi. Şi propria lui respiraţie deveni aspră, dar ei îşi reţinu ferm reacţia. Nu conta cât îl costa, acest moment era doar al ei. Era îngrozit că, dacă nu va fi în stare să-i demonstreze plăcerea, ea s-ar putea depărta de el pentru totdeauna şi nu se credea în stare să suporte.

Schimbările din trupul ei erau mici, dar adorabile. Simţea flexibilitatea mărită a cărnii ei, felul în care pielea ei devenea mai caldă şi mai umedă. Inima ei bătea puţin mai zvâcnit, palpitând în palma lui, în timp ce continua să-i mângâie sânii. Sfârcurile păreau ca nişte boabe coapte rostogolindu-se între degetele lui şi deodată fu copleşit de nevoia de a o gusta, de a-i băga sfârcul adânc în gură. O posedase, dar nu făcuse dragoste cu ea şi voia toate intimităţile ce puteau exista între un bărbat şi femeia lui. Şi ea este a lui. Se gândi cu fervoare. Fiecare centimetru delicat al fiinţei ei.

Braţele ei îi înconjurară umerii şi degetele îi mângâiară ceafa, înainte de a se strecura în părul lui. Căldura îl inundă şi bărbăţia i se întări într-o erecţie completă. Dacă răspunsul ei ezitant avea genul acesta de efect asupra lui, se întreba dacă va putea să supravieţuiască atunci, când va fi pe deplin excitată. Nu se putea gândi la un mod mai frumos de a muri.

Îi arcui spatele sprijinit de braţul lui şi îşi depuse sărutările pe gâtul ei. Se opri ca să simtă fluturarea sălbatică a pulsului ei în

adâncitura mică de la bază, apăsându-şi limba pe pielea translucidă. De acolo, gura lui urmă arcul fragil al claviculei, care-l conduse la îmbinarea sensibilă dintre umăr şi ceafă. Auzi murmurul scăzut şi vibrant pe care îl scoteş ea şi un fior îi traversă pielea, înăsprind-o.

Nu mai putea să nege tentaţia. Aruncă pledul jos şi îşi lăsă capul peste sânul ei, înconjurându-i sfârcul cu limba, făcând din el un boboc tare, înainte de a-l atrage în gură sugându-l cu putere. Gustul ei îl otrăvea, atât de fierbinte şi dulce ca mierea sălbatică şi ea scoase sunete de plăcere ascuţite şi fără suflu. Trupul subţire i se răsuci spre el şi el îşi alunecă mâna între picioarele ei.

Annie ţipă din nou, un sunet de dorinţă neajutorată.

O mică voce a raţiunii se tânguia disperată, dar acest protest nu era de niciun folos împotriva vârtejului de dorinţă pe care îl stârnise în ea, conducând-o din ce în ce mai departe, în viitoarea întunecată. Se simţea arzând, tot trupul i se îmbujorase, iar sânii o dureau din cauza torturii lui

blânde. Era tortură, era convinsă de asta, altfel de ce ar conduce-o el, sub biciuirea sălbatecă a plăcerii crescânde, spre momentul de nebunie în care ea îl implora să o posede din nou, într-un act ce nu-i adusese decât durere şi suferinţă? Cel mai rău era că nu avea nicio scăpare, nicio armă cu care să lupte împotriva lui. O alinase cu sărutări blânde, o făcuse să accepte atingerea lui pe sâni şi apoi folosise plăcerea propriului ei trup împotriva ei însăşi. Realizase asta vag, atunci când a început să o sărute cu sărutările acelea violent posesive, profunde şi ameţitoare, dar fusese prea târziu pentru ea. Când gura lui s-a închis peste sânul ei, în felul acela şocant căruia nu fusese în stare să-i reziste, i-a savurat din plin intimitatea arzândă.

Acum îi atingea carnea intimă, într-un fel cum nu făcuse înainte, încercuind încet cu vârful degetului aspru micul miez din sexul ei, şi ar fi ţipat, dacă ar fi avut destul suflu. Un foc sălbatic o bântui, când toată fiinţa ei păru că se concentrează în acel unic loc. Putea să-şi simtă picioarele desfăcându-se indecent de larg, să-şi simtă zvâcnetul şi

încordarea miezului dintre vulve, ca şi cum ar fi implorat fiecare atingere. Era o agonie, iar degetul lui ît încercuia nebuneşte, uşurând tensiunea şi totodată făcând-o şi mai puternică. Apoi el îşi apăsă degetul mare adânc în ea, aproape zgâriind-o, în timp ce cu o atingere de fluture degetul mijlociu înconjura intrarea în trupul ei, moale şi inflamată. Ea tresări, dar simţi cum coapsele încep încet să i se rotească şi nu putu să oprească nici mişcarea, nici sunetele sălbatice care-i scăpau din gât. Era prea mult, cu gura lui pe” sânul ei, cu mâna între picioare, şi un fluviu de senzaţii înflăcărate ce curgea prin ea.

Apoi gura lui îi părăsi sânul şi coborî încet, înnebunitor, în josul pântecului ei. Mâna i se îndreptă spre coapse şi îi desfăcu picioarele mai mult şi, înainte ca ea să-i fi bănuit intenţia, gura lui se apăsă fierbinte pe vulvele ei astfel expuse. Deveni rigidă din cauza valului insuportabil de plăcere, cu mintea golită de orice gând, de orice raţiune şi chiar de şoc. El îşi puse mâna sub fesele ei şi o ridică, pentru a-i permite un acces mai bun, iar limba i se răsuci, linse şi

o aprinse ca un foc.

Se auzi suspinând. Îi simţea părul cald atingându-i coapsele într-o mângâiere mătăsoasă. Simţi textura dură a pledului de sub ea şi căldura dinspre şemineu dansând pe pielea ei goală. Încă mai gusta buzele lui. Trăia doar prin senzaţiile ei, o fiinţă pur fizică, pe care el o controla.

Murea. Simţea cum conştiinţa o părăsea, până când singura senzaţie rămasă era gura lui răvăşitoare, buzele, dinţii şi limba, ce o ucideau cu o tortură atât de dulce, întregul ei trup se strânse insuportabil, tensiunea devenind din ce în ce mai puternică, fierbinţeala înghiţind-o. Nu putea să respire şi inima ei bătea cu atâta putere, încât era sigură că va exploda. Un mic ţipăt înalt sfâşie liniştea, strigând după milă, dar el nu avea aşa ceva. Deliberat împinse în ea unul din degetele lui mari şi terminalele nervoase din vulva ei sensibilă şi dureroasă se dezlănţuiră, la senimentul că sunt invadate. Freamătul fierbinte al tensiunii deveni şi mai puternic şi brusc plezni. Se auzi ţipând, dar aceste strigăte răguşite nu semănau cu vocea ei. Valuri uriaşe de

senzaţii tălăzuiau prin ea, ştergând totul în calea lor şi consumând-o în totalitate. El îi ţinu jos trupul agitat, gura lui o apăsă cu putere pe a ei şi încet valurile copleşitoare se transformară în vârtejuri blând învolburate, ce o prinseră pe neaşteptate într-o pulsaţie de plăcere.

Era prea moale, prea epuizată, ca să se mişte. Genele îi erau lăsate grele peste obraji şi nu putea să le ridice. Bătăile inimii se răriseră şi procesul de gândire fu reluat, dar era ciudat de haotic.

Nu ştia ce să creadă. Ceea ce el tocmai îi făcuse, ce îi oferise, era în afară de puterea ei de înţelegere. Cunoscuse faptele fundamentale privind sexul, penetrarea şi eliberarea seminţei lui, dar nu realizase că ar exista aşa ceva… sau că era posibil. Ceea ce îi făcuse, modul cum se simţise ea… Oare la fel se simţise şi el, când a pătruns în interiorul ei şi deodată a înţepenit scoţând acel ţipăt profund, gutural? După aceea zăcuse deasupra ei, ca şi cum ar fi fost cu desăvârşire epuizat, ca şi cum nu avea energie să se mişte.

Acum stătea întins alături de ea şi o luă în

braţe, apoi trase pledul peste ei. Capul ei era cuibărit pe umărul lui, trupurile lor goale strânse intim unul în altul. Coapsa lui musculoasă era presată între ale ei şi ea oftă când mişcarea îi forţă muşchii tremurători să se relaxeze de efortul lor inutil, de a se depărta de el.

Gura lui îi atinse tâmpla şi mâna lui mare îi mângâie spatele şi fesele.

— Dormi, iubito, murmură el şi ea asta făcu.

CAPITOLUL 9

El se rostogoli de pe pleduri, iar Annie îţi ridică pleoapele grele, având nevoie disperată de alte câteva ore de somn; la urma urmei fusese trează cea mai mare parte a nopţii.

— E dimineaţă? întrebă ea sperând să nu fie. Fără căldura lui lângă ea, frigul trecu prin pled şi o făcu să tremure.

— Mda.

Se întreba cum putea să spună el asta, când în colibă era întuneric beznă, cu uşa şi obloanele ferestrelor închise. De abia putea să-i zărească silueta în luciul slab al cărbunilor din şemineu. Pentru o clipă se

întrebă cum de cărbunii nu s-au stins, apoi memoria se revărsă asupra ei şi, nu numai că îşi aminti de ce focul fusese clădit din nou în timpul nopţii, dar îşi aminti de ce n-a fost în stare să doarmă mai mult. Trupul înalt al lui Rafe era cu desăvârşire gol, ca al ei. Ea se ghemui sub pled simţind înţepenirea coapselor şi sensibilitatea dintre picioare. Îşi aminti tot ce îi făcuse el, şi transformarea orbitoare a simţurilor ei şi ar fi vrut să poată rămâne ascunsă sub pled tot restul vieţii. Cum ar fi putut să continue să existe în mod normal, când de fiecare dată când se uita la el îşi amintea intimitatea nimicitoare a nopţii? O văzuse goală şi la rândul lui şi-a expus propriul trup în faţa ei; o pătrunsese, îi supsese sânii şi – Doamne sfinte – îşi pusese gura pe ea în cel mai şocant loc posibil. Nu credea că va putea să-l privească în faţă.

El adăugă lemne pe foc şi când flăcările se ridicară, putu să-l vadă mai bine. Repede închise ochii, dar nu înainte ca imaginea siluetei lui goale şi musculoase să nu se fi imprimat în conştiinţa ei.

— Hai, iubito, scoală-te.

— Într-o clipă. Acum e prea frig.

Auzi foşnetul hainelor lui în timp ce se îmbrăca, apoi o clipă de tăcere. Pielea ei se înfioră de nelinişte şi repede deschise ochii.

Nu ştia ce se aşteptase să vadă, dar în mod cert nu pe Rafe ţinând cămaşa ei de noapte aproape de foc, ca să o încălzească. O întoarse pe o parte şi pe alta spre flăcările care creşteau, scoţând frigul din material, apoi o strânse în mâini să-i menţină căldura, după care o vârî sub pled. Cămaşa încălzită se simţea ca în paradis pe pielea ei. Se uită la el, puţin uimită, puţin cu respiraţia tăiată, cum îi ridică pantalonaşii, pentru a face acelaşi lucru.

Se ghemui în cămaşă, cu pledul încă apărând-o, dar nu mai era stânjenită să-l privească în faţă şi nici să fie goală în faţa lui. El îi băgă pantalonaşii calzi sub pled şi imediat se întoarse spre bluză, ţinând-o spre flăcări cu o expresie absorbită. Inima ei se zbătu dureros şi aproape izbucni în lacrimi, când îşi puse pe ea lenjeria. Cunoscuse teroarea mâinilor lui, dar arăta şi un fel de interes aspru pentru binele ei. O posedase, o rănise, după aceea avusese grijă de ea şi o

târâse în vârtejul întunecat al pasiunii. În ciuda a orice, fusese pe jumătate îndrăgostită de el, dar acuma nu. Însă grija firească pe care o depunea pentru a-i încălzi hainele o surprinse şi schimbă în ea ceva fundamental şi pentru totdeauna. Îşi simţi sufletul transformându-se şi stabilizându-se şi se uită la el cu ochi uluiţi şi copleşiţi, recunoscând perfect ce însemna momentul acela. Îl iubea, irevocabil, şi cu asta trecu printr-o schimbare uriaşă, ce în câteva secunde i-a transformat complet viaţa.

— Uite şi asta! îi aduse bluza încălzită şi ea se ridică strecurându-şi braţele în mâneci, în timp ce el o ţinea. Apoi îi masă braţele şi umerii şi îi dădu la o parte părul de pe faţă. Până termini tu de îmbrăcat, mă duc să aduc o găleată de apă proaspătă, îşi puse haina şi luă găleata. Când deschise uşa, un curent de aer îngheţat intră înăuntru şi Annie îşi strânse pledul în jurul ei tremurând. Nu-i venea să creadă cât de frig era. Dacă noaptea trecută Rafe n-ar fi ajuns-o din urmă, acum era moartă. Gândul acesta o făcu să tremure şi mai tare.

Îmbrăcă şi restul hainelor şi tocmai

încerca sârguincios să-şi aranjeze părul, când Rafe reveni aducând cu el încă o pală de aer îngheţat.

— Ninge? întrebă ea. Nu se uitase afară când el deschisese uşa, preferând să-şi ascundă faţa din calea frigului.

— Încă nu, dar e rece ca în sânul vrăjitoarei. Apoi se aşează pe vine şi începu să prepare o cană de cafea.

Ea se minuna cum putea să fie aşa prozaic, după noaptea pe care tocmai o petrecuseră, apoi un junghi o străpunse, când realiză că el mai făcuse dragoste şi cu alte femei şi deci nimic din ce s-a întâmplat nu era nou pentru el. Trebuia să facă faţă adevărului că, făcând dragoste cu ea, nu însemna în mocf necesar că răspundea şi sentimentelor ei.

Brusc, el se întoarse şi o ridică în braţe lipind-o de el, deschizându-şi haina şi înfăşurând-o în ea, în căldura lui.

— Să nu mai încerci vreodată să fugi de mine, rosti înverşunat, cu voce scăzută şi răguşită.

Ea îi înconjură talia cu braţele, având grijă să nu-i atingă rănile.

— Nu, îşi rosti ea acordul, cuvintele fiindu-i înăbuşite la pieptul lui.

El îşi plimbă buzele pe părul ei. Gândul că ar fi putut să fie prinsă afară de frigul acela amarnic, fără haină, îl făcu să dorească să o pălmuiască şi totodată să o strivească la piept. Doamne, fusese aşa de aproape să o piardă.

Mâinile ei se mişcau cu gingăşie pe spatele lui, lăsând în urmă o cărare de fierbinţeală strălucitoare. Bărbăţia i se trezi şi uşor neîncrezător se întrebă dacă efectul ei asupra lui s-ar putea diminua vreodată, sau dacă atingerea ei îi va provoca întotdeauna o reacţie erotică imediată.

O cuibări mai aproape de el.

— Eşti bine?

Ea ştia la ce se referea şi obrajii îi luară foc.

— Sunt bine, rosti ţâfnoasă.

El îi dădu capul pe spate, cu ochii lui de un cenuşiu palid cercetând cu severitate profunzimile lichide întunecate ale ochilor ei.

— Nu eşti inflamată?

Îmbujorarea ei se accentuă.

— Puţin. Nu aşa de tare cum m-am aşteptat. Desigur tratamentul lui cu alifia tămăduitoare a influenţat mult micşorarea disconfortului. Amintirea felului cum i-a administrat-o o făcu să se agite.

Gândurile lui zburau alături de ale ei.

— Ar fi trebuit să mă uit, înainte de a te îmbrăca. Vocea lui deveni mai profundă. Ai nevoie de mai multă alifie?

— Nu!

— Eu cred că da. Lasă-mă să văd.

— Rafe! se văită ea, cu faţa aşa de înfierbântată, încât credea că va lua foc.

Un zâmbet uşor curbă gura lui şi îi încreţi colţurile ochilor văzând reacţia ei la provocarea lui.

— Intenţionez să mă uit la tine mult, iubito. Dacă nu eram îngrijorat că ai suferit prea tare, aş fi fost peste tine în dimineaţa asta, înainte să te trezeşti prea bine.

Inima i se zbătu în piept şi ridică privirea spre el, cu ochii larg deschişi. Oare ea voia să o facă din nou? Ceea ce i-a făcut el a fost până la urmă aşa de minunat, încât nu ştia dacă ar putea supravieţui unui nou asalt, şi era precaută în faţa actului sexual real. Ce

ar fi, dacă data viitoare va fi la fel de dureros?

El se încruntă privindu-i expresia.

— Ai ştiut, rosti el deliberat, că noaptea trecută nu va fi singura dată. Tonul vocii lui făcu din afirmaţie mai curând o declaraţie, decât o întrebare.

Ea îşi muşcă buzele.

— Da, am ştiut. Aceasta era greutatea: dacă el o voia, ea era obligată să creadă că va fi mai uşor. Nu exista cale de întoarcere, nu exista revenire la virginitate şi în ciuda a tot ce se întâmplase, nici măcar nu voia asta. Încă digera şocul realizării că îl iubea, totuşi îl iubea cu adevărat şi asta însemna să i se dăruiască.

El îşi aplecă faţa şi o sărută, iar mâna lui mare îi acoperi posesivă sânul, fără să ezite.

— În timp ce tu pregăteşti micul dejun, eu mă duc să văd de cai şi să controlez capcanele. O sărută din nou, apoi îi dădu drumul punându-şi pălăria pe cap şi întorcându-se spre uşă.

— Stai! Annie îl privea. Cu toate că muncise cu o zi înainte în felul acela şi cu tot modul în care făcuse dragoste cu ea, era

totuşi un om care fusese foarte bolnav, doar cu două zile înainte. Nu credea că era cazul să controleze singur capcanele.

El se opri aruncându-i o privire întrebătoare.

Brusc ea se simţi prost, deşi nu ştia de ce.

— Nu vrei mai întâi o cană de cafea?

El se uită la şemineu.

— Nu e gata.

— Imediat. Ai nevoie de ceva fierbinte în tine, înainte de a ieşi afară. Aşteaptă până după micul dejun şi vin cu tine.

— Haina ta nu e suficient de groasă, ca să stai afară prea mult timp, în genul acesta de vreme.

— Oricum, aşteaptă până după micul dejun.

— De ce? Aş putea să termin toată treaba, până termini tu de pregătit.

Ea rosti grăbită.

— Pentru că nu vreau să controlezi singur capcanele.

O privi uimit.

.

— De ce nu?

Ea îşi puse mâinile în şolduri, brusc

iritată, fără niciun motiv.

— Acum trei zile ardeai de febră şi nici nu puteai să mergi, iată de ce! Nu cred că ţi-ai revenit suficient, ca să poţi hoinări prin munţii ăştia. Ce se întâmplă dacă o să cazi, sau dacă devii prea slăbit ca să te întorci înapoi?

El zâmbi şi o apucă sărutând-o cu putere.

— Asta a fost acum trei zile, afirmă el. Acum sunt bine. M-ai vindecat.

Îi dădu drumul şi părăsi coliba, înainte ca ea să-l poată opri din nou. Probabil că nu-şi dădea seama cât de adevărată era declaraţia lui. O, îl ajutase abilitatea ei de medic, împreună cu cataplasmele, ceaiurile de plante, suturile şi bandajele, precum şi interesul ei susţinut, dar în principal îl vindecase căldura atingerii ei. Simţise forţa acesteia cum se înfiltrează în trupul lui, încă din prima noapte. N-a înţeles-o, nu ştia cum să întrebe de ea, dar nu se îndoia că ar fi putut să-l vindece şi fără bagajul ei de cunoştinţe.

Dădu apă la cai şi îi hrăni, apoi cu un ochi la condiţiile meteorologice, la norii joşi şi cenuşii, începu să controleze diversele

capcane pe care le pusese. În a treia se afla un iepure şi simţi o undă de uşurare. O bună tigaie cu tocană de iepure ar aduce o îmbunătăţire la proviziile lor de hrană insuficiente. Simţea că urma să ningă; s-ar putea să cadă doar câţiva centimetri de zăpadă, dar s-ar putea să cadă şi aproape un metru, sechestrându-i înăuntru, cel puţin pe timpul cât ningea, şi asta putea să dureze mai multe zile. Se gândi cum ar fi să fie imobilizat în colibă împreună cu Annie şi se trezi zâmbind ca un idiot. Dacă problema hranei era rezolvată, de restul nu-i mai păsa.

Lovi iepurele în cap şi refăcu capcana, apoi controlă rapid şi celelalte trape rămase, însă iepurele a fost singura achiziţie. Alese un loc mai departe de colibă, unde jupui şi curăţă animalul, apoi se duse la pârâu să spele carcasa şi sângele de pe mâinile lui.

Bănuind că micul dejun era aproape gata, reveni bucuros la căldura colibei. Când deschise uşa, Annie se întoarse neliniştită, dar expresia i se relaxă văzând că e bine. Apoi privirea i se mută la carcasa din mâna

lui.

— O, grozav, ai reuşit să prinzi ceva ce e?

— Un iepure.

Îşi scoase haina şi pălăria şi primi cu recunoştinţă o cană de cafea fierbinte turnată de ea, şi sorbi, în timp ce ea termină de gătit şi puse în farfurii micul lor dejun simplu. Se aşezară pe podea să mănânce şi el îşi puse mâna pe ceafa ei, ţinând-o bine pentru un sărut puternic şi flămând. Când îi dădu drumul, faţa ei era roz şi uşor nervoasă. Se întreba confuz, cum a putut să stea aşa de mult timp la distanţă de ea, pentru că să fie al naibii dacă acum îşi mai putea ţine mâinile departe.

Mâncară şi apoi Rafe o ajută să spele cele câteva vase. Când ieşi pentru a aduce mai multă apă, se opri în uşa deschisă, în ciuda aerului îngheţat, şi zise:

— Vino să vezi zăpada.

Înlănţuindu-se cu braţele împotriva frigului, se opri lângă el. Fulgi uriaşi şi albi se învârtejeau fără zgomot în aer. Pădurea era tăcută, ca o catedrală. În timpul scurt cât mâncaseră, pământul se îmbrăcase în alb şi continua să ningă, ca într-un dans

fantomatic. O înconjură cu braţul şi ea îşi puse capul pe pieptul lui.

— Ai ştiut încă de ieri că o să ningă, rosti ea. De aceea ai insistat să aduni atât de multe lemne şi să le oferi cailor mai mult confort.

Simţi cum muşchii lui de oţel se încordară.

— Da.

— Îţi reveniseşi suficient şi ai fi avut destul timp. Puteai să mă duci înapoi la Silver Mesa.

El afirmă din nou:

— Da.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

Rămase tăcut o vreme şi amândoi se uitau la zăpadă, în final, el zise:

— Încă n-am putut să te las să pleci. Apoi luă găleata şi merse prin zăpadă, spre pârâru.

Annie închise repede uşa şi rămase aproape de foc, masându-şi braţele să le încălzească. Încă n-am putut să te las să pleci. Se simţi întristată şi totodată veselă, pentru că din cuvintele lui înţelegea că tot mai plănuia să o ducă acasă, după care să plece, exact aşa cum îi era ei frică că se va

întâmpla. Şi totuşi… nimeni altcineva nu se gândise vreodată că ea. Era specială, cu excepţia tatălui ei, dar el avea desigur idei preconcepute. Când se uita în oglindă vedea o femeie subţire, trecută de prima tinereţe, cu trăsături obosite, dar plăcute. Nici coloritul ei nu era remarcabil, totuşi uneori fusese uimită să vadă că ochii puteau să pară aproape negri şi îi dominau faţa. În mod cert, niciodată înainte nu trezise pasiune în nimeni.

Însă Rafe a privit-o plin de pasiune, chiar de la început. A simţit asta, deşi era prea ignorantă în legătură cu acest subiect, pentru a recunoaşte ce era. Dar Rafe a ştiut şi asta a dat ochilor lui de cristal strălucirea aceea periculoasă. O dorise încă de atunci şi o dorea şi acum, cu aceeaşi foame sălbatică, deşi se abţinea, din consideraţie pentru ea.

Când el se înapoie de la pârâu, ea se ocupa cu tranşarea iepurelui pentru tocană. Ca o precauţie suplimentară, duse o funie la şopronul cailor, astfel încât să poată avea grijă de animale, dacă vântul se înteţea şi va transforma ninsoarea tăcută în furtună. Apoi aduse şi mai multe lemne. Pentru că

frigul le interzisese să deschidă obloanele ferestrelor, în colibă era întuneric; focul oferind singura sursă de lumină. Din această cauză şi pentru că vremea rea făcea ca în colibă să fie mai frig ca de obicei, el abandonă orice prudenţă şi aţâţă un foc mare. Nimeni n-ar fi fost în stare să înfrunte vremea, ca să controleze un fuior de fum, chiar dacă ar fi fost vizibil prin perdeaua albă a zăpezii, ceea ce nu era cazul.

Annie adăugă în tocană cartofi şi ceapă, apoi deschise geanta neagră şi aruncă în ea şi ceva verdeţuri, întotdeauna găsise foarte convenabil, faptul că multe dintre ierburile pentru gătit ca: salvia, rozmarinul şi tarhonul, aveau şi proprietăţi curative.

Rafe îşi curăţa cu grijă armele şi controla muniţia la lumina focului, dar nimic nu scăpa cu adevărat atenţiei lui. Şi îi dovedi asta, când întrebă:

— Cum de ai învăţat aşa de multe despre plante? Mă îndoiesc că ţi-a fost predat la facultatea de medicină.

— Ei bine, nu. Multe dintre ele sunt cunoscute în general, desigur, şi folosite de secole în Europa. Dar unele din plantele

europene nu pot fi găsite aici, aşa că a trebuit să aflu ce plante americane au acelaşi efect. Oamenii bătrâni de la ţară pot să-ţi spună cel mai bine, penru că ei au trebuit să se vindece pe ei înşişi şi ştiu ce ajută şi ce nu.

— Cum de ai ajuns interesată de aşa ceva?

Ea zâmbi.

— Sunt interesată de ori. Ce ajută oamenii să se simtă bine, răspunse cu simplitate.

— De unde iei plantele?

— De pe câmp, din grădinile cu flori. Ridică din umeri. Pe unele le-am crescut eu însămi, ca: menta, rozmarinul şi cimbrul. Patlagina e o buruiană foarte comună, dar nu pot să o obţin aici. Ceea ce am, e ceea ce am adus cu mine de acasă. Aloea pare să acţioneze aproape ca patlagina, dar ai nevoie de plantă proaspătă. Am o mulţime la Silver Mesa. Puse tocana la foc iute, apoi se uită iritată prin coliba întunecoasă. Nu ştiu cât de mult voi putea să stau în întuneric cât e ziua de lungă. Acuma ştiu de ce oamenii plătesc o avere să-şi facă rost de geamuri.

— Am nişte lumânări, îi aminti el.

Ea oftă.

— Dar ce se întâmplă dacă ninge zile întegi? Mă îndoiesc că ai aşa de multe lumânări.

— Nu, doar câteva.

— Aunci ar fi mai bine să le păstrăm.

El se gândi la diversele mijloace de producerea luminii, pe care le văzuse de-a lungul anilor. Lămpile cu gaz erau cele mai eficiente desigur, dar nu aveau niciuna. Mai erau de asemenea torţele cu terebentină, dar miroseau ca în. Iad. Întunericul nu-l deranja, dacă nu era complet, dar învăţase că răbdarea, rezistenţa şi nervii lui erau de oţel. Annie însă, probabil nu petrecuse niciodată o zi fără lumina soarelui şi era de înţeles că întunericul ar avea influenţă asupra nervilor ei.

Cu grijă, îşi puse armele deoparte.

— Poate, rosti el privind-o cu atenţie sporită, ai nevoie să afli ceva în întuneric, ca să-l apreciezi.

Un răspuns rapid i se ridică pe buze, dar muri nespus, când văzu ochii lui palizi strălucind în lumina focului. Înghiţi în sec şi ochii i se deschiseră mari, apoi se trezi în

braţele lui şi el o întinse în patul lor din ace de pin.

Tremura şi se uita la el nesigură. Rafe o sărută, aplecându-se peste ea în timp ce o legăna în braţe.

— N-o să te mai doară, draga mea, zise el cu accentul acela din sud, profund şi lent, pe care ea îl recunoştea ca fiind vocea lui când făcea dragoste. Ai să vezi.

Până la urmă, tot ce putea să facă era să-l creadă şi să-i dea răspunsul pe care insista să-l primească. Era prea neajutorată, ca să încerce altceva. Cu o noapte în urmă el îi arătase plăcerea, pe care era capabil să o simtă trupul ei, şi nevoia ei de a o regăsi o năpădi cu putere şi fierbinte sub sărutările lui. Stărui iar cu atingeri uşoare ale gurii lui, ce gradat se aprofundau, cu mângâieri ferme prin haine, care o făcură să devină nerăbdătoare să elimine barierele dintre pielea lui şi a ei. Nu o dezbrăcă imediat, ci înlătură doar o haină, apoi se întoarse la sărutările lui răbdătoare şi pătrunzătoare. Părea că a durat o veşnicie, înainte ca în sfârşit el să-şi strecoare mâna sub cămaşa ei şi să-i prindă în palmă sânul gol, aşa încât

ea scoase un suspin de uşurare, iute şi ascuţit.

Gura lui puternică se arcui într-un zâmbet, unul de satisfacţie pur masculină, nu de amuzament.

— Îşi place, nu-i aşa?

Ea/îşi mişca neobosită picioarele şi capul i se întoarse spre el.

— Da.

El trase de breteaua de pe umărul ei şi cămaşa căzu dezgolind-o. Se gândea că nu văzuse niciodată sâni mai frumoşi, fermi, rotunzi şi ridicaţi mândri în sus. Nu erau mari, dar îi umpleau plăcut palma. Sfârcurile erau ca nişte bobiţe roz închis, îmbujorate şi mărindu-se la atingerea lui. Îşi înclină capul şi le supse cu desfătare, ignorând hotărât erecţia ce-l împungea, pentru a o putea seduce cu propria ei plăcere.

Mâinile ei se apucară frustrate de cămaşa lui şi el se opri, atât cât să o scoată peste cap.

Căldura şi forţa piepului său gol o apăsau şi sânii i se întăriră din cauza contactului. Prin ea se răspândea un foc ce o ardea,

acelaşi foc pe care îl aţâţase el şi înainte şi ea se mişcă nerăbdătoare spre el, în căutarea uşurării. Cândva, mai târziu, deveni conştientă că mâinile lui se aflau sub fustă, desfăcând şnururile lenjeriei şi ea îşi ridică şoldurile, ca să-l ajute să o scoată. La atingerea lui, coapsele i se deschiseră dornice.

La început a fost uşor, nimic altceva decât o frecare delicată, dar în curând degetele lui se avântară şi se opriră pe cel mai sensibil loc. În ea începu să se ridice tensiunea aceea îngrozitoare şi minunată şi scânci.

Apoi degetele lui alunecară în ea şi ea ţipă, cu şoldurile ridicate de pe pat. Îşi simţi umezeala dintre picioare, dar nu-i păsa. Rafe îi forţă capul pe spate, cu un sărut atât de puternic şi profund încât îi arse buzele, dar nici de asta nu-i păsa. Îl apucă de umerii goi şi asudaţi şi se apropie de el.

Înăbuşindu-şi o înjurătuă din cauza excitării agonizante, Rafe îşi descheie pantalonii şi îi împinse în jos. Îi depărtă picioarele mai mult şi-şi alunecă şoldurile în leagănul dintre ele, scrâşnind din dinţi

împotriva valului de căldură din vintrea lui, când ea îl atinse. Annie rămase linişită, frica paralizându-i dorinţa. El îşi propti vârful gros al penisului pe ea, apoi îi ţinu capul în mâini şi privirile lor se încrucişară, când încet şi inexorabil se împinse în ea.

Pupilele ei se dilatară, ochii îi deveniră uriaşe lacuri negre şi trase adânc aer în piept. Încet realiză că nu mai era aşa dureros cum fusese înainte, dar senzaţia de invadare, de despicare era aproape de nesuportat. Era încă încordată şi uşor aspră, iar terminaţiile nervoase protestară când lungimea aceea groasă o forţă să se deschidă. Vaginul i se strânse în jurul lui, într-un efort ineficient de a opri invazia străină şi el gemu tare, precipitându-se neputincios în ea.

Şi tot mai împingea, vârându-se până la rădăcină. Îl simţi adânc înăuntru, împingând intrarea în uter şi în ea explodă o plăcere sălbatică.

El continuă să se înfigă, la început încet, apoi cu o viteză şi o putere din ce în ce mai mari. Muşchii ei interni îl apucară, lunecoşi şi fierbinţi.

Nu mai putea să reziste. Era prea mult, prea înfricoşător. Încercă să se retragă din el, dar el îşi băgă mâinile sub umeri şi o reţinu.

— Nu te mai împotrivi, psalmodie el pe tâmpla ei, cu respiraţia fierbinte. E prea bine, pentru ca să te împotriveşti. Te doare?

Ea-ar fi oftat dacă ar mai fi avut suflu. Tot ce putu să spună fu:

— Nu, şi suspină adânc.

Şoldurile lui se retrăgeau şi avansau, împingându-l adânc în ea. Şoldurile ei se mişcau înainte şi înapoi, fără să le poată controla. Disperată începu să se zbată şi Rafe o prinse de braţe.

— E în regulă, o linişti el. Eşti aproape gata. Se ridică mai sus pe ea, astfel încât fiecare intrare şi ieşire să-i frece testiculele de ea. Ridică-te spre mine, iubito, îi porunci el cu un geamăt profund.

Ea nu reuşi. Nu putea. Se simţea ca şi cum se lupta pentru viaţa ei, atât de disperat încerca să se retragă din el, apăsându-şi şoldurile cu putere în jos, pe pled. Forţa pe care o trezise în ea era aşa de mare, încât nu îndrăzni să o lase să

explodeze. Se auzi oftând din nou, sunete aspre care îi ardeau gâtul.

Părul lui picura de sudoare, iar faţa îi era ţeapănă de efort, îl costa să se abţină. Îşi alunecă mâinile sub fesele ei, înfigându-şi degetele în despicătura moale, pentru a o ţine cât mai bine. Ţipă şocată şi şoldurile i se ridicară, să îndepărteze atingerea neaşteptată. Dar senzaţia vibră prin ea şi simţi că îşi pierde judecata, când vârtejul întunecat o apucă din nou, azvârlind-o în sus şi în jos, ameţind-o. El încă îi mai strângea fesele, ridicând-o sus şi jos, în ritmul pătrunderilor lui, apoi gemetele răguşite se amestecară cu ţipetele ei, când trupul lui mare se convulsionă peste ea.

Mai târziu, el îi luă capul şi o sărută, ca şi cum până atunci nu avusese tot ce putuse din ea, sărutări atât de profunde şi puternice, de parcă pasiunea lor nu s-ar fi consumat deja. De sub genele ei izvorâră lacrimi, dar nu de durere. Nu ştia de ce plânge. Epuizarea, poate, sau poate era reacţia naturală pentru că a supravieţuit unei prefaceri a simţurilor, cataclism ce o zguduise până în măduva oaselor. De ce n-a

murit? De ce nu i-a explodat inima din cauza tensiunii, de ce focul simţit nu a făcut să-i clocotească sângele în vene? Se simţea ca şi cum toate acestea se întâmplaseră, ca şi cum nu era altceva decât cenuşă în braţele lui. Deci nu fusese o himeră, la urma urmei, ci o forţă ce îi legase unul de altul, cu lanţuri, pe care ea nu va fi în stare să le rupă niciodată.

El îi uscă lacrimile cu degetele.

— Uită-te la mine, iubito, o îndemnă el. Deschide ochii. Făcu aşa şi-l privi prin vălul sclipitor al lacrimilor. Te-am rănit' din nou? De asta plângi?

— Nu, reuşi ea să şoptească. Nu m-ai rănit. E doar… prea mult. Nu ştiu cum am supravieţuit.

El îşi odihni fruntea pe a ei.

— Ştiu, murmură el. Ce se întâmpla de fiecare dată când o atingea, era dincolo de experienţa şi de controlul lui.

CAPITOLU L 10

Îşi petrecură cea mai mare parte a zilei stând îmbrăţişaţi, în patul lor primitiv. Au dormit amândoi, resimţind efectele lungii nopţi trecute şi epuizarea reprizelor de sex.

Annie se trezise o dată, să controleze somnoroasă tocana, să-i adauge apă şi să pună lemne pe foc. Când se înapoie sub plederi, Rafe era treaz şi excitat de semi-goliciunea ei. Ceea ce mai rămăsese din haine fură lepădate şi făcu dragoste cu ea încet şi îndelung, ceea ce nu fu mai puţin cutremurător decât înainte. Era după-amiază când s-au trezit din nou şi frigul din colibă îi făcu să se înfioare.

— Trebuie să controlez caii, rosti el cu regret şi se îmbrăcă. Nimic nu i-arfi plăcut mai mult, decât să mai petreacă nişte zile gol, lângă de ea. Şi mai avea o dorinţă, ar fi vrut să aibă un pat corespunzător, cu cuverturi groase, care să le ţină de cald. Nostim, niciodată înainte nu-i lipsise confortul.

Se îmbrăcă şi Annie. Se simţea parcă lipsită de oase şi incredibil de moale. Uitase de zăpadă, până când a deschis uşa şi fură întâmpinaţi de un peisaj alb, odată cu o pală de aer îngheţat. O lumină palidă, ireală umplu coliba. Încă mai ningea şi, în orele pe care le-au petrecut făcând dragoste, zăpada se adunase groasă, acoperind solul pădurii

şi drapând copacii într-o mantie de gheaţă albă.

Au trecut doar câteva minute înainte ca el să revină, scuturându-şi zăpada de pe cizme, de pe pălărie şi de pe haină. Annie îi dădu o ceaşcă din cafeaua ce rămăsese de la micul dejun, tare şi mai amară acum, dar el o bău fără să se strâmbe.

— Ce fac caii?

— Neliniştiţi, dar vor fi bine.

Ea mestecă în tocană; era gata de mâncat, iepurile se frăgezise după ce a fiert toată ziua, dar ei nu-i era foame. Avea nevoie disperată de aer proaspăt, pentru a-şi limpezi creierul, dar aşa cum subliniase Rafe, haina ei nu era suficient de groasă pentru o astfel de vreme. După câteva mişcări, hotărî totuşi că nu mai contează.

Rafe o privi punându-şi haina.

— Unde te duci?

— Mă duc afară, pentru câteva minute. Am nevoie de aer curat.

El se apucă să-şi pună înapoi haina.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu trebuie să vii cu mine. Mă duc doar până dincolo de uşă. Stai înăuntru şi

încălzeşte-te.

— Mi-e destul de cald. Se aplecă, luă unul din pleduri şi o înfăşură în el în stil indian, trăgând unul din colţuri pentru a-i proteja capul. Apoi ieşi afară, în lumea aceea albă şi misterioasă, alături de ea şi ţinând-o ferm cu braţele.

Era aşa de frig că respiraţia durea, dar aerul îngheţat îi limpezi mintea. Se cuibări în siguranţă lângă trupul lui mare şi privea în linişte cum ninge. Era aproape în amurg şi lumina slabă a soarelui de iarnă, ce pătrundea prin stratul gros de nori, pălise. Iluminarea fantomatică izvora mai mult de la zăpadă, decât de la soare. Trunchiurile copacilor erau ca nişte santinele negre şi rigide. Nu-şi închipuise niciodată că ar putea fi atâta linişte; nu exista bâzâit de insecte, ciripit de păsări şi nici măcar foşnetul crengilor goale ale copacilor. Erau atât de izolaţi, că ar fi putut tot atât de bine să fie singurele fiinţe vii de pe pământ, pentru că pătura de zăpadă înăbuşea într-atât zgomotele, încât nu putea auzi nici caii.

Frigul îi pătrunsese prin fustă, jupon şi tălpile ghetelor, dar continua să atârne de

el şi se îmbăta de splendoarea infinit de frumoasă şi crudă ce-i înconjura. Într-un fel îi oferea un fel de dovadă a realităţii, pentru că întunericul şi intimitatea caldă a colibei era doar un vis ce izvora din emoţiile ei. Prea multe se întâmplaseră într-un timp atât de scurt, dându-i viaţa peste cap. Cât timp trecuse? I se părea o viaţă întreagă, dar nu erau decât patru – sau poate cinci?

— Zile, de când asistase la naşterea bebeluşului Edei şi se târa obosită spre casă, ca să găsească un străin rănit care o aştepta.

Se cutremură şi Rafe zise:

— E destul. Vino înăuntru; oricum, se întunecă.

Îi învălui relativa căldură a colibei, dar ea avu nevoie de o clipă, pentru ca ochii să i se obişnuiască cu semiîntunericul. Se simţea mult mai trează, păienjenişul îi dispăruse din creier. Făcu cafea proaspătă şi când aceasta fu gata mâncară tocană, bucurându-se de schimbarea meniului.

Necazul cu sechestrarea asta, hotărî ea, e că nu aveai nimic de făcut. Primele câteva zile le petrecuse afară muncind şi fusese

gata să meargă la culcare imediat după apusul soarelui. Dar petrecând cea mai mare parte a zilei în pat, nu mai era obosită. Dacă ar fi fost acasă s-ar fi ocupat de plante, uscându-le pe unele, combinându-le pe altele. Sau ar fi putut să citească, sau să le scrie fostelor ei prietene din Philadelphia. Aici nu existau nici cărţi şi nici lumină ca să citească, chiar dacă ar fi avut ce. Nu avea nici de cusut, nici de curăţat. Iar în ceea ce-l privea pe Rafe, având în vedere performanţa din ultimile două zile, nu putea să mai pretindă că are nevoie de ajutor medical. Era ceva foarte ciudat, să nu ai nimic de făcut şi o spuse cu voce tare.

Rafe ştia că febra colibei îi poate afecta pe unii oameni şi, cu toate că era înclinat să o aibă din nou, trebuia să accepte că, cu toate aplicările generoase de alifie unguentă de ulm, ea ar suferi prea mult de la orele îndelungate şi repetate de sex, dorite de el. În loc de asta, sugeră:

— Am un pachet de cărţi în geanta de la şa. Ştii să joci poker?

— Nu, sigur că nu, rosti ea automat, dar el văzu flacăra rapidă de interes din ochii ei

căprui. Ai vrea să-mi arăţi, cu adevărat?

— De ce nu?

— Ei bine, unii bărbaţi n-ar face-o.

— Eu nu sunt unii bărbaţi. Încercă să-şi amintească dacă a existat o vreme, când ar fi fost şocat ca o femeie să joace poker, dar zilele acelea nu-i mai veniră în minte. Cenuşa lor se răcise de mult.

Cărţile din pachet aveau colţurile îndoite şi erau pătate; Annie le privea ca şi cum ar fi fost simbolul a tot ce era periculos şi interzis. El aranjă şeile în faţa focului, ca să aibă ceva de care să se sprijine, mult mai confortabil decât să stea ca la croitor, şi începu să-i explice culorile şi mâinile. Ea prinse repede, deşi nu avea suficientă experienţă, pentru a putea să-şi imagineze şansele de completarea unei mâini. El se orientă spre blackjack, mult mai potrivit să fie jucat în doi şi pe ea o interesă destul, încât jucară cam două ore.

În sfârşit, jocul îşi pierdu farmecul şi Rafe sugeră să se ducă în pat. Fu amuzat văzând privirea rapidă şi alarmată pe care i-o aruncă ea.

— E în regulă, zise el. Ştiu că eşti

inflamată, o să aşteptăm până mâine.

Ea roşi, iar el se întrebă cum de mai era încă în stare.

Îi dădu cămaşa lui, să se îmbrace pentru culcare, nu pentru că nu o voia goală – o voia – dar pentru a-i ţine braţele şi umerii la căldură şi pentru că era mult mai confortabilă decât bluza ei cu guler tare. Ea se strecură sub pled şi în braţele lui, cu o dulceaţă timidă ce-l făcu să ofteze plin de regrete.

Nici unuia nu-i era cu adevărat somn, dar el era mulţumit – aproape – doar să stea întins acolo, alături de ea. Îi luă alene mâna şi îi duse degetele la buze. Fierbinţeala ce o emana îi făcu gura să palpite.

Ea îşi cuibări capul pe umărul lui, în siguranţă, l-ar fi plăcut să trăiască acest moment pentru totdeauna, dar din păcate nu era posibil. Deşi îl iubea, nu era chip să uite că nu aveau niciun viitor împreună, că probabil el nu avea niciun fel de viitor. Inima ei se strânse dureros, la gândul unui glonţ ce ar elimina vitalitatea fierbinte din trupul lui puternic, lăsându-l rece, tăcut şi dispărut pentru totdeauna de lângă ea.

— Omul acesta, pe care ei cred că l-ai ucis, rosti ea ezitant ştiind că lui nu-i plăcea să fie atacat subiectul. Ştii cine a făcut-o?

El rămase liniştit o fracţiune de secundă, apoi îi duse din nou degetele la buze.

— Mda.

— Ar exista un mod de a o dovedi?

Încercase şi el înainte, când fusese atât de furios încât ar fi vrut să-i facă pe toţi să plătească, şi aproape şi-a pierdut viaţa, realizând doar că toate dovezile îl indicau pe el. Ştia cine l-a ucis pe Tench, sau cel puţin cine aranjase asta, dar nu exista nicio cale în tot infernul, care să dovedească faptul că nu degetul lui a apăsat pe trăgaci. Nu-i spuse asta, doar:

— Nu, cu un ton blând şi ţinându-i mâna lipită de faţa lui.

— Nu pot accepta aşa ceva, rosti ea cu voce joasă şi dârză. Trebuie să existe o cale. Ce s-a întâmplat? Povesteşte-mi.

— Nu, rosti el din nou. Cu cât ştii mai puţin, cu atât vei fi mai în siguranţă. Ei nu mă urmăresc din cauza a ceea ce am făcut, iubito. Ei mă urmăresc din cauza a ceea ce ştiu şi vor ucide pe oricine îşi închipuie că i-

am spus. Acesta era un motiv pe care în sfârşit i l-a oferit încercând să se disculpe; după ce două persoane, care au încercat să-l ajute au murit, Rafe a încetat să mai încerce. Singurii oameni, care se pare că-l credeau, erau prietenii lui şi nu putea să-i condamne la moarte. Şi, în afară de asta, ce dracu' mai conta? Iluziile lui fuseseră pierdute, însă ceilalţi oameni aveau dreptul la ale lor. Uneori era singura bucurie pe care o aveau.

— Dar ce poate fi atât de periculos? argumentă ea ridicându-şi capul de pe umărul lui.

— Totul. Şi n-am să-ţi risc viaţa spunându-ţi.

— Atunci ar fi trebuit să te gândeşti la asta, înainte de a mă căra până aici. Dacă află cineva, nu-şi va închipui că mi-ai spus?

— Nimeni din oraş nu m-a văzut acasă la tine, o asigură el.

Ea încercă altă tactică.

— Cineva te vânează, nu-i aşa? Chiar acum, vreau să spun.

— Un vânător de recompense cu numele Trahern. Şi o mulţime de alţi oameni, dar

Trahern e cel care mă îngrijorează cel mai mult, acum.

— Va putea să-ţi ia urma, până la Silver Mesa?

— Bănuiesc că a şi făcut-o, dar mi-am potcovit din nou calul, şi nu mai există niciun indiciu, după care să-mi poată descoperi urma.

— Ştie că ai fost rănit?

— Aşa bănuiesc. El a băgat plumbul în mine.

— Atunci nu o să se gândească să controleze dacă există vreun medic în oraş?

— S-ar putea, pentru că şi eu am băgat în el un glonţ. Dar, atâta timp cât ştie că nu am fost rănit prea tare, şi sunt zece zile de când m-a împuşcat, probabil că îşi închipuie că sunt bine. El îi duse din nou mâna la buze. Şi din ce mi-ai spus, călătoreai mult ca să vindeci oameni, aşa că nimeni nu va crede că e neobişnuit faptul că eşti plecată.

Asta în mod cert era destul de adevărat. Chiar şi ea se gândise la acelaşi lucru. Dar zâmbi, când descoperi un punct slab în raţionamentul lui.

— Dacă nimeni nu va şti că am fost cu

tine, atunci cum ar putea fi periculos pentru mine, dacă mi-ai spune ceva? în mod sigur, n-am să alerg prin Silver Mesa să trăncănesc despre asta.

— Doar ca o prevedere, rosti el blând. Nu vreau să tentez destinul.

Ea oftă de frustrare, dar simţi ce neînduplecat era. Asta părea să fie una din principalele lui caracteristici: când îşi punea ceva în cap, nu ceda. Făcea ca un catâr să pară rezonabil.

— Ce făceai înainte de război?

Întrebarea îl luă prin surprindere, încât trebui să se gândească o clipă.

— Am studiat legile.

— Cum?!? Din tot ce ar fi putut să spună, nimic n-ar fi surprins-o mai mult. Părea aşa de evident periculos, totul despre el alimenta perfect ideea de prădător, încât nu şi-l putea imagina îmbrăcat în costum şi pledând în faţa unui judecător şi a juriului.

— N-am spus că am fost grozav la treaba asta. Tatăl meu a fost judecător şi pentru o vreme a părut cel mai indicat lucru pe care să-l fac. Mosby fusese avocat şi amândoi îşi petrecuseră mai multe ore discutând despre

punctele obscure ale legii. În acelaşi timp, Rafe ştia că niciodată nu va fi suficient de interesat de legi, pentru a avea succes în cariera aceasta. Pur şi simplu, adunase multe cunoştinţe fiind fiul tatălui său. Absent, lăsă mâna Anniei jos pe pieptul lui şi îi trecu degetele peste sfârc. Această-atingere rapidă şi dulce îl făcu să devină tare, instantaneu.

Interesată, Annie îi simţi sfârcul tare şi neted ţuguindu-se, exact cum făceau ale ei şi se întrebă dacă senzaţia îi făcea plăcere. El îi duse mâna şi la celălalt sfârc şi acesta reacţiona la fel ca celălalt. Îşi mişcă degetele înainte şi înapoi pe pieptul lui, într-o mişcare înceată, visătoare.

Ea oftă.

— Nu pot să mi te imaginez avocat.

— Nici eu. Când a început războiul, am descoperit că eram mult mai bun la altceva.

— La ce?

— Să lupt, rosti el simplu. Am fost un soldat afurisit de bun.

Da, aşa o fi fost.

— Ai spus că ai fost la cavalerie?

— În First Virginia, cu Jeb Stuart, o

vreme. Până în ’63.

— Apoi ce s-a întâmplat.

— M-am alăturat trupelor de de asalt. Rangeri.

Cuvântul o nedumeri o clipă, pentru că singurul loc în care îl vedea era Texasul. El nu putea avea nicio legătură cu rangerii, grănicerii texani şi desigur realitatea nu era asta. Auzise cuvântul” rangeri” rostit în timpul războiului, dar erau peste şase ani de atunci şi nu putea să-şi amintească semnificaţia.

— Care Rangeri?

— Ai lui Mosby.

Şocul o zgudui. Mosby! Reputaţia lui fusese legendară şi zvonurile despre el te înspăimântau. Cu toate că era absorbită de studiul medicinii, auzise despre Mosby şi” rangerii” lui drăceşti. Nu luptau ca nişte soldaţi obişnuiţi; erau maeştri în şiretlicuri, în lupta loveşte-şi-fugi şi a fost aproape imposibil să fie capturaţi. Nu fusese în stare să şi-l imagineze pe Rafe ca avocat serios, dar era grozav de uşor să-l vadă ca luptător de gherilă.

— Ce ai făcut după război?

El ridică din umeri.

— Am fost în derivă. Tata şi fratele meu au murit amândoi în timpul războiului şi nu mai aveam familie. Alungă valul de amărăciune ce-l cuprinse şi în loc de asta se concentra pe vibraţia erotică a mâinii Anniei, în timp ce-şi plimba degetele înainte şi înapoi pe sfârcurile lui, într-o mângâiere leneşă. Sfârcurile îi erau aşa de întărite şi palpitau, încât de abia putea să mai reziste. Nu-l atinsese niciodată intim şi închise ochii imaginându-şi mâna încleştându-se pe mădularul lui. Doamne! Probabil că o să înnebunească de frustrare.

— Dacă ai putea, te-ai întoarce?

Se gândi la asta. Înapoi în est; era un loc mult prea civilizat şi trăise prea mult fără să respecte nicio regulă, cu excepţia propriilor lui reguli; ajunsese prea obişnuit cu împrejurimile vaste din jurul lui. Se integrase în sălbăticie, şi nu avea nicio dorinţă să fie din nou domesticit.

— Nu, rosti el în final. Nu există nimic pentru mine, acolo. Dar tu? îţi lipsesc marile oraşe?

— Nu prea. Îmi lipsesc comodităţile

obişnuite oferite de un oraş, dar cu adevărat important pentru mine este să pot practica medicina, şi nu pot face asta în est.

Tentaţia îl ucidea. Zise:

— Mai există şi altceva ce n-ai putea să faci în est.

Ea îl privi intrigată.

— Da? Ce?

— Asta. Îi băgă mâna sub pled şi îi strânse degetele în jurul penisului. Un curent sălbatic trecu prin el, un spasm atât de puternic, încât inspiră aerul cu un sunet ascuţit şi tot trupul i se încordă.

Annie rămase liniştită. De abia putea să o simtă respirând.

Era pe cât de şocată, pe atât de captivată. Grosimea aceea lungă tălăzuia în mâna ei şi, spre încântarea ei, putea realmente să o simtă cum creşte. După ce trecu de şocul iniţial, realiză că o simţea minunat, aşa de fierbinte şi puternică şi pulsantă, cu o viaţă proprie, aşa de tare sub pielea netedă. Îi exploră vârful gros şi umflat, apoi îşi plimbă degetele în jos, spre testiculele atârnând grele. Le prinse ca într-o cupă, bucurându-se de senzaţia moale şi răcoroasă din palma

ei. Apoi se întăriră aproape imediat, retrăgându-se spre trupul lui. Fascinaţia o făcu să uite că trebuia să fie şocată.

Rafe se încordă pe pled, sângele vâjâindu-i prin vene. De abia putea să gândească. Ar fi trebuit să reziste tentaţiei, ar fi trebuit să ştie că senzaţia fierbinte a atingerii ei va fi de nesuportat pe organele lui genitale. Viziunea lui se înnoură de o pâclă întunecată, când orgasmul ajunse aproape să erupă. Cu un sunet aspru sări departe de ea.

— Stop!

Violenţa dorinţei lui o surprinse, apoi cunoaşterea propriei puteri de femeie se revărsă peste ea. Se uită ia el, un zâmbet foarte feminin curbându-i buzele. Îşi ridică mâinile în sus, pe torsul lui, şi el vibră ca un armăsar.

— Fă dragoste cu mine! îl invită ea cu un murmur blând. Şi asta fu toată invitaţia de care avea el nevoie. Sări dintre pleduri şi se urcă pe ea, dintr-o singură mişcare. Annie îşi ridică şoldurile pentru pătrunderea lui posesivă, acceptându-l cu un fior datorat disconfortului, dar cu o mare bucurie

interioară, gândindu-se la plăcerea pe care ştia că i-o oferă. El pompă în ea profund şi se cutremură, când sămânţa irumpse cu o grabă de nestăpânit, ce îl lăsă zăcând moale peste ea.

Disperat, supse cu efort aerul în plămâni. Dumnezeule, trebuia să o mai slăbească, sau va ajunge să se sinucidă făcând dragoste. Se gândea că intensitatea acestui act va depăşi nivelurile, pe care ar fi putut să le stăpânească, şi pe care până acum nu reuşise. De fiecare dată dorinţa fusese aşa de imperioasă, încât îl domina, cu forţă.

Exista pericolul să permită dorinţei să-i întunece raţiunea. Drace, dar deja făcuse asta. Ar fi trebuit să o ducă înapoi la Silver Mesa şi să se depărteze cât de mult putea de acel loc, dar în loc de asta amânase în mod deliberat, până când fuseseră troieniţi. Plănuise seducerea ei, dar satisfăcându-şi foamea sexuală, fusese el însuşi sedus. Nu putea să se gândească mai departe de următoarele câteva zile, sechestrat alături de ea în această colibă caldă şi întunecoasă, înfruptându-se cu lăcomie din căldura ei specială.

Zilele trecură într-o negură senzuală. Annei i se părea că uneori petrec mai mult timp goi decât îmbrăcaţi; chiar în timpul zilei erau adesea încolăciţi pe pleduri, după ce tocmai făcuseră dragoste, sau erau gata să facă din nou. Pentru ea, ziua şi noaptea se confundară, şi uneori când se trezea din picotit, nu era sigură ce era. Devenise aşa de obişnuită cu penetrările lui, că se simţea mai normală aşa, decât să fie despărţită de el.

Când se gândea la viitor era îngrozită, aşa că renunţă să se mai gândească. Nu exista decât prezentul, numai aceste zile întunecate şi pline de erotism petrecute împreună. În ziua în care se va uita la el cum pleacă de lângă ea – în acea zi, îşi promise ea, va începe să se gândească din nou la viitor, la trecerea îndelungată şi nesfârşită a timpului, fără el.

Pentru moment se lăsă guvernată de trup. Nu visase niciodată că a face dragoste poate fi o senzaţie atât de intensă, atât de otrăvitoare. El făcea dragoste în toate felurile, pe care un bărbat putea să le folosească cu o femeie, conducând-o la

plăceri nevisate, desăvârşindu-şi pecetea posesiunii. Voluptatea o subjugă şi încrederea sexuală în ea însăşi înflori.

În a opta zi de ninsoare, a fost un şoc să se trezească în zgomotul apei ce picura şi să realizeze că zăpada se topea. Devenise atât de obişnuită cu frigul acela amarnic, că, atunci când temperatura se ridică peste gradele de îngheţ, simţi asta ca un balsam. Într-adevăr începură să apară semnele de neconfundat ale primăverii, în timp ce zăpada încă mai acoperea pământul. În următoarele câteva zile pârâiaşul se umflă şi Rafe duse caii la mica păşune ascunsă, ca să le permită să-şi potolească neastâmpărul, provocat de faptul că au fost atât de mult timp îngrădiţi şi să sape zăpada cu copitele, ca să găsească firele verzi şi fragile ale ierbii ce apăruse.

Ea ştia că vor trebui să plece curând, de fapt deja ar fi trebuit să plece, deşi zăpada topită făcea călătoria mai hazardată. Îşi dădu seama că Rafe folosea asta drept scuză, dar nu-i păsa. Fiecare minut pe care-l putea petrece cu el era infinit de preţios, pentru că le rămăseseră atât de puţine.

Într-o dimineaţă, el se duse cu caii la păscut şi ea se folosi de ocazie pentru a încălzi apă, să spele. El îi dăduse pistolul de rezervă, ca o precauţie cât timp era plecat, deşi se afla doar la câteva minute depărtare, şi ea îl băgă în buzunarul fustei, în timp ce se îndrepta spre pârâu. Arma era grea şi trăgea fusta în jos enervând-o, dar o urmă de bun simţ o făcu să nu-l lase în colibă. Urşii ieşeau din bârloguri, flămânzi şi nervoşi; Rafe spunea că ursul s-ar putea să nu o deranjeze, dar ea nu era de părere să-i ofere ocazia. Poate că nu era în stare să ţintească bine spre ceea ce trăgea, dar cel puţin sunetul îl va aduce pe Rafe în goană.

La cel de al doilea drum de la pârâu, se uita atentă unde păşea, pentru că zăpada topită făcuse terenul noroios şi alunecos. Un cal sforăi şi ea ridică ochii uluită, spre străinul de pe calul din faţa colibei. Din cauza panicii, găleata cu apă îi scăpă din mână.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, rosti omul. N-am intenţionat să vă sperii. Nu putea să se gândească la nimic ce ar putea să spună. Mintea i se golise, buzele erau

amorţite. El se îndreptă în şa. Am văzut fumul, explică el. Nu ştiam că s-a instalat cineva aici şi am crezut că poate fi o tabără.

Oare cine era? Doar un perde-vară, sau cineva care ar constitui un pericol pentru Rafe? Nu părea ameninţător, de fapt avea grijă să nu facă nicio mişcare, pe care ea ar putea să o considere agresivă; dar şocul unui intrus în lumea lor privată o ameţi. Unde era Rafe? O, Doamne, nu-l lăsa să se întoarcă chiar acum.

— N-am vrut să vă fac niciun rău, continuă omul. Ochii lui erau calmi, vocea aproape blândă. Bărbatul dumitale e prin apropiere?

Nu ştia ce să răspundă. Dacă spunea da, el ar fi aflat că nu e singură. Dacă spunea nu, cine ştie ce ar fi făcut? Annie tratase prea multe răni de-a lungul timpului, pentru a crede automat în bunătatea oamenilor. Unii dintre ei nu ştiau ce înseamnă bunătatea. Dar era incredibil ca el să-şi închipuie că trăia aici în munţi singură, aşa că până la urmă dădu afirmativ din cap.

— Socotiţi că aş putea vorbi cu el? Puteţi doar să-mi arătaţi direcţia unde se află. Voi înceta să vă plictisesc şi o să vă las să vă

întoarceţi la treburile voastre.

Alt impas; oare poate îndrăzni să-l lase să se apropie de Rafe, fără să-i avertizeze? Rafe era genul care întâi trage, apoi pune întrebări, ceea ce putea să ducă la moartea unui om nevinovat; pe de altă parte însă, dacă acest om nu era atât de nevinovat, ar putea să-i pună viaţa lui Rafe în pericol. Mintea ei alerga nebuneşte.

— Se va întoarce curând, zise în sfârşit, primele vorbe pe care le rostea. Nu v-ar plăcea o cană de cafea, în timp ce aşteptaţi?

Străinul zâmbi.

— Da, doamnă, sigur că mi-ar plăcea. Coborî de pe cal şi o aşteptă să se apropie. Ea ridică găleata goală şi cu grijă o ţinu în aşa fel încât să mascheze buzunarul umflat al fustei. Dacă ar putea să-i bage pe om înăuntru, Rafe i-ar vedea calul şi va şti să fie atent, iar ea cu pistolul în buzunar putea fi sigură că Rafe nu va fi în primejdie.

Omul îşi lăsă puşca în teaca de la şa, dar ea observă că purta un pistol mare la şold, cu tocul legat de coapsă, exact cum îl purta Rafe. Nu era ceva neobişnuit, dar asta o făcu şi mai precaută. Omul şchiopăta uşor,

dar nu părea să-i doară, sau să-l stingherească prea tare…

Îl conduse în colibă şi puse găleata lângă şemnineu, apoi îi turnă o cană din cafeaua rămasă de la micul dejun. El îşi scoase pălăria neagră cu borul drept şi îi mulţumi politicos.

Obloanele ferestrelor erau deschise, lăsând să între lumina soarealui, odată cu aerul proaspăt şi înviorător şi el privi interesat în jur, în timp ce-şi bea cafeaua. Privirea lui poposi pe patul din ace de pin, cu rama lui primitivă, ce ocupa cea mai mare parte a zidului stâng al colibei şi Annie simţi cum îi ia foc faţa, dar el nu zise nimic. Apoi observă cât de îngrijită era coliba, lipsa totală a mobilierului, cele două şei de pe podea şi trase propriile concluzii.

— Bănuiesc că aţi fost norocoşi să găsiţi coliba asta, rosti el. Înainte să înceapă să ningă.

Probabil îşi închipuia că erau nişte călători surprinşi de zăpadă. O năpădi uşurarea, dar înainte să poată fi de acord cu el, privirea lui se opri pe geanta medicală mare şi neagră şi sprâncenele i se adunară

într-o încruntare nedumerită. Geanta ei! Annie îi aruncă o privire agonizantă. Nu arăta a nimic altceva, decât a ceea ce era; medicii din toată ţara cărau după ei astfel de genţi. Nu era un bagaj obişnuit, nici pentru localnici, nici pentru călători.

— Tu trebuie că eşti doctorul, rosti el încet. Cel din Silver Mesa, care lipseşte de vreo două săptămâni. Nu auzisem niciodată de un medic-femeie, dar bănuiesc că nu minţeau.

Annie voia să-i spună că soţul ei era medicul; era cea mai logică şi mai credibilă afirmaţie, dar întotdeauna fusese o mincinoasă oribilă şi nici acum nu reuşi să mintă. Gura îi era prea uscată şi inima îi bătea violent în piept.

El se uită la ea, şi faţa ei albă pustie şi ochii panicaţi l-ar fi făcut suspicios, chiar dacă n-ar fi fost deja. Se uită din nou la şei, se uită fix şi deodată revolverul cel mare fu în mâna lui, îndreptat direct spre ea.

— Acesta e echipamentul lui Mecay, o repezi el. Tonul prietenos dispăruse; vocea era dură şi ameninţătoare. Trebuie că l-am lovit mai rău decât am crezut, dacă a avut

nevoie de doctor. Unde e?

Nu putea să-i trimită la pajiştea aceea.

— Vî-vânează, se bâlbâi ea.

— Pe cal, sau pe jos?

— P-pe jos. Caii pasc. Vocea ei tremura incontrolabil. Patul pistolului era uriaş, negru şi ferm în mâna lui.

— Când se întoarce? Haide, doamnă, nu mă face să te rănesc! Când vine înapoi?

— Nu ştiu! îşi umezi buzele. Când o să prindă ceva, bănuiesc.

— De cât timp e plecat?

Ea intră din nou în panică, pentru că habar nu avea ce să spună.

— De o o-oră? rosti apoi transformând informaţia în întrebare. Nu ştiu. Încălzeam apă să spăl rufele şi n-am fost atentă…

— Mda, mda, o întrerupse el nerăbdător. În regulă. Ai auzit vreo împuşcătură?

— El – el a pus şi nişte capcane. Dacă există ceva în una din ele, nu va mai trebui să împuşte nimic.

Omul se uită în jur, privirea lui tăioasă răscolind coliba şi ajungând şi afară, la calul lui priponit la vedere. Făcu semn cu capul spre uşă.

— Afară, doamnă. Trebuie să-mi iau calul de aici. Dacă apare în timp ce suntem afară, te sfătuiesc să te arunci la pământ, pentru că vor zbura gloanţele. Şi nu încerca să ţipi sau să-l avertizezi în vreun fel. Nu vreau să te rănesc, dar intenţionez să-i prind pe Mecay oricum voi putea. Zece mii sunt mulţi bani.

Zece mii; Doamne-Dumnezeule! Nu e de mirare că fugea. Pentru o astfel de sumă, toţi vânătorii de recompense din ţară trebuie că îl caută.

Omul ţinea pistolul îndreptat spre ea, în timp ce ea se îndrepta şovăind spre şopronul gol al cailor, unde îşi băgă şi el calul în una dintre despărţituri. Acesta era vânătorul de recompense care-l urmărea pe Rafe, cel care îl împuşcase, dar nu-şi putea aminti cum a spus Rafe că-l cheamă. Mintea îi era paralizată de frică, incapabilă să gândească sau să întocmească un plan. În toate imaginile deprimante despre viitor, nu visase niciodată că îl va vedea pe Rafe împuşcat în faţa ei. Era un coşmar prea oribil, ca să se gândească la el, dar acum era pe cale să se întâmple, dacă nu se putea

gândi la ceva care să-l împiedice. Tot ce putea să facă totuşi, era să încerce să-şi ţină fusta în aşa fel, încât să disimuleze greutatea pistolului din buzunar.

Pistolul era singura ei şansă, dar nu ştia cum să aprecieze momentul; nu avea nicio iluzie că ar putea să-i scoată, să-l armeze şi să atingă ceva, mai ales când omul se uita la ea aşa de aproape. Trebuia să o facă, atunci când atenţia lui era îndreptată în altă parte şi asta însemna, când Rafe se apropia. Nu ar fi trebuit să-l lovească cu adevărat; suficient cât focul să-i deturneze atenţia şi să-i avertizeze pe Rafe, dându-i o şansă. Nici nu îndrăznea să se gândească ce şansă ar avea ea.

Omul o făcu să între înapoi în colibă şi Annie se aşează rigidă lângă şemineu, cu spatele la perete.

El lăsă în jos ambele obloane de la ferestre, ca să-l împiedice pe Rafe să vadă în interiorul colibei, când se va apropia. Rafe va veni spre uşă şi va' fi perfect vizibil în lumina strălucitoare reflectată de zăpada ce se topea. Va fi orbit, incapabil să vadă în întunericul colibei, în timp ce vânătorul de

recompense care-l aştepta va avea o vizibilitate perfectă pentru tras. Rafe n-ar avea nicio şansă.

Doar dacă nu va observa că obloanele erau lăsate; fapt ce-l va mira ştiind cât de mult îi displăcea ei să stea în coliba întunecată. Ar putea să observe şi urmele de copite din faţă. Rafe era la fel de prudent şi în alertă ca un animal sălbatic, neratând niciodată şansele. Îşi închipuia că va observa toate aceste lucruri. Şi ce putea să facă? Să între trăgând orbeşte? Cel mai înţelept lucru ar fi să se retragă tăcut până la cai şi să fugă cât mai departe posibil. Ea închise ochii şi începu să se roage să facă aşa, pentru că dacă putea să creadă că se află undeva viu şi în siguranţă, va putea să suporte să nu-l mai vadă niciodată. Ceea ce nu putea să suporte era să-l vadă mort.

— Cum te cheamă? întrebă ea tremurând.

Omul îi aruncă o privire dură.

— Trahern. Nu că asta ar conta. Tu stai doar acolo, unde poate să te vadă când intră.

Ea era capra, care atrăgea tigrul în capcană. Trahern stătea în picioare în

stângă, ascuns în umbră. Ochii ei se obişnuiseră şi acum putea să-l vadă destul de bine, dar Rafe nu-l va vedea deloc.

Încercă să spună ceva, dar Trahern îi făcu semn să tacă. Stătea ţeapănă de frică, cu ochi mari şi disperaţi, cu privirea fixată pe uşa deschisă, când îl auzi pe Rafe apropiindu-se. Minutele treceau şi genunchii ei strânşi începură să tremure. Tremurul urcă în sus, până când ajunse să dârdâie ca o paralitică. Liniştea o făcu să dorească să ţipe.

O secundă nu se petrecu nimic, dar în a doua putu să-l vadă. Era prea înţepenită, incapabilă de un ţipăt de avertizare, dar nu mai fu nevoie. Rafe îşi duse un deget la buze. Prin uşa deschisă, se afla acum în câmpul ei vizual, la mică depărtare de colibă. Annie se simţi pironită de perete şi total expusă din cauza razei de lumină ce venea din spre uşă. Îl simţi pe Trahern privind-o, dar nu-şi putu îndrepta ochii spre el. Inima îi bubuia cu atâta forţă, încât sălta materialul bluzei şi îşi simţi mâinile transpirate şi reci ca gheaţa. Plămânii i se strânseră şi o durea chiar şi să respire.

Apoi Rafe dispăru, pierind din raza ei vizuală, ca o fantomă.

Mâna îi era ascunsă în pliurile fustei. Şi uşor o îndreptă spre buzunar, astfel încât palma umedă se strânse pe patul mare al pistolului. Îşi puse degetul pe piedică, pentru a testa cât de dificil era să o ridice şi, spre oroarea ei, nici nu putea să o mişte. Ar fi avut nevoie de ambele mâini, doar ca să ridice nenorocita aia de piedică! O furie ciudată o cuprinse. Afurisitul de Rafe! De ce nu i-a dat o armă, pe care ar fi putut să o mânuiască?

Îşi întoarse capul şi se uită la Trahern. Trebuie că simţise ceva; atenţia lui era pironită pe uşă.

Trahern ridică cocoşul pistolului lui, micul declic răscolindu-i ei nervii, ca o explozie.

Îl putea vedea din nou pe Rafe, strecurându-se tăcut spre uşa deschisă. Avea în mână propriul pistol gata de tragere, dar avantajul surprizei nu va fi suficient. Trahern ar putea să-i vadă perfect, în timp ce el trebuia să ghicească unde se află Trahern.

Acesta se mişcă uşor, cu toate instinctele

în alertă. Ca un lup, simţea că prada e aproape. Va trage imediat ce Rafe va apărea. Şi va muri în faţa ei, lumina din ochii aceia duri stingându-se în întuneric.

Cu coada ochiului îl văzu pe Rafe mişcându-se, apropiindu-se ca o panteră, într-o explozie lină şi tăcută de putere şi viteză. Ea încercă să ţipe, dar gâtul i se strânse şi nu ieşi niciun sunet. Mâna lui Trahern se ridică, la fel şi a ei. Mâna nu-i părăsise buzunarul.

Cumva, pistolul se descărcă prin. Materialul fustei.

CAPITOLUL 11

Detunăturile împuşcăturilor zguduiră micuţa încăpere, asurzind-o pe Annie. Fumul umplea aerul şi mirosul de cordită îi ardea nările. Stătea înlemnită, cu pistolul încă strâns în mână, cu ţeava ieşind din rămăşiţele arse şi distruse ale buzunarului. Oricum, Rafe era acolo, nu ştia cum. Nu-şi putea aminti să-l fi văzut intrând pe uşă. Cineva ţipa.

Rafe strigă ceva, dar ea nu înţelese ce. De abia putea să-l audă dincolo de vuietul din urechile ei. El îi trase o palmă peste picior

şi peste şold şi ea începu să suspine, încercând să-l împingă deoparte. Îi luă o clipă, înainte de a realiza că i se aprinsese fusta.

Apoi, cu un salt, fragmente de realitate începură să-i apară în minte.

Rafe traversă camera şi dădu un picior pistolului lui Trahern, mai departe de mâna întinsă a acestuia şi ţipătul auzit se transformă în gemete. Cu picioarele tremurând, Annie reuşi să se ridice şi apoi rămase împietrită din nou, privindu-l omul care zăcea grămadă pe podea.

Sângele îi îmbibase partea de jos a abdomenului, înnegrindu-i cămaşa şi pantalonii, în umbrele adânci ale camerei. Sub el, se adunase într-un lac ce se scurgea prin crăpăturile duşumelei. Ochii îi erau larg deschişi şi faţa complet lipsită de culoare.

— De ce nu m-ai împuşcat? întrebă Rafe răguşit, lăsându-se pe un genunchi alături de vânătorul de recompense. Ştia că-i oferise lui Trahern ocazia perfectă, pentru că atunci când a văzut fusta Anniei arzând, i s-a părut că nimic nu mai contează, în afară

de a ajunge la ea, înainte ca flăcările să o cuprindă în totalitate. Pur şi simplu îi întorsese spatele vânătorului de recompense – dar Trahern nu trăsese.

— Nu mai era cazul, scrâşni Trahern. Îşi drese glasul. Nu cred că voi mai ajunge să-mi încasez banii. La dracu' cu ei. Gemu din nou şi apoi adăugă: fir-ar al naibii! Nu m-am gândit să verific, dacă are vreo armă asupra ei.

Oroarea o dădu pe Annie peste cap. Împuşcase un om. Auzise şi alte împuşcături, dar într-un fel ştia că Trahern a căzut, chiar înainte ca Rafe să fi intrat pe uşă. Nu ţintise, nici măcar nu ştia cum a reuşit să ridice piedica. Dar glonţul şi-a găsit destinaţia şi Trahern zăcea pe podea sângerând de moarte.

Brusc putu să se mişte şi se răsuci pentru a-şi apuca geanta, trăgând-o pe duşumea spre vânătorul de recompense.

— Trebuie să opresc hemoragia, rosti ea înnebunită îngenunchind alături de Rafe. Tresări când văzu rana oribilă. Trahern era împuşcat în burtă şi cunoştinţele ei medicale îi spuneau că e un om mort, cu

toate că instinctul ei striga să facă ceva ca să-l ajute.

Întinse mâna, dar mâinile lui Rafe se repeziră apucându-le pe ale ei şi ţinându-le strâns. Ochii lui cenuşii aveau o privire goală.

— Nu, rosti el. Nu poţi face nimic pentru el, iubito. Nu-ţi sfărâma inima încercând. Nici măcar atingerea tămăduitoare a lui Annie nu credea că ar putea să acţioneze asupra unei răni de o asemenea magnitudine şi ea se va epuiza, în efortul de a interveni.

Trăgea în van de mâinile ei, încercând să se elibereze, în ochi îi apărură lacrimi.

— Pot opri sângerarea. Ştiu că pot să o opresc.

— Dacă asta nu te deranjează, doamnă, mai curând aş sângera de moarte, decât să-mi pui cine ştie ce otravă în burtă, care să-mi ia vreo dguă zile grele până să mor, rosti Trahern fără vlagă. Cel puţin acum, nu doare chiar aşa tare. Ea îşi trase respiraţia şuierând. Pieptul o durea de efort, încercă să gândească clinic. Rana va sângera mai mult decât cele mai multe dintre rănile

abdominale. Din felul cum arăta şi din cantitatea de sânge ce se scurgea, glonţul trebuie că a secţionat sau cel puţin a crestat marea venă ce ducea de-a-lungul coloanei vertebrale. Rafe a avut dreptate; nu exista posibilitatea să-l salveze. Trahern va fi mort într-un minut, sau cam atât.

— Noroc chior, murmură Trahern. Ţi-am pierdut urma în Silver Mesa, aşa că am hotărât să mă odihnesc, în timp ce mi se vindeca piciorul. Abia ieri am pornit şi în dimineaţa aceasta am văzut fumul. Un afurisit de noroc; totul a mers prost. Închise ochii şi păru că se odihneşte o clipă. Apoi făcu mare efort pentru a-i redeschide. Se ştie că eşti prin zonă, adăugă el. Alţi vânători de recompense… au pus şi un şerif pe urmele tale. Îl cheamă Atwater. Un buldog afurisit. Tu eşti cel mai bun pe care l-am urmărit vreodată, Mecay, dar Atwater nu renunţă niciodată.

Rafe auzise chiar mai multe decât Trahern, despre omul legii, Noah Atwater, care nu cunoştea semnificaţia cuvântului renunţare. Trebuia să plece din această regiune, şi repede. Se uită la Annie şi ceva îl

împunse în piept, cu putere.

Trahern tuşi. Părea confuz.

— N-aveţi nişte whiskey? Mi-ar folosi o gură.

— Nu, nu avem whiskey, răspunse Rafe.

— Am nişte laudanum, zise Annie şi încercă din nou să-şi elibereze mâinile. Dar Rafe continua să refuze să-i dea drumul. O trase mai aproape de el. Rafe, dă-mi drumul. Ştiu că nu pot face prea multe, dar laudanumul îl va ajuta să i se uşureze durerea…

— Nu are nevoie de el, iubito, zise Rafe blând şi îi cuibări capul pe umărul lui.

Annie îl împinse, apoi văzu faţa lui Trahern. Era înspăimântător de liniştită. Rafe întinse mâna şi închise ochii vânătorului de recompense.

Şocul o paralizase. Stătea afară, pe o piatră, unde o dusese Rafe şi o împinsese pe ea blând să se aşeze. Îşi strânsese un pled în jurul ei, pentru că se pare că nu era în stare să se încălzească.

Omorâse un om. Repeta într-una în minte şi de fiecare dată îşi zicea că n-a avut altă alternativă, că a trebuit să tragă. N-a existat

timp de gândire, doar de acţiune. Fusese pur şi simplu o şansă că glonţul şi-a atins ţinta, totuşi asta nu o scuza; chiar dacă ar fi ştiut că împuşcătura îl va ucide pe Trahern, tot ar fi tras. Între viaţa lui Rafe şi a lui Trahern, nu exista alegere. Ca să-l salveze pe Rafe, ar fi făcut orice era necesar să facă. Dar nimic din toate astea nu schimba faptul că îşi încălcase jurământul, crezul medicilor şi propriile ei valori, luând o viaţă, în loc să facă tot posibilul să o salveze. Trădarea ei însăşi era de neîndurat. Convingerea că ar face-o din nou, dacă ar interveni aceleaşi circumstanţe, era nimicitoare.

Adunându-şi echipamentul, Rafe se dovedi rapid şi eficient. Terenul era încă destul de îngheţat pentru ca Trahern să poată fi îngropat, aşa că trupul lui zăcea tot în colibă. Annie ştia că nu mai poate să se întoarcă acolo.

Rafe se gândea la următoarea mişcare. Avea armele şi proviziile lui Trahern; iar calul lui propriu era odihnit şi bine hrănit. N-ar avea nevoie o vreme să facă rost de mâncare. Trebuia să o ducă pe Annie înapoi

la Silver Mesa, apoi o va lua spre sud, prin deşertul Arizonei, şi se va duce în Mexic. Asta nu i-ar opri pe vânătorii de recompense, dar îl va înlătura pe Atwater din cale, pentru că nu s-ar mai afla sub jurisdicţia lui…

Annie – nu, nu putea să-şi permită să se gândească la Annie. Ştiuse de la început că nu vor rămâne mult timp împreună. O va duce acasă, la meseria ei şi o va lăsa să-şi continue viaţa.

Era îngrijorat pentru ea. Nu scosese o vorbă de când a murit Trahern. Faţa ei era albă şi imobilă, ochii uriaşi şi negri din cauza şocului. Îşi aminti când a ucis el prima oară un om, de mult, în timpul războiului; a vărsat până când gâtul i-a devenit o rană şi muşchii stomacului l-au durut. Annie n-a vomitat. S-ar fi simţit şi el mai bine, dacă ar fi făcut-o.

Înşeuă caii şi se îndreptă spre ea; se ghemui alături, îi apucă mâinile reci şi le masă, pentru a-i da ceva din căldura lui.

— Trebuie să mergem, iubito. Am putea să ieşim de aici până la apusul soarelui, aşa că vei dormi la noapte în propriul tău pat.

Annie îl privi ca pe un nebun.

— Nu pot să mă întorc la Silver Mesa, rosti ea. Acestea au fost primele cuvinte pe care le rostea, în ultima oră.

— Ba sigur că poţi. Trebuie. Ai să te simţi mai bine, când ai să fii la tine acasă.

— Am ucis un om. O să fiu arestată. Vorbea cu mare precizie.

— Nu, iubito, ascultă. Se gândise deja la asta. Probabil era bine cunoscut că Trahern se afla pe urmele lui şi cu Atwater imediat după el, se pare că nu va dura mult până când cadavrul lui Trahern va fi găsit. Ei vor crede că eu am făcut-o. Nimeni nu ştie că ai fost cu mine, aşa că putem să facem ceea ce am plănuit de la început.

Dar ea scutură din cap.

— N-am să te las să fii acuzat de ceva ce am’făptuit eu.

— Annie, iubito, nu înţelegi? îi dădu o şuviţă de păr la o parte de pe faţă. Sunt deja căutat pentru omor. Crezi că Trahern va constitui o diferenţă, pentru ceea ce mi se poate întâmpla?

Ea îl privi fermă.

— Ştiu că eşti acuzat, pentru o crimă

comisă de-altcineva. N-am să las să fii acuzat şi pentru crima făcută de mine.

— La naiba! Se ridică în picioare şi-şi trecu nelinişti mâna prin păr. Trebuia să existe o cale să o poată determina să vadă realitatea, dar pentru moment nu putea să se gândească la asta. S-ar putea ca ea să fie încă şocată, dar îşi va aduna singură minţile şi acum, nu exista niciun afurisit de lucru, pe care putea să-l facă el în legătură cu asta. Se forţă să se gândească la ce putea să se întâmple. Nu era posibil să fie spânzurată şi nici măcar să fie închisă, pentru că l-a ucis pe Trahern; la urma urmei era femeie şi un medic respectat, în timp ce Trahern fusese un vânător de recompense. Oamenii legii nu au o părere prea bună despre vânătorii de recompense. Dar, odată ce vor fi cunoscute împrejurările morţii lui Trahern şi faptul că Annie petrecuse aproape două săptămâni în compania lui, Rafe era convins că viaţa ei nu ar mai valora nici doi bani. Va fi ucisă de acelaşi om, care îl fugărea pe el de patru ani, sau mai curând, de acoliţii lui. Duşmanul lui avea destui bani, încât să nu-şi murdărească niciodată mâinile cu

amănunte, şi mulţi din aceşti bani fuseseră câştigaţi din sângele celorlalţi oameni.

Trebuia să o ia cu el.

Soluţia era pe cât de simplă, pe atât de groaznică. Nu ştia dacă ea ar putea supravieţui unei vieţi de fugar. Dar ştia tot atât de bine că n-ar supravieţui nici dacă ar duce-o înapoi în Silver Mesa. Să fie afurisită etica ei; nu s-ar clinti de pe poziţia ei, chiar dacă ar costa-o viaţa. Dar costul acesta era prea mare, cel puţin pentru el.

Asta însemna că ea trebuia să renunţe la tot, la tot pentru ce muncise atât de greu ca să realizeze? Să fie medic însemna aşa de mult pentru ea! Nu exista niciun mod de a-şi urma chemarea, dacă va merge pe calea lui de fugar.

Regrete nefolositoare, pentru că nu avea de ales. N-ar putea să mai practice, nici dacă s-ar întoarce la Silver Mesa; foarte curând nu va avea decât un mormânt.

Poate că febra îi întunecase raţiunea, când a luat-o de acasă de la ea, dar poate că fusese şi aroganţa lui. Ştiuse că e bun; fusese sigur că-l va evita pe Trahern şi la fel de sigur că va putea să se folosească de

abilităţile de medic ale Anniei, că va putea să se bucure de trupul ei catifelat, apoi să o ducă înapoi la Silver Mesa, fără să afle cineva. Nu a luat în calcul şansa, intervenţia sorţii ce dădea peste cap cele mai reuşite planuri, iar acum Annie era prinsă în aceeaşi pânză de păianjen a coşmarului, ce-l imobilizase pe el timp de patru ani.

Singurul fapt favorabil era că nimeni nu ştia că sunt împreună. Atwater căuta un bărbat singur, nu un bărbat şi o femeie, care călătoreau împreună. Ar putea să fie o deghizare utilă.

Annie nu se gândise la asta, era încă prea şocată, şi în orice caz el ar fi fost bănuit că l-a ucis pe Trahern. Nimeni nu ştia că ea e cu el, deci cum ar putea fi suspectată? Era în pericol, doar dacă mărturisea. Dar în situaţia lor nu era nicio diferenţă: deci trebuia să meargă cu el.

Gândul acesta îl năuci, dar după o clipă realiză că de fapt era o uşurare. Se îndârjise să o ducă înapoi la Silver Mesa, să-i spună la revedere şi să plece, dar acum nu va mai trebui să o facă. Era a lui.

Se ghemui din nou înaintea ei şi îi prinse

faţa în mâinile lui mari, forţând-o să-i dea atenţie. Ochii ei căprui şi mari arătau atât de pierduţi şi de tulburaţi, încât el nu se putu opri să nu o sărute, cu putere. Asta i-a atras atenţia. Clipi şi încercă să-şi tragă capul deoparte, ca şi cum nu putea să înţeleagă de ce făcuse el asta, acum când aveau lucruri mai importante la care să se gândească.

Doar demonstrativ şi pentru că nu putea să o lase să-l respingă, o sărută din nou.

— Nu te duc înapoi la Silver Mesa, rosti el. Va trebui să rămâi cu mine.

Nu ştia dacă se aşteptase la o împotrivire, sau nu. Dar nu întâmpină nimic de acest fel. Pur şi simplu, ea îl studie un minut, apoi dădu din cap.

— În regulă. Făcu o pauză şi îngrijorarea îi umbri figura. Sper să nu-ţi fiu o piedică.

Va fi, dar nu mai conta. Nu putea să o lase în urmă. O ridică în picioare.

— Să mergem. Trebuie să plecăm de aici.

Ea urcă supusă în şa.

— De ce nu luăm şi calul lui Trahern?

— Pentru că cineva s-ar putea să-l recunoască.

— Dar va fi bine de el?

— L-am scos şaua. Când va fi destul de flămând, va începe să caute iarbă. Sau poate îl va găsi cineva, sau se va sălbătici.

Ea se uită la colibă şi se gândi la Trahern, care zăcea înăuntru mort. Ura faptul că trebuia să plece fără să-l îngroape, dar acceptă că nu era posibil.

— Încetează să te mai gândeşti la asta, îi ordonă Rafe. Nu există altceva ce ai fi putut să faci, care să schimbe situaţia, şi nici acum nu poţi să faci nimic.

Era un sfat foarte pragmatic; spera doar că avea o minte destul de puternică pentru a-l urma.

Reflectată de zăpadă, lumina strălucitoare a soarelui aproape te orbea, iar cerul era atât de albastru, că simţi că o doare sufletul. O mireasmă proaspătă şi dulce vestea explozia vieţii de sub zăpadă, pentru că primăvara îşi făcuse în sfârşit apariţia. O viaţă s-a sfârşit, dar timpul merge mai departe. Acum două săptămâni fusese forţată să urce în munţi, într-o cavalcadă de coşmar, în întuneric, frig şi era îngrozită, împinsă până la limita rezistenţei şi dincolo

de ea. Iarna încă mai ţinea pământul în captivitatea ei mohorâtă. Acum pleca din aceeaşi munţi, cu ceva ce semăna a regret, urmându-l de bunăvoie pe bărbatul care o răpise. De data aceasta era înconjurată de o frumuseţe atât de sălbatică şi intensă, încât aproape că nu putea fi suportată. În aceste două săptămâni vindecase un proscris rănit, de care se îndrăgostise. Acum era iubitul ei, acest bărbat înalt şi dur, cu ochi de gheaţă, pentru care – ca să-l protejeze – ucisese altă fiinţă omenească. Doar două săptămâni, dar în acest răstimp, pământul şi viaţa ei se schimbaseră de nerecunoscut.

Rafe a mânat caii prin zăpadă cât a putut de mult. Asta făcea ca mersul să fie mai încet decât era necesar şi lăsau o urmă extrem de vizibilă; ea fu gata să-i atragă lui atenţia, apoi realiză că zăpada se va topi şi astfel vor dispărea toate urmele trecerii lor. Oricine i-ar urmări va trebui să găsească coliba, după care să le ia urma aproape imediat, dar între timp urmele vor dispărea.

— Unde mergem? întrebă ea, după ce călăriseră deja cam două ore.

— Silver Mesa.

Ea îşi frână calul.

— Nu, rosti pălind. Ai spus că pot rămâne cu tine.

— Nu rămâne în urmă, o repezi el. Eşti cu mine. N-am spus că am să te părăsesc la Silver Mesa. Am spus că mergem la Silver Mesa.

Dar, de ce?

— Ai nevoie de haine, asta e una. În mod normal n-aş fi încercat, dar casa ta e destul de departe de oraş şi pot să intru şi să ies fără să fiu văzut.

Ea se uită în jos la fusta ei, cu gaura aceea arsă dintr-o parte, unde fusese buzunarul. Fusese atât de aproape să ardă de vie, încât gândul acesta o făcu să se cutremure, mai ales că în clipa aceea nici măcar nu-şi dăduse seama de primejdie.

— Vreau să merg şi eu cu tine.

— Nu.

Vocea lui avea acele inflexiuni ce demonstrau că şi-a pus ceva în cap şi nu va ceda, totuşi ea mai încercă.

— De ce, dacă nimeni n-ar putea să ne vadă?

— Întâmplarea, zise el. Nu ţinuse seama

de ea niciodată; dar nu o va face din nou.

Dacă întâmplător sunt văzut, nu vreau ca să facă cineva legătură între noi doi. Pentru propria ta siguranţă. Spune-mi doar de ce al nevoie, şi voi încerca să le găsesc.

Se gândi la toate plantele pe care le crescuse în micile lor ghivece; ştia că va trebui să le părăsească. Toate cărţileunele dintre ele aparţinuseră tatălui eierau incredibil de preţioase pentru ea şi multe dintre ele nu vor putea fi niciodată înlocuite, dar nu putea să le ia cu ea. Dacă se ducea înapoi, dacă vedea obiectele acelea familiare, în locul care devenise casa ei, dacă ar fi fost forţată să hotărască ce să ia şi ce să lase, asta ar răni-o mult mai mult, decât dacă pur şi simplu nu le va mai vedea, acceptând astfel că nu mai există. Rafe ar împacheta câteva din hainele ei şi asta va pune capăt la tot. Cel puţin avea geanta medicală, care era cel mai preţios avut dintre toate.

Cu toate că avansau atât de încet, ajunseră la poalele munţilor cu mult înainte de căderea nopţii. Rafe insistă să se oprească, cât încă mai erau adăpostiţi de

copaci, şi să aştepte până se întunecă. Era încântată să se odihnească. Evenimentele zilei o epuizaseră şi mintea ei încă mai încerca să lupte cu circumstanţele schimbate ale vieţii ei. Printre toate scenariile pe care şi le imaginase, acesta n-a existat.

Apusul coloră cerul, apoi umbrele purpurii se aşternură pe pământ. Sub copaci era aproape perfect întuneric.

— Mă duc, zise Rafe cu vocea lui profundă aproape de neauzit. Îi puse un pled pe umeri. Stai chiar aici.

— Aşa voi face. Era puţin speriată că rămâne singură în întuneric, dar o să se descurce. Când te întorci?

— Depinde peste ce dau. Făcu o pauză. Dacă nu sunt înapoi până dimineaţă, înseamnă că am fost prins.

Inima i se strânse dureros.

— Atunci nu te duce!

El îngenunche şi o sărută.

— Eu cred că va fi bine, dar întotdeauna există o posibilitate să nu fie. În caz că, voi fi prins…

— N-am să permit să fii spânzurat, pentru

ceva ce am făcut eu, rosti ea cu voce tremurată.

El îi atinse obrazul.

— Morţii nu sunt spânzuraţi, rosti el şi sări în şa. Annie ascultă tropăitul înăbuşit al calului, în timp ce se depărta în tăcere.

Obosită, închise ochii. Nu era îngrijorat că putea fi spânzurat. Niciun vânător de recompense nu va avea grijă să-l lase în viaţă pentru proces; îl va ucide pe loc. Numai dacă l-ar prinde un om al legii, ar exista şansa să aibă loc un proces şi ea era convinsă că el ar alege mai degrabă un glonţ rapid, în loc de luni de închisoare, care se pot sfârşi la capătul unei funii.

Privi în noapte, ochii îi erau atât de obosiţi că o ardeau, dar nu putea să doarmă. Ce ar fi trebuit să facă ea, care să fi schimbat evenimentele de azi dimineaţă? Nu se putea gândi la nimic şi continua să vadă ochii lui Trahern, larg deschişi, care nu vedeau. Fusese un asasin, care vâna oameni pentru bani, dar nu părea deosebit de ceilalţi oameni. Fusese politicos cu ea, la început încercase să o liniştească şi chiar, pe cât posibil, să se asigure că nu va fi rănită.

Moralitate, sau pur şi simplu nu fusese interesat, pentru că nu trăgea niciun profit din moartea ei? Ar fi dorit să fi fost o brută murdară, dar viaţa nu părea să fie prea bine alcătuită.

Şi totuşi, pentru Trahern fusese bine alcătuită. Nu-l împuşcase pe Rafe, când a avut ocazia, pentru că ştiuse că murea şi că nu va putea să beneficieze de banii de recompensă. Aşa cum spusese chiar el, n-a mai fost cazul. Pentru el era doar o problemă de bani, nimic altceva.

Apărură stelele şi ea le privea printre crengile copacilor, dorind să fi fost capabilă să aprecieze timpul, după poziţia lor. Nu avea idee de cât timp plecase Rafe, dar nu mai conta. Ori va fi înapoi până dimineaţă, ori nu.

Dacă nu se va întoarce, ce va face ea? Să călărească înapoi la Silver Mesa şi să-şi reia viaţa de unde o lăsase? Să spună că fusese silită să trateze pe cineva, undeva foarte departe? Nu credea că va putea să meargă calmă înapoi în oraş şi să se descurce cu o demonstraţie de genul acesta, ştiind că Rafe a murit.

Era de asemenea acut de conştientă că el ar putea să continue să meargă, să nu aibă intenţia să se întoarcă după ea, totuşi în inima ei nu credea. Cu nicio dovadă reală care să o susţină, doar dragostea pe care i-o purta, ştia că n-ar abandona-o în felul acesta.

Rafe a spus că se va întoarce. Atâta timp cât va trăi, îşi va ţine promisiunea.

Părea că au trecut ore întregi şi zorile erau gata să apară la orizont, când auzi tropăitul unui cal ce se îndrepta spre ea. Sări în picioare şi aproape căzu, pentru că şezuse jos atât de mult timp, încât picioarele îi deveniseră reci şi amorţite. Rafe descălecă şi imediat o cuprinse în braţe.

— Ai avut vreun necaz? întrebă el în părul ei. Te-a speriat ceva?

— Nu, se bâlbâi ea cu faţa îngropată la pieptul lui şi inhalând mirosul acela minunat şi fierbinte de bărbat. Nimic n-o speriase, cu excepţia posibilităţii oribile că nu-l va mai vedea niciodată. Ar fi vrut să se agaţe de el şi să nu-l lase să mai plece.

— Ţi-am adus haine curate şi alte câteva

lucruri.

— Cum ar fi?

— În primul rând, încă o cană. Sesiză amuzamentul din glasul lui. Şi încă o tigaie pentru gătit. Săpun şi chibrituri. Lucruri de genul acesta.

— Şi nicio lampă de gaz?

— Să-ţi spun ceva. Dacă vom găsi altă cabană în care să stăm, promit că am să găsesc o lampă cu gaz, pentru tine.

— Am să ţin minte asta, rosti ea.

El întinse un pled pe pământ.

— Am putea să facem un pat bun şi aici, rosti el. Dimineaţă, ne vom îndrepta spre sud.

Acum aveau şi pledurile lui Trahern şi se aflau sub linia zăpezii, aşa că ştiau că va fi suficient de cald. Întrebarea era, dacă ea ar putea sau nu să doarmă. Se ghemui pe partea ei şi îşi puse un braţ sub cap, dar imediat ce închise ochii văzu trupul lui Trahern, aşa că îi deschise repede din nou.

Rafe stătea lungit alături de ea şi trase pledurile peste ei. Mâna lui era grea pe abdomenul ei.

— Annie, rosti el, cu nota aceea specială

în glas, care spunea că o doreşte.

Ea se încordă. După tot ce se întâmplase în ziua aceea, nu credea că ar putea să se piardă în aşa fel, încât să facă sex.

— Nu pot, zise cu voce spartă.

— De ce nu?

— Astăzi am ucis un om.

După o clipă de tăcere, el se ridică pe un cot.

— Accidental. Nu ai intenţionat să-l ucizi.

— Diferenţa a contat pentru el?

Altă tăcere.

— Şi n-ai mai trage, dacă ai putea să o faci din nou?

— Adevărat, şopti ea. Chiar dacă aş şti că am să-l ucid, va trebui totuşi să trag. În acest caz, n-a fost deloc un accident.

— Oamenii pe care i-am ucis eu, au fost omorâţi în timpul războiului, ca să-i împiedic să mă ucidă ei pe mine. Apoi am învăţat să nu-mi pese de hotărârea oamenilor de a mă urmări; au făcut asta, deci vor suporta consecinţele. Nu pot să-mi trăiesc viaţa regretând că eu sunt cel viu, nu ei.

Ea ştia. Şi mintea ei accepta. Totuşi, inima

îi era bolnavă de la şoc şi tristeţe.

Mâna lui deveni mai insistentă şi o întoarse pe spate.

— Rafe, nu, zise ea. N-ar fi corect.

El încercă să-i vadă faţa în întuneric. De-a lungul întregii zile fusese conştient de suferinţa ei şi totuşi, nu putea să se pună în locul ei şi să-i împărtăşească durerea; i-a înţeles doar motivele şi a fost îngrijorat că e rănită.

Doctorii îşi petrec toată viaţa încercând să-i ajute pe alţii. Pentru Annie această chemare era şi mai puternică, pentru că a trebuit să lupte pentru şansa de a învăţa. Micuţa lui favorită nici măcar n-a reuşit să se hotărască să-l rănească, chiar când fusese îngrozită pentru viaţa ei, dar trăsese fără ezitare pentru a-l proteja pe el şi acum avea sufletul rănit.

Ea nu avea idee cum să se descurce. La început, când el a fost forţat să se confrunte cu moartea, n-a profitat de luxul de a-şi lua timp de reflecţie; lupta se desfăşura prea repede. După aceea a vomitat şi s-a întrebat dacă va mai putea suporta un nou răsărit, dar până la urmă soarele a apărut şi alte

conflicte au intervenit. Învăţase cât de fragilă e viaţa omului, cu câtă uşurinţă se stingea şi ce mică era diferenţa.

Dar Annie n-o să poată accepta niciodată asta. Pentru ea, viaţa era preţioasă, iar pe el îl umilea faptul că ea ucisese, pentru a-l apăra. Era cufundată în regrete şi el nu putea să o lase aşa. Nu ştia ce altceva să facă, decât să refuze să o lase singură, cu conştiinţa morţii drept amintire. Se aplecă peste ea.

— Annie. Vieţile noastre nu s-au terminat.

Mâinile lui puternice se aflau sub fusta ei desfăcând pantalonaşii şi trăgându-i în jos, apoi îi apucă fusta şi o rulă până sus. Greutatea lui mare o ţinea pironită, coapsele lui le forţau pe ale ei să se desfacă.

Penetrarea o duru, pentru că nu era pregătită, dar degetele i se înfipseră în spatele lui puternic, când se agăţă de el. Pătrunderile lui în forţă o mişcau în sus şi în jos pe pled. Fierbinţeala lui o reconforta şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Respiraţia i se transformă într-un suspin, dar era încântată că el nu se oprea. Simţea că el ştie ce simţea ea, aşa cum ştia că celebrarea vieţii

era mai intensă, când se confrunta cu spectrul morţii. Nu putea să o lase să se scalde în vinovăţie. Asta e viaţa, îi spusese el. Cu forţa trupului lui o trase departe de spectacolul morţii, care nu înceta să se joace în mintea ei.

Până la urmă adormi, doborâtă de nevoile impuse de el şi de reacţia explozivă a propriului ei trup. Rafe o ţinu în braţe, şi în final o simţi relaxându-se, şi numai atunci îşi permise şi el să adoarmă.

CAPITOLUL 12

— Unde mergem? întrebă ea când s-au oprit, la prânz, să mănânce şi caii să se odihnească.

— În Mexic. Asta îl va scoate pe Atwater de pe urmele mele.

— Dar nu şi pe vânătorii de recompense. El ridică din umeri. Trahern spunea că recompensa pusă pe capul tău este de zece mii de dolari.

Rafe ridică din sprâncene şi fluieră. Arăta încântat. Annie nu lovise niciodată pe cineva în toată viaţa ei, dar acum era îngrozitor de tentată să-i tragă o palmă. Bărbaţii!

— A crescut, zise el. Ultima sumă pe care am auzit-o eu era de şase mii.

— Cine era cel pe care se presupune că l-ai ucis? întrebă ea consternată. Cine era atât de important?

— Tench Tilghman. Rafe făcu o pauză, cu ochii îndreptaţi spre orizont. În minte vedea faţa tânără şi serioasă a lui Tench.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu, presupun că nu. Nu era cineva important.

— Atunci de ce se oferă atât de mulţi bani ca recompensă? Familia lui era bogată? Acesta e motivul?

— Nu e vorba de familia lui Tench, murmură Rafe. Şi Tench nu e decât un pretext. Dacă n-ar fi fost el, m-ar fi acuzat de moartea altcuiva. Scopul real e să mă ucidă, nu să se facă dreptate. Nu are nicio afurisită de legătură cu justiţia.

— Înainte n-ai vrut să-mi spui, pentru că ziceai că ar fi prea periculos pentru mine să ştiu. Acum ce ar mai conta? Pot să mă întorc la Silver Mesa şi să mă prefac că n-am auzit niciodată de tine.

Avea dreptate. Rafe o privi, cum stătea

dreaptă, ca într-un salon din est, cu nasturii de la bluză închişi până sus şi se simţi rănit în sufletul lui. Ce îi făcuse? O forţase să renunţe la viaţa pe care şi-o construise ea însăşi şi acum fugea împreună cu el. Însă n-ar putea să o lase în urmă, pentru că ar mărturisi că l-a ucis pe Trahern şi oamenii care îl urmăreau ar fi ştiut, sau ar fi ghicit, că l-a cunoscut, că îi cunoaşte secretele şi ar fi profitat de ocazie; ar fi ucis-o. Poate că era timpul ca ea să ştie şi despre ceilalţi; vânătorii de recompense şi oamenii legii nu erau singurii care-l urmăreau. Era corect ca ea să ştie de ce erau toţi împotriva lui.

— În regulă. Bănuiesc că acum ai dreptul să ştii.

Ea îi aruncă o privire nemulţumită.

— Da, aşa aş zice.

El se ridică şi se uită în jur, permiţându-şi o pauză ca să scruteze împrejurimile. Erau bine ascunşi de copaci şi stânci şi singurele fiinţe în mişcare, erau nişte păsări ce zburau leneş deasupra capului, negre pe cerul de cobalt. Munţii cu crestele albe îi dominau.

— L-am întâlnit pe Tench în timpul

războiului. Era din Maryland; cu câţiva ani mai mic decât mine. Un om bun. Echilibrat. Annie aşteptă văzând cum încearcă să hotărască cum să-i relateze povestea. Când Richmond a căzut, preşedintele Davis a mutat guvernul, trimiţându-l cu trenul la Greensboro. Tezaurul a fost şi el mutat. În aceeaşi zi, Lincoln a fost asasinat, iar preşedintele Davis s-a strecurat pe lângă patrulele yankee într-un furgon şi s-a îndreptat spre sud. Un alt furgon ducea tezaurul, pe altă rută.

Brusc ochii ei se deschiseră mari.

— Vorbeşti despre tezaurul Confederaţiei, care lipseşte? întrebă cu voce şocată. Rafe, toate astea se petrec din cauza aurului? Ştii unde este? Vocea îi devenise un ţipăt.

— Nu. Într-un fel.

— Ce vrei să spui cu" într-un fel"? Ştii unde e aurul, sau nu?

Expiră simţindu-se slăbită. Nu ştia dacă era uşurată sau dezamăgită. Toate ziarele fuseseră pline de misterul dispariţiei aurului confederat; unii avansaseră teoria că fostul preşedinte l-a pus la secret, alţii că rămăşiţele armatelor de apărare a

Confederaţiei l-au dus în Mexic, în efortul de a aduna alte trupe. Unii sudişti acuzau că aurul a fost furat de trupele yankee. Citise teorie după teorie, dar toate i s-au părut că nu sunt nimic altceva decât presupuneri. Trecuseră şase ani de la război, dar aurul confederat pierdut era tot pierdut.

Rafe privi din nou spre orizont, cu o expresie dură şi amară.

— Tench făcea parte din escorta preşedintelui Davis. Spunea că se duc la Washington, Georgia, şi aflase că banii se aflau la Abbeville, nu prea departe. Furgoanele cu tezaurul se întâlniră cu preşedintele Davis. El porunci ca o parte din bani, aproximativ o sută de mii de dolari în argint, să fie daţi trupelor de cavalerişti, drept plata pe care o meritau. Aproximativ o jumătate din tezaur a fost trimis înapoi cu trenul, la băncile din Richmond, iar preşedintele Davis a luat restul, pentru a-l ajuta să scape şi să înfiinţeze alt guvern.

Era buimacă.

— Ce vrei să spui, nu a fost trimis înapoi la Richmond? Vrei să zici că în tot acest timp, băncile au avut aurul şi n-au spus

nimic?

— Nu, n-a mai ajuns niciodată la Richmond. Vagonul a fost jefuit la aproximativ douăzeci de kilometri de Washington-Georgia, – nu D.C. — probabil de nişte localnici. Uită de aur, nu e important! Ea nu auzise niciodată pe nimeni considerând o avere pierdută ca lipsită de" importanţă", dar expresia lui nu se lumină, aşa că se abţinu să mai pună şi alte întrebări. Preşedintele Davis, continuă el, cu escorta lui şi restul tezaurului, s-au despărţit la Sandersville, Georgia. Furgonul cu tezaurul îi încetinea prea mult, aşa că preşedintele Davis şi oamenii lui au plecat înainte, încercând să ajungă în Texas. Tench făcea parte din grupul care a rămas cu furgonul unde era tezaurul, şi s-au îndreptat spre Florida, încercând să nu fie capturaţi. Se presupunea că se vor întâlni cu preşedintele Davis într-un loc stabilit dinainte, când tezaurul va fi în siguranţă.

Rafe făcu o pauză. Ea realiză că nu se uitase la ea nici măcar o dată, de când începuse să vorbească.

— Nu duceau doar bani… Mai aveau şi

nişte documente guvernamentale, şi unele lucruri personale ale preşedintelui Davis. Se aflau aproape de Gainesville, Florida, când au auzit că preşedintele Davis a fost capturat. Pentru că nu avea niciun rost să continue drumul, n-au ştiut ce să facă cu banii, şi în final au hotărât să-i împartă între ei, în mod egal. Nu reprezentau o avere, aproximativ două mii de dolari pentru fiecare, dar două mii însemnau mult după război. Într-un fel, Tench a rămas cu documentele guvernului, cu cele personale ale preşedintelui Davis şi cu partea lui de bani. Se aştepta să fie oprit şi percheziţionat – toate trupele confederate demobilizate treceau prin asta, dacă yankeii reuşeau să le descopere – aşa că a îngropat banii şi hârtiile, gândindu-se că se va întoarce mai târziu să le ia.

— Şi s-a întors?

Rafe clătină din cap.

— L-am întâlnit pe Tench întâmplător în ’67, la New York. Se afla acolo ca să participe la un fel de convenţie. Eu eram acolo cu – ei bine, nu contează de ce mă aflam acolo.

O femeie, se gândi ea şi fu surprinsă de valul de gelozie furioasă ce o cuprinse. Îl privi fix, un efort inutil, pentru că el tot nu se uita la ea.

— Tench a mai întâlnit acolo şi un alt prieten, Billy Stone. Toţi trei am mers la un club şi am băut cam mult, vorbind despre vremurile apuse. Un alt bărbat, cu numele Parker Winslow, ni s-a alăturat. Lucra pentru comandorul Cornelius Vanderbilt şi părea impresionat de el, recomandându-l celor din jur şi plătind băuturile. Ne-am îmbătat şi am vorbit despre război. Tench le-a spus că eu am colaborat cu Mosby şi ei mi-au pus o mulţime de întrebări. Nu le-am spus prea multe; şi oricum, cea mai mare parte dintre oameni n-ar fi crezut cum a fost. Apoi Tench le-a spus ce s-a întâmplat cu tezaurul, cum şi-a îngropat partea lui, odată cu documentele personale ale preşedintelui Davis şi că nu s-a mai dus înapoi să le ia. Spunea că are impresia că ar fi timpul să se întoarcă în Florida. Winslow îl întrebă câţi oameni ştiu despre bani şi despre documente şi dacă mai ştie cineva unde au fost îngropate. Aşa cum am spus,

Tench era beat; şi-a pus un braţ pe umerii mei şi a zis că vechiul lui prieten, Mecay, era singura persoană de pe pământ care ştie unde e îngropată partea lui din tezaur. Şi eu eram beat, aşa că pentru mine nu conta că el îşi închipuia că mi-a spus unde au fost îngropaţi banii; pur şi simplu am fost de acord cu el. A doua zi, când ne-am trezit din beţie, Tench era îngrijorat ca nu cumva să fi vorbit prea mult. Un om inteligent nu permite multor oameni să ştie că are bani îngropaţi undeva şi acest Parker Winslow era un străin. Pe drept cuvânt era neliniştit. Şi pentru că spusese deja celorlalţi doi că eu ştiam locul, a desenat o hartă pe care mi-a dat-o, arătându-mi unde au fost îngropaţi banii şi documentele. Trei zile mai târziu era mort.

Ea uită de flacăra geloziei.

— Mort? repetă ea. Ce i s-a întâmpla?

— Cred că a fost vorba de otrăvire, rosti el obosit. Eşti medic; ce ar ucide un tânăr sănătos în câteva minute?

Ea se gândi.

— O mulţime de otrăvuri. Acidul prusie poate ucide în aproximativ cincisprezece

minute. Arsenicul, degeţelul roşu, dalacul; pot ucide la fel de repede, dacă se folosesc în cantitate suficientă. Am auzit că în America de Sud există o otravă ce ucide pe loc. Dar de ce crezi că a fost orăvit? Oamenii se pot îmbolnăvi şi muri.

— Nu ştiu dacă a fost otravă, dar aşa cred. Era deja mort când l-am găsit eu. În noapea aceea nu am revenit în camera mea de hotel…

— De ce? îl întrerupse ea privindu-l din nou fix.

Ceva din vocea ei îl răvăşi. Întoarse capul şi îi văzu expresia, şi pentru o clipă arătă atât tulburat, cât şi ruşinat, îşi drese vocea şi zise.

— Nu contează. Dimineaţă m-am dus în camera lui Tench şi l-am găsit mort. Ceva nu era în regulă, sau poate că eram suspicios din cauză că fusese aşa de neliniştit şi apoi a murit în felul acesta. Oricum, am ieşit din camera lui. Când am coborât, Parker Winslow se afla în holul hotelului; el locuia la New York, aşa că ştiam că nu avea cameră la hotel. M-a văzut, dar nu mi-a vorbit. Eu m-am întors în

camera mea şi am observat că arăta ca şi cum mai fusese cineva acolo, însă nu lipsea nimic.

— Atunci de unde ştii că a fost cineva în cameră?

El ridică din umeri.

— Câteva mici lucruri, ce nu erau exact aşa cum le-am lăsat. Am împachetat în grabă, dar înainte de a termina, doi poliţişti îmi băteau în uşă. Am ieşit pe fereastră, cu ceea ce aveam pe mine. În dimineaţa următoare am citit în ziare că eram căutat, pentru că l-am împuşcat mortal pe Tench F.Tilghman. Când îl văzusem eu, Tench nu era împuşcat.

— De ce ar fi împuşcat cineva un mort? întrebă uluită Annie.

El o privi. Ochii lui erau reci ca gheaţa.

— Dacă i se zboară cuiva jumătate din cap, ai mai bănui că a fost otrăvit?

Deodată înţelese.

— Otrava poate fi depistată. Nu oricine ştie ce să folosească, sau ce cantitate.

— Adevărat. Eşti medic. Ridică din nou din umeri. Eu nu am niciun fel de cunoştinţe medicale, dar dacă s-ar fi aflat că Tench a

murit otrăvit, eu n-aş mai fi fost cel mai plauzibil suspect. Îmi dau seama că cineva a intrat în camera mea de hotel, să mă ucidă şi pe mine, dar eu nu eram acolo; apoi l-am văzut pe Parker Winslow în hotel, ceea ce înseamnă că aş fi putut să-l acuz, aşa că moartea lui Tench a fost aranjată să arate ca o moarte prin împuşcare şi eu să fiu acuzat de asta. Pentru că încercarea de a mă ucide pe mine n-a funcţionat, o condamnare de asasinat ar fi trebuit să mă distrugă. Nu semăn cu un otrăvitor, dar sunt afurisit de îndemânatic cu pistolul. Desigur, pentru mine nu e nicio diferenţă, dacă sunt căutat pentru asasinat prin otrăvire, sau asasinat prin împuşcare; pentru oricare dintre ele aş fi urmărit până în pânzele albe.

— De ce s-a făcut atâta caz doar pentru două mii de dolari? Bănuiesc că îţi închipui că acesta e motivul pentru care a fost ucis Tench. Aşa cum ai spus, nu e o avere şi e îngropată undeva în Florida. Nu e la fel cum ai jefui pe cineva, care are două mii de dolari asupra lui.

— Asta am crezut şi eu. Aşa că m-am dus

în Floride să văd exact ce a îngropat Tench acolo. Gara era supravegheată; a trebuit să mă duc călare, dar aveam avantajul că ştiam unde merg. Ei nu cunoşteau locul, decât cu aproximaţie.

— N-au fost doar bani, nu-i aşa? întrebă ea încet. Ochii lui palizi şi îngheţaţi îi întâlniră pe ai ei, care aşteptau. Era vorba de documente.

El dădu afirmativ din cap.

I se părea foarte distant, cu mintea plecată înapoi, în urmă cu patru ani.

— Era vorba de documente.

— Ai găsit unde le-a îngropat Tench?

— Da. Totul era. Înfăşurat într-o muşama. Ea aşteptă fără să spună nimic. Rafe se uită din nou spre orizont. Hârtiile guvernamentale, reluă el fără grabă, erau o documentaţie despre ajutorul financiar dat Confederaţiei de către comandorul Vanderbilt.

Annie îngheţă. Hârtiile acelea nu dovedeau altceva, decât trădarea de ţară a celui mai bogat om, sau cel puţin a unuia dintre cei mai bogaţi oameni ai naţiunii.

— Calea ferată e coloana vertebrală a unei

armate, continuă Rafe cu aceeaşi voce calmă, distantă. Cu cât războiul dura mai mult, cu atât mai multe profituri aduceau căile ferate şi cu atât mai importante deveneau. Vanderbilt a făcut avere în timpul războiului. Documentele personale ale preşedintelui Davis includeau un jurnal, în care el specula despre motivele lui Vanderbilt şi rezultatele prelungirii războiului, despre care el deja acceptase că e un efort inutil. Davis ştia că războiul era pierdut, dar cu banii lui Vanderbilt l-a prelungit intenţionat.

— Vanderbilt ştia de documente, şopti ea.

— Evident. Niciun guvern n-ar distruge astfel de dovezi, când pot fi folosite mai târziu, indiferent de rezultatul războiului. În mod cert, Vanderbilt n-ar fi distrus niciodată nimic, ce îi conferea o influenţă aşa de mare asupra oricui.

— Trebuie că şi-a închipuit că au dispărut în timpul fugii domnului Davis, sau chiar că domnul Davis le-a distrus.

— Când preşedintele Davis a fost prins şi băgat la închisoare, a fost... Rafe făcu o pauză încruntându-se şi căutând o descriere

corectă… supus torturii, atât psihice cât şi fizice. Poate pentru ca să se afle dacă ştie unde se află documentele acelea. Poate că nu. Dacă preşedintele nu le-a folosit ca o pârghie pentru a scăpa de închisoare, este din cauză că nu le avea. Vanderbilt trebuie că s-a simţit în siguranţă, dându-şi seama că au fost pierdute pentru totdeauna.

— Până când Tench a menţionat documentele pe care le avea, în prezenţa lui Winslow, care era angajatul lui Vanderbilt.

— Şi a altcuiva, evident, care cunoştea importanţa documentelor.

— Cineva care participase de asemenea la trădare, care era complice.

— Da.

Ea privi în jur, la acea minunată zi de primăvară. Caii păşteau mulţumiţi iarba fragedă şi omenirea se simţea împrospătată. O cuprinse o senzaţie de ireal.

— Ce ai făcut cu documentele?

— Argintul l-am trimis familiei lui Tench, sub anonimat. Documentele sunt într-un seif bancar din New Orleans.

Ea sări în picioare.

— De ce n-ai folosit aceste hârtii pentru a

te desvinovăţi? ţipă ea brusc furioasă. De ce nu le-ai trimis guvernului, ca Vanderbilt să poată fi pedepsit? Dumnezeule, câte vieţi au costat…

— Ştiu. Îşi întoarse faţa spre ea. Şi ea rămase tăcută, când îi văzu paloarea.

— Fratele meu a murit la Cold Harbor, în luna iunie ’64. Tatăl meu a murit în martie ’65, apărând Richmondul.

Nu era cazul să mai spună, cât ar fi durat războiul fără ajutorul lui Vanderbilt; poate că luptele de la Cold Harbor s-ar fi dat totuşi, dar aproape sigur nu s-ar mai fi prelungit până în aprilie ’65, iar tatăl lui ar mai fi acum în viaţă. Pe el îl costase întreaga familie.

— Ai cel mai bun motiv să-l faci să plătească, rosti ea în final.

— Lă început eram înnebunit; nu puteam să gândesc. Mi-au luat urma în Florida şi nu erau prea departe în spatele meu. Am depus documenele în trezoreria băncii sub un nume fals şi am fugit. De atunci fug într-una.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? De ce nu le-ai folosit pentru a-ţi reabilita

numele?

— Pentru că n-ar fi făcut-o. Sunt căutat pentru asasinarea lui TenchNu pot dovedi că Tench a fost ucis din cauza documentelor; nu pot dovedi că n-am făcut-o eu.

— Dar în mod clar, Vanderbilt se află în spatele acestor fapte. El e cel care a pus o recompensă atât de mare pe capul tău. La urma urmei, poţi folosi hârtiile acelea pentru a-l forţa să anuleze recompensa şi… şi poate să-şi folosească influenţa, pentru ca acuzaţia de asasinat să fie anulată.

— Şantaj. M-am gândit la asta. Am încercat de vreo două ori, dar aveam nevoie de ajutor. Eram urmărit fără încetare; nu puteam să mă întorc la New Orleans. Oamenii cărora le-am mărturisit, rosti încet, au fost toţi omorâţi.

— Deci ai încetat să mai încerci. Îl privi cu ochi uscaţi şi arzători. Pieptul o durea. Fusese forţat să fugă ca un animal sălbatic, timp de patru ani. Îi spusese că nu doar vînătorii de recompense şi oamenii legii îl urmăreau. Vanderbilt trebuie că avea o armată privată, care de asemenea îl căuta,

poate folosindu-se de vânătorii de recompense şi urmându-i îndeaproape, ca să elimine pe oricine cu care îşi închipuiau că ar fi vorbit Rafe. Era oribil. Nu ştia cum a reuşit să supravieţuiască. Ba da, ştia. Cei mai mulţi oameni ar fi fost prinşi şi omorâţi de mult, dar Rafe nu făcea parte dintre cei mulţi. El fusese unul din rangerii lui Mosby, antrenat să înşele şi să se eschiveze. Era dur, inteligent şi avea sânge rece.

De asta dădu dovadă şi acum, când se întoarse şi spuse fără emoţie:

— Trebuie să ne mişcăm.

Paşii pe care îi făcea erau extrem de rapizi şi era foarte atent la urmele pe care le lăsau. Voia să pună o distanţă mare între ei şi Silver Mesa, unde era posibil ca vreun om, care s-a întâmplat să-i vadă, să o fi recunoscut pe Annie. Ar fi putut să călătorească mai repede, dacă ar fi fost singur; trebuia să-i supravegheze cu grijă atât pe Annie, cât şi pe calul ei, pentru că niciunul nu era obişnuit cu ore prea lungi de mers. Murgul lui era puternic şi muşchiulos, după toţi anii aceia de urmărire, dar calul ei fusese folosit doar ocazional şi îi va trebui

ceva timp să capete rezistenţă.

Ar fi dorit să ştie cât de aproape era Atwater şi dacă în împrejurimi se mai aflau şi alţi vânători de recompense, îşi închipuia că putea să parieze, că Trahern era prea bine cunoscut acestora, pentru ca prezenţa lui să treacă neobservată, aşa că ceilalţi vulturi se vor fi adunat în jurul lui, sperând să pună mâna pe pradă. Cel mai sigur ar fi să evite întâlnirea cu oricare dintre urmăritori, cel puţin câteva zile.

Încercă să-şi alunge indispoziţia, dar i se aşezase pe umeri ca un pled. Erau ani de când îi povestise cuiva despre Tench şi documentele Confederaţiei, ani de când nici el nu se mai gândise prea mult la asta. Toată atenţia îi fusese concentrată spre supravieţuire, nu să readucă pe tapet evenimentele care au făcut din el un proscris. Era uşor surprins de intensitatea senzaţiei de trădare, pe care o simţea chiar şi acum. Îl întâlnise pe Jefferson Davis de multe ori în Richmond şi fusese impresionat, aşa cum fusese aproape oricine care-l Cunoscuse vreodată, de combinaţia dintre inteligenţa şi integritatea

lui. Rafe nu crezuse în sclavagism, familia lui nu stăpânise niciodată sclavi, dar credea cu fermitate în drepturile statelor sudiste vizavi de autoritatea unui guvern central şi în protejarea locului său de baştină, Virginia. Davis îl făcuse să simtă ceea ce simţiseră revoluţionarii americani cu un secol înainte: că erau dedicaţi unui scop măreţ, acela al creării unei noi naţiuni suverane. A fost o lovitură pentru el să descopere că Davis părăsise cauza considerând-o pierdută şi că acceptase bani, pentru ca războiul să continuie şi un bogătaş să poată deveni şi mai bogat.

Câţi oameni au murit în ultimul an al războiului? Mii, inclusiv cei doi care însemnaseră cel mai mult pentru el, tatăl şi fratele lui. A fost mai mult decât trădare, a fost asasinat.

Întrebările Anniei, în timp ce încerca să înţeleagă toate implicaţiile situaţiei, îi aduseră aminte de tot. La început reexaminase obsedat fiecare amănunt, fiecare posibilitate, în efortul de a găsi o cale care să-l oprească pe Vanderbilt să-l mai urmărească. N-a fost în stare să se

gândească la nimic.

Predarea documentelor autorităţilor ducea la arestarea lui Vanderbilt – sau poate că nu; omul era enorm de bogat – dar n-ar duce la ridicarea acuzaţiei de omor. Rafe ar fi fost răzbunat, dar pentru ca să se bucure de asta, trebuia să rămână în viaţă. Răzbunarea nu-i oferea unui mort nici iadul, nici altceva mai bun.

Annie se gândise şi ea la ideea şantajului. Când lui îi trecuse asta prin cap pentru prima oară, acum patru ani, părea ceva simplu; trebuia să-i scrie lui Vanderbilt o scrisoare ameninţându-l că dezvăluie hârtiile preşedintelui, dacă acuzaţia de asasinat nu cădea. Prima problemă era că, în mod evident, nu putea să-i spună lui Vandebilt cum să ia legătura cu el. N-ar fi rămas în viaţă, atât cât să afle răspunsul lui Vandebilt. A doua problemă era că acesta putea să ignore ameninţarea şi să continuie efortul de a-l ucide. Era dificil să şantejezi pe cineva, care credea că poate să te oprească fără să-ţi accepte pretenţiile.

Apoi a încercat să facă o listă a celorlalţi oameni, care puteau să-l ajute să-şi

realizeze planul. După ce doi din foştii lui prieteni au fost ucişi, a renunţat. Era clar că Vanderbilt ar opri totul. Acum însă, lucrurile s-au schimbat; o avea pe Annie, la care să se gândească. Dacă li s-ar permite să trăiască în pace, ar fi dornic să încerce din nou, dacă ar putea să găsească pe cineva în care să aibă încredere şi care să aibă mijloacele de a duce la bun sfârşit ameninţarea. Trebuia să existe cineva a cărui asasinare n-ar putea să fie rezolvată cu uşurinţă, cineva cu autoritate. Necazul era că nu mulţi proscrişi cunoşteau astfel de oameni.

Se uită la Annie, la statura ei atât de dreaptă, în ciuda oboselii evidente. Realiză că acum gândea folosind termenul noi, nu eu. Toate hotărârile lui o afectau şi pe ea.

Chiar înainte de apus, făcu un semn de oprire şi aprinseră un mic foc; după ce au mâncat, stinse focul şi şterse toate urmele existenţei lui, apoi călăriră încă vreo trei kilometri în amurgul ce se lăsa repede, ca să-şi facă tabăra de noapte. El estimă că erau încă prea aproape de Silver Mesa ca să se relaxeze, aşa că se strecurară între

pleduri complet îmbrăcaţi. Nu-şi scoase bocancii, şi nici Annie ghetele. El oftă amintindu-şi nopţile din colibă când dormiseră goi.

Se răsuci în braţele lui, trecându-şi propriile braţe în jurul gâtului lui musculos.

— Unde mergem, în Mexic? întrebă ea somnoroasă.

Se gândise şi el la asta, totuşi era o întrebare grea.

— Poate Juarez, rosti el. Problema era să ajungă acolo. Trebuiau să treacă prin deşert şi prin teritoriul indienilor apaşi, ca să ajungă. Pe de altă parte, aceasta i-ar fi făcut pe urmăritori să se gândească de două ori, înainte de a-i urma.

CAPITOLUL 13

— De ce nu ţi-ai schimbat numele şi n-ai dispărut? întrebă ea într-o zi, cam la o săptămână după ce părăsiseră coliba. Îşi închipuia că e o săptămână, dar nu era sigură. Aici, înconjuraţi de nimic altceva decât de măreţia desăvârşită a pământului, pierduse noţiunea problemelor terestre şi umane, cum ar fi fost zilele calendarului.

— Mi-am schimbat numele de mai multe ori, replică el. Şi mi-am lăsat barbă.

— Atunci, cum putea cineva să te recunoască?

Ridică din umeri.

— Am călărit alături de Mosby. O mulţime de fotografi însoţeau companiile de rangeri, aşa că oricine cu bani putea să ia legătura cu unii dintre ei şi să afle cum arăt. În unele dintre fotografii aveam barbă, pentru că nu întotdeauna era uşor să te bărbiereşti. Din indiferent ce motiv, se pare că era uşor să fiu recunoscut.

Ochii, se gândi ea. Nimeni, care a văzut o dată aceşti ochi palizi ca de cristal, nu i-ar fi putut uita. Schimbarea numelui şi creşterea bărbii nu i-ar fi schimbat ochii.

El împuşcă o căprioară şi petrecură două zile în aceeaşi tabără, în timp ce carnea se afuma. Annie era recunoscătoare pentru acest răgaz; deşi ştia că el stabilise un ritm cât mai lent a putut, ea suferise o adevărată agonie, în primele câteva zile. Durerea din muşchi i-a scăzut, când s-a mai obişnuit cu orele lungi din şa, dar să petreacă două zile întregi fără să se urce pe cal, era cu

adevărat un lux.

Tabăra lor se afla într-un intrând, o stâncă ieşită în afară, şi destul de înaltă încât ei să poată sta în picioare, la intrare. Cu cât au mers mai spre sud, vegetaţia s-a rărit, dar mai existau unii copaci ce le ofereau adăpost, ca şi iarbă pentru cai. O grămadă de bolovani de la gura stâncii făceau ca focul dinăuntru să nu fie vizibil, iar în apropiere se afla un mic pârâu. Stând în braţele lui Rafe, cu ceea ce părea un acoperiş deasupra capului, se simţea aproape la fel de în siguranţă cum fusese în colibă.

El a fost prevenitor cu ea, aşa suferindă cum era, ţinând-o noaptea în braţe, fără măcar să menţioneze sexul, dar în cele două zile petrecute în tabără, s-a răsplătit pentru celibatul temporar. Gătind cina la focul acela mic, se uita la el cum prelucra pielea căprioarei. Părul negru îi crescuse aşa de lung, încât se cârlionţa peste gulerul cămăşii şi era atât de bronzat, încât se gândea că ar putea să treacă drept unul dintre apaşii despre care îi vorbise. Îl iubea. Se pare că iubirea devenea cu fiecare zi mai

profundă, înăbuşind orice alt sentiment, până când fu dificil să-şi mai amintească de viaţa ei în Silver Mesa.

Legăturile carnale. Ştiuse de la început că, dacă îi permitea să se culce cu ea, va intra în posesia unei părţi din ea, pe care nu va fi niciodată în stare să şi-o ia înapoi. Totuşi, instinctul nu o pregătise să bănuiască forţa acestor legături. Şi probabil sexul le transformase în ceva mai mult.

Se uita gânditoare în foc. Pentru că nu ştia exact în ce zi a lunii erau, nu era nici sigură dacă trebuia să-i vină ciclul menstrual, dar în mod sigur era oarecum timpul. Erau cam trei săptămâni, de când Rafe o luase din Silver Mesa, şi ultimul ciclu i se terminase cu câteva zile înainte. De obicei ciclul îi venea foarte regulat, dar nu chiar aşa de regulat încât să poată şti ziua când trebuia să-i vină.

Nu era sigură cum s-ar simţi dacă ar fi într-adevăr însărcinată. Era oare posibil să fie şi îngrozită şi fericită, în acelaş timp? Gândul de a purta în ea pruncul lui o ameţi de plăcere, dar o femeie însărcinată l-ar încetini şi mai mult. Deci, ar fi trebuit să o

părăsească undeva, când va deveni incapabilă să mai călărească şi nu putea să suporte acest gând. Spera cu disperare ca trupul ei să nu se dovedească prea fecund.

Luase viaţa unui om. Ar fi o pedeapsă plină de ironie, dacă purtarea în pântec a unei vieţi omeneşti ar avea ca rezultat pierderea bărbatului pe care-l iubea. Lecţiile din copilărie îi bâzâiau în creier, ameninţări îngrozitoare cu pedeapsa divină şi hotărârile destinului.

Rafe îşi înălţă capul de pe pielea la care lucra şi văzu pustiirea din ochii ei negri, aşa cum privea în foc, fără să-l vadă. Sperase că va fi în stare să uite şocul morţii lui Trahern, dar nu reuşise, nu cu desăvârşire. În cea mai mare parte, în timpul zilei când era ocupată, putea să şi-l scoată din minte, dar când totul se liniştea, vedea cum o copleşeşte tristeţea.

În timpul războiului, după prima dată, pe următoarele decese pe care le provocase a putut să le accepte. Le redusese la alternativa simplă, viaţa lui sau viaţa lor, şi tot aşa le privea şi acum. Era un războinic. Annie nu era. Delicateţea emoţiilor ei, acea

profundă compasiune nesfârşită, era ceea ce l-a atras la ea. Uşor amuzat îşi aminti că, atunci când a văzut-o pentru prima oară, s-a gândit că e prea subţire, obosită şi chiar antipatică. Nu ştia cum a putut să fie aşa orb, pentru că acum, când se uita la ea, vedea un fel de frumuseţe ce-i tăia răsuflarea. Era blândă şi caldă şi cu o grijă atotcuprinzătoare, ce îl învăluia cu cele mai gingaşe legături. Vedea inteligenţă, onoare şi, Dumnezeule, da, o frumuseţe fizică ce îi provoca erecţia doar privind-o. Să-i scoată hainele era ca şi cum ar fi dezvelit o comoară, ascunsă sub cele mai mohorâte acoperitori.

Ea n-ar fi niciodată în stare să admită cu calm pierderea unei vieţi omeneşti. Iar el n-ar fi niciodată în stare să o privească suferind, fără să simtă nevoia de a o reconforta, însă nu era sigur dacă ştia cum.

— Mi-ai salvat viaţa, zise el în tăcerea ce se lăsase. Ea ridică privirea uşor uimită şi el realiză că niciodată înainte nu-i spusese asta. De fapt mi-ai salvat-o de două ori. O dată cu tratamentul administrat, apoi din nou în problema Trahern. Să ştii că nu

intenţiona nici măcar să încerce să mă predea viu. Se întoarse la pielea căprioarei.

Odată, continuă el, Trahern urmărea un puşti de şaptesprezece ani, care era căutat să fie adus viu-sau-mort.

Puştiul îl omorâse pe fiul unui om bogat din San Francisco. Când Trahern l-a prins, puştiul a căzut în genunchi în noroi implorându-l să nu-l ucidă. Plângea, îi curgea nasul. Jura că nu o să încerce să fugă, că va merge liniştit.

Bănuiesc că auzise de reputaţia lui Trahern. Însă nimic nu l-a ajutat. Trahern l-a împuşcat între ochi.

Ea înţelese mesajul nerostit, că Trahern nu era cea mai mare pierdere a rasei umane. De asemenea, mai văzu şi altceva, ceva ce fusese prea procupată ca să observe.

— Nu regret că l-am ucis pe Trahern, interveni ea cu încetineală determinându-l să se uite la ea. Regret că a fost nevoie să ucid un om. Chiar dacă ar fi fost şeriful acela, Atwater, aş fi făcut acelaşi lucru. Te-am ales pe tine, îi spuse ea liniştită.

După o clipă, el dădu scurt din cap şi îşi

îndreptă atenţia spre prelucrarea pieii.

Annie continuă pregătirea cinei. Povestea lui Rafe o ajutase să-i risipească melancolia, deşi ştia că o parte din ea nu va mai fi niciodată aceeaşi. Nu se putea să fie.

Noaptea se lăsă într-o explozie tăcută de culoare, cerul de deasupra trecând în câteva minute de la roz, la auriu, la roşu, la purpuriu, apoi păli şi în urmă rămase doar tăcerea, ca şi cum omenirea îşi reţinea respiraţia în faţa spectacolului. Doar o uşoară rămăşiţă de lumină mai pâlpâia pe cer, când el o trase sub pleduri.

— Bună, voi cei din tabără! Suntem prieteni şi am aprecia o cană de cafea, dacă aveţi vreuna în plus. Am plecat acum două zile din oraş. E în regulă dacă intrăm?

Tocmai terminaseră micul dejun. Rafe fu în picioare, cu puşca în mână, înainte să se stingă ecoul primului cuvânt. Îi făcu semn lui Annie să rămână unde era. Strigătul venise dinspre un grup de pini, ce se afla destul de departe, încât caii, care păşteau într-o depresiune din stângă lor, ce nu era vizibilă dintre copaci, să-i fi putut auzi şi să le dea de veste că se apropie cineva. În

umbrele de sub pini, se puteau vedea doi oameni călare. Privi focul. Se înălţa doar o şuviţă subţire de fum; aşa că cineva ori avea nişte ochi afurisit de ageri pentru a o fi zărit, ori au fost căutaţi intenţionat. Suspecta că era cea de a doua situaţie.

— Nu avem nici noi cafea, strigă el drept răspuns. Dacă nu se formula nicio invitaţie ca să se apropie de tabără, oricine ar fi plecat mai departe; dacă nu urmăreau altceva.

— Am fi bucuroşi să împărţim ceva de mâncare cu voi, dacă aţi ajuns pe fundul sacului, sosi strigătul de răspuns. Fără cafea, desigur, am fi chiar bucuroşi de companie.

Rafe aruncă o privire spre cai, dar renunţă să se ducă la ei. Situaţia acestora era destul de bună; aveau mâncare, apă şi erau protejaţi din trei părţi. Iar terenul, cu toate că era muntos, era prea deschis, din cauza lipsei unei păduri dese, care să le permită să se furişeze acolo.

— Ar fi mai bine să plecaţi mai departe, răspunse el, cu toate că ştia că n-o vor face.

— Nu-i o atitudine prea prietenoasă,

domnule.

N-a mai răspuns. Ar fi fost doar distras şi voia ca toată atenţia să-i fie îndreptată spre cei doi bărbaţi. Se despărţiseră, să nu constituie o singură ţintă. În mod clar, nu aveau în minte o vizită de curtoazie.

Primul glonţ se izbi deasupra capului lui. În spate auzi icnetul lui Annie.

— Vânători de recompense, rosti el.

— Câţi?

Nu se uită la ea, părea calmă.

— Doi. Dacă mai exista un al treilea, care să se apropie mai mult, caii l-ar fi auzit. Va fi bine. Stai doar jos.

Nu răspunse la focul tras. Nu voia să risipească muniţia şi nu avea vizibilitate bună spre niciunul dintre cei doi.

Annie se retrase în colţul cel mai îndepărtat al intrândului. Inima îi bubuia, făcând-o să se simtă ameţită, dar făcu un efort şi se aşeză în tăcere. Era de mai mare ajutor pentru Rafe dacă nu-i stătea în cale. Pentru prima oară regreta lipsa ei de experienţă, în privinţa armelor de foc. Afară, părea că această incompetenţă putea fi sinucidere curată.

Încă o împuşcătură, de data aceasta ricoşă de stâncile ce păzeau gura intrândului. Rafe nici măcar nu tresări. Era bine apărat şi ştia asta.

Aştepta. Cei mai mulţi oameni deveneau nerăbdători, sau prea încrezători. Mai curând sau mai târziu, se vor expune tirului său. Rămase nemişcat, mortal de răbdător.

Trecură trei minute. Din când în când, unul sau altul dintre cei doi trăgea un foc, ca şi cum nu erau siguri de poziţia lui Rafe şi încercau să-l atragă afară. Spre nenorocul lor, el învăţase cu mult timp în urmă diferenţa dintre a acţiona şi a reacţiona; va trage doar când va simţi că are o vizibilitate bună.

Trecu peste o jumătate de oră, înainte ca omul din stângă să-şi schimbe poziţia. Poate că nu făcea altceva decât să se aşeze mai bine, dar timp de două secunde toată partea superioară a trupului îi fu expusă. Rafe apăsă uşor pe trăgaci şi îl făcu pe vânătorul de recompense să se aşeze mai bine, pentru totdeauna.

Rafe se mută, înainte ca zgomotul împuşcăturii să se stingă, strecurându-se

dincolo de bolovanii din faţa intrândului, poruncindu-i cu glas scăzut lui Annie să nu mişte niciun muşchi. S-ar putea ca celălalt vânător de recompense să-l aştepte afară şi să încerce să încaseze el singur cei zece mii, dar era posibil şi să lase cadavrul partenerului său acolo şi să plece după întăriri. Minea lui Rafe era rece şi limpede; nu putea să-l lase să plece.

Între el şi vânătorul rămas era prea mult teren deschis, ceea ce nu-i permitea să ajungă la copaci, aşa cum nu le permisese nici celor doi să ajungă la intrândul lor. Nu-şi aleseseră bine poziţia de atac. Rafe o studie cu un ochi de strateg şi hotărî că au fost nişte proşti. Cea mai inteligentă mişcare ar fi fost să se retragă, până când terenul plat le-ar fi permis să se apropie, sau să încerce să facă un ocol şi să se lanseze într-o ambuscadă. Ei bine, acuma unul dintre ei era un prost mort, iar celălalt va fi în curând.

Dintre copaci se traseră mai multe focuri, evident într-o izbucnire de furie ce nu rezolva nimic, doar risipirea muniţiei. Rafe se uită înapoi, în intrând. Singurul lucru ce

putea să o pună pe Annie în pericol ar fi fost ricoşarea unui glonţ capricios, dar modul cum se ghemuise în colţul cel mai depărtat, făcea acest lucru imposibil. Măcar dacă ar rămâne acolo; i-a spus să nu se mişte şi a înţeles exact asta, dar pentru ea ar fi fost o distrugere de nervi să stea aşa, fără să poată vedea, sau să afle ce se întâmplă.

Prudent el îşi croi drumul într-o parte, spre un unghi mai bun, pentru că în privinţa distanţei nu putea face mare lucru. Nu putea să-l vadă pe celălalt vânător de recompense, totuşi printre copaci se mai vedeau încă cei doi cai.

Apoi prinse o mică mişcare şi văzu o pată albastră, probabil o mânecă. Rafe se concentră asupra acelei pete, lăsându-şi privirea nefixată pe ceva anume, astfel încât să poată depista cea mai mică mişcare. Mda, acolo era omul, vânzolindu-se în spatele copacilor. Totuşi, nu avea vizibilitate clară asupra lui.

Soarele dimineţii încălzea repede atmosfera, strălucind pe capul lui descoperit. Ar fi vrut să aibă pălăria, dar apoi ridică din umeri. Probabil că ar fi fost

acelaşi lucru. Doar că ar fi oferit vederii o formă mai mare.

Găsi un loc bun să se aşeze, pe un bolovan despicat, în a cărui crăpătură răsărise un mic ienupăr. Oferea un sprijin bun pentru puşcă. O puse în poziţie de tragere şi îşi îndreptă privirea spre copaci, unde vânătorul de recompense încerca să se hotărască ce să facă. Spera să nu dureze prea mult.

Vânătorul trase câteva focuri, în efortul inutil de a provoca un răspuns. Cel mai bun foc pe care l-ar fi avut Rafe în acest moment era asupra unui braţ, aşa că aşteptă. Dacă lăsa să-i scape, şi omul ar fi plecat, ei ar fi fost în mare necaz. O întreagă armată de vânători de recompense s-ar fi îndreptat spre acest loc.

. Deodată vânătorul păru că şi-a pierdut răbdarea şi începu să se retragă spre cai. Rafe îşi concentră privirea, urmărindu-i mişcările prin cătarea puştii.

— Haide, ticălosule, murmură el. Oferă-mi o ţintă, măcar două secunde. Două secunde, asta e tot ce am nevoie.

De fapt avu nevoie de şi mai puţin. Omul

se mişcă vizibil, păstrând cu grijă copacii între el şi intrândul lor. Dar Rafe nu se mai afla acolo. Nu era o ţintă perfectă, i se vedea doar umărul şi o parte din piept, dar era suficient. Rafe apăsă pe trăgaci şi glonţul îl doborî pe om.

Dinspre copaci se auziră ţipete de durere, dovadă că focul nu fusese ucigaş.

— Annie! zbieră Rafe.

— Sunt aici.

Auzi frica din vocea ei.

— E în regulă. Sunt ai mei, amândoi. Stai acolo, mă întorc în câteva minute.

Apoi începu să înainteze spre copaci, fără nicio garanţie că omul pe care îl rănise nu era capabil să tragă. O mulţime de oameni fuseseră ucişi, numai din cauză că s-au apropiat neatenţi de un om" mort", sau de unul rănit aşa rău, încât se presupunea că n-ar mai putea să tragă. Chiar şi oamenii care-şi trăgeau literalmente ultima răsuflare puteau să tragă.

Putea să audă gemetele rănitului, în timp ce se strecura printre copaci. Omul stătea sprijinit de un pom, cu puşca pe pământ, cam la un metru depărtare. Menţinându-şi

atât atenţia cât şi puşca aţintită asupra lui, Rafe dădu un picior armei, apoi îl uşură de pistol.

— Arfi trebuit să pleci mai departe, rosti cu glas egal.

Vânătorul de recompense îl privi cu ochi plini de durere şi ură.

— Tu, ticălosule, l-ai ucis pe Orvel.

— Tu şi Orvel aţi tras primele focuri. Eu l-am tras doar pe ultimul. Rafe îl rostogoli pe Orvel cu vârful bocancului, împuşcat în inimă. Apoi adună armele lui Orvel.

— N-am intenţionat să-ţi facem rău, doar să stăm de vorbă. E cam mare singurătatea pe aici.

— Mda. Eraţi aşa de avizi de companie, încât v-aţi pierdut capul şi aţi început să trageţi. Rafe nu credea în demonstraţia lui de inocenţă. Omul era murdar, neras şi puţea infernal. În ochii lui strălucea o ticăloşie pură şi prostească.

— Acesta e adevărul. Am dorit doar puţină companie.

— De unde aţi ştiut că suntem aici? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin era convins că zăriseră fumul. Şi nici

nu credea că cei doi le descoperiseră urmele; pe de o parte, pentru că erau deja campaţi de două zile sub intrând şi pe de altă parte, nu păreau suficient de inteligenţi să depisteze urma aceea slabă, lăsată de ei.

— Treceam doar pe aici şi am văzut fumul.

— De ce n-ai mers mai departe, când ai avut ocazia? Rafe îl privi cu indiferenţă.

Sângele se scurgea din pieptul omului, dar nu credea că e o rană mortală. După cum părea, glonţul îi sfărâmase clavicula. Rafe se întreba ce va face cu el.

— N-ar fi trebuit să ne spui să ne continuăm drumul, în loc să ne inviţi în tabără. Orvel spunea că nu voiai decât să păstrezi femeia doar pentru tine. Se întrerupse, întrebându-se dacă n-a spus prea multe.

Ochii lui Rafe se îngustară de o furie rece. Nu, nu au văzut niciun fum. Au văzut-o pe Annie, când s-a dus după apă. Aceşti doi rahaţi nu aveau în cap răscumpărarea, ci violul.

Era în dilemă. Dacă ar fi deştept, i-ar băga ticălosului un glonţ în ţeastă şi ar scăpa lumea de un gunoi. Pe de altă parte,

ucigându-l n-ar fi fost decât un asasin cu sânge rece şi Rafe nu voia să ajungă la nivelul lor.

— Am să-ţi spun ce intenţionez să fac, zise el îndreptându-se spre cai şi apucându-i de frâie. Intenţionez să-ţi ofer ceva timp, să te gândeşti ce greşeală aţi făcut. O mulţime de timp.

— Unde te duci cu caii? Asta înseamnă furt!

— Nu îi iau, le dau doar drumul.

În ciuda durerii, omului îi căzu falca murdară.

— Nu poţi face asta!

— Nu pot, pe dracu'!

— Cum se presupune că pot găsi un doctor, fără cal? Mi-ai distrus umărul.

— Nu-mi pasă dacă ajungi sau nu la un medic. Dacă aş fi tras un foc mai bun, n-ar fi trebuit să te mai îngrijoreze umărul.

— La dracu', omule, nu poţi să mă laşi pur şi simplu aici, în halul ăsta. Rafe îşi întoarse ochii reci şi palizi spre el, dar nu spuse nimic. Porni să-i ducă pe cai de acolo. Hei, aşteaptă un minut. Omul îl privea intens. Ştiu cine eşti. Să fiu al naibii. Blestemat să

fiu! Aşa aproape de tine şi nu mi-am dat seama – zece mii de dolari!

— Pe care n-o să-i primeşti.

Omul rânji la el.

— Am să ţopăi şi am să dau de băut oricui îi va primi, ticălosule.

Rafe ridică din umeri şi conduse caii pe lângă individ, care se lupta să se ridice în genunchi. Fără cai, fără armă, era imposibil de presupus că va ajunge în vreun oraş. Chiar şi dacă ar fi făcut-o, i-ar fi trebuit zile întregi, poate săptămâni. Până atunci, îşi zise Rafe, el şi Annie vor fi departe. Nu-i surâdea posibilitatea să existe cineva, care să ştie că făcea călătoria împreună o femeie, dar era o şansă de care trebuia să profite. Cel puţin vânătorul de recompense nu o văzuse pe Annie destul de bine, ca să o poată descrie.

O mişcare bruscă, şi un scrâşnet slab îl puse în gardă. Dădu drumul frâielor şi automat se lăsă în genunchi, apucându-şi pistolul. Vânătorul de recompense trebuie că avea un pistol de rezervă, ascuns la spate în centură; glonţul zbură în sus, exact unde fusese Rafe doar cu o fracţiune de secundă

înainte, arzându-l cu o zgârietură deasupra umărului. Glonţul lui Rafe nu fu în sus.

Vânătorul de recompense căzu înapoi lipit de copac, cu gura şi ochii deschişi într-o expresie de uimire stupidă. Lumina din ochii i se stinse şi el se lăsă pe o parte, cu faţa îngropată în ţărână.

Rafe se ridică în picioare şi linişti caii speriaţi. Se uită la vânătorul de recompense mort şi brusc deveni precaut. Drace, se va sfârşi vreodată?

Examină armele mortului, murdare şi într-o stare proastă. Le descărcă, dar muniţia o luă. Căută în genţile de la şei după provizii, şi găsi cafea. Ticăloşi mincinoşi! Scoase şeile de pe cai şi le dădu câte o palmă peste crupă, făcându-i să o ia la goană. Nu erau nişte exemplare grozave, dar nu putea să le meargă mai rău liberi, decât fuseseră în stăpânirea celor doi. Apoi luă proviziile, pe care el şi Annie puteau să le folosească, şi se înapoie la intrândul sub care stăteau.

Ea se afla încă într-un colţ, strângându-şi genunchii în braţe. Faţa îi era palidă şi încordată. Nu se mişcă, nici când Rafe intră sub muchia intrândului şi lăsă jos sacul cu

provizii, dar ochii ei mari puneau întrebări.

El se ghemui în faţa ei şi îi luă mâinile examinând-o, să se asigure că nicio aşchie de piatră nu o lovise.

— Eşti bine?

Ea înghiţi în sec.

— Da, dar tu nu.

El o privi.

— De ce?

— Umărul tău.

Cuvintele îl făcură conştient de usturimea de la umărul stâng. De abia se uită lă el.

— Nu e nimic. Doar o zgârietură.

— Sângerează.

— Nu prea tare.

Mişcându-se încet, înţepenită, se târî afară din colţul ei şi se îndreptă spre geanta medicală.

— Scoate-ţi cămaşa.

El se supuse, deşi rana era cu adevărat o zgârietură şi din ea se prelingea doar puţin sânge apos. O privi pe Annie de aproape. Nu întrebase nimic despre vânătorii de recompense.

— Unul dintre ei era mort, zise el. Celălalt doar rănit. Şi-a scos al doilea pistol de la

centură, când duceam caii de acolo. L-am ucis şi pe el.

Ea îngenunchie pe pământ şi spălă cu grijă zgârietură cu aluna-vraciului, făcându-l să tresară de usturime. Mâinile ei tremurau, dar inspiră profund şi se forţă să fie tare.

— Eram îngrozită că ai fost rănit, zise ea.

— Sunt bine.

— Există întotdeauna posibilitatea să nu fii. Cu o mică parte a creierului ei se întreba de ce un bărbat, căruia nu-i tresărise un muşchi când îi tratase răni mult mai grave decât aceasta, face o asemenea figură din cauza unei vagi usturimi. Îi unse rana ce supura cu crema aceea calmantă de ulm şi o bandajă uşor. Aşa cum spusese şi el, nu era ceva serios.

Rafe se întreba dacă ar trebui să-i spună că, cu toate că cei doi fuseseră vânători de recompense, nu recompensa o aveau în cap. Hotărî să nu-i spună. În loc de asta, aşteptă până termină, apoi o luă în braţe sărutând-o cu putere, ţinând-o lipită de el şi absorbind în oase căldura ei specială, pentru a alunga răceala morţii.

— E timpul să plecăm, zise el.

— Da, ştiu. Oftă. Îi făcuse plăcere odihna, dar oricum el plănuise să plece mai departe, în ziua aceea. Ea nu voia decât să poată să se strecoare mai departe, fără să vadă pe cineva.

Cum a reuşit el să-şi păstreze judecata sănătoasă în aceşti ultimi patru ani, vânat încontinuu ca un animal sălbatic şi în imposibilitatea de a se încrede în niciunul dintre cei pe care îi întâlnea? Trebuie că a fost permanent în gardă.

— Sunt o povară pentru tine, nu-i aşa? întrebă ea ţinându-şi faţa îngropată la pieptul lui, pentru a nu fi nevoită să-i descopere adevărul din ochi. Poţi să te mişti mai repede fără mine; apoi de fiecare dată când dai de necaz, trebuie să ai grijă de mine.

— Pot să călătoresc mai repede, rosti el sincer şi o mângâie pe păr. Pe de altă parte însă, nimeni nu caută un bărbat însoţit de o femeie, aşa că situaţia e echilibrată. Dar nu eşti o povară, dulceaţă, şi e mai bine să te am la îndemână, ca să pot să te văd. Mi-ar arde sufletul ca în iad, dacă n-aş şti ce faci

şi dacă eşti bine.

Ea ridică privirea şi reuşi un zâmbet.

— Încerci să mă farmeci cu şarmul tău sudic?

— Nu ştiu, asta fac?

— Aşa cred.

— Probabil că ai dreptate. Prin urmare, crezi că sunt fermecător?

— Ai momentele tale, admise ea. Nu reuşesc să fie prea dese.

El îşi aplecă fruntea peste a ei şi chicoti, aşa că brusc ea realiză că era pentru prima oară când îl auzea râzând, chiar şi cu acel sunet mic. Dumnezeu ştie unde fusese cea mai mare parte a vieţii lui, încât nu putea să râdă.

După o clipă îi dădu drumul, cu gândul deja la tabăra ce trebuia părăsită.

— O să o luăm acum spre est, zise el. Direct în ţara apaşilor. Poate că asta va face pe oricine, care e pe urmele noastre, să se gândească de două ori înainte de a ne urma.

CAPITOLUL 14

Terenul se deschidea şi mai mult expunând câmpiile străjuite de crestele

munţilor. Printre ierburile din ce în ce mai firave, începură să apară diverse soiuri de cactuşi. Bolta uriaşă a cerului de deasupra capului era atât de incredibil de albastră, încât uneori se simţea pierdută, redusă la ceva insignfiant. Dar nu-i păsa. Într-un fel, era chiar reconfortant.

Îşi petrecuse toată viaţa în diverse oraşe şi orăşele, înconjurată de oameni. Chiar Silver Mesa, imatur cum era, mişuna de oameni. Până când Rafe a dus-o în munţi, nu cunoscuse adevărata solitudine, iar o parte din ea, un instinct primar îndepărtat, părea că o recunoaşte şi o îmbrăţişează ca pe un prieten vechi. Miriadele de reguli ale vieţii, ce o înconjuraseră întotdeauna şi pe care le urmase fără întrebări, nu aveau loc aici. Nimeni nu-i va spune nimic, dacă va alege să nu poarte jupon, sau n-ar considera-o nepoliticoasă, dacă nu se implica într-o conversaţie. Şi, lui Rafe i-a plăcut cu adevărat să-i dea aprobarea lui trufaşă de mascul, să-şi lepede juponul. Libertatea aceasta se strecură încet în mintea ei, apoi în pori. Se simţea neîncătuşată, ca un copil.

În a treia zi după ce au părăsit tabăra din intrând, i s-a confirmat că nu era însărcinată. Se gândise că va fi o uşurare, dar fu uimită de senzaţia trecătoare de regret. În mod evident, dorinţa de a purta copilul lui, era un alt instinct primar, ce se exercita fără să ţină seama de circumstanţe şi logică.

Într-un interval scurt, de câteva săptămâni, toată viaţa ei se schimbase şi, în ciuda pericolului ce-i pândea pe drum, se simţea minunat, renăscută. Dacă Rafe n-ar fi fost ameninţat, ea ar fi fost mulţumită cu viaţa de acum, doar ei doi, singuri sub un cer atât de impresionant, încât putea să înţeleagă de ce oamenii simpli se rugau soarelui ca unui zeu şi de ce unii au avut întotdeauna impresia că raiul e acolo sus, undeva în marea cupolă albastră.

Mai simţea încă o urmă de durere, pentru că fusese nevoită să ucidă, dar relatarea lui Rafe despre omul care fusese Trahern o ajutase. Acum putea să lase durerea în urmă şi să se concentreze asupra vieţii exterioare, aşa cum făceau întotdeauna luptătorii. Nu se vedea o luptătoare, dar

situaţiile erau foarte asemănătoare, aşa că făcu ceea ce făceau luptătorii, merse mai departe, mintal şi emoţional.

— Îmi place aici, îi spuse ea lui Rafe într-o după-amiază târzie, când amurgul purpuriu începu să coboare spre ei prin văile munţilor. Pentru moment erau încă învăluiţi de lumina aurie a soarelui, dar umbrele ce avansau şopteau că noaptea va sosi curând.

El zâmbi uşor studiind-o. Nu părea să-şi mai bată capul cu agrafele; părul ei blond era împletit într-o singură coadă lejeră ce-i atârna pe spate. Soarele de primăvară decolorase şuviţele din jurul feţei, astfel încât arătau ca un halou. Îi fusese greu să o facă să-şi pună pălărie; o punea în miezul zilei, dar dimineaţa şi după-amiaza, de câte ori se uita la ea, descoperea că e cu capul descoperit. Nu se bronzase prea tare totuşi, iar e suspecta că niciodată nu va reuşi. Singura diferenţă era tenta uşor mai caldă a pielii netede. Juponul părea un obiect al trecutului; ea optase pentru mai multă răcoare şi libertate de mişcare. Mânecile lungi ale bluzei erau de obicei suflecate, cu excepţia momentelor când el o făcea să le

lase în jos, pentru a se proteja de soare, iar cei doi nasturi de la gât nu erau închişi niciodată.

Mai exista încă acel specific feminin, ce o făcea să arate curată şi proaspătă, dar era infinit mai relaxată şi părea chiar fericită. El se minuna, pentru că îşi închipuise că ratarea ocaziei de a practica medicina o va mâhni. Totul era încă nou, dar când fascinaţia noului va dispărea, atunci va fi momentul când îi va lipsi cariera pentru care se pregătise toată viaţa.

— Ce îţi place aşa de mult? întrebă el lenos.

— Libertatea. Îi zâmbi.

— Suntem fugari. Asta pare libertate pentru tine?

— Toate mi se par libertate. Îşi flutură mâna spre peisajul uriaş care-i înconjura. Totul e mai mare decât viaţa. Şi nu există reguli; putem face orice vrem.

— Totdeauna există reguli. Doar că e un set diferit de reguli. În Philadelphia nu ai fi putut să umbli fără jupon; aici, nu poţi umbla fără arme.

— În Philadelphia ar fi trebuit să fac baie

în spatele uşii închise. Arătă spre un mic pârâu, alături de care îşi ridicaseră tabăra, şi care se lăţea într-o bulboană sufícient de mare pentru a face baie. Aici, nu există uşi de închis.

Expresia din ochii lui palizi se schimbă la menţionarea băii. Ultimele câteva zile, cât fusese ea la ciclu, au fost din ce în ce mai frustrante. Dacă se dezbrăca goală, aşa cum suspecta că intenţionează, era gata să-şi izbească capul de o stâncă, pentru a-şi alunga din minte nevoile lui imperioase. Un bărbat pe drumuri era obişnuit cu lungi perioade fără femei, dar cu una lângă tine, nu era cel mai uşor lucru din lume să te obişnuieşti cu abstinenţa. Tiranul din pantaloni ajunsese să se aştepte la o atenţie amoroasă frecventă şi îl făcea pe Rafe să se simtă mizerabil.

Ea îi zâmbi, lenos şi dulce.

— De ce n-ai face baie cu mine. Nu era o întrebare, începu să-şi descheie bluza, în timp ce se îndrepta spre meandra pârâului, unde era mai adânc şi mai lat.

Rafe se trezi sărind în picioare, cu inima bătându-i puternic.

— Acum eşti în regulă? o întrebă cu voce răguşită. Pentru că dacă îţi scoţi hainele în faţa mea intenţionez să intru în tine, iubito, indiferent dacă eşti în regulă sau nu.

Ea îi zâmbi peste umăr. Ochii ei întunecaţi arătau blânzi şi somnoroşi. Forţa lor de atracţie îl izbi până în măruntaie. Fir-ar al naibii, cum a învăţat o femeie să facă asta, într-un timp atât de scurt, şi care fusese şi inocentă?

— Sunt în regulă, zise ea.

Desigur, răspunsul era că el o făcuse să-şi piardă inocenţa. Făcuse dragoste cu ea de atâtea ori şi în atâtea feluri în ultimele săptămâni, încât uneori se simţea drogat de sex. Iar femeile erau nişte seducătoare naturale, chiar atunci când nu ştiau ce fac. Doar faptul că erau femei, făcea din ele ceva seducător, nestemata naturală care îi atrăgea pe bărbaţi ca pe albine la miere.

Dar nici chiar dorinţa nestăvilită nu putea să-l facă să uite că era nevoie de prudenţă. Aruncă apă peste foc, ca să nu poată fi zărit în umbrele adânci ale nopţii, cu toate că nu văzuse niciun semn că ar fi fost urmăriţi, şi luă atât puşca cât şi pistolul cu el la pârâu,

unde le puse la îndemână. Când începu să se dezbrace, nu-şi dezlipi ochii de la Annie.

Ea îşi scosese bluza şi făcu o pauză ca să-şi despletească părul. Braţele ridicate expuneau şi săltau sânii, de abia acoperiţi de cămaşa subţire. Sfârcurile, deja întărite, împungeau materialul. Rafe se simţi ameţit, din cauza vitezei sângelui prin trupul său.

Se forţă să se uite în altă parte şi inspiră adânc, ca să se liniştească. Apoi aruncă o privire uşoară, atentă, în jur, pentru a se asigura că nu-i ameninţă niciun pericol, după care se întoarse la procesul dezbrăcatului, exact când Annie se băga în bulboană, ducându-şi şi hainele cu ea. Fundul rotund şi cu gropiţe îl ameţi din nou.’

Mica baltă, în cel mai adânc loc al ei, ajungea doar până la genunchi şi era rece ca gheaţa, după căldura primăvăratecă a soarelui. Annie îşi înăbuşi ţipătul şi cu piciorul găsi un teren mai solid, unde să se aşeze. Îşi reţinu respiraţia şi chiar aşa făcu. Era o treabă bună că trăsese adânc aer în piept, pentru că răceala apei o lipsi de întreaga capacitate a plămânilor.

Rece sau nu, nu putea să scape ocazia de a face baie şi a-şi spăla rufele. Frecă bucata de săpun în mână, ca să facă clăbuci, şi începu să spele.

Ridică ochii, când Rafe intră în pârâu. Parcă nici n-a observat temperatura apei. Ochii lui priveau intens şi era cu desăvârşire excitat. Respiraţia Anniei se opri din nou la vederea trupului său muschiulos. Începu să aibă dubii în privinţa terminării mai întâi a treburilor.

— Adu-ţi hainele, zise ea. Au nevoie să fie spălate.

— Mai târziu. Vocea lui era guturală.

— Hainele întâi.

— De ce? El se aşeză în apă şi întinse mâna după ea. Apoi brusc temperatura apei îl pătrunse şi ochii lui se deschiseră mari, când exclamă: rahat!

Ea încercă să-şi controleze fiorii frecând mai tare.

— Pe de o parte, pentru că probabil va fi nevoie de mult timp ca să te obişnuieşti cu apa. Pe de alta, dacă nu spăl întâi rufele, nu vor avea timp să se usuce. Spune-mi cinstit, te aştepţi să am energie să spăl rufele

după?

— Nu cred că voi putea să mă obişnuiesc cu apa, bolborosi el. Drace, am putea să spălăm rufele alea.

Ea îşi ascunse zâmbetul, când el se ridică şi întinse mâna după haine, trăgându-le în apă. Şi el tremura. Se încruntă luând săpunul şi începu să le săpunească.

După câteva minute totuşi, apa nu mai păru atât de rece şi căldura soarealui pe umerii ei goi era un contrast agreabil. Când termină să clătească fiecare articol de îmbrăcăminte, le stoarse şi le aruncă pe un tufiş ce creştea la marginea pârâului. Rafe făcu la fel şi în curând tufişul era aproape strivit sub greutatea rufelor. Ea începu să se săpunească pe corp şi frecarea mâinilor pe piele, adăugă un surplus de căldură.

Nu fu surprinsă când mâinile lui Rafe se alăturară alor ei, sau locurilor alese să le spele. Se răsuci în braţele lui şi gura lui coborî cu putere peste a ei. Gustul lui familiar era ca în paradis. Restricţiile ultimelor câteva zile fuseseră frustrante şi pentru ea. Fără preliminarii, o trase cu picioarele desfăcute peste coapsele lui şi o

înfipse în erecţia împinsă înăuntru.

Nu fuseseră decât câteva zile, dar fu şocată din nou de grosimea aceea aproape de nesuportat. Cum de a uitat?

Nu se putea mişca; se simţea ca şi cum el o dilata până la limită, şi că orice mişcare va avea ca rezultat durerea. Dar mâinile lui se aflau pe fundul ei, mişcând-o şi nu apăru nicio durere, doar senzaţia copleşitoare de a fi penetrată şi umplută. Se lăsă slăbită peste el, cu faţa îngropată în carnea caldă a gâtului lui.

— Am crezut că apa era prea rece, reuşi ea să murmure.

Răspunsul lui veni adânc şi aspru.

— Care apă?

După aceea ea plecă în tabără cu picioarele tremurând, înfiorându-se din nou, în timp ce aerul răcoros îi zvânta pielea udă. Ar fi vrut să se fi gândit să ia şi un pled la pârâu, ca să nu fie nevoită să facă drumul goală. Se uscă şi se grăbi să între în haine curate.

Era târziu, când Rafe insistă că era normal să-şi mute tabăra după ce vor mânca, iar ea nu-i sugeră să rămână unde se aflau. O

învăţase ce însemna să fii întotdeauna prudent. Fără să protesteze, începu să adune rufele încă ude şi diverse alte articole, în timp ce el înşăua caii. Amurgul se transformă rapid în întuneric adevărat, când el o conduse spre un loc sigur, unde să-şi aranjeze culcuşul pentru noapte.

În noaptea aceea, înainte să cadă între pleduri, ea îşi băgă mâna sub fustă şi-şi desfăcu pantalonaşii, apoi ieşi cu graţie din ei. Rafe i se alătură sub pleduri şi, în timpul nopţii, demonstră de două ori cât de mult apreciază el ocaziile.

Pentru că erau doar doi, sperase că vor putea să se strecoare prin teritoriul indienilor-apaşi, fără să vadă sau să fie văzuţi de cineva. Ar fi fost mult mai dificil pentru un grup mai mare să călătorească nedescoperit, totuşi la fel de posibil ar fi fost şi pentru unul sau doi oameni. Era nevoie de prudenţă, iar Rafe era un om prevăzător.

Apaşii erau nomazi, bântuind peste tot pe unde îi ducea nevoia de hrană. Bandele nu erau niciodată mari, arareori peste două sute de oameni, pentru că mai mulţi ar fi

făcut imposibilă mişcarea rapidă. Dar nu trebuia să fie un grup prea mare, ca să prezinte un pericol pentru oamenii albi. Cochise, şeful chiricahua, se luptase cu omul alb pentru pământ, de când îşi putea aduce aminte Rafe că a auzit prima oară. Înainte de Cochise, fusese Mangas Coloradas, socrul lui. Geronimo conducea propria lui bandă. Oricine cu creier ar ieşi din drumul lor, pentru a-i evita.

Cu toate acestea în minte, căpătase obiceiul să o ia înainte, pentru a controla sursele de apă, înainte de a-i permite Anniei să se apropie. Bandele rătăcitoare ale apaşilor trebuiau să aibă apă, aşa că cel mai logic pentru ei era să-şi instaleze taberele temporare lângă un pârâu. A doua zi, fu încântat de prudenţa lui, când stând întins pe burtă în vârful unei coline, ridică privirea de după un bolovan, doar atât cât să poată vedea în jur şi se trezi uitându-se în jos, la o tabără de apaşi. Pentru moment fu paralizat de o teroare totală, pentru că era aproape imposibil ca un om să ajungă aşa aproape de ei şi apoi să plece, fără să fie descoperit. Câinii ar lătra, caii ar tropăi, şi războinicii în

permanenţă vigilenţi i-ar vedea. Începu să înjure în tăcere, în timp ce se retrăgea în spatele bolovanlui.

Totuşi, nu se auziră strigăte de alarmă şi el făcu efortul să stea întins şi complet nemişcat, până când tremurul picioarelor se linişti. Dacă reuşea să ajungă înapoi la Annie, ar lua-o şi ar pleca imediat, cât de repede ar putea caii, în direcţie opusă. Dacă ar ajunge la Annie… Dumnezeule, ce i s-ar întâmpla dacă el ar fi capturat? Era singură acolo, bine ascunsă şi protejată pentru moment, dar n-ar fi în stare niciodată să-şi găsească drumul înapoi, spre civilizaţie.

Tabăra apaşilor era mică. Încercă să numere în gând câte colibe puteau fi, dar panica blocase totul, în afară de impresia generală. Ajunse să-şi dea seama că nu erau prea mulţi oameni pe acolo; asta însemna că războinicii ieşiseră la vânătoare, sau poate la luptă.

Având mai multă grijă de data aceasta, se uită din nou. Numără nouăsprezece colibe, deci era o ceată mică, chiar dacă calcula un număr de cinci oameni în fiecare sălaş. Nu se vedea aproape niciun fel de activitate,

ceva neobişnuit pentru că femeile întotdeauna aveau ceva de făcut, când războinicii erau plecaţi. Ar fi trebuit să existe copii care să se joace, dar văzu numai doi băieţei, care păreau că nu fac nimic, decât să şadă liniştiţi. În spatele taberei, pe o porţiune unde iarba părea mai verde, se aflau caii bandei. Rafe estimă numărul hergheliei şi încruntă din sprâncene. Dacă această ceată era neobişnuit de bogată în cai, înseamnă că războinicii se aflau în tabără. Nu avea niciun sens.

O bătrână cenuşie şi cocârjată şchiopătă spre o colibă cărând o strachină de lemn. Acum Rafe observă o pată neagră, în locul unde fusese arsă o colibă. Deci în tabără murise cineva. Apoi văzu altă pată neagră. Şi alta.

Se pare că erau mai multe. În tabără bântuia boala.

Simţi un nod rece în fundul stomacului, când se gândi la posibilele boli. Prima îi veni în minte variola, pentru că acolo unde ajunsese decimase fiecare ceată de indieni. Ciumă, holeră… putea fi orice.

Se târî pe burtă de pe colină şi cu grijă se

duse înapoi, spre locul unde îşi lăsase calul. El şi Annie vor sta departe de tabără.

Ea aştepta exact acolo unde o lăsase, apărată de soare de stânci şi de copaci, Aproape moţăia în căldura amiezii, făcându-şi vânt fără vlagă cu pălăria, dar când el se apropie se ridică.

— Există o ceată de apaşi în depărtare, spre est. O să ne îndreptăm direct spre sud, apoi ne întoarcem spre est.

— Apaşi. Obrajii ei păliră uşor. Ca oricine din vest, auzise vorbindu-se despre cum îşi torturau apaşii prizonierii.

— N-ai grijă, zise el dorind să o liniştească. Le-am văzut tabăra. Cred că cea mai mare parte dintre ei sunt bolnavi de ceva. Erau numai doi copii şi mai multe colibe arse. Asta fac apaşii când apare moartea; toţi ceilalţi din familie pleacă din colibă şi îi dau foc, să ardă până la pământ.

— Boajă? Annie se simţi albind şi mai tare, când sesiză o perspectivă oribilă deschizându-se la picioarele ei, ca un abis. Era medic. Jurământul depus nu făcea nicio deosebire între albi, negri, galbeni sau roşii. Datoria ei era să ajute cum putea bolnavii şi

răniţii, dar nu-şi imaginase niciodată că această datorie o va purta într-o tabără de apaşi, de unde ştia că s-ar putea să nu mai iasă niciodată.

— Renunţă, rosti Rafe tăios, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. N-ai să te duci acolo. Oricum, nu poţi să faci nimic; bolile se pâre că trec printre indieni, ca un cuţit fierbinte prin unt. Şi nici nu ştii ce e. Dacă e vorba de holeră, sau de ciumă?

— Dar dacă nu e?

— Atunci e foarte probabil variolă.

Ea îi aruncă un mic zâmbet crispat.

— Aminteşte-ţi, sunt fiică de medic; am fost vaccinată împotriva variolei. Tatăl meu credea cu tărie în metodele doctorului Jenner.

Rafe nu ştia dacă avea încredere în teoriile privind vaccinarea, mai ales când era vorba de viaţa Anniei.

— Nu mergem acolo, Annie.

— Oricum, nu e vorba de noi. Nu văd să fie nevoie să te expui şi tu, indiferent de boală.

— Nu, rosti el ferm. E prea primejdios.

— Sunt doctor. Crezi că nu am făcut asta

şi înainte?

— Nu, la apaşi n-ai făcut-o.

— Adevărat, dar sunt bolnavi. Chiar tu ai spus-o. Şi există copii în tabără, copii care s-ar putea să moară, dacă nu fac tot ce pot.

— Dacă e holeră sau ciumă, nu e nimic de făcut.

— Dar s-ar putea să nu fie. Şi sunt foarte sănătoasă; n-am fost bolnavă niciodată. N-am avut nici măcar o răceală de când... ei bine, nu-mi amintesc ultima oară.

— Nu vorbesc despre răceală, fir-ar al naibii! O prinse de bărbie şi îi întoarse faţa spre el. Aceasta e o treabă' serioasă. N-am să te las să-ţi rişti viaţa.

Ochii lui deveniră aşa reci, încât ea aproape se înfioră, dar nu putu să dea înapoi.

— Trebuie, răspunse cu blândeţe. Nu pot să fac o selecţie, sau să aleg pe cine anume să ajut; asta ar face ca pregătirea mea, jurământul meu, să fie un fel de bătaie de joc. Ori sunt medic, ori sunt... nimic.

Respingerea mintală a intenţiei ei era aşa de violentă, încât îşi încleştă pumnii să nu o înhaţe. Pe Dumnezeul lui, nu o va lăsa să

între în tabăra aceea, chiar de ar fi să o lege de cal şi să nu o mai dezlege, până vor ajunge în Juarez.

— Trebuie să merg, repetă ea. Ochii ei întunecaţi erau insondabili, atrăgându-l parcă în fiinţa ei.

N-a ştiut cum s-a întâmplat. Ştia că e o prostie, ştia că nu ar fi trebuit să o lase să se apropie de tabăra aceea, totuşi cedă.

— Aunci vom merge amândoi.

Ea îi atinse faţa.

— Nu e nevoie.

— Eu hotărăsc ce e nevoie şi ce nu. Dacă intri în tabăra aia, am să merg şi eu cu tine. Singurul mod de a mă ţine deoparte, este să rămâi şi tu departe de ea.

— Dar dacă este variolă?

— Am făcut-o când aveam cinci ani; o formă foarte uşoară. Fără cicatrice. Sunt mult mai sigur de ea, decât eşti tu de zgârieturile acelor de pin.

Să ştie că a avut variolă era o uşurare, dacă insista să meargă în tabără cu ea, aşa cum era convinsă că va face.

— Poţi să rămâi în urmă, în timp ce eu intru şi văd ce este.

El clătină din cap.

— N-ai să te duci singură acolo.

Se uitară unul la altul, amândoi la fel de încăpăţânaţi. Pentru că el cedase deja primul, Annie cedă la rândul ei.

Când intrară în tabără, câinii apărură alergând şi lătrând furioşi. Cei doi băieţei păreau terifiaţi şi o luară la goană. Bătrână, pe care o văzuse Rafe mai devreme, ieşi dintr-o colibă, alta decât cea în care o văzuse intrând şi o luă şi ea la goană, cât de repede putu.

Nimeni altcineva nu ieşi din colibe.

Annie era îngrozită de ce puteau să găsească, atunci când vor intra în sălaşele acelea. Viziuni de trupuri umflate, zăcând în vomismente negre, îi plutiră prin minte şi ştia că uneori nu era bine să ştii aşa multe, pentru că imaginaţia ar putea să evoce cele mai hidoase simptome.

Prima colibă în care intenţiona să între era un loc la fel de bun ca oricare altul, pentru a începe. Rafe struni calul şi ea îl imită descălecând. Apoi se îndreptă spre perdeaua din piele de la intrare, dar el întinse mâna oprind-o hotărât. O împinse în

spatele lui, apoi ridică el însuşi perdeaua şi se uită înăuntru. Doi oameni zăceau pe pături. Erau plini de pete.

— Arată ca variola, rosti el încruntat. Dacă asta era, îşi pierdeau timpul degeaba şi Annie îşi risipea energia. Spre deosebire de omul alb, care căpătase o anumită rezistenţă la boli, după mii de ani de expunere la ele, indienii n-au intrat în contact cu bolile, până când omul alb nu le-a adus cu el, aşa că nu erau deloc rezistenţi.

Annie se strecură pe sub braţul lui şi intră în colibă, înainte ca el să o poată opri. Îngenunche lângă una dintre cele două siluete nemişcate, o femeie, şi cu grijă îi examină petele de pe piele. Apoi adulmecă aerul.

— Nu e variolă, zise ea absentă. Variola are un miros specific, care lipseşte aici.

— Atunci ce e?

Petele de pe pielea femeii căpătaseră culoarea neagră, indicând hemoragie. Annie îşi puse mâna pe fruntea femeii şi simţi febra arzând. Ochii ei negri se deschiseră încet şi o priviră, dar erau insensibili şi incapabili să înţeleagă ceva.

— Pojar negru, răspunse ea. Au pojar.

Nu era la fel de mortal ca variola, dar era destul de serios. Complicaţiile pojarului ucideau o mulţime de oameni. Se întoarse spre el:

— Tu ai avut pojar?

— Mda. Tu ai avut?

— Da. Voi fi bine. Ieşi afară şi începu să treacă de la o colibă la alta, ridicând perdelele uşilor şi uitându-se înăuntru. Erau câte două, trei, patru persoane în fiecare, cea mai mare parte dintre ei în diferite stadii ale bolii. Bătrână pe care o văzuseră mai devreme se ghemuise într-unul din sălaşuri. Câţiva oameni îi îngrijeau pe bolnavi, dar cu o atare lipsă de speranţă, încât nu părură nici măcar alarmaţi de apariţia bruscă a celor doi diavoli albi, sau poate că cei care mai erau încă în picioare se aflau în primele faze şi se simţeau la fel de bolnavi. Cei doi băieţaşi pe care îi văzuseră, păreau să fie bine şi mai existau încă doi copilaşi, care abia începeau să meargă, şi un bebeluş, care nu prezentau petele doveditoare. Bebeluşul plângea, un lucru neobişnuit într-o tabără de apaşi. Ea

păşi înăuntru şi luă copilul, care se opri imediat din scâncet şi se uită la ea cu ochi inocenţi şi solemni. Mama bebeluşului era atât de apatică din cauza febrei, încât nici măcar nu fu în stare să-şi ridice pleoapele.

— Am nevoie de geantă, rosti Annie energică, cu mintea deja la sarcina monumentală ce-i stătea în faţă, în timp ce legăna copilaşul în braţe.

CAPITOLUL 15

— Nu poţi să faci nimic, zise Rafe uşor ameninţător. E pojar. La fel ca de variolă, ori mor, ori trăiesc.

— Pot să le dau ceva, să le scadă febra. Pot să le ofer puţin confort. Se certau de zece minute. Ea încă mai ţinea bebeluşul în braţe, care îi zâmbise dezvăluind doi dinţişori albi, iar acum sugea cu zgomot un deget dolofan.

— Ce ai să faci, când unii dintre războinici se vor face bine şi vor hotărî să mă ucidă, iar pe tine să te facă sclavă? Asta dacă vraciul lor nu va deveni gelos şi va hotărî că trebuie să mori şi tu.

— Rafe, regret, ştiu că e împotriva

judecăţii tale corecte, dar nu mai pot să plec, ca şi cum n-aş fi fost deloc aici. Te rog să înţelegi. Cea mai mare parte dintre ei au scăpat de pete, aşa că nu vor fi decât câteva zile, până vor începe să se întremeze. Doar câteva zile.

Rafe se întreba când începuse creierul lui să se transforme în terci, în privinţa ei.

— Ştii că pot să te fac să pleci.

— Ştiu, admise ea. Era suficient de puternic să o determine să facă orice voia el.

— E periculos pentru noi să stăm atât de mult într-un singur loc.

— Pe de altă parte, o tabără de apaşi e probabil cel mai sigur loc unde să fim, dacă nu ne mişcăm. Câţi vânători de recompense se presupune că ne vor căuta aici?

— Niciunul, trebui el să admită.

Şi se trezi cedând din nou.

— În regulă. Patru zile vor fi suficiente?

Ea se gândi.

— Ar trebui să fie.

— Indiferent dacă vor fi sau nu, patru zile e limita. Când câţiva dintre indienii ăştia vor începe să se mişte, plecăm.

— În regulă. Ea văzu cât de înţeleaptă era hotărârea lui. Şi doar din cauză că ea va face efoturi să-i ajute pe apaşi, nu însemna că ei vor aprecia asta.

Numărase şaizeci şi opt de persoane. Nu avusese niciodată atât de mulţi pacienţi deodată şi nu prea ştia cum să înceapă. Primul lucru pe care-l făcu fu să meargă peste tot, pentru a controla starea fiecărei persoane. Unii păreau că sunt într-un stadiu mai uşor al bolii, alţii mai sever. Bătrână, care în mod evident încercase să aibă grijă de întreaga ceată, dovedi suficient curaj să se repeadă ţipând la Annie, când ea îngenunche alături de bolnavul din coliba unde era ascunsă. Rafe o prinse pe bătrână de braţe şi o făcu să stea jos.

— Încetează, rosti el tăios, sperând că tonul vocii lui o va face să se liniştească, deşi nu putea să înţeleagă ce-i spunea. Ar fi vrut să vorbească măcar câteva cuvinte din limba apaşilor, pentru că nu putea şi nu credea că exista cineva aici, care ar fi vorbit puţină engleză. Totuşi, bătrână se ghemui înapoi în colţul ei şi se mulţumi să-i privească pe intruşi.

Annie nu avea prea* multă speranţe pentru unii, deşi văzuse oameni cu pojar negru revenindu-şi. Cel mai mare pericol pentru toţi era febra, ce putea să crească aşa de mult, încât să provoace convulsii. Şi văzuse că adeseori, oamenii care supravieţuiseră unei febre aşa de mari, rămâneau cu ceva în neregulă la cap. Mai era şi pericolul pneumoniei şi al altor complicaţii. Dacă înceta să mai gândească, bunul simţ o forţa să admită că e ceva lipsit de speranţă, să se aştepte la mai mult. Dar în loc de asta, Annie nu-şi permise să se oprească. Chiar dacă salva o singură viaţă, era un fel de ispăşire pentru Trahern.

Spera ca provizia de scoarţă de salcie să îi ajungă. Aduse apă şi o puse la fiert, hotărând totodată desfăşurarea acţiunii. Va face un ceai slab; acesta ar trebui să scadă febra, chiar dacă nu o înlătura, şi în felul acesta provizia de scoarţă va dura mai mult. Era sigură că şi indienii cunoşteau plante locale, ce ar putea fi folosite pentru a lupta împotriva febrei, dar bariera lingvistică o împiedică să întrebe.

Când ceaiul fu opărit, începu o nouă

cercetare a colibelor, de data aceasta uitându-se după ierburile folosite de indieni în mod normal. Poate că va putea să le întrebuinţeze pe unele dintre ele. Rafe o urma pas cu pas, la fel de în alertă, ca un lup la vânătoare.

Bebeluşul urlă din nou. Probabil îi era foame. Ea intră în coliba unde zăcea plângând şi îl ridică în braţe. Evident, era mai mult speriat decât flămând, pentru că se ghemui din nou în braţele ei. Nu putea să suporte să-l audă plângând încontinuu, aşa că îl cără cu ea, gândindu-se că nu va fi expus bolii, mai mult decât fusese deja.

Găsi mănunchiuri de ierburi uscate, dar pe cele mai multe nu le recunoscu. Ar fi vrut să stea mai mult timp în regiune, ca să poată studia proprietăţile tămăduitoare ale plantelor locale. Totuşi le luă; poate că bătrână va putea să-i indice, cum ar putea fi folosite unele dintre ele.

Cei doi băieţi veniră ca să se uite la ea şi la Rafe cu ochi uriaşi şi înspăimântaţi. Unul dinre ei căra un vas, la fel de mare ca el, dar nu făcea niciun efort vizibil. Când trecu grăbită pe lângă ei, Annie le zâmbi

intenţionând să-i liniştească, dar ei îşi ascunseră privirea.

— Dă-mi mie bebeluşul, bombăni Rafe, în timp ce ea pe un braţ îl ţinea, iar cu mâna liberă încerca să pună miere şi scorţişoară în ceaiul din scoarţă de salcie. Se uită la el surprinsă cumva, ideea unui copilaş legănat în braţele acelea de oţel i se părea absurdă, dar se debarasă cu plăcere de povara ei.

Copilul începu să plângă iar. Ţinând copilul la piept, Rafe îi cuprinse căpşorul pufos în mâna lui mare, dar nu se potoli. Annie îi aruncă o privire îngrijorată.

— Sper să nu se îmbolnăvească, zise ea. Pojarul e aşa de grav pentru prunci. Poate că doar îi e foame.

Dar cel mai sigur e că, plânge pentru că nu-l ţine ea în braţe, se gândi Rafe. Fără îndoială că îi era şi foame, dar atingerea Anniei îl calma, în ciuda acestui fapt. El înmuie un deget în borcanul cu miere şi îl strecură în guriţa copilului. Acesta îi refuză degetul un minut, apoi observă gustul dulce şi îl apucă de deget sugând frenetic. El tresări când doi dinţişori ascuţiţi i se înfipseră în piele.

— Hei! La naiba, canibal mic, dă-mi drumul!

Mierea dispăruse, deci degetul nu mai era productiv. Bebeluşul începu din nou să plângă. Rafe era gata să-şi bage degetul din nou în miere, când Annie îl opri.

— Trebuie să fii atent când le dai miere copilaşilor. Uneori pur şi simplu îi îmbolnăveşte. Poate că mama încă îl mai alăptează; de ce nu controlezi, să vezi? Dacă nu, ia un biscuit rămas de la micul dejun. Înmoaie-l în apă şi dă-i-l copilului, în bucăţele mici. Şi vezi dacă nu are nevoie să fie schimbat.

Plecă în foşnet de fuste. Rafe se uită alarmat la micul carnivor din braţele lui. Oare cum să rezolve problema cu mama? Cum se presupune că poate descoperi dacă mama îl mai alăpta? Femeia era aproape inconştientă şi oricum, el nu vorbea limba apaşilor. Şi ce a înţeles Annie, când a spus: vezi dacă nu are nevoie să fie schimbat? Şi ce dacă vedea? Nu avea idee ce să facă în legătură cu asta.

Să-l hrănească, părea totuşi o idee bună. Putea să se ocupe de asta. Căută în gentile

de la şa, până când găsi un biscuit rămas. Copilul urla din nou şi se zvârcolea revoltat. El crezuse că toţi copiii apaşilor erau ţinuţi înfăşaţi în leagăne, dar probabil că numai atunci când mama avea grijă de ei.

Făcu ceea ce-i recomandase Annie şi înmuie biscuitul în apă, apoi rupse bucăţi mici din aluatul moale şi-l băgă în gura copilaşului, având grijă să evite cei doi dinţişori. Evident copilul învăţase mecanisml mestecatului, pentru că a ştiut ce să facă. O linişte binecuvântată se instala din nou.

Rafe continuă să fie atent la Annie, aşa cum trecea de la o colibă la alta, cu vasul cu ceai din scoarţă de salcie.

Cei doi băieţi se uitau la el, de parcă avea două capete. Probabil că războinicii apaşi nu se îngrijeau de copii. Putea să înţeleagă de ce.

În mod clar copilaşul era ud. Oftând resemnat, Rafe începu să-l desfăşeze. La urma urmei, era timpul să afle dacă era un el, sau o ea.

Era o ea. Spre uşurarea lui, să fie udă era singura ei problemă. Copilul gol din poala

lui părea că se bucură de eliberarea răcoroasă şi dădu energic din picioare, în timp ce gângurea. El zâmbi privind-o şi feţişoara rotundă îi restitui zâmbetul. Era nostimă, cu părul ei moale şi pufos stând ţeapăn pe cap, ca o perie. Pielea întunecată era de culoarea mierii, iar ochii negri uşor oblici se încreţeau la colţuri, de fiecare dată când zâmbea, adică de fiecare dată când o privea el.

O ghemui în încheietura braţului său şi se îndreptă spre coliba unde o găsise Annie. Trebuie să existe nişte scutece curate acolo înăuntru, să o înfăşeze. Când ridică perdeaua, tânăra mamă încercă să se rostogolească pe o parte, ca să se poată ridica. Ochii ei ameţiţi de febră erau fixaţi cu disperare pe copilă. Rafe se ghemui alături de femeie şi blând o împinse la loc, pe spate.

— E în regulă, rosti el cât mai mângâietor putu, în speranţa că tonul vocii lui o va calma, cu toate că nu putea înţelege o vorbă. O bătu uşor pe umăr, apoi îi atinse faţa cu mâna. Pielea îi era uscată şi fierbinte. O să avem grijă de copilaşul tău.

Vezi, e bine.

Tocmai am terminat-o de hrănit.

Femeia nu părea reconfortată, dar era prea bolnavă pentru a se împotrivi. Închise ochii şi căzu într-un fel de toropeală. Alături de ea zăcea un războinic, care respira greu şi nu se mişca deloc. Faţa lui rotundă şi părul ţepos semănau cu ale copilei.

Rafe găsi leagănul şi scutece pentru înfăşat, dar nu voia să înfăşoare copila, să nu se poată mişca. Improvizã o înfăşurare doar în jurul şoldurilor şi tocmai o lega, când Annie intră cu vasul cu ceai din scoarţă de salcie.

— E fată, zise Rafe. Nu ştiu dacă mama ei o mai alăptează, sau nu. Puştoaica a mâncat biscuitul, ca şi cum ar fi ştiut ce trebuie făcut.

Annie nu se putu opri să nu-i zâmbească fetiţei cafenii şi durdulii, care se odihnea aşa calmă în îndoitura braţului lui musculos, l-au plăcut întotdeauna copiii şi, să ajute o femeie să nască, fusese cea mai plăcută latură a meseriei de medic. Mai devreme, când luase în braţe micuţa indiană, simţise – ei bine, ceva. Poate că din cauză că se

gândise să aibă copilul lui Rafe şi pentru prima oară se imaginase mamă.

Blând îi desfăcu femeii partea din faţă a rochiei. Rafe se întoarse cu spatele, legănând copila şi vorbindu-i. Sânii mamei erau normali, nu umflaţi de lapte, aşa că Annie ştiu că, indiferent din ce cauză, copila fusese deja înţărcată. Era neobişnuit ca un copil aşa mic, să nu mai fie alăptat. Dar uneori mama ori nu avea lapte, ori ceva se întâmplase care-i oprise laptele. Annie văzuse chiar şi câteva cazuri, în care copiii se înţărcaseră singuri, imediat ce începeau să le crească dinţii. Închise rochia femeii.

— Acum poţi să te întorci. Copila a fost deja înţărcată; va trebui să o hrănim.

Înălţă capul femeii şi cu răbdare turnă ceaiul cu lingura în gura ei, reuşind să o convingă să înghită. A fost mai greu cu războinicul de alături, pentru că nu putea să-l ridice. Privindu-l, Annie îşi simţi stomacul strângându-i-se; nu credea că va supravieţui. Totuşi, nu renunţă. Îi vorbi şi îi masă gâtul, făcându-l să înghită câte puţin ceai. Trupul lui era zguduit de tuse, alt simptom al bolii. Îşi puse mâna pe pieptul

lui şi simţi huruitul congestionat al plămânilor.

Rafe o privi cu ochi enigmatici. Vindecase răni cu atingerea ei fierbinte, calmase bebeluşi şi cai, pe el îl înnebunea când făceau dragoste, dar oare harul ei special ar putea face ceva împotriva bolii? Realiză că nu se gândise la asta înainte şi n-ar fi putut realmente să-şi răspundă. Unii dintre indieni se vor reface după pojar,unii nu; nu era chip să spui care dintre supravieţuitori ar fi murit fără Annie. Şi oare remediul ar fi fost leacurile, sau atingerea ei? în afară de cazul când, desigur, toţi vor supravieţui. Gândul îl făcu să-i sară inima din piept şi se luptă să-şi atenueze panica din ochi. Doamne, dacă putea să facă asta, cum ar putea să justifice el faptul că o ţinea doar pentru el însuşi? Ceva atât de special nu era destinat să fie ascuns. Ar fi nedrept să facă aşa.

Gura lui se strâmbă. Era o fiinţă bună, dacă se îngrijora de orice era nedrept sau nu.

Nemaifiind flămândă, copiliţa începu să caşte. Rafe o puse pe o pătură şi făcu tot ce

putu pentru a o ajuta pe Annie.

În afară de bătrână, mai existau două femei şi un bărbat, care încă se mai puteau ţine pe picioare, dar erau şi ei febrili şi alarmaţi de intruziunea omului alb în tabăra lor. Bărbatul încercase să pună mâna pe arme, dar se calmă când Annie îi vorbi blând şi încercă să-i arate că nu intenţionau să facă niciun rău, voiau doar să ajute. În timp ce lucrau, Annie îi relată episodul lui Rafe şi el jură ca, de acum înainte, să rămână lângă ea. Dacă războinicul apaş ar fi fost mai puţin bolnav, ar fi putut să o ucidă. Era furios pe el însuşi, că a fost aşa neglijent.

Bătrâna apăru din nou târşâindu-şi picioarele. Se uită la Rafe, care îl ţinea ridicat pe războinicul acela mare, pentru ca Annie să-l poată convinge să bea ceaiul din scoarţă. Războinicul încercă să se zbată, dar Rafe îl supuse fără efort. Bătrâna îi vorbi războinicului, probabil pentru a-l linişti; aşa că el se relaxă şi bău ceaiul.

Faţa bătrânei era brăzdată de zbârcituri, aşa cum o albie secată brăzda pământul şi era slabă şi cocoşată. Îi studia pe cei doi

albi, care erau duşmanii poporului ei, privindu-l cu grijă pe omul acela mare, care îşi purta armele cu atâta uşurinţă, dar chiar şi marele Cochise admisese că nu toţi oamenii albi erau răi. Cel puţin aceştia doi păreau că vor să ajute – ei bine, femeia voia să ajute, iar războinicul alb cu ochii aceia palizi şi aprigi o lăsa să-şi vadă de treabă, în îndelungata ei existenţă, bătrâna văzuse clar: chiar şi cel mai cutezător şi puternic războinic, devenea ciudat de neajutorat în faţa unei anumite femei.

Femeia era interesantă. Avea un păr ciudat, deschis la culoare, dar ochii îi erau întunecaţi, ca ai poporului său. Ştia să vindece, poate că era doctor. Vraciul bandei fusese primul care a murit de boala aceasta pătată şi toată lumea a fost îngrozită. Poate că această femeie albă ştie cum să vindece bolile omului alb.

Bătrână se apropie târşâit şi mai mult. Se arătă pe ea rostind” Jacali”, ceea ce Annie consideră că e numele ei, apoi arătă spre vasul cu ceai ţinut în mână de Annie. Îi dădu şi ei. Bătrână îl mirosi, apoi îl gustă. După care i-l restitui lui Annie cu câteva vorbe şi

mişcări din cap şi prin gesturi o făcu să înţeleagă, că şi ea ar vrea să ajute la îngrijirea poporului său.

Annie se atinse pe ea însăşi, apoi pe Rafe, spunându-şi numele. Bătrână rosti fiecare nume pe rând, cu silabe ferme şi distincte, iar Annie zâmbi şi dădu din cap şi astfel recomandările fură considerate terminate.

Era bucuroasă pentru încă o pereche de mâini. Din tot grupul, numai această bătrână şi cei doi băieţi nu arătau niciun semn de pojar. Toţi ar fi trebuit să fie hrăniţi şi acum că Annie împărţise ceaiul din scoarţă de salcie, se hotărî să facă o supă slabă din provizia apaşilor de carne uscată la soare, l-ar fi fost de ajutor să aibă un vas mai mare, dar dacă exista un astfel de articol în tabără, ea nu-l văzuse. Rafe aprinse focul pentru gătit şi ea transferă sarcina lui Jacali, arătându-i bătrânei cât de slabă voia supa. Jacali făcu semn că înţelege.

— Acum ce mai e? întrebă Rafe.

Ea îşi frecă obosită fruntea.

— Am nevoie să fac un sirop de tuse din voronic, pentru a ajuta la uşurarea

congestiei din plămânii lor. Cred că mulţi dintre ei au deja pneumonie. Şi au nevoie să fie îmbăiaţi cu apă rece, care să ajute la scăderea febrei.

O trase la el şi o ţinu un minut întreg, dorind să poată să o determine să se odihnească; ştia că vor fi amândoi foarte obosiţi, înainte să se termine criza. O sărută pe păr.

— Am să-i spăl eu, în timp ce tu faci siropul de tuse.

Alesese să preia o sarcină uriaşă. Conform evaluării lui erau aproape şaptezeci de indieni, dintre care numai trei sănătoşi, patru dacă o socotea şi copiliţa cu părul ţepos. Erau bătrâni, tineri, de vârstă mijlocie, cei puternici la fel de chinuiţi, ca şi cei slabi. Îi dezbrăcă pe războinicii musculoşi lăsându-i în chiloţi, luptându-se cu unii dintre ei, pentru a le scădea febra cu apă rece. Cunoscând că noţiunile şi regulile de modestie ale apaşilor erau la fel d, e puternice, deşi uneori diferite de cele ale omului alb, avu grijă să nu le expună pe femei mai mult decât era necesar, ridicându-le doar rochiile pentru a le spăla

picioarele şi braţele.

Cu copiii a fost cel mai uşor, dar erau şi cei mai îngroziţi. Unii dintre ei ţipau când îi atingea. Îi manevră cu blândeţe, când le scoase hainele, şi pe unul de patru ani îl ţinu îngrozit în poala lui, în timp ce-i răcorea membrele mici dar zdravene. În nefericirea lui, băieţelul nu se putu opri din plâns. Rafe îl legănă, vorbindu-i calm, până când copilul căzu într-un somn neliniştit. Apoi Rafe îndepărtă cadavrul mamei copilului, care murise la scurt timp după ce Annie îi administrase ceaiul din scoarţă de salcie. Jacali, bătrână, începu să bocească, când văzu povara lui Rafe înfăşurată într-un pled, iar cei doi băieţaşi fugiră şi se ascunseră.

Tristeţea din ochii Anniei îl afectă profund.

Ştia că indienii aveau unele obiceiuri în legătură cu moartea, dar nu ştia ce vor face. Apaşii nu mai rămâneau într-o colibă în care a murit cineva, dar el nu putu să-i scoată pe bolnavi afară, sau să-i mişte încontinuu dintr-o colibă în alta, de câte ori murea vreunul. Nu cunoştea nici obiceiurile de

înmormântare ale apaşilor. În final, hotărî să lase această treabă în sarcina lui Jacali, pentru că ea va respecta obiceiurile, cât va putea de bine.

Răcoritul febrei era o treabă fără sfârşit. Dacă cineva aţipea îl lăsa în pace, dar cei neliniştiţi, sau a căror febră se ridicase atât de mult că deveniseră insensibili, trebuiau să fie încontinuu îmbăiaţi. Cei trei care încercaseră să o ajute pe Jacali, erau în mod evident în stadiul de început al bolii; până la noapte, vor fi la fel de bolnavi ca ceilalţi.

Annie se muta de la un pacient la altul, împărţind siropul de tuse din voronic celor ai căror plămâni sunau congestionaţi. Celorlalţi care tuşeau, dar ai căror plămâni păreau mai sănătoşi, le dădu un amestec de isop cu miere.

Şi aşa continuă toată noaptea. Nu îndrăzni să doarmă, pentru că era îngrozită că cineva se putea să între în convulsii din cauza febrei. Fierse mai mult ceai din scoarţă de salcie şi petrecu ore întregi să-i convingă pe pacienţii irascibili, violenţi sau inconştienţi, să-l înghită. Unii dintre copiii mai mici plânseră aproape toată noaptea şi

suferinţa lor îi frânse inima. Cei ale căror pete păreau că îi mănâncă erau spălaţi cu oţet de mere. Copiliţa urla plină de energie, de câte ori i se făcea foame, sau avea nevoie să fie schimbată, sau era îngrozită de absenţa mamei. Tânăra încercă de mai multe ori să răspundă la ţipetele fetiţei, dar era prea slăbită.

Până în zori, încă cinci oameni muriră.

Cu perseverenţă, Annie îşi făcea runda ducând şi mai mult ceai, cu ochii încercănaţi de oboseală. Intră într-o colibă şi-l găsi pe un războinic încercând să se întoarcă pe o parte şi pipăind cu mâna după femeia care zăcea lângă el. Annie fu mişcată şi alergă spre femeie descoperind că de fapt dormea. Cum aceasta era una dintre indienele ai căror plămâni fuseseră congestionaţi, aproape că i se tăiară picioarele de uşurare şi îi adresă războinicului un zâmbet strălucitor. Ochii lui negri, uşor oblici şi enigmatici o studiară, apoi cu un geamăt se lăsă din nou pe spate.

Ea îşi strecură braţul sub umerii lui şi îl ajută să soarbă din ceai, ceea ce el făcu fără

să se împotrivească. Când îl lăsă din nou pe spate, părea puţin ameţit, dar îi murmură ceva în limba lui guturală. Ea îi puse mâna rece pe frunte şi îi făcu semn că trebuie să doarmă. Încă arătând ameţit, el se conformă.

Ieşi împleticindu-se. Rafe a fost imediat alături, cu braţul lui puternic înconjurându-i mijlocul.

— Destul, zise el. Ai nevoie de somn. O ghidă spre pledurile pe care le întinsese în umbra unui copac şi Annie se întinse recunoscătoare. Ar fi trebuit să i se împotrivească, se gândi ea obosită, dar simţea că de data aceasta nu era în stare. Adormi chiar în clipa în care capul ei a atins pledul.

Cei doi băieţaşi se furişară curioşi mai aproape. Rafe îşi duse degetul la buze, ca să-i facă să tacă. Ochii negri solemni se întoarseră.

Şi el era obosit, dar odihna putea veni mai târziu, când va fi trează Annie. Ar fi vrut să o ţină în braţe în timp ce dormea, să-i simtă căldura trupului subţire şi să absoarbă ceva din magia ei. Totuşi, era suficient doar să o

păzească în timpul somnului.

În a treia zi, Annie nu mai ştia cum va reuşi să se descurce. Dormise doar pe apucate, ca şi Rafe. Şaptesprezece oameni au murit* de când ea şi Rafe intraseră în tabără, opt dintre ei fuseseră copii. Pierderea copiilor o afecta cel mai mult.

De câte ori a putut, s-a aşezat şi a ţinut în braţe fetiţa dolofană, care strălucea de sănătate ca o oază în mijlocul deşertului. Copila gângurea, ţipa şi dădea din mâinile cu gropiţe, zâmbind fără discriminare oricui o ţinea în braţe. Greutatea acestui trupuşor, care se zvârcolea în braţele ei, era infinit de liniştitoare.

Mama bebeluşului părea că îşi revine, ca şi tatăl ei. Tânăra zâmbise slab la strigătele imperioase ale fiicei ei. Războinicul cu faţa rotundă, încă mai dormea destul de mult, dar febra părea că i se potolise şi plămânii i se limpezeau.

Apoi, în decurs de câteva ore, unul dintre băieţaşii care păreau aşa sănătoşi începu să aibă febră mare şi intră în convulsii. În pofida ceaiului din scoarţă de salcie, pe care Annie i-l administră, muri chiar în acea

noapte, fără să ajungă să aibă pete. Doar mişcările din gingii indicau boala ce îi ardea trupul tânăr. Annie plânse în braţele lui Rafe.

— N-am putut să fac nimic, suspină ea. Încerc, dar uneori pare că nimic n-are efect. Nu contează ce fac, ei tot mor.

— Ssst, iubito, murmură el. Ai făcut mai mult, decât ar fi putut oricine altcineva.

— Dar pentru el n-a fost destul. Nu avea decât vreo şapte ani.

— Unii mai mici decât el au murit deja. Ei nu au rezistenţă la boală, dulceaţă, ştii asta. Ai ştiut din prima clipă, că o mulţime dintre ei vor muri.

— Am crezut că pot să-i ajut, rosti ea. Vocea îi era pierită şi deznădăjduită.

El îi luă mâna şi i-o sărută.

— Ai ajutat. De fiecare dată când îi atingi, îi ajuţi.

Totuşi nu putea să simtă că a făcut destul. Provizia de scoarţă de salcie fusese epuizată. Ce n-ar fi dat să fi avut mai multă, sau creţuşcă, – şi mai bună pentru scăderea febrei, dar în sud-vest nu creştea. Jacali îi arătase nişte scoarţă şi îi indicase că

provenea dintre-un copac, căruia Rafe îi spunea plop tremurător, dar părea că femeile din bandă o adunaseră în timpul unui jaf spre nord şi nu exista decât o mică provizie. Ea o fierse mai mult decât scoarţa de salcie şi ceaiul rezultat ajută la febră, dar nu părea să fie la fel de eficient, sau poate pur şi simplu îl făcuse prea slab. Era prea obosită să hotărască.

Jacali se târa pe acolo purtând nesfârşite căni de supă, convingându-i să trecă hrana prin gâturile umflate. Băieţelul al cărui prieten murise deveni umbra lui Rafe, adesea privind-o pe Annie de la adăpostul picioarelor lungi şi musculoase ale acestuia.

Când unii dintre războinici începură să dea semne clare de recuperare, în a patra zi, şi se uitau la ea cu privirile acelea indescifrabile, Annie se aşteptă ca Rafe să o urce pe cal şi să plece.

În loc de asta, târziu în aceeaşi zi, veni la ea cu fetiţa cea mică în braţe. Bebeluşul plângea neîncetat, mişcându-şi micile ei braţe şi picioare, şi cu pielea întunecată devenită mai întunecată, din cauza febrei. Pete negre începuseră să-i apară pe

abdomen.

CAPITOLUL 16

— Nu! rosti Annie răguşită. Nu! în dimineaţa asta era bine! Dar chiar când spunea asta, ştia cât de nefolositor era protestul ei. Boala nu urmează întotdeauna acelaşi orar şi nici nu are aceleaşi simptome, mai ales la copii.

Figura lui era cruntă. Numai unul dintre indienii, care avuseseră pete negre hemoragice, trăise şi acesta era un războinic, cu forţa unui războinic. Şi omul era încă foarte bolnav şi slăbit. Ca şi Annie, Rafe ştia că şansele bebeluşului erau minime.

Annie o luă în braţe. Micuţa se opri din plâns, dar se mişca neliniştlă în mâinile ei, ca şi cum ar fi încercat să scape de chinul febrei.

Era periculos să dai medicamente unui bebeluş atât de mic, dar Annie consideră că nu avea de ales. Poate n-ar fi fost prea rău, pentru că ceaiul din plop trmurător era mai slab decât cel din scoarţă de salcie. Turnă o cantitate mică pe gâtul bebeluşului, apoi petrecu o oră scăldând-o cu blândeţe în apă

rece. În final copilaşul adormi şi Annie se forţă să o ducă înapoi, alături de mama ei.

Tânăra era trează, cu ochii ei uriaşi întunecaţi plini de anxietate. Se întoarse pe o parte şi îşi atinse fiica cu o mână tremurătoare, apoi lipi trupuşorul fierbinte de ea. Annie o bătu uşor pe umăr, apoi trebui să o părăsească, înainte de a izbucni în plâns.

Mai existau încă destul de mulţi oameni foarte bolnavi, pentru a-şi putea permite să facă o pauză. Trebuia să vadă de ei.

Rafe observase că unii dintre războinici îşi reveniseră destul, pentru a se aşeza şi a mânca. Aşa că el se afla exact în spatele ei, de fiecare dată când intra în unele dintre colibe, cu revolverul scos de la curea şi privirea de gheaţă urmărind fiecare mişcare, în timp ce ea se afla acolo.

La rândul lor, războinicii priveau la fel de încruntaţi, la omul alb care le invadase tabăra.

— Crezi realmente că e necesar? întrebă ea când părăsiră a doua colibă, unde reprezentaţia fusese repetată.

— Ori aşa, ori plecăm chiar acum,

răspunse el inexpresiv. Oricum, ar fi trebuit să plece şi el ştia asta, dar ar fi trebuit să o lege de şa pentru a o face să părăsească bebeluşul, şi totodată şi ceva din el nu voia să plece. Copiliţa nu avea multe şanse; dar dacă Annie pleca, n-ar fi avut niciuna.

— Nu cred că vor încerca să ne rănească. Au văzut că nu am vrut decât să ajutăm.

— S-ar putea să fi violat unul din obiceiurile lor, fără să ştim. Oamenii albi sunt urâţi ca nişte duşmani, dulceaţă, să nu uiţi asta. Când Mangas Coloradas a fost înşelat la o întrunire, la care i se garantase siguranţa, apoi ucis şi decapitat iar capul fiert, apaşii au jurat răzbunare eternă. Drace, cine ar putea să-i acuze? Eu n-aş avea încredere în siguranţa ta în faţa lor niciun minut, şi de dragul tău să nu uiţi niciodată de Mangas Coloradas, pentru că ei nu vor uita.

Atât de multă suferinţă, de ambele părţi! Apăsa greu asupra ei când mergea din pacient în pacient, împărţind ceai şi medicamente de tuse, încercând să liniştească atât febra cât şi tristeţea, pentru că nu exista o familie în acest mic grup,

care să nu fi fost atinsă de moarte. Şi Jacali îşi făcea runda, vorbindu-i poporului ei, âşa încât fiecare cunoştea magnitudinea tragediei care îi lovise. Annie auzea tânguirile uşoare şi îndurerate din intimitatea colibelor, deşi în prezenţa ei nu-şi afişau durerea, Erau şi mândri şi ruşinoşi şi oricum normal de prudenţi cu ea. Toată bunăvoinţa din partea ei nu reuşea să şteargă anii de război dintre popoarele lor.

Când o controlă pe fetiţă, o găsi zăcând apatică, fără măcar să se agite. Îi dădu o lingură de ceai bebeluşului şi o şterse cu apă rece, sperând să-i aducă puţină alinare. Micul ei piept suna aşa de congestionat, ca şi cum nu exisă deloc aer în plămânii ei.

Mama se forţase să se ridice în capul oaselor şi îşi ţinea copilul în poală fredonând slab, în efortul de a-l însufleţi. Rafe intră şi el şi se aşează chiar la intrare.

— Cume?

Annie îl privi cu agonie în ochi şi clătină uşor din cap. Tânăra mamă văzu şi-şi exprimă protestul ascuţit, strângând bebeluşul la piept. Capul rotund şi zbârlit îi atârna pe spate, de pe gâtul ca al unei

păpuşi.

Jacali intră şi ea şi se aşează aşteptând.

Când mama obosi, Annie luă fetiţa şi o legănă, în timp ce îngâna un cântec de leagăn, pe care şi-l amintea din copilărie. Sunetele pline de pace şi infinit de blânde umplură coliba. Respiraţia fetiţei deveni mai chinuitoare. Jacali se aplecă înainte, cu bătrânii ei ochi aspri în alertă.

Rafe luă copilul din braţele epuizatei Annie şi o puse pe umărul lui. Fusese durdulie şi energică, nu mai departe de dimineaţa aceea, dar deja fierbinţeala bolii o slăbise. Se gândi la obrajii rotunzi şi la părul ţepos, ca şi la cei doi dinţişori strălucitori ce muşcau aşa tăios.

Dacă ar fi fost copilul lui, se gândi el, să o piardă era ceva de nesuportat. O cunoştea doar de patru zile şi petrecuse doar o oră sau cam atât jucându-se cu ea, dar deja i se pusese o greutate mare pe piept privind-o, încât simţea că aproape se înăbuşă.

Annie o luă din nou şi reuşi să o convingă să mai bea ceai. Cea mai mare parte se scurse din guriţa uscată. Încă o mai ţinea în braţe, când trupuşorul începu să se

rigidizeze şi să tremure.

Jacali apucă copilul şi-l scoase afară, în ciuda ţipătului ascuţit de suferinţă al mamei. Annie sări în picioare şi năvăli prin perdeaua de la uşă, propulsată de un val de furie ce îi anulă epuizarea.

— Unde te duci cu ea? întrebă, cu toate că ştia că bătrână nu putea să o înţeleagă. De abia putea zări în întuneric silueta lui Jacali, dar alergă după ea.

Însă Jacali ajunse la marginea taberei şi căzu în genunchi. Puse copilul pe pământân faţa ei, apoi începu să psalmodieze încet şi jalnic, ceea ce îi trimise Anniei fiori pe spinare.

Şi când întinse mâna după bebeluş, Jacali o ridică cu un şuierat de ameninţare.

Rafe puse mâna pe umărul lui Annie ţinând-o pe loc, cu faţa ca de piatră, când se uită la mica formă din mâinile lui Jacali.

— Ce face? ţipă Annie, încercând să scape de strânsoarea lui.

— Nu vrea ca bebeluşul să moară în colibă, rosti el absent. Probabil că era deja mort; era prea întuneric ca să spună dacă mai respira sau nu. Simţi vibraţia caldă a lui

Annie sub mâna lui şi îi pătrunse până în inimă.

Nu o întrebase în legătură cu darul ei special, nu făcuse aluzie la el în niciun fel. Era aproape sigur că ea nu * realiza puterea pe care o avea şi el ţinuse această certitudine doar pentru el, probabil din pur egoism, pentru că voise ceva de la ea, pe care nimeni altcineva nu ştia că există. Oare cum era pentru ceilalţi oameni, când îi atingea ea? Oare simţeau acelaşi curent fierbinte de pasiune stârnit întotdeauna în el? Cu siguranţă nu, pentru că observase că atingerea ei îi calmase pe indienii febrili şi nu-i trezise. Oricum, femeile nu erau tulburate de dorinţă la atingerea ei. Era nedumerit de această însuşire, chiar dacă o păstrase numai pentru el.

Toate instinctele lui naturale îl îndemnau să-şi protejeze femeia. Ar fi luptat până la moarte să o apere de orice lovitură. Dar acum, cum putea să stea acolo şi să privească fetiţa murind, când era posibil ca Annie să o poată salva? S-ar putea să nu funcţioneze; copilul s-ar putea să moară în minutul următor, însă Annie era singura lui

şansă.

Se mişcă fulgerător, smulgând trupuşorul moale din braţele lui Jacali, înainte ca bătrână să fi putut măcar să ţipe. Apoi se întoarse şi depuse copilul în braţele lui Annie.

— Ţine-o, rosti el printre dinţi. Pune-o la pieptul tău şi ţine-o. Masează-i spatele cu mâinile. Şi concentrează-te.

Uluită, Annie legăna automat în braţe copilul. Fetiţa trăieşte, realiză ea vag, deşi e aproape lipsită de viaţă, din cauza febrei.

— Ce e? înrebă ea confuză.

Jacali ţipa cu furie şi încerca să-l ocolească pe Rafe. El îşi puse mâna pe pieptul ei şi o împinse înapoi.

— Nu, rosti el cu un asemenea ton pofund şi scrâşnit, încât bărâna se linişti. Ochii lui palizi străluceau de furie, arzând în întuneric ca ai unui demon, şi femeia ţipă din nou, de-a dreptul terorizată. Şi nu îndrăzni să se mai mişte.

Rafe se întoarse spre Annie.

— Stai jos, ţipă el. Stai jos şi fă ce-ţi spun eu.

Ea se supuse. Căzu jos în praf, simţind

pietrişul mişcându-se sub ea. Vântul rece al nopţii îi răvăşea părul.

Rafe se ghemui în faţa ei şi aranjă astfel copilul, încât să stea lipit de pieptul ei. Inima puternică a lui Annie bubuia sub cea mică gata să se oprească. El îi luă mâinile şi le puse pe spatele copilaşului.

— Concentrează-te, rosti cu duritate. Simte căldura. Fă-o şi pe ea să simtă.

Se simţea total confuză; oare înnebuniseră şi Rafe şi Jacali? Se uită la el cu ochii larg deschişi.

— Ce căldură? se bâlbâi ea.

El îşi puse mâinile peste ale ei, forţând-o să le lipească de forma aceea mică.

— Căldura ta, rosti el. Concentrează-te, Annie. Luptă alături de ea împotriva febrei.

Nu avea idee despre ce vorbea el; cum ai putea combate febra cu căldură? Dar ochii lui luceau ca gheaţa în lumina lunii şi ea nu putu să-şi ia privirea de la ei; ceva din profunzimea lor palidă şi cristalină o atrăgea şi alunga noaptea, în trombă.

— Concentrază-te, o îndemnă din nou.

Ea simţi o palpitaţie profundă. Ochii lui tot mai erau aţintiţi asupra ei umplând-i tot

orizontul, până când nu mai putu să vadă nimic altceva. Nu e posibil, se gândi ea, să vezi atât de clar în întuneric. Nu exista lună, doar o slabă licărire a stelelor. Totuşi ochii lui erau un fel de foc fără culoare, smulgând-o afară din ea însăşi. Palpitaţia se intensifică.

E inima copilaşului, reflectă ea, pe care o simt palpitând. Sau poate că era propria ei inimă. Îi umplu tot trupul, năvălind ca un val uriaş. Da, era un val, care o ridica şi o măturа de acolo. Simţi tălăzuirea lui ritmică şi adâncă umplând-o de o căldură lichidă. Auzi zgomotul făcut de el, fără sunet şi depărtat. Şi ceea ce gândi fu că luna era de fapt soarele, arzând strălucitor. Şi mâinile îi ardeau şi acum palpitaţia se concentrase în mâinile ei. Vârful degetelor pulsa, palmele vibrau de energie. Se gândi că pielea i se va dizolva cu siguranţă sub presiunea ei.

Apoi păru că se instalează pacea, ca şi cum acum valul se spărgea blând, mângâind leneş un ţărm necunoscut. Lumina era mai strălucitoare decât înainte, dar era totodată şi blândă şi incredibil de clară. Nu era în derivă, plutea şi putea să vadă tot. Câmpia

se întindea în faţa ei, întinderi vaste de verde şi cafeniu şi cel mai adânc albastru al oceanelor, mai albastru decât ştiuse că ar putea fi ceva şi vedea curba vagă şi strălucitoare a orizontului şi asta o făcu să creadă cu umilinţă că toţi cei pe care îi cunoştea şi îi va cunoaşte vreodată vor trăi în acest spaţiu adorabil.

Palpitaţia se transformase într-un ritm constant şi simţi atât greutatea incredibilă a epuizării, cât şi un fel de lipsă de greutate, parcă plutea cu adevărata Lumina cea mare începu să se diminueze şi gradat deveni conştientă de trupuşorul cald pe care îl ţinea la piept, zbătându-se în mâinile ei şi ţipând arţăgos.

Deschise pleoapele grele, sau poate că fuseseră deschise şi deabia acum putea să vadă. O cuprinse o senzaţie de ireal, ca şi cum s-ar fi trezit într-un loc ciudat şi nu ştia unde se află.

Totuşi locul era cunoscut. Stătea în praf la marginea taberei şi Rafe era îngenuncheat în faţa ei. Jacali se ghemuise pe vine la depărtare, cu ochii ei negri uşor oblici plini de un fel de uluire.

Era ziuă. Cumva se făcuse ziuă, dar ea nu observase. Probabil că a dormit şi a visat, dar era aşa de obosită, încât nu-şi dădea seama cum ar fi putut să doarmă. Soarele era sus; era dimineaţa târziu.

— Rafe? întrebă ea şi frica uluită îi făcu glasul disperat.

El întinse mâna şi luă copilaşul, care se agita şi ţipa. Febra scăzuse, deşi nu dispăruse cu totul şi petele nu mai erau aşa întunecate. Fetiţa era trează şi nervoasă şi mama ei va fi cu desăvârşire înnebunită. El sărută părul mătăsos şi ţepos şi îi dădu copilul lui Jacali, care o acceptă în tăcere şi o îmbrăţişă la pieptul ei diform. Apoi el o luă pe Annie în braţe.

Era aşa de înţepenit, încât de abia putea să se mişte şi se simţi dezorientat. Oare cum de a trecut aşa mult timp? Fusese pierdut în adâncurile întunecate ale ochilor lui Annie şi… şi s-a întâmplat ceva. Nu ştia ce. Tot ce ştia era că ea avea nevoie de el şi el se mistuia după ea, cu o frenezie aproape de necontrolat. O ridică în braţele lui şi o luă de acolo, oprindu-se doar atâta cât să apuce unul din pledurile lor.

Urmă malul pârâului, până când fură în afara razei de vedere a taberei şi se ascunseră de orice privire întâmplătoare într-un crâng de arbori. Acolo întinse pătura şi o acoperi, după ce-i scoase îmbrăcămintea, ce îl făcea să nu fie în contact cu pielea ei.

— Annie, zise el cu o voce dură ce tremura, în timp ce-i desfăcea coapsele cu mâinile lui puternice şi aspre şi negre, în contrast cu paloarea pielii ei. Bărbăţia îi era atât de umflată încât de abia putea să respire, sau să se mişte, din cauza presiunii ei palpitante. Braţele subţiri ale Anniei se ridicară şi se încolăciră în jurul umerilor lui musculoşi şi el se împinse adânc în strâmtoarea şi umezeala trupului ei salutându-l. Interiorul ei moale îl îmbrăţişă strângându-l ritmic, ajustându-se pe lungimea penisului şi picioarele i se înodară în jurul şoldurilor lui.

El nu era conştient de modul puternic cum o pătrundea trupul lui. Era conştient doar de energia vibrantă ce izvora din ea, mai intensă ca oricând, furnicându-l ca un curent subteran uriaş. Niciodată nu se

simţise atât de viu, atât de nestăpânit, atât de purificat. O auzi ţipând, simţi violenţa desăvârşirii orgasmului ei şi sămânţa îi ţâşni din el într-o erupţie albă şi fierbinte a simţurilor. În momentul senzaţiei aceleia culminante, împinse mai adânc în căutarea primitivă a uterului şi, chiar înainte ca ultimele spasme să se liniştească, ştiu că o lăsase însărcinată.

Căzu epuizat pe pled alături de ea, continuând să o ţină lipită posesiv de el. Ea scoase un mic oftat, închise ochii şi adormi, chiar înainte ca răsuflarea ei să-i fi mângâiat umărul de care se sprijinea. El se simţi parcă ar fi primit o lovitură uriaşă în piept tăindu-i răsuflarea, dar pentru prima oară de ani de zile, totul îi deveni clar.

Cei patru ani în care fusese vânat, aproape că îl transformaseră într-un animal ucigaş; trăia numai conform instinctelor, reflexele îi deveniseră rapide, singurul lui obiectiv fusese să rămână în viaţă. Acum însă, nu era numai el la care să se gândească, o avea pe Annie de protejat şi probabil pe copilul lor. Da, era sigur că va exista un copil, aşa că trebuia să-şi facă

planuri de viitor. De atât de mult timp trăise numai în prezent, încât i se părea ciudat să se gândească la viitor; drace, timp de patru ani nu avusese viitor.

Trebuia să-şi reabiliteze numele, într-un fel. Nu puteau să continue să fugă şi, chiar dacă ar fi găsit un loc îndepărtat unde să se stabilească, n-ar fi putut să se uite tot timpul peste umăr, trăind cu teama că vreun vânător de recompense, sau un om al legii mai deştept decât ceilalţi, reuşise să le dea de urmă. Fuga trebuia să se termine.

Să ştie asta şi să plănuiască asta, erau două lucruri diferite. Era aşa de obosit, încât claritatea incredibilă a viziunii se estompa deja. Nici nu putea să gândească acum, ochii i se închideau, în ciuda lui. Şi, la naiba, deja se întărise din nou, deşi urgenţa dispăruse. Pe jumătate adormit, se întoarse pe o parte, şi alunecă blând în căldura ei dulce. Perfecţiunea actului îl linişti şi adormi.

Soarele amiezii străpungea umbrele copacilor şi îi ardea piciorul gol. Deschise ochii şi absorbi amănuntele realităţii din jur. Au dormit doar puţin peste o oră, dar se

simţea odihnit, de parcă ar fi fost o noapte întreagă. La naiba, ce avusese în cap când s-au culcat în felul acesta, amândoi goi şi aşa aproape de tabăra apaşilor? Nu că n-ar fi avut nevoie de somn, dar ar fi trebuit să fie mai prudent.

Blând o scutură pe Annie şi ea deschise ochii somnoroasă.

— Bună, murmură ea şi se ghemui mai aproape de el, cu pleoapele lăsate din nou.

— Bună şi ţie. Trebuie să ne îmbrăcăm.

Se uită la ea, în timp ce ochii ei se deschideau iar. Apoi se ridică şi apucă bluza, să-şi acopere sânii. Clipi spre el, ca o bufniţă.

— Am visat? întrebă ea uluită. Cât e ceasul? Am dormit toată noaptea aici, afară?

Îşi trase pe el pantalonii, întrebându-se ce-şi amintea ea în legătură cu noaptea. Nici de el nu era sigur că-şi amintea prea multe. Se uită la soare.

— E puţin după prânz, şi nu, nu am dormit aici toată noaptea. Am făcut doar dragoste, cu o oră în urmă. Îţi aminteşti?

Ea se uită la pledul îngrămădit şi faţa îi

deveni radioasă.

— Da.

El rosti prudent:

— Îţi aminteşti de bebeluş?

— Bebeluşul! rămase tăcută. Fetiţa era foarte bolnavă, nu-i aşa? Pe moarte. Noapea trecută a fost asta?

— Era pe moarte, fu el de acord. Şi da, asta a fost noaptea trecută.

Annie îşi desfăcu mâinile şi se uită la ele cu o expresie uşor nedumerită, ca şi cum se aştepta să-l vadă pe copilaş în ele şi nu putea să înţeleagă de ce nu era.

— Dar ce s-a întâmplat? Deodată se repezi după haine, cu mişcări febrile. Trebuie să văd de ea. Putea să moară, în timp ce noi eram aici. Nu-mi vine să cred că am uitat de ea, cred că…

— Copila e bine. Rafe o apucă de mâini şi le reţinu, forţând-o să se uite la el. E bine. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Rămase tăcută, privind în ochii lui cenuşii. Un fel de ecou o străbătu, ca şi cum privea într-o fântână adâncă, unde căzuse cândva. Şi intimitatea sentimentului stârni şi alte

amintiri.

— Jacali a luat-o şi a fugit, rosti ea încet. M-am dus după ea… nu, amândoi ne-am luat după ea. Jacali nu m-a lăsat să o iau şi îmi amintesc că eram aşa furioasă, că îmi venea să o pleznesc. Apoi tu… tu ai luat-o de la Jacali şi mi-ai dat-o mie… şi mi-ai spus să mă concentrez. Amintirile o asaltau şi mâinile îi pulsau de rămăşiţele de energie. Le ridică şi se trezi uitându-se la ele, fără să ştie de ce. Ce s-a întâmplat? întrebă absentă.

El rămase tăcut, în timp ce îi trăgea cămaşa acoperind-o, în caz că cineva le-ar fi violat intimitatea.

— E vorba de mâinile tale, rosti apoi. Calmă se uită la el, fără să înţeleagă absolut nimic. El îi luă mâinile şi le duse la buze, sărutându-i degetele, înainte să le strângă cu căldură în palmele lui dure şi să le ducă la piept. Ai mâini vindecătoare, adăugă simplu. Prima dată am observat asta când m-ai atins, mai de mult, la Silver Mesa.

— Ce vrei să spui? Sunt medic, aşa că sigur poţi să spui că am mâini vindecătoare, dar aşa are orice doctor…

— Nu, o întrerupse el. Nu. Nu ca ale tale. Nu e vorba de ştiinţă sau de exercitarea profesiuii, e ceva ce ai în fiinţa ta. Mâinile tale sunt fierbinţi şi mă furnică, atunci când mă atingi.

Ea se aprinse roşind.

— Şi tu mă furnici pe mine, mormăi ea.

În ciuda lui însuşi, el chicoti.

— Nu aşa. Ei bine, da, şi aşa. E vorba de tot trupul tău, care mă face să devin sălbatic, când sunt în tine. Ai mâini vindecătoare, mâini care tămăduiesc. Am auzit de aşa ceva, cel mai mult din bătrâni, dar n-am crezut, până când nu m-ai atins şi am simţit eu însumi.

— Ce ai simţit? întrebă ea disperată. Mâinile mele sunt cât se poate de obişnuite.

El clătină din cap.

— Nu. Nu sunt. Ai un har special, iubito; poţi vindeca, acolo unde alţii nu pot, şi asta nu e medicină, e fiinţa ta. Îşi luă ochii de la ea, privind spre munţii purpurii şi depărtaţi, însă de fapt adânc în interiorul lui. Noaptea trecută… noaptea trecută, mâinile tale erau aşa de fierbinţi, încât aproape n-am fost în stare să le ţin. Îţi aminteşti? Le apăsam pe

spatele fetiţei. Şi le-am simţit, parcă ţineam în mână un vătrai fierbinte, ca şi cum pielea ta îmi ardea palmele.

— Minţi, rosti ea. Tonul aspru al propriei voci o şocă. Trebuie că minţi. Nu pot să fac asta. Dacă aş putea, niciunul dintre ei n-ar fi murit.

El se frecă pe faţă simţind în palme asprimea bărbii. Dumnezeule, cât era de mult de când nu se mai bărbierise? Nici măcar nu-şi putea aduce aminte.

— N-am spus că ai fi Iisus, o repezi el. Nu poţi învia morţii. Te-am privit şi uneori pacientul este prea bolnav, ca să-i poţi ajuta. N-ai putut să-l ajuţi pe Trahern, pentru că indiferent ce e ceea ce ai tu, nu a oprit sângerarea, n-ai putut opri sângerarea nici când mi-a fost atins umărul. Dar când eram aşa de bolnav, prima oară când ne-am întâlnit, atingerea ta cea mai uşoară mă făcea să mă simt mai bine. Mă răcoreai, îmi alungai durerea, făceai ca rănile mele să se vindece mai repede. La naiba, Annie, puteam să simt cum mi se vindecă pe loc carnea. Asta e ceea ce poţi face tu.

Rămăsese fără cuvinte şi brusc fu

cuprinsă de panică. Nu voia să poată face nimic din toate astea, era prea mult. Nu voia decât să fie medic, cel mai bun medic care putea să existe. Voia să ajute oamenii, nu – nu să facă un fel de miracole. Dacă era adevărat, cum de n-a putut să ştie?

Îi puse această întrebare strigând, pe cât de furioasă pe atât de înfricoşată, iar el o luă în braţe. Faţa dură, care se aplecă peste a ei, era la fel de furioasă.

— Poate că niciodată n-ai vrut să salvezi pe cineva, la fel de mult cum ai vrut să salvezi bebeluşul acesta! ţipă el. Poate că înainte nu te-ai concentrat niciodată aşa. Poate că erai prea tânără, poate că e ceva ce devine din ce în ce mai puternic, cu anii.

Lacrimile îi ardeau ochii şi începu să-l lovească în piept.

— Nu vreau asta! Chiar şi ei însăşi îi sună ca protestul unui copil împotriva faptului că trebuia să mănânce legume, dar nu-i păsa. Cum ar putea să trăiască cu o astfel de povară? Avu viziunea ei sechestrată undeva, cu o procesiune nesfârşită de bolnavi şi răniţi care îi erau aduşi, viziunea aceasta a vieţii ei ce n-ar mai fi fost a ei proprie.

Furia lui se potoli, la fel de repede cum izbucnise.

— Ştiu, iubito, ştiu.

Se depărtă de el şi se termină de îmbrăcat, în tăcere. Partea ei de bun simţ râdea de ceea ce-i spusese el; astfel de lucruri nu există. Fusese învăţată să aibă încredere în abilităţile ei, în cunoştinţele ei şi în noroc, deoarece pentru a ajunge un medic bun, în mod cert era nevoie şi de noroc. Niciunul dintre mentorii ei nu îi spusese nimic despre faptul că ar avea” mâini vindecătoare”.

Dar oare au observat? Fusese ignorată în cel mai înalt grad şi în mod sigur neagreată. Oare dacă ar fi văzut ceva, ce o făcea superioară colegilor ei, i-ar fi spus? Răspunsul era: nu.

Totuşi, bunul simţ nu-i explica ce s-a întâmplat noapea trecută. Nu exista nicio explicaţie. Chiar dacă accepta că avea mâini vindecătoare, evenimenele nopţii, imersiunea totală în… ceva… venea mult din urmă. Îşi amintea pulsaţia din mâinile ei, din tot trupul ei şi din trupul bebeluşului, ca şi cum bătaia inimilor lor devenise una. Îşi

amintea că a fost pierdută în profunzimile de cristal ale ochilor lui Rafe.

Şi îşi mai amintea frenezia cu care au făcut dragoste, ca şi cum el n-ar fi putut să între în ea destul de repede, sau să ajungă destul de adânc. Îşi aminti cum s-a agăţat de el, cum i se mişcau şoldurile şi cum i-a însoţit mişcările, ca în ritmul unei tobe primitive. Îi trecu prin minte o certitudine instinctivă şi astfel îşi dădu seama că a lăsat-o însărcinată.

Un sentiment profund de pace se răspândi prin ea, când îi aruncă o privire rapidă şi prudentă. Nu-şi putea da seama, dacă pentru el ar fi fost o veste binevenită.

Se uită din nou la mâinile ei şi în final acceptă. Nu întotdeauna era nevoie de logică.

— Nu ştiu ce am să fac, rosti ea cu voce joasă.

Maxilarul lui era rigid, când s-au întors înapoi în tabără, cu braţul greu şi posesiv în jurul mijlocului ei.

— Exact ce ai făcut şi până acum, răspunse el. Nimic nu s-a schimbat, doar că acum ştii.

CAPITOLUL 17

Când au revenit, tabăra era încă tăcută, dar liniştea avea o calitate diferită. Era mult mai odihnitoare, ca şi cum criza trecuse. Annie se aplecă şi intră în coliba ce aparţinea părinţilor bebeluşului şi o găsi pe tânăra apaşă stând în şezut şi ţinându-şi copilaşul în poală, fredonând în timp ce încerca să convingă copila neliniştită să bea nişte ceai din scoarţă. Copilaşul era tot febril şi pătat, dar chiar şi cea mai rapidă privire îi dezvălui Anniei că va trăi. O examină pe mamă şi zâmbi încântată, pentru că se aştepta ca peste o zi să fie pe picioarele ei. Tatăl bebeluşului, războinicul cu faţa rotundă, era de asemenea treaz şi nu avea febră, deşi era încă foarte slăbit. Ambii părinţi se uitau la Annie şi la omul alb şi înalt, care stătea în spatele ei ca un înger păzitor încruntat, dar nu se mai temeau. Războinicul chiar rosti încet ceva şi arătă cu mâna spre copil. Chiar şi fără să cunoască limba, Annie îşi dădu seama că le mulţumea.

Părăsiră împreună coliba, Annie trecând

prima de perdeaua din piele.La mică depărtare, se afla un om alb, cu o puşcă în mâini. Ea înţepeni brusc, sângele părăsindu-i faţa şi lăsând-o palidă ca moartă. În spatele ei, îl simţi pe Rafe îndreptându-se, apoi dând-o la o parte uşor.

Faţa omului era ridată şi marcată de intemperii ca o piele veche, iar părul era cenuşiu, astfel încât Annie putu să-şi dea seama că era trecut de patruzeci de ani. Avea o înălţime puţin peste medie şi era la fel de uscăţiv şi vânjos ca un mustang. Pleoapa stângă îi era uşor căzută, făcându-l să pară că le face cu ochiul. De vesta lui era prinsă o insignă.

— Atwater, rosti el cu o voce uscată şi scrâşnitoare. Şerif SUA. Eşti Rafferty Mecay şi eşti arestat. Aruncă pistolul încet, fiule, pentru că sunt destul de nervos să mă aflu în mijlocul unei tabere de apaşi. Aceasta e Greener, care te despică dacă o provoci.

Rafe şedea pe pământ, cu mâinile legate la spate, pentru siguranţă. Atwater ameninţase că o leagă şi pe Annie, dacă făcea vreo mişcare să-l ajute, aşa că Rafe îi ordonă cu asprime să-l lase în pace. Ea se

aşează aproape, cu faţa la fel de albă ca hârtia şi cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

Jacali la dădea târcoale la o distanţă prudentă, şuierând şi bombănind şi Atwater o privi precaut. Bătrână era într-adevăr ostilă. Doi războinici reuşiseră să iasă din wickiup-urile lor, deşi erau prea slăbiţi ca să ajungă până la locul unde stătea legat Rafe. Unul dintre ei ţinea în mâini o puşcă, dar nu o ridică ameninţător. Era ca şi cum, atâta timp cât Ochii Albi erau în siguranţă, ei erau mulţumiţi să-i lase în pace. Tăcut, Atwaterâşi ţinea privirea pe el.

Cântărea în minte cum va reuşi să-şi ducă prizonierul la închisoare şi admise faţă de el însuşi că va fi nevoie de un mic truc. Aşa cum menţionase, nu numai că se aflau pe teritoriul indienilor, ci chiar în mijlocul unei tabere de apaşi. Şi trebuia avută în vedere şi femeia. O problemă mai mică, dar Atwater nu o subestima. Ştia femei care recurgeau la acţiuni infernale, pentru bărbaţii pe care credeau că-i iubesc.

Să-l urmărească pe Mecay a fost cea mai afurisită treabă făcută de el vreodată. Dacă

n-ar fi fost antrenat el însuşi de nişte indieni, n-ar fi reuşit niciodată. Chiar şi aşa, o parte din acţiune a ţinut de noroc. În primul rând, urmându-şi intuiţia s-a tot învârtit pe drum, să vadă ce face vânătorul de recompense, Trahern. Urmărirea lui Mecay a fost ultima misiune, pe care o va mai avea vreodată Trahern. Nu putea spune că regreta moartea ticălosului.

Dar urmele din jurul colibei din munţi, numai câteva, l-au făcut să creadă că sunt doi cai. Ori Mecay avea un cal pentru bagaje, ori mai era cineva cu el, cineva care nu cântărea prea greu. La început Atwater s-a gândit că era un cal de povară, pentru că Mecay nu era omul care să ia cu el copii sau femei, era prea inteligent pentru aşa ceva, avea prea mult creier. Apoi îşi aminti că auzise că doctorul din Silver Mesa e femeie şi că n-a mai fost văzută pe acasă de o săptămână, sau cam atât. Nu era ceva neobişnuit, nimeni n-a părut că suspectează ceva, pentru că uneori era chemată departe, la vreo fermă din regiune, dar Atwater avu inteligenţa să pună cap la cap aceste fărâme de informaţii ciudate şi să extragă din ele o

imagine.

Astfel, fu al dracului de sigur că Mecay avea cu el o femeie, poate chiar medicul acela. Dar de ce s-ar fi înhăitat cu o femeie, după toţi aceşti ani? Numai dacă femeia nu reprezenta ceva de mare însemnătate pentru el. Unde se ducea cu o femeie, de care trebuia să aibă grijă? în nord, pe ruta proscrişilor? Poate. Erau unele locuri' bune de ascuns, în afurisita aceea de sălbăticie. Nordul era locul unde cei mai mulţi oameni s-ar fi dus, unde era logic să meargă şi el. Dar Mecay nu făcea precum cei mai mulţi oameni. Nu, Mecay va urma ruta la care te aşteptai mai puţin. În sud, spre Mexico. Prin teritoriul indian.

Urmărirea lui însemna să meargă încet. Oricum, el nu va părăsi ruta, chiar şi acolo unde puteai să te aştepţi. Iar cei doi vânători de recompense morţi între copaci, cu muştele bâzâind deasupra capetelor, au fost un foarte bun indiciu.

Continuă să adulmece, ca să găsească o urmă, şi o găsi doar după ce traversă două câmpii, aşa de bine erau ascunse. Atwater se mândrea cu capacitatea lui de urmărire,

dar a trebuit să admită că i-ar fi luat mult mai mult timp să-I prindă pe Mecay – refuza să creadă că nu va putea să-l prindă niciodată– dacă proscrisul nu s-ar fi oprit în tabăra apaşilor.

Acum se afla în încurcătură. Lui Atwater nu-i plăceau încurcăturile. Era un om curios, ca oricare altul, dar când apărea o încurcătură nu se putea odihni până nu o rezolva. Nu avea niciun sens ca Mecay să se oprească aşa de mult timp într-un loc, însă chiar aşa a făcut. Atwater ştia că se afla la cel puţin trei zile în urma perechii, aşa că îi privi de pe o colină, timp de două zile, înainte să coboare. Se tot aşepta ca ei să călărească mai departe, pentru că era al dracului de sigur că n-ar fi fost uşor pentru nervii lui să trebuiască să coboare în tabăra apaşilor.

Dar ce văzu, pur şi simplu nu se potrivea cu ceea ce ştia el despre Mecay. Un ucigaş cu sânge rece nu sacrifica cinci zile, ca să aibă grijă de o ceată de indieni bolnavi. Sarfi aşteptat ca medicul să vrea să încerce să-i ajute, poate; cel puţin nu era ceva imposibil. Dar, totodată, s-arfi aşteptat ca

Mecay să nu o ia în seamă şi, ori să o forţeze să plece mai departe, ori să o părăsească, plin de cruzime. N-a făcut niciuna nici alta.

În loc de asta, timp de două zile Atwater l-a văzut pe proscris cărând apă şi ajutând-o pe bătrână cu mortul, jucându-se cu un bebeluş, ocupându-se de puştiul acela indian şi veghind asupra doctoriţei, ca un vultur. Prin binoclu, îl văzuse pe Mecay după o perdea spălând un războinic bolnav. Nu, ăsta nu era deloc un comportament normal.

Apoi treaba de noaptea trecută, cu bebeluşul bolnav. Nu era în stare să spună ce s-a întâmplat în întuneric, dar făcându-se dimineaţă văzuse ceva, pe care pur şi simplu nu-l înţelegea. Cei doi, proscrisul şi doctoriţa, au stat ore întregi nemişcaţi în praf, unul în faţa celuilalt. Păreau că sunt într-un fel de transă, sau aşa ceva. Afurisită apariţie. Medicul ţinea copilul în braţe şi Mecay îţi ţinea mâinile apăsate peste ale ei. Bătrâna parcă veghea asupra lor, dar era clar că şi ea îşi pierduse speranţa.

Apoi copilul a început să plângă şi ei s-au

trezit din transă, sau ce a fost, şi Mecay a luat femeia şi un pled şi a dus-o de acolo, o vreme. Atwater nu i-a mai urmărit. Mecay n-ar pleca nicăieri fără cai, iar el credea în nevoia de intimitate a oamenilor, la un moment dat.

Aşa că, acum era categoric confruntat cu o dilemă. Un ucigaş cu sânge rece trebuia să se comporte ca un ucigaş cu sânge rece, aşa lucrurile ar fi fost simple. Dar când micile dovezi nu se potriveau, asta îl făcu pe Atwater să-şi pună întrebări. Şi încă se mai întreba.

— Să te duc undeva la închisoare va fi o treabă afurisită, cugetă el cu voce tare. Scuză-mă, doamnă. Eram îngrijorat în legătură cu asta. Ce ar fi fost ca acestor apaşi să le între în cap că nu le place deloc să fii legat? După ce i-ai ajutat când erau bolnavi, aşa cum ai făcut-o. Nu pot spune ce poate să creadă un indian. Vorbesc puţin limba lor şi nu-mi place ce spune femeia aia bărână. Am să-ţi zic.

— N-o să ajungă viu la închisoare, afirmă Annie disperată. Va fi ucis înainte să poţi să-l duci acolo.

— Nu mă aştept ca vreun vânător de recompense să-mi facă necazuri, doamnă. Atwater se uită la ea cu privirea aceea ciudată, pe jumătate clipind.

— Nu e vorba numai de vânătorii de recompense, există…

— Annie, nu! Vocea lui Rafe o şfichiui ca o lovitură de bici. O să provoci şi moartea lui.

Şeriful se gândi profund. Încă o afurisită de încurcătură.

— Acuma, de ce ar conta asta pentru tine?

— Nu contează, zise Rafe înverşunat. Ridică din umerii lui laţi, încercând să uşureze tensiunea de la încheieturi. Funia era strâns legată şi înnodată în siguranţă. Nu era chip să poată scăpa de ea.

Atwater continuă, ca şi cum n-ar fi spus nimic.

— Ai omorât atât de mulţi oameni, ce ar mai însemna unul în plus, pentru un ticălos ca tine? Scuză-mă, doamnă. Ai lăsat în urmă un şir întreg de morţi, începând cu bietul Tilghman la New York. Se presupunea că sunteţi prieteni.

— Nu el l-a ucis pe Tench, protestă Annie. Mintea ei părea paralizată. Se gândea că ar

trebui să facă ceva, dar nu ştia ce. Atwater se aşezase cam la patru metri jumătate de Rafe, ţinând încă puşca în mână, cu piedica ridicată, gata să tragă. Părea că intenţionează să-l ucidă pe Rafe chiar acum şi să evite astfel necazul de a-l duce la închisoare. N-ar fi primit recompensa, desigur, pentru că era şerif, dar ar fi făcut dreptate.

De ce să mai treacă prin tevatura unui proces? I s-a înscenat totul, reluă Annie. Nu e vorba deloc de Tench.

— Nu contează, comentă Atwater. A mai ucis destui, de atunci. Socotesc că pot să-l adaug şi pe Trahern pe lista ta, Mecay, deşi nu mi-a plăcut prea mult ticălosul. Scuză-mă, doamnă.

— Rafe nu l-a ucis nici pe Trahern, rosti Annie. Era total lipsită de culoare, chiar şi buzele îi erau albe.

— Annie, taci din gură! o repezi Rafe, dar ar fi putut tot atât de bine să-şi economisească efortul.

— Eu l-am ucis, zise ea încet.

Sprâncenele lui Atwater se ridicară.

— La spune!

Îşi frământa mâinile şi deodată ar fi vrut cu violenţă să ţină în fustă pistolul de rezervă al lui Rafe, chiar în acest moment.

— Era gata să-l atace pe Rafe, explică ea agonizând. Eu aveam un pisoi în buzunar… Nu trăsesem niciodată cu o armă. Nici n-am putut să-i ridic piedica, atunci când am încercat… apoi el a fost gata să tragă şi cumva l-am împuşcat, nu ştiu cum, cu pistolul încă în buzunar. Mi-a luat foc fusta. L-am ucis, afirmă din nou.

— N-a făcut-o ea, rosti tăios Rafe. Încearcă doar să ia vina asupra ei. Eu am făcut-o.

Atwater era afurisit de obosit de toate astea. Nu-i plăcea când proscrişii se dovedea că au trăsături nobile. Asta îi păta imaginea lui despre ei.

Nu că n-ar fi cunoscut femei, care încercau să ia asupra lor vina bărbaţilor lor; legea trata o femeie altfel decât pe un bărbat, în cele mai multe cazuri. Puţine femei au ajuns cu adevărat la închisoare. Dar în cazul acesta, nu credea că doctoriţa dorea doar să ia vina asupra ei pentru ceva făcut Mecay, pentru că povestea cu fusta

care a luat foc nu era ceva ce putea fi născocit de ea. Nu, Mecay era cel care încerca să ia vina asupra lui, pentru că îi era teamă pentru ea.

Dar, în acelaşi timp, doctoriţa a mărturisit că a ucis un om şi asta era plictisitor, pentru că în calitatea lui de ofiţer apărător al legii era de aşeptat să facă ceva în Jegătură cu asta. Se gândi un minut, apoi ridică din umeri.

— Mie mi se pare un accident. Aşa cum am spus, nu prea îmi păsă de ticălos. Scuză-mă, doamnă.

Rafe închise ochii uşurat. Atwater se încruntă.

Annie se târî mai aproape, cu ochii serioşi şi disperaţi. Atwater îşi întoarse capul ameninţător şi ridică puşca. Într-o parte, Jacali mormăi o ameninţare cumplită, dacă o va răni pe magica femeie albă.

— Nimic din toate astea nu are legătură cu Tench, rosti Annie. El a fost doar un pretext, Atwater îşi îndreptă toată atenţia asupra ei, iar ea ignoră felul în care o fulgera Rafe cu privirea. Presupunea că el îşi închipuie că nu e de niciun folos să

încerce să-l convingă pe şerif, sau poate că simţea că, dacă Atwater cunoştea adevărul, i-ar pune şi lui viaţa în primejdie. Trăsătura cavalerească a lui Rafe o surprinse, confirmându-i cât de implacabil era, când îşi punea ceva în cap.

Începu cu începutul. Şi în timp ce povestea ce s-a întâmplat, fu izbită de cât era de improbail totul şi aproape se bâlbâi. Cum poate cineva să creadă o astfel de poveste? Chiar şi cele mai încrezătoare persoane vor avea nevoie să vadă documentele încuiate de Rafe într-un seif la bancă. Şi Atwater nu părea deloc un om încrezător. Se uită la Annie, apoi la Rafe, ca şi cum ceea ce auzea era o insultă la adresa inteligenţei lui. Pleoapa lăsată, se lăsă şi mai mult.

Când ea termină, o privi în tăcere un minut întreg, apoi mormăi ceva. Privirea pe care o întoarse spre Rafe era răutăcioasă.

— Urăsc că a trebuit să ascult un astfel de rahat, lătră el. Scuză-mă, doamnă. Rafe îi întoarse privirea, cu maxilarul încleştat şi gura o linie subţire şi dârză. Motivul pentru care urăsc să aud aşa ceva, continuă

Atwater, este că mincinoşii încearcă să pară raţionali. Nu e nicio scofală să minţi, dacă nimeni nu te crede. Aşa că, atunci când cineva îmi spune ceva ce niciun mincinos care se respectă n-ar spune vreodată, devin curios. Şi pur şi simplu urăsc să fiu curios, în legătură cu ceva. Asta are influenţă asupra somnului meu. Acum, nu e nicio îndoială că ai ucis o mulţime de oameni în ultimii patru ani, dar dacă ce spune medicul e adevărat, ar trebui să consider asta legitimă apărare. Şi chiar mă întrebam, cine a fost acest Tench, încât valora zece mii de dolari, premiul pus pe capul tău, având în vedere că n-am auzit niciodată nimic despre el, dacă se presupune că a fost aşa de al naibii de important. Aceasta era o altă curiozitate a mea.

Annie înghjiţi cu noduri, neîndrăznind să se uite la Rafe. Şeriful părea că gândeşte cu voce tare şi ea nu voia să-l întrerupă. Speranţa o cuprinse sălbatic, ameţind-o. Dumnezeule mare, te rog, fă-l să mă creadă!

— Deci, toate aceste chestii ciudate au dat năvală peste mine. Ce dracu’ se presupune că trebuie să fac cu ele? Scuză-mă, doamnă.

Legea spune că eşti un asasin, Mecay, şi ca reprezentant al legii se presupune că trebuie să te închid. Doctoriţa spune că există oameni care au plătit, ca să se asigure că nu vei ajunge niciodată la tribunal. Acum, eu consider că sunt plătit să asigur să fie făcută dreptate, dar nu sunt sigur că voi servi dreptatea dacă te închid. Fără să mai spun că nu ştiu dacă aş putea să o fac, rosti sec uitându-se la uriaşul războinic apaş, care stătea tot afară, în continuare cu puşca în mână şi uitându-se la ei cu ochi negri de vasilisc. Se pare că indienii nu privesc cu prea mare amabilitate faptul că Mecay a fost legat. Se întoarse spre Rafe. De ce ai pierdut atâta timp ajutându-i pe indienii ăştia? Nu te-aş fi prins, dacă nu te-ai fi oprit aici.

Annie inspiră agonizând. Rafe voia să-l oprească pe Atwater să o facă să sufere.

— Aveau nevoie de ajutor, rosti el scurt.

Atwater îşi frecă bărbia. Probabil că docoriţa l-a convins şi acum e total întoarsă pe dos. Se uită iar la proscrisul cu barba neagră şi văzu furia în ochii aceia nostimi. Ei bine, mai văzuse asta şi înainte. Ceva în

legătură cu femeile, care puteau să-i îmblânzească pe cei mai duri bărbaţi, iar acest pistolar aspru era în mod clar blând cu medicul. Era desigur plăcută privirii, dar exista ceva mai mult decât atât. Aceşti ochi întunecaţi şi mari îl făceau şi pe el să simtă un nod în stomac, un bătrân câine de vânătoare ca el! Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, şi-ar fi pierdut şi el cumpătul din cauza ei, mai ales dacă s-ar fi uitat la el aşa cum se uita la Mecay.

Ei bine, la dracu', acum avea de a face cu altă dilemă. Nu numai că povestea aceea a ei îl intriga, dar când o adăugă la celelalte mici fapte ce îl preocupaseră, cum era recompensa neobişnuit de mare şi faptul văzut cu proprii lui ochi, că Mecay nu era ucigaşul cu sânge rece a cărui reputaţie îl făcuse să-l urmărească, îşi dădu seama că era cazul să ia în considerare posibilitatea ca povestea aceea nebunească să fie adevărată. Şi ce era mai ciudat, era că pentru a servi dreptatea trebuia să verifice tot, ceva mai uşor de spus decât de făcut. Oftă; de fapt nu acceptase să fie şerif pentru că era o treabă uşoară.

Şi chiar să-l scoată din această tabără era puţin cam dificil. Războinicul acela uriaş stătea încruntat şi îşi ţinea puşca în braţe. N-ar fi fost cazul să-l supere.

Atwater luă o hotărâre. Când se ridică în picioare, suspină obosit. Viaţa lui devenise foarte complicată şi suspecta că putea fi şi mai rău.

Se îndreptă hotărât spre Rafe şi-şi scoase cuţitul de la brâu. Annie făcu efortul să se ridice şi îşi înăbuşi protestul.

— Apaşii ăştia par puţin cam ţâfnoşi, zise Atwater. Poate că nu le place că ai fost legat, dar s-ar putea nici să nu le placă albii, uneori. Greu de spus. Chestiunea împotriva căreia se pare că obiectează este funia de la încheieturile tale. Am să risc şi am să te dezleg. Dar n-am să-mi iau ochii de pe tine, niciun minut. Deci, nici măcar să nu încerci să te gândeşti să o iei la goană, rosti acru omul legii, îmi dă apă la moară, când cineva mă crede cretin. Scuză-mă, doamnă. Am să te dobor, n-am să pierd un minut, dacă încerci să-mi scapi. Acum, o să te duc la New Orleans să verific povestea asta nebunească a voastră. M-aş simţi prost să

vă cer cuvântul că nu veţi fugi, aşa că nu vi-l cer. Voi merge doar ţinând-o pe doctoriţă lângă mine, pentru că nu cred că o să pleci fără ea. Acuma, socoteşti că apaşii ăştia intenţionează să se supere rău, dacă plecăm?

Ochii lui Rafe erau strălucitori şi răi.

— Bănuiesc că vom afla, nu crezi?

Nu era cazul să mai aştepte până a doua zi, ca să părăsească tabăra. Caii erau bine odihniţi şi pentru a spune adevărul, Rafe era la fel de bucuros să plece, înainte ca alţi războinici să-şi revină după boală. Oricum, mulţi dintre ei erau destul de bine, pentru a se aduna afară când Rafe înşeuă caii, şi toţi erau înarmaţi. Ieşiră afară şi câteva dintre femeile lor, dar cele mai multe rămaseră în colibe, cu bolnavii care mai aveau nevoie de îngrijiri. Sub ochii de vultur ai lui Atwater, Annie se duse o clipă să vadă bebeluşul şi fu recompensată cu un zâmbet, ce dădu la iveală cei doi dinţişori. Fetiţa era tot febrilă, dar mesteca energic o bucată de piele. Ruşinoasă, mama puse mâna pe braţul lui Annie şi zise ceva, o vorbire destul de lungă, care după ton exprima mulţumiri, fără să

mai conteze înţelegerea cuvintelor.

Războinicii priveau enigmatici. Cel mai mare dintre ei, un bărbat care era aproape la fel de înalt ca Rafe, se întreba dacă va înţelege vreodată ochii aceia albi. Exista duşmănie între popoarele lor, deşi războinicul alb şi femeia lui, femeia magică, munciseră din greu să salveze ceata lor. Îşi aminti că zăcea aproape gol, în timp ce războinicul alb îl răcorea cu apă, ceea ce era ceva de necrezut pentru el. Şi femeia magică… nu cunoscuse niciodată o astfel de atingere. Mâinile ei eau răcoroase, deşi fierbinţi pe dedesubt şi aşa de liniştitoare, că aproape simţise pacea cuprinzându-i trupul. Îi oferise odihnă şi uşurare, în lupta împotriva febrei ce îl ardea de viu. Şi salvase bebeluşul lui Lozun, deşi Jacali a spus că fetiţa fusese aşa aproape de lumea spirielor, încât nu-i mai rămăsese în trup nici respiraţia. Magia femeii albe a fost reală şi războinicul alb îi cunoştea valoarea, apărând-o cu străşnicie. Asta a fost bine.

Apoi a venit alt om alb şi şi-a îndreptat arma spre războinicul alb. Apoi l-a legat cu o funie, ca pe un captiv. Jacali s-a înfuriat şi

a încercat să-l convingă să-l împuşţe pe noul intrus, dar el a aşteptat, vrând să vadă ce se întâmplă. Cei trei oameni albi au stat jos şi au rostit multe din cuvintele acelea ale lor, care sunau aşa ciudat, apoi cel mai bătrân a tăiat funia ce-l lega pe războinicul alb şi acum plecau împreună călare. Da, ochii albi era într-adevăr un om ciudat. Cu toate că îi era aşa recunoscător femeii magice, era bucuros să-i vadă plecând.

Dar plecau spre est, prin teritoriul poporului său şi poate că aveau nevoie de protecţia lui. Existau puţini ochi albi, pe care poporul lui ar putea să-i numească" prieteni"; ar fi o dezonoare pentru el, dacă va permite să fie ucişi. Aşa că-i dădu amuleta din mărgele lui Jacali vorbindu-i şi ea se duse la femeia magică, al cărei păr palid îi încadra faţa ca razele de soare. Ochiul alb mai bătrân ştia unele cuvinte ale poporului său şi îi spuse femeii magice ce a zis Jacali. Şi femeia magică a zâmbit. Alături, războinicul alb se uita la toate astea cu ochii lui aspri păzindu-şi femeia, aşa cum trebuia.

Războinicul fu încântat să-i vadă plecând

din tabăra lui.

Annie răsuci în mâini amuleta din mărgele, iar şi iar, urmărind desenul complicat. Era o lucrare splendidă şi Atwater i-a explicat că era echivalentul unui paşaport, pentru siguranţa lor. Asta nu literal, dar foarte pe aproape. Explicaţia o satisfăcu.

Le va lua săptămâni până la New Orleans; prin Texas şi Louisiana. Atwater sugerase să ia trenul, dar Rafe a înlăturat ideea tăios, ceea ce învenină cu desăvârşire dispoziţia omului legii.

Când fură în afara posibilităţii de a fi văzuţi din tabăra apaşilor, Atwaer îndreptă brusc puşca de vânătoare spre Rafe. Cum nu-i dăduse acestuia puşca lui înapoi, Rafe nu putu să facă nimic altceva, decât să-l fixeze pe şerif cu ochi plini de o furie rece.

— Să nu-ţi închipui că mă îngrijorează faptul că mă duci la New Orleans, zise el.

— O, şi totuşi ne ducem, răspunse Atwater. Numai aşa n-am să cred că rămâi pe loc. Te-am avertizat că nu-mi face plăcere să fiu lua drept prost, dar se ştie că oamenii nu-mi ascultă ameninţările.

Intenţionez să înlătur tentaţia din calea ta. Du-ţi mâinile la spate.

Rafe făcu exact, cu faţă rigidă. Annie îşi îndemnă calul să se apropie, dar Atwater îi aruncă o privire de avertisment.

— Ţine distanţa, doamnă. Acesta e felul în care trebuie să fie.

— Dar nu e nevoie, protestă ea. Vrem să rezolvăm treaba asta, mult mai mult decât tine. De ce am fugi?

El clătină din cap.

— Nu e de niciun folos să ne contrazicem. Socotesc că nu aş fi un adevărat om al legii, dacă l-aş crede pe fiecare proscris, când jură că nu va fugi.

— Renunţă Annie, rosti obosit Rafe. Nu mă va ucide.

Ea ştia, dar totodată ştia din experienţă proprie ce incomod era, şi Rafe îi legase ei mâinile în faţă, nu la spate. Se gândi să încerce să-l atace ea însăşi pe Atwater, dar aveau nevoie de el. El avea autoritate să rezolve treburile şi în mod cert, chiar şi cei care îl urmăreau pe Rafe, s-ar gândi de două ori înainte de a trage într-un şerif SUA.

Când campară pentru noapte, Atwater nu-l eliberă pe Rafe nici ca să mănânce; a trebuit să-l hrănească Annie. Era epuizată, după zilele lungi în care avusese grijă de apaşi şi de abia putea să stea trează, destul cât să-şi mănânce propria porţie. Imediat ce vesela fu spălată, luă un pled şi îl rulă punându-l între ea şi cei doi bărbaţi. Faţa dură a lui Rafe îi demonstra că nu-i plăcea deloc noul aranjament de dormit, dar ar fi fost greu să se cuibărească lângă el, cu Atwater în apropiere. Ea îşi reţinu respiraţia, dar el nu zise nimic. În loc de asta, alese să se culce la un braţ depărtare şi ea scoase un mic suspin de uşurare, că totuşi va fi aşa aproape.

El se culcă pe o parte, cu faţa la ea şi cu mâinile legate la spate.

— Vei putea să dormi aşa? întrebă ea cu îngrijorare blândă în vocea somnoroasă.

— Sunt atât de obosit, încât aş putea să dorm din picioare, răspunse el. Nu era convinsă că poate să-l creadă, dar era şi ea prea obosită să se asigure. Ar fi vrut să fie mai aproape de el. După toate aceste săptămâni în care a fost cu el, se simţea

pierdută fără braţele acelea tari înconjurând-o în timp ce dormea. Îi era totuşi de ajutor că se afla destul de aproape ca să-l atingă, dacă ar întinde mâna.

Adormi cu uşurinţă, dar Rafe mai rămase treaz o vreme, gândindu-se şi încercând să ignore durerea din braţe şi umeri. Se întreba dacă e însărcinată El aşa credea, dar va trebui să aştepte cu răbdare, până când natura va confirma. Convingerea că purta în pântec copilul lui nu făcea decât să-i intensifice instinctul de posesiune şi de protecţie. Dacă va putea, ea nu va mai dormi niciodată la o depărtare de el mai mare de un braţ. Să aibă grijă de Annie era cea mai importantă misiune pe care o avusese în viaţa lui.

Mergeau la New Orleans. Realitatea aceasta era puţin cam greu de acceptat. Petrecuse atât de mulţi ani fugind, consumat de amărăciune şi de senzaţia că a fost trădat, încât brusca răsturnare a situaţiei îl dezorienta. Desigur, funiile care îi muşcau din încheieturi şi încordarea incomodă din umeri îi aminteau că, la urma urmei, nu se schimbase chiar totul. În ce-l

privea pe Atwater, exista ceva aici care avea nevoie să fie cercetat, el încă îl mai considera un proscris. Atwater era un om ciudat, greu de. Descifrat. Avea o reputaţie de om cu adevărat dur, gata să pună mâna pe el viu sau mort, totuşi a ascultat pur şi simplu explicaţia lui Annie şi a hotărât să verifice dacă e adevărată. Se simţea ciudat, după toţi aceşti ani de fugă, dar pentru prima oară Rafe avea un sentiment real de speranţă. Când Atwater va vedea hârtiile acelea de la New Orleans, va şti că a spus adevărul şi, pentru că şeriful avea legătură cu federalii, probabil va putea să facă ceva pentru a anula acuzaţiile de asasinat, în mod cert, providenţa se manifestase într-un mod ciudat, dar Rafe trebuia să admită că şeriful acela slab, supărăcios şi cu pleoapele lăsate era răspunsul la rugăciunile lui.

Atwater stătea lungit treaz, privind stelele de deasupra capului şi gândindu-se. În ce dracu' se băgase, când a fost de acord să-l ducă pe Mecay la New Orleans, pentru a-i verifica povestea? Acesta era Rafe Mecay, nu un băiat de la fermă; şi hotărârea asta îi spunea că practic ar trebui să-l dezlege din

când în când, pentru că oricum dacă Mecay îşi punea în cap să scape, Atwater nu se îndoia că ar fi găsit un mod de a o face. La dracu', de ce nu l-a dus pe proscris în cel mai apropiat oraş şi nu l-a închis? Putea să se descurce să-l ducă pe Mecay vreo 16 km, sau cam atât, dar, să fie al naibii, New Orleans trebuie că e la aproximativ 160 de km depărtare. În mod clar, n-a fost una din cele mai bune idei ale lui.

Dar îşi luase acest angajament şi ştia că nu-şi va schimba hotărârea, chiar dacă totodată ştia că nu va putea să-l oprească singur pe Mecay să scape, undeva în aceşti l6o km. La urma urmei, o avea pe doctoriţă ca să-l ajute şi singurul mod în care Atwater putea să preîntâmpine asta, era să o lege şi pe ea şi asta ar provoca şi mai multe probleme, decât credea el că ar putea să rezolve. În plus, ea nu era criminală, chiar dacă îl însoţise pe Mecay, aşa că n-ar fi corect să o trateze ca pe o criminală.

De ce să nu accepte pur şi simplu că undeva de-a lungul rutei va trebui să aibă încredere în Mecay şi să-l dezlege? Era al dracului de sigur că nu puteau să

călărească printr-un oraş, cu un om legat în felul acesta; lumea ar vedea şi astfel de lucruri ar atrage observaţii, pe care Atwater nu le voia. Ei bine, se va mai gândi la asta. În acest moment nu se simţea suficient de sigur în sinea lui, ca să-l lase liber pe Mecay.

Nu era cel mai confortabil gând pentru un un om al legii, dar Atwater învăţase cu ani în urmă că legea şi dreptatea nir erau întotdeauna unul şi acelaşi lucru. Îşi amintea de o femeie, care murise cu câţiva ani în urmă, când nişte cowboy beţi care bântuiau printr-un oraş, au gonit pe străzile din El Pase cu un furgon de marfă, cu care au călcat-o. Legea a spus că a fost un accident şi i-a lăsat pe cowboy să plece. Dar soţul copleşit de durere şi-a luat puşca şi a ucis mai mulţi dintre ei. Omul fusese în mod evident dereglat de supărare şi n-a ştiut ce face. Atwater şi-a închipuit că s-a făcut dreptate.

Propria lui soţie a murit în ’49 prinsă în mijlocul unor împuşcături ale unor mineri beţi, în California. În acest caz, dreptatea şi legea au mers mână în mână şi a putut să-i

vadă pe amândoi atârnând de o funie. Asta n-a adus-o înapoi pe Maggie, dar certitudinea că s-a făcut dreptate l-a ajutat să nu înnebunească de supărare. În modul de gândire al lui Atwater, totul trebuia să fie echilibrat; asta era dreptatea. Şi îşi închipuia că treaba lui ca om al legii era să menţină acest echilibru. Uneori nu era uşor, iar uneori era un fel de afurisită de ţeapă-n fund, ca acum. Ar fi vrut să nu fi observat, că Mecay se uita la Annie în felul în care obişnuia şi el să se uite la draga lui Maggie.

CAPITOLUL 18

— Ne căsătorim, rosti Rafe îndârjit.

Annie coborî privirea. Se aflau într-o cameră de hotel din El Paso; Rafe intrase înăuntru odată cu ea, dar uşa a rămas deschisă, iar ea era perfect conştientă de Atwater, care era în hol cu ochii aţintiţi pe Rafe. Se aflau pe drum de şase săptămâni şi Atwater îl dezlegase pe Rafe abia în dimineaţa aceasta, mormăind un avertisment arţăgos că, dacă Rafe va face o mişcare bruscă, întâi va trage, abia apoi îi va afla intenţiile. Ea se îndoise că vor intra vreodată în oraş, dar aveau nevoie disperată

de provizii şi Atwater nu intenţiona să-i lase să umble prin oraş singuri. Într-un fel, Rafe îl convinsese să se cazeze la hotel, pentru ca Annie să poată dormi bine la noapte. Ea ştia de ce era îngrijorat.

— Pentru că sunt însărcinată. Rosti afirmaţia ca o declaraţie, pentru că ştia că nu e o întrebare. Ştia în mod sigur de aproape o lună, de când nu-i venise ciclul, deşi suspiciuni avea chiar din ziua în care Rafe făcuse dragoste cu ea, în tabăra apaşilor. Evident şi el suspectase adevărul, pentru că ochii aceia tăioşi observau şi cele mai mici simptome.

Ea nu ştia cum se simte şi nici măcar cum trebuia să se simtă. Se presupunea că trebuie să se simtă uşurată, că el voia să se însoare cu ea şi să dea legitimitate copilului, dar îi venea totuşi să se întrebe: ar mai fi vrut să se însoare cu ea, dacă n-ar fi fost însărcinată? Probabil că era o prostie, în aceste circumstanţe, dar i-ar fi plăcut să dorească asta pentru ea însăşi.

Rafe văzu durerea din ochii ei şi instinctul îl făcu să răspundă, aşa cum avea ea nevoie să audă. Îi acordase o atenţie aşa de

serioasă, căutând semne care să semnaleze, sarcina, sau lipsa ei, că devenise un obicei pentru el să-i studieze nuanţele expresiei. O luă în braţele lui puternice şi îi apăsă capul pe umăr legănând-o, în timp ce pe Atwater care stătea pe hol şi îi privea, îl ignoră.

— Ne căsătorim acum, pentru că eşti însărcinată, clarifică el. Dacă n-ai fi, aş fi vrut să mai aşteptăm, până când încurcătura asta e lămurită, astfel încât să avem o nuntă adecvată, la biserică – cu Atwater care să te ducă la altar.

Ea zâmbi la ultima parte a frazei. Afirmaţia o ajută să se simtă mai bine, deşi nu putea să se oprească şi să nu se gândească la faptul că că subiectul căsătoriei nu apăruse niciodată înainte. Totuşi, înconjurată de braţele lui, tot ce putea să facă era să închidă ochii şi să se relaxeze. Părea o eternitate de la ultima dată când o ţinuse în braţe; toate săptămânile acestea pe drum fuseseră împiedicaţi, atât de prezenţa lui Atwater, cât şi de mâinile legate ale lui Rafe, deşi, până în cele din urmă, Atwater începuse să-i lege mâinile în faţă. Ultimele două

săptămâni fusese împovărată de o oboseală în creştere, unul din simptomele sarcinii şi murea după spijinul lui. Fusese aproape mai mult decât era în stare să suporte, să rămână în şa toată ziua.

Dar acum, în sfârşit, putea să doarmă într-un pat adevărat şi să facă o baie fierbinte, într-o cadă adevărată. Luxul acesta aproape o copleşea. Se simţea uşor sufocată cu cei patru pereţi din jur şi un acoperiş deasupra capului, dar era un preţ tolerabil pentru pat şi cadă.

Rafe simţi cum se relaxează şi o lăsă să se odihnească la pieptul lui; apoi îi strecură un braţ sub genunchi şi o ridică.

— De ce nu aţipeşti puţin? sugeră el blând văzându-i ochii închizându-i-se deja. Atwater şi cu mine avem ceva de făcut.

— Vreau să fac baie, murmură ea.

— Mai târziu. După ce dormi puţin. O aşează pe pat şi ea scoase un sunet gutural de plăcere, când simţi salteaua sub ea. El se aplecă şi o sărută pe frunte; un zâmbet mic îi flutură ei pe buze, apoi se şterse, când căzu într-un somn adânc. El regreta că nu pot folosi mai bine salteaua, după toate

aceste săptămni frustrante de pe drum, dar poate că situaţia se va schimba în curând.

Ieşi din cameră închizând şi încuind uşa în urma lui. Atwater se încruntă.

— E bine?

— Doar obosită. Ai fi putut să ne acorzi un minut de intimitate, rosti Rafe uitându-se la omul legii.

— Sunt plătit să văd că se face dreptate, răspunse Atwater ursuz. Nu sunt plătit să cred în oameni. Privirea lui trecu dincolo de Rafe, spre uşa încuiată. Are nevoie de odihnă, biata mititică. Ştiu că am mers puţin cam prea tare pentru ea, dar nu poţi să hoinăreşti pe teritoriul indian, fără grabă şi mirosind flori.

— Vino cu mine, zise Rafe. Am nişte treabă de făcut.

— Cum ar fi? Suntem aici pentru a face rost de provizii, nu să cutreierăm prin oraş.

Şi poţi să pui un afurisit de pariu că, dacă mergi undeva, eu am să fiu exact în spatele tău.

— Trebuie să găsesc un preot. Vrem să ne căsătorim, cât suntem aici.

Atwater se scărpină în barbă încruntându-

se.

— Nu te sfătuiesc, fiule. Ar trebui să-ţi foloseşti numele adevărat şi nu e un nume necunoscut.

— Ştiu. Va trebui să risc.

— Vreun motiv anume?

— De acum înainte vor fi mai multe şanse să fiu recunoscut, poate chiar ucis. Pentru orice eventualitate, vreau ca Annie să devină soţia mea legitimă.

Şeriful tot nu era convins.

— Mie mi se pare că această căsătorie va mări aceste şanse. Ar fi cazul să te gândeşti mai bine.

— E însărcinată.

Atwater se uită câteva secunde la el, apoi făcu un gest în direcţia holului şi spre scări.

— Deci, bănuiesc că ar trebui să te însori, rosti el şi porni pe hol, alături de Rafe.

Avură noroc cu preotul pe care l-au găsit, un nou sosit din Rhode Island, care nu avea idee de notorietatea omului care stătea la cam un metru de el. Fu bucuros de acord să oficieze căsătoria în aceeaşi seară, la ora şase. Apoi Rafe insistă să se oprească la un magazin de confecţii, sperând să găsească

ceva de gata, care să poată fi îmbrăcat de Annie pentru căsătorie. Erau puţine rochii din care să aleagă şi singura ce arăta destul de mică pentru a se potrivi siluetei delicate a Anniei era curată şi nouă, iar culoarea albastră era frumoasă.

Porniră înapoi spre hotel, cu Atwater chiar în spatele lui Rafe, pentru a-l putea ţine sub supraveghere. Natura suspicioasă a şerifului îl călca pe nervi pe Rafe, dar socoti că va putea rezista, până vor ajunge la New Orleans. Era un preţ destul de mic de plătit pentru libertatea lui.

El Paso era un oraş deschis, murdar şi agitat, cu străzile pline de un amestec de oameni din ambele părţi ale graniţei. Rafe îşi ţinea pălăria trasă mult pe ochi, sperând să nu fie identificat. Nu văzu pe nimeni cunoscut, dar întotdeauna exista posibilitatea ca cineva, pe care nu-l întâlnise niciodată, şa-l recunoască totuşi.

Mergeau spre o alee; Rafe aproape făcuse un pas în ea, când auzi zgomotul unei mişcări bruşte şi instinctiv se întoarse, gata să se ghemuiască. De după un zid, apăru ţeava unui pistol, îndreptată spre Atwater. Îl

văzu pe şerif gata să-şi ia pistolul cu o mişcare lentă şi Rafe îşi dădu seama că nu va pune mâna pe el la timp; Atwater pierduse o preţioasă fracţiune de secundă, pentru că întâi se uitase la Rafe. Natura afurisit de spuspicioară a omului era gata să-l coste viaţa, pentru că era aşa de înverşunat să-l împiedice pe Rafe să scape, încât nu dădea atenţie celor ce se întâmplau în jur.

Dacă Atwater era ucis, Rafe n-ar avea nicio afurisită de şansă să-i fie şterse acuzaţiile, înainte să-i bage cineva un glonţ în spate.

Parcă totul se mişca cu încetinitorul. Văzu pistolul, îl văzu pe Atwater întorcându-se, realiză că şeriful nu va putea să tragă la timp – şi în următoarea clipă trupul lui mare şi musculos îl izbi de şerif aruncându-l cât colo, exact când sunetul împuşcăturii explodă aproape de capul lui. Îl auzi pe Atwater mârâind de durere, apoi căzură cu forţă pe trotuar şi se rostogoliră pe strada plină de praf. Auzi bărbaţi urlând, o femeie ţipând şi fu conştient de oamenii care se adunau. O clipă zări o faţă în umbra aleii,

apoi pistolul lui Atwater fu în mâna lui şi trase, iar omul de pe alee se prăvăli pe spate.

Rafe îl dădu pe Atwater deoparte şi se ridică, armând din nou pistolul şi privind mulţmea aduntă ameninţător. Îi aruncă o privire rapidă şerifului, care se ridica încet ţinându-şi o mână la cap. Printre degetele lui se scurgea sânge.

— Eşti bine? îl întrebă.

— Mda, răspunse acesta scârbit. Tot aşa de bine cum poate fi un om care se lasă împuşcat, ca un ageamiu bătut în cap. A fost la un fir de păr, dar am meritat-o. Îşi scoase de la gât eşarfa şi o apăsă pe rană.

— Poţi să fii sigur că ai meritat-o, fu de acord Rafe. Era total lipsit de simpatie. Dacă Atwater ar fi fost mai atent, nu s-ar fi întâmplat asta. Se ridică şi îi întinse mâna şerifului, să-l ajute să se ridice, apoi îşi croi drum prin mulţimea adunată în jurul busculadei şi îngenunche lângă capul omului căzut. Din gură îi curgea sânge anestecat cu salivă.

Împuşcat în plămân, îşi dădu seama Rafe. Nu va rezista mai mult de un minut, sau

două.

— Ştie cineva cine e? întrebă el.

— Nu-l cunoaştem, rosti cineva. Poate că are prieteni prin oraş, dar probabil că e doar un vagabond. Avem o mulţime de străini pe aici.

Ochii omului erau larg deschişi şi se uita la Rafe. Buzele i se mişcară.

— Ce spune? întrebă iritat Atwater lăsându-se şi el pe un genunchi, de partea cealaltă a omului. Ce i-am făcut eu? N-aş putea spune că l-am văzut vreodată.

Dar omul nu se uita la Atwater. Buzele i se mişcară din nou şi, cu toate că nu se auzi niciun sunet, Rafe putu să-i vadă gura formându-i numele" Mecay" Apoi tuşi şi un sunet gâlgâit îi bolborosi în piept. Picioarele i se zvârcoliră spasmodic şi muri.

Rafe strânse din buze şi se ridică, apucând braţul lui Atwater şi ridicându-l şi pe el.

— Să mergem, rosti el şi practic îl trase pe Atwater afară de pe alee, după ce se aplecase să ia din praf, de acolo unde căzuse, pachetul cu rochia Anniei.

— Dă-mi drumul la braţ, rosti iritat Atwater. Să te ia dracu', mă strângi ca într-

o menghină. Şi sunt un om rănit, nu am voie să fiu grăbit în felul acesta. Ce ţi-a pus coada pe foc aşa?

— S-ar putea să aibă un partener, vocea lui Rafe suna depărtată, iar ochii palizi scăpărau ca gheaţa, în timp ce examina fiecare faţă, fiecare umbră pe lângă care treceau.

— O să mă ocup eu de asta. N-o să mai fiu surprins din nou, se încruntă Atwater. Ţii afurisitul meu de pistol în mână.

În tăcere, Rafe vârî pistolul înapoi, în tocul şerifului.

Atwater se încruntă iar.

— De ce nu l-ai folosit, ca să scapi?

— Nu vreau să scap. Vreau să ajung la New Orleans şi să iau hârtiile alea. Tu eşti singura mea şansă de a-mi reabilita numele.

Încruntarea lui Atwater se accentuă. Ei bine, ştiuse tot timpul că ar trebui să aibă încredere în Mecay până la un punct, totuşi avusese şi o urmă de gând că proscrisul va folosi prima ocazie să fugă şi el va trebui să-l vâneze din nou. Nu numai că Mecay i-a salvat viaţa, dar n-a încercat să scape, când a avut o ocazie perfectă. Singurul motiv

pentru care n-a făcut aşa, ar fi că îi spusese adevărul. Ceea ce fusese o posibilitate, ceva ce avea nevoie să fie verificat, deveni pentru Atwater în această clipă un fapt evident. Mecay n-a minţit. A fost acuzat de asasinat şi a fost vânat ca un animal sălbatic, din cauza acelor hârtii. Ceea ce se întâmplase timp de patru ani, în mod al dracului de sigur nu însemna dreptate şi Atwater fu obligat şi hotărât să încline balanţa.

— Bănuiesc că ar trebui să încep să am încredere în tine, bodogăni el.

— Ar fi cazul, fu de acord Rafe.

Ajunseră la hotel şi urcară scările până în camera lor, trecând în vârful picioarelor pe lângă camera unde dormea Annie, deşi paşi lor n-ar fi trezit-o. Atwater turnă nişte apă într-un vas şi îşi udă eşarfa, apoi delicat începu să-şi spele crestătura de pe ţeastă.

— Mă doare capul afurisit de rău, observă el. Şi un minut mai târziu adăugă: vagabondul ăla ştia cine eşti. Ţi-a rostit numele. Atunci de ce a tras în mine şi nu în tine?

— Probabil că a vrut să te scoată din calea lui, ca să poată încasa el recompensa.

Trebuie că te-a recunoscut şi pe tine; nu prea suntem nişte necunoscuţi prin părţile astea.

Atwater scoase un fornăit.

— Sunt încântat că nu ţi-a rostit numele cu glas tare. Se uită în oglindă. Bănuiesc că sângerarea a încetat. Totuşi capul îmi pulsează.

— Ţi-o aduc pe Annie, zise Rafe.

— Nu e nevoie, doar dacă nu poate face ceva în legătură cu durerea de cap.

Ochii lui Rafe erau enigmatici.

— Poate. Făcu o pauză cu mâna pe buşonul uşii. Mă duc jos la recepţie, să trimită sus apă pentru baie. Nu intenţionez să mă însor acoperit de praf şi mirosind ca un cal. Vrei să mă urmezi, să te asiguri că nu fug.

Atwater oftă şi făcu un semn din mână că e liber.

— Nu consider că mai e cazul, zise el şi privirile li se întâlniră, privirea prin care doi bărbaţi se înţelegeau unul pe altul perfect.

Rafe aranjă întâi pentru apa de baie, apoi reveni sus. Annie încă dormea când a intrat în camera ei şi a rămas o clipă lângă pat

privind-o. Dumnezeule! Copilaşul lui creştea în acest trup subţire, care-i dădea deja putere. Dacă ar putea, ar purta-o următoarele opt luni pe o pernă. De fapt şapte luni şi jumătate, pentru că erau şase săptămâni de la tabăra apaşilor. Şase săptămâni de când făcuse dragoste cu ea.

Se gândea la schimbările din trupul ei, pe care le vor aduce următoarele luni şi se simţi disperat, la gândul că s-ar putea să nu fie acolo să le vadă. Abdomenul i se va rotunji şi sânii îi vor creşte şi se vor îngreuna. La această imagine mintală, mădularul i se lungi, se întări şi un rânjet fugitiv îi împodobi gura. Era de aşteptat ca bărbaţii decenţi să-şi lase în pace soţiile în această perioadă delicată; dar bănuia că deja a dovedit-o, că el nu era un bărbat decent.

Cada şi apa fierbinte vor sosi în curând şi ea trebuia să-l îngrijească mai întâi pe Atwater, aşa că se aplecă şi o scutură uşor, să o trezească. Ea bombăni şi îi împinse mâna deoparte. El o scutură din nou.

— Trezeşte-te, iubito, Atwater a avut un mic accident şi are nevoie de tine.

Ochii ei somnoroşi se deschiseră şi ea se târî jos din pat. Rafe o apucă şi o ridică şi aproape fu doborât de plăcerea de a o ţine iar în braţe.

— Încet, murmură el. Nu e rănit prea tare, doar o zgârietură, care l-a lăsat cu o durere de cap.

— Ce s-a întâmplat? îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi ajunse la geanta ei. Rafe i-o luă înainte şi o ridică.

— A primit un fel de glonţ rătăcit. Nimic serios. Nu era cazul să o îngrijoreze.

În camera de alături, îl făcu pe Atwater să se aşeze pe un scaun, în timp ce îi examină cu grijă scalpul rănit. Aşa cum spusese Rafe, nu era ceva serios.

— Regret că te necăjesc, doamnă, rosti Atwater scuzându-se. Mă doare doar capul. Bănuiesc că o gură de whiskey mi-ar face bine.

— Nu, nu ţi-ar face, interveni Rafe. Annie, pune-ţi mâinile pe capul lui.

Privirea pe care i-o aruncă ea era uşor supărată, pentru că se simţea atât tulburată cât şi nesigură, în legătură cu ce-i spusese el despre puterea ei vindecătoare. Dar se

supuse şi blând îşi puse mâinile pe scalpul lui Atwater.

Rafe urmărea figura şerifului. La început arătă mai curând nedumerit, apoi interesat şi, în final, o exprese de uşurare aproape fericită i se răspândi pe trăsături.

— Ei bine, îţi declar, oftă el. Nu ştiu ce ai făcut, dar sigur mi-a oprit durerea de cap.

Annie îşi ridică mâinile şi absentă le frecă una de alta. Deci era adevărat. Avea un fel de putere inexplicabilă de a vindeca.

Rafe îi înconjură mijlocul cu braţul.

— Căsătoria e în seara asta, ia şase, sublinie el. Ţi-am cumpărat o rochie nouă pentru ceremonie şi o cadă cu apă fierbinte pentru baie e pe drum.

Distragerea atenţiei ei funcţionă. Buzele i se depărtară de plăcere.

— O baie? O baie adevărată?

— O baie adevărată, într-o cadă adevărată.

Se aplecă să ia genţile şi rochia Anniei; Atwater nu formulă niciun protest faţă de intenţiile lui evidente. În loc de asta, şeriful aproape strălucea privindu-i, în timp ce-şi atingea absent locul sângerând de pe cap,

care acum nu mai era aşa inflamat.

Annie se uită la genţile lui, când le lăsă pe duşumeaua camerei ei. Totuşi nu-i scăpă implicaţia acţiunii lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Când Atwater a fost împuşcat, n-am încercat să fug, rosti Rafe ca o simplă explicaţie. Şi a hotărât că poate avea încredere în mine.

— N-o să te mai lege? Expresia ei spunea cât de mult o duruse faptul că a fost legat.

— Nu. Întinse mâna pentru a-i atinge părul, exact când se auzi o bătaie în uşă. Rafe o deschise şi permise intrarea unor băieţi de vârstă mijlocie, încordaţi sub greutatea căzii. Urmară încă doi băieţi, fiecare cărând câte două găleţi de apă, pe care o turnară în cadă. Apoi plecară şi se întoarseră câteva minute mai târziu cu alte patru găleţi de apă, de data aceasta fierbine şi aburindă, pe care o aduăgară în cadă.

— Asta face patru parale, domnule, rosti cel mai mare dintre băieţi şi Rafe îl plăti.

Degetele lui Annie zburară peste nasturi, imediat ce uşa fu închisă în urma lor. Rafe o urmărea avid, privirea lui înfometată

alunecă peste curbele palide ale sânilor şi coapsei, peste cârlionţii moi de jos. Apoi ea păşi în apă cu un oftat voluptos. Închise ochii şi se sprijini cu spatele de partea mai înaltă a căzii.

Nu-i trecuse prin cap să ia săpunul. Rafe îl scoase din geanta de la şa şi îl aruncă în apă, cu un mic plescăit. Ea deschise ochii şi îi zâmbi.

— E divin, toarse ea. Mult mai bine decât în pârâurile alea reci.

El avea nişte amintiri scumpe, despre două din acele pârâuri. Se întărea din ce în ce mai mult. Începu să-şi scoată hainele gândindu-se la amintirile scumpe pe care le-ar putea avea şi despre această cadă. Când el intră înăuntru, ea se uită spre pat.

— O să o facem şi în pat, la noapte, promise el.

Noah Atwater, şerif SUA, stătea ţeapăn lângă ea, curat şi dichisit şi o predă în protecţia şi grija noului ei soţ. Annie era puţin uluită de toate astea. Rafe menţionase căsătoria, ea se întinsese să aţipească puţin şi se trezise după vreo două ore la informaţia că nunta va avea loc doar în

câteva ore. Îmbrăcase noua rochie albastră, foarte simplă, care i se potrivea destul de bine. Pe dedesubt, trupul ei încă palpita de la partida de sex.

Abstinenţa de şase săptămni îl făcuse... flămând.

Barba neagră şi scurtă îi venea bine. Îi aruncă priviri admirative tot timpul scurtei ceremonii. Ar fi vrut ca tatăl ei să trăiască pentru acest moment, ar fi dorit ca Rafe să nu aibă o acuzaţie de crimă atârnând deasupra capului şi o armată de asasini căutându-l, dar chiar şi aşa era fericită, îşi aminti teroarea prin care trecuse, când Rafe a răpit-o din Silver Mesa şi se minună cât de mult s-a schimbat situaţia, în doar câteva scurte luni.

Apoi ceremonia s-a terminat, preotul şi soţia lui i-au felicitat, Atwater clipea neîncetat, iar Rafe i-a ridicat faţa, pentru un sărut fierbinte şi puternic. Era pur şi simplu uimită: acum era femeie măritată! Ce remarcabil de simplu fusese.

Când au ajuns la Austin, cu două săptănrâni mai târziu, au tras din nou la hotel, sub nume fictive. Imediat, Rafe o

băgă pe Annie în pat şi îl căută pe Atwater. În cele două săptămâni de la căsătoria lor văzuse cum puterile ei slăbesc rapid, în timp ce răul matinal începuse să o bântuie. Necazul era că nu era limitat doar la dimineţă şi avu ca rezultat că nu reuşea să păstreze decât foarte puţină hrană în ea şi nici praful esenţial de ghimbir pe care-l lua nu putu să-i stabilizeze stomacul.

— Restul drumului va trebui să mergem cu trenul, îi spuse el lui Atwater. Nu mai poate să călărească.

— Ştiu. Şi eu am fost îngrijorat pentru ea. E medic, ea ce spune?

— Spune că niciodată nu va mai acuza o gravidă, ci o va lămuri că: să-i fie rău e doar o parte din procesul de a da naştere unui bebeluş. Annie îşi menţinuse simţul umorului în legătură cu asta. Rafe nu. Ea continua să slăbească, în fiecare zi.

Atwater clătină din cap.

— Poţi să o laşi aici, să ştii, şi să ne ducem la New Orleans doar noi doi.

— Nu. Rafe era de neclintit în această privinţă. Dacă cineva aude că m-am însurat şi va face cercetări, ea va fi în acelaşi

pericol, ca şi mine. Şi chiar mai mare, pentru că nu ştie să se protejeze.

Atwater se uită la centura pistolului, legată la şoldul lui Rafe. Îi dăduse înapoi armele, la gândul că doi bărbaţi înarmaţi erau de două ori mai eficienţi decât unul. Dacă exista cineva care putea să o protejeze pe Annie, acest om era.

— Bine, zise el. Vom merge cu trenul.

Poate că efortul fizic al călăritului o făcuse pe Annie atât de bolnavă, pentru că începu să se simtă mai bine chiar de a doua zi, în ciuda zguduirilor trenului. Protestase împotriva noului mod de călătorie, ştiind că Rafe a ales varianta cu trenul din cauza ei, dar ca de obicei el fusese la fel de neclintit, ca un zid de granit. Atwater cumpără nişte pudră (” O treabă afurisit de umilitoare pentru un bărbat, să cumpere aşa ceva. Scuză-mă, doamnă”) şi Rafe o folosi ca să-şi pudreze barba făcând-o cenuşie. Cu puţină pudră şi la tâmple, arăta foarte distins. Annie fu mişcată de aspectul lui, pentru că se gândea că la fel va arăta şi peste vreo douăzeci de ani.

Nu fusese niciodată la New Orleans, dar

era prea încordată pentru a aprecia şarmul divers al oraşului. S-au cazat la hotel, dar era prea târziu ca Rafe să meargă la bancă să retragă documentele. Chiar şi călătoria cu trenul fusese obositoare, aşa că cinară la hotel şi apoi se retraseră în camerele lor.

— Mâine, Atwater merge cu tine? întrebă ea, când fură întinşi în pat. Fusese îngrijorată de asta toată ziua.

— Nu. Mă duc singur.

— Ai să fii prudent, bine?

El îi luă o mână şi o sărută.

— Sunt cel mai prudent om pe care l-ai cunoscut vreodată.

— Poate că ar trebui să facem ceva mâine, ca tot părul tău să fie cenuşiu.

— Dacă vrei. Ar fi vrut să-şi pudreze tot trupul, dacă asta i-ar uşura ei anxietatea. Îi sărută din nou vârful degetelor şi simţi valul de căldură evident pentru el, pentru el singur. Nimeni altcineva nu simţea aceasta din partea lui Annie. Îşi închipuia că era răspunsul ei doar pentru el. Sunt fericit că suntem căsătoriţi, continuă el.

— Adevărat? Mi se pare că în ultima vreme, eu n-am fost nimic altceva decât o

calamitate.

— Eşti soţia mea şi eşti însărcinată. Nu eşti o calamitate.

— Am fost speriată chiar şi să mă gând. Esc la copilaş, mărturisi ea. Aşa de multe depind de ceea ce se petrece în următoarele câteva zile. Ce ar fi dacă ţi se întâmplă ceva? Ce ar fi dacă hârtiile au dispărut?

— Am să fiu bine. Nu m-au prins timp de patru ani, n-o să mă prindă acum. Şi dacă hârtiile au dispărut… Ei bine, nu ştiu ce o să facem cu Atwater şi nu ştiu ce putem face nici dacă hârtiile există. Atwater poate să se împotrivească şantajului.

— Eu nu, rosti ea şi Rafe sesiză hotărârea din vocea ei.

Îşi lăsă cureaua cu pistolul la hotel, deşi îl luă cu el pe cel de rezervă, vârâtân partea din spate a centurii. Atwater îi aduse să îmbrace un pardesiu cu o croială după moda estică şi altă pălărie. Annie îi pudră părul şi barba. În mod clar, era cât de distins putea el să fie; merse şapte străzi, până la banca unde depusese documentele. Nu părea să-i fi remarcat cineva, dar se uita cu grijă la toţi cei din jur.

Nimeni nu părea să-i acorde atenţie acestui bărbat înalt cu părul cărunt, care se mişca cu o graţie de panteră.

Ştia că nu e posibil ca oamenii lui Vanderbilt să bănuiască unde a lăsat hârtiile; dacă ar fi suspectat că documentele se aflau la New Orleans, Vanderbilt ar fi avut o armată întreagă care să răscolească oraşul, inclusiv depozitele băncii, ceea ce nu era o dovadă a lipsei lui de autoritate. Dar dacă documentele au fost găsite, vânarea lui Rafe n-ar mai fi fost aşa intensă. La urma urmei, fără documentele care să-l susţină, n-ar fi avut cum să dovedească nimic şi cine l-ar fi crezut pe cuvânt? în mod cert, Vanderbilt nu părea îngrijorat că Davis ar mărturisi ceva. Cuvântul ex-preşedintelui confederat nu valora nimic în afara sudului, unde ar fi putut provoca un linşaj; nu, Vanderbilt nu era îngrijorat din partea lui Davis.

Modul cel mai uşor ar fi fost să aranjeze ca documentele să-i parvină lui Vanderbilt, în schimbul anulării acuzaţiei de omor, dar lui Rafe nu-i plăcea ideea. Nu voia ca Vanderbilt să continue să trăiască

nepedepsit. Voia ca omul să plătească. Voia ca şi Jefferson Davis să plătească. Singurul lucru care îl nelinişea, în privinţa faptului că Davis va suferi din cauza trădării, era că, în tot sudul, sute de mii de oameni supravieţuiseră din cauză că, în ciuda înfrângerii, îşi menţinuseră intactă mândria. Ştia că tovarăşii lui sudişti, cunoşteau această feroce mândrie independentă şi mai ştia că informaţiile despre trădarea lui Davis ar distruge această mândrie, care era atât regională cât şi personală. Nu ar suferi doar Davis, ar suferi fiecare bărbat care luptase în război, fiecare familie care pierduse pe cineva drag. Oamenii din nord s-ar fi răzbunat, pentru că Vanderbilt ar fi fost judecat pentru trădare şi probabil împuşcat, dar pentru sudişti n-ar fi însemnat nimic.

Când ajunse la bancă scoase cheia casetei şi o răsuci în mână. Ţinuse această cheie în cizma lui, timp de patru ani. Spera că nu va trebui să o mai vadă niciodată.

Avea cheia şi numele parolei bancare. Nu întâmpină nicio greutate să retragă pachetul. Nu desfăcu pânza impermeabilă

acolo la bancă, îl băgă doar sub pardesiu şi se întoarse la hotel.

Bătu la uşa lui Atwater, când trecu pe lângă ea. Se deschise imediat şi Atwater îl urmă în camera lor. Annie stătea rigidă la picioarele patului, cu faţa palidă. Se relaxă vizibil, când îl văzu pe Rafe şi zbură în braţele lui.

— Vreun necaz? întrebă Atwater.

— Nimic. Rafe scoase pachetul de sub pardesiu şi îl dădu şerifului.

Atwater se aşează pe pat şi desfăcu cu grijă muşamaua. Teancul de hârtii din interior era gros de câţiva centimetri şi fu nevoie de ceva timp pentru a-l răsfoi. Rafe aşteptă liniştit, ţinând-o pe Annie în braţe. Pe cea mai mare parte dintre documente, Atwater le puse deoparte, dar pe unele dintre ele le reţinu, să se uite din nou prin ele. Când termină, ridică privirea la Rafe şi scoase un fluierat lung.

— Fiule, nu ştiu de ce recompensa pusă pe capul tău nu e de zece ori mai mare. Trebuie că eşti cel mai căutat om de pe faţa pământului. Poţi dărâma un imperiu cu astea.

Rafe părea cinic.

— Dacă recompensa ar fi fost mai mare, prea mulţi oameni ar fi devenit curioşi. Cineva ar fi pus întrebări, aceleaşi întrebări pe care le-ai pus şi tu, despre cine a fost Tench de era aşa important.

— Şi răspunsul ar fi fost că n-a fost deloc important, că n-a fost decât un tânăr oarecare. Ei bine, în mod sigur pe mine chiar m-a făcut curios. Atwater se uită din nou la documente. Ticălosul ăsta şi-a trădat ţara şi a cauzat moartea a mii de oameni, din ambele tabere. Spânzurătoarea ar fi prea bună pentru el. Pentru prima oară, nu i-a mai cerut scuze lui Annie pentru vorbele grele.

— Ce facem acum? întrebă ea.

Awater se scărpină în cap.

— Habar n-am. Sunt un om al legii, nu politician şi am impresia că un politician trebuie să se ocupe de asta, blestemate fie sufletele lor alunecoase. Scuză-mă, doamnă. Nu ştiu pe nimeni, care ar avea suficientă putere să se ocupe de aşa ceva. Tot ce ştim, e că unii fii de căţea de la Washington, scuză-mă, doamnă, au putut să primească

banii lui Vanderbilt, drept profit suplimentar. Dacă aceste hârtii sunt folosite, înainte ca acuzaţiile de asasinat să-ţi fie anulate, în mod cert Vanderbilt n-o să-şi folosească influenţa, pentru a le vedea anulate. Probabil se va bucura să te vadă atârnând în ştreang, alături de el. Trebuie întâi anulate acuzaţiile.

— Existenţa acestor hârtii are influenţă, pentru ca Rafe să fie găsit vinovat, sau nu? întrebă Annie disperată. Tu ne-ai crezut; de ce n-ar face asta şi un juriu?

— Asta nu pot să spun. Din ceea ce am auzit, cazul împotriva lui este ceva în negru şi alb. A fost văzut părăsind camera lui Tilghman. Apoi acesta a fost găsit mort. Unii oameni s-ar putea să creadă că l-a ucis pe Tilghman, pentru a intra în posesia acestor hârtii şi a banilor, doar pentru el, poate chiar să încerce un şantaj. Un avocat inteligent poate să răstălmăcească în aşa fel faptele, încât un om nici măcar să nu se recunoască în ele.

Nu se gândise la asta. Nu, să-l lase pe Rafe să meargă la tribunal era un risc prea mare.

Atwater continua să gândească.

— Nu cunosc niciun politician, repetă el. Niciodată n-am vrut.

Annie luă câteva hârtii şi începu să le citească. O făcea nervoasă să realizeze că ţinea în mâini istoria. Le răsfoi şi îşi formă în minte o imagine a omului care le-a scris. Jefferson Davis era portretizat în ziarele din nord ca o persoană vrednică de dispreţ, dar faptele vieţii lui dinaintea izbucnirii războiului, spuneau altceva. Era absolvent de West Point şi ginerele lui Zachary Taylor. Fusese senator al Statelor Unite şi secretar de război sub preşedintele Pierce. Se spunea că posedă un intelect remarcabil şi cea mai excelentă integritate a vârstei lui, în ciuda faptului că aceste documente spuneau altceva.

— Unde e domnul Davis acum? întrebă ea, fără să-şi dea seama cum îi venise ideea. Pur şi simplu apăruse.

Rafe părea lipsit de orice expresie. Conform ultimului zvon pe care-l auzise, ex-preşedintele confederat a fost eliberat din închisoare şi a plecat în Europa.

Atwater strânse din buze.

— La să vedem. După câte am auzit eu, se spune că s-a stabilit la Memphis, având o companie de asigurări, sau ceva de genul acesta.

Annie se uită la Rafe.

— Îl cunoşti pe domnul Davis, zise ea. El e politician.

— De partea care a pierdut războiul, sublinie el ironic.

— Înainte de război a fost senator şi în cabinet. Cunoaşte oameni.

— De ce ne-ar ajuta? Cel mult, ar face în aşa fel, ca aceste hârtii să fie considerate particulare.

— Nu, rosti ea cu grijă, dacă mai are o urmă de onestitate.

Rafe se înfurie.

— Îmi ceri să am încredere în cinstea unui om care şi-a vândut ţara, care a cauzat moartea fără folos a mii de oameni, inclusiv a tatălui şi a fratelui meu?

— Strict vorbind, n-a făcut asta, argumentă Annie. Nu şi-a trădat ţara, nu, dacă ai în vedere că ţara lui era Confederaţia. A primit fonduri ca să continue războiul şi astfel să poată fi salvată

Confederaţia.

— Dacă ai citi aceste hârtii, ai vedea scris chiar de mâna lui, că ştia că e un efort total nefolositor.

— Dar oricum, onoarea îl obliga să facă efortul. Aceasta era misiunea lui, până când guvernul confederat s-a dizolvat şi statele sudice s-au unit cu Uniunea.

— Îl aperi? întrebă Rafe cu o voce periculos de calmă.

— Nu. Spun doar că e singura noastră şansă, singurul politician pe care îi cunoşti şi care are drept de proprietate asupra acestor hârtii.

— Are dreptate, rosti Atwater. Putem lua un vapor, care să ne ducă în sus pe Mississippi, până la Memphis. N-am mai fost niciodată pe un vapor. Am auzit că e un mijloc plăcut de transport.

Rafe se îndreptă spre fereastră şi rămase privind străzile aglomerate din New Orleans. În patru ani n-a fost în stare să-şi diminueze furia provocată de trădarea preşedintelui Davis. Poate că aceasta i-a deformat felul de a gândi, sau poate nu. Să se ducă la omul acela, nu era o opţiune pe

care s-o fi luat vreodată în consideraţie. Dar Annie considera că e viabilă şi la fel gândea şi Atwater. Acesta era un ticălos perspicace, însă argumentul care cântărea cel mai mult pentru el era cel al lui Annie.

Ea era soţia lui şi îi purta în pântec copilul. Şi asta făcea din ea ceva special, nu era asemeni celorlalţi oameni. Nu văzuse nici urmă de maliţie în ea, nici chiar când el în mod raţional s-a aşteptat la asta. În viaţa şi profesia ei se confruntase cu urâtul, dar asta nu-i alterase sufletul pur. Poate că vedea lucrurile mai clar decât putea el acum. Pentru că avea încredere în ea, pentru că o iubea, oftă şi se întoarse de la fereastră.

— Mergem la Memphis, rosti el.

— Va trebui să fim atenţi, rosti Atwater. Nu există nicio dovadă că Davis e implicat în povestea cu Vanderbilt, totuşi nu va vrea ca aceste hârtii să fie făcute publice.

Rafe oftă, dar îşi aminti de reputaţia lui Davis. Cu excepţia acestei situaţii, integritatea lui nu fusese niciodată pătată. Dar având în vedere modul cum fusese tratat după război, Davis nu ar putea să

aibă prea multă simpatie pentru Nord. Oricum nu mai conta.

— Nu avem de ales. Trebuie să avem încredere în el.

CAPITOLUL 19

N-a fost greu să găsească locuinţa lui Davis de la Memphis, pentru că ex-preşedintele confederat era un personaj celebru. Muncea într-adevăr la o companie de asigurări, o funcţie asigurată de suporteri, care nu voiau ca un om aşa mândru să fie determinat să accepte milă, deşi era o decădere pentru un om care condusese o naţiune timp de patru ani.

Rafe şi Annie rămaseră izolaţi în altă cameră de hotel, în timp ce Atwater îl contactă pe domnul Davis la sediul unde lucra, ceea ce părea cea mai simplă cale. Rafe era încântat să o aibă pe Annie o vreme doar a lui, cu toate că pe vapor avuseseră propria lor cabină de lux, dar Atwater fusese în permanenţă pe aproape. Voia să facă dragoste cu soţia lui la lumina zilei, ca să poată vedea clar schimbările subtile provocate de sarcină. Cu toate că abdomeniul îi era încă plat, îl simţi întins,

iar sânii erau mai grei şi sfârcurile întunecate. Fu vrăjit şi pentru o vreme uită de Atwater şi de Davis, de tot, în afară de magia pe care o trăiau împreună.

Când Atwater se întoarse, acesta era într-o dispoziţie dezgustată.

— Refuză să vorbească cu tine, zise el. Adevărul e că n-am putut să-i spun ce posedăm, pentru că în birou erau nişte oameni care puteau să audă. Iar domnul Davis a spus că încearcă să-şi revină după război, nu să-l retrăiască din nou şi nu crede că ar putea câştiga ceva discutând iar despre asta. Astea au fost cuvintele lui, nu ale mele. Eu nu vorbesc aşa.

— Va trebui să-şi schimbe hotărârea, rosti Rafe. Ochii lui spuneau că nu-i păsa de sensibilităţile lui Davis.

Atwater oftă.

— E îmbătrânit, cu adevărat. Nu arăta prea sănătos.

— Nici eu, la capătul unei funii. Apoi ar fi vrut să nu spună asta, deoarece Annie tresărise. O bătu uşor pe genunchi ca să-l ierte.

— Ei bine, mâine mă duc înapoi, zise

Atwater. Poate că pot să-l prind, când nu mai există un cârd de oameni cu urechile ciulite spre biroul lui.

A doua zi, Atwater luă cu el o notă. Biletul îl informa pe Davis că oamenii care voiau să-l vadă posedau nişte hârtii vechi de ale lui, hârtii care fuseseră pierdute în timpul luptelor din Texas, chiar înainte de a fi capturat.

Domnul Davis citi nota şi ochii lui plăcuţi şi inteligenţi deveniră neatenţi, în timp ce privea înapoi în timp, la acele zile frenetice de acum şase ani. Împături cu grijă biletul şi-l restitui lui Atwater.

— Fii amabil şi iriformează-i pe aceşti oameni că aş fi încântat să mă întâlnesc cu ei, acasă la mine, diseară la cină, la ora opt. Eşti inclus şi dumneata în invitaţie, sir.

Atwater dădu din cap satisfăcut.

— Aşa am să fac, afirmă el.

Annie era atât de nervoasă, încât de abia putea să-şi închidă rochia albastră, pe care o purtase la căsătorie, şi Rafe îi dădu mâinile la o parte, ca să termine el operaţia.

— Rochia încă mi se potriveşte, rosti ea arătându-i talia şi pieptul. Peste o lună nu

va mai putea să între nicicum în ea.

— Atunci o să-ţi luăm alte rochii, zise el aplecându-se să o sărute pe ceafă. Sau poţi să îmbraci cămăşile mele. Mi-ar plăcea.

Îl strânse în braţe cuprinsă brusc de panică, de parcă ar fi putut să-l ţină în siguranţă, la adăpostul braţelor ei.

— De ce n-am putea avea necazuri? întrebă ea. Sunt îngrijorată.

— Poate că nimeni nu se aşteaptă să venim în est – şi aminteşte-ţi că am călătorit prin teritoriul apaş. Şi nu doar asta, dar ei caută un om, nu doi bărbaţi şi o femeie.

— Atwater a fost o binecuvântare.

— Mda, rosti el. Deşi nu gândeam aşa, când stăteam în praf cu mâinile legate la spate şi cu puşca lui îndreptată spre stomacul meu. Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Nu era nervos, dar era încordat ca o sârmă răsucită. Nu se aşteptase să-l vadă pe Davis. Era o întâlnire, de care ar fi putut să se lipsească tot restul vieţii.

Casa lui Davis era modestă, ca şi mijloacele sale. Încă mai era căutat de toţi oamenii influenţi, din punct de vedere social şi de alt fel, şi casa modestă primea un

fluviu neîncetat de vizitatori, dar în noaptea aceea singura lui companie era un şerif SUA, un bărbat înalt şi o femeie destul de slabă.

Domnul Davis examină cu grijă faţa lui Rafe, înainte ca Atwater să-l poată recomanda, apoi întinse mâna.

— A, da, căpitane Mecay. Cum o mai duci, sir? Sunt mulţi ani de când te-am văzut pentru ultima oară. Cred că la începutul lui ’65.

Memoria lui fenomenală nu-l surprinse pe Rafe. Se forţă să strângă mâna ex-preşedintelui.

— Sunt bine, sir.

Apoi o recomandă pe Annie, care de asemenea dădu mâna cu el. Mâna ex-preşedintelui era îngustă şi uscată şi ea o reţinu o clipă mai mult decât era necesar. Ochii extraordinar de senini ai domnului Davis priveau gânditori la mâinile lor ce se strângeau.

Pleoapele lui Rafe coborâră, când simţi un curent ridicol de gelozie. Oare Annie trimitea un mesaj cu atingerea ei? Expresia lui Davis se îmblânzi vizibil.

— Şeriful Atwater nu mi-a spus numele tău când a solicitat această întâlnire. Te rog, nu vrei să te aşezi? Aţi dori ceva de băut, înainte de cină?

— Nu, mulţumesc, rosti Rafe. Şeriful Atwater nu v-a spus cine sunt, pentru că numele meu v-ar fi surprins. Sunt căutat pentru crimă, sir, din cauza acestor hârtii.

Annie se uită la faţa îngustă şi ascetică a ex-preşedintelui, în timp ce Rafe îi povestea tot ce se întâmplase în ultimii patru ani. Era faţa cea mai inteligentă pe care o văzuse ea vreodată, cu o frunte lată şi o anumită nobleţe, ce izvora din interior. Fusese etichetat de ziarele din nord drept trădătorul naţiunii şi presupunea că ar trebui să-l considere ca atare, dar totodată putea să vadă de ce fusese ales să conducă guvernul statelor învinse. Exista în el o anumită fragilitate, fără îndoială cauzată de cei doi ani de puşcărie, şi o tristeţe profundă în ochii aceia senini.

Când Rafe a terminat, domnul Davis n-a spus nimic, dar întinse mâna subţire. Rafe îi dădu documentele. El le frunzări în tăcere mai multe minute, apoi se lăsă pe spate în

scaun şi închise ochii. Arăta nespus de obosit.

— Am crezut că au fost distruse, rosti el după o clipă. Dacă ar fi fost aşa, Tilgham ar mai trăi, iar propria ta viaţă n-ar fi fost ruinată.

— Dezvăluirea lor n-ar fi făcut viaţa lui Vanderbilt mai confortabilă.

— Nu, pot să văd asta.

— Vanderbilt a fost un prost, afirmă Rafe. Desigur a prevăzut că aceste documente pot fi folosite împotriva lui, pentru a se obţine bani.

— Eu n-aş face asta, zise Davis. Dar ar trebui să fie totuşi folosite, pentru a-ţi face ţie dreptate.

— De ce aţi făcut, ceea ce aţi făcut? întrebă deodată Rafe, cu o evidentă amărăciune în glas. De ce aţi luat banii, ştiind că nu folosesc la nimic? De ce aţi prelungit războiul?

— Mă întreb dacă ai citit notele mele personale. Oftă. Misiunea mea, sir, era să menţin vie Confederaţia. Gândurile pe care le-am trecut în notele mele particulare erau bântuite de o frică profundă, totuşi a existat

întotdeauna şansa ca Nordul să devină obosit de război şi să ceară încetarea lui. Atâta timp cât Confederaţia a existat, eu am servit-o. Nu a fost o hotărâre greu de luat, deşi o regret amarnic. Dacă anticiparea ar fi fost la fel de precisă ca înţelegerea, gândeşte-te ce tragedii ar fi putut fi evitate. Înţelegerea e, din păcate, un articol nefolositor, bun doar pentru regrete.

— Tatăl şi fratele meu au murit în ultimul an de război, rosti Rafe.

— O! Ochii domnului Davis se întunecară de tristeţe. Deci furia ta e motivată. Îmi cer iertare faţă de tine, sir, şi îţi ofer sincerele mele condoleanţe, deşi sunt sigur că nu le doreşti. Dacă pot să mă revanşez în vreun fel, aşa voi face.

Atwater interveni.

— Puteţi să ne ajutaţi să găsim un mod de a fi retrase acuzaţiile de crimă, ce planează asupra lui. Doar dezvăluirea că Vanderbilt e un trădător nu va ajuta.

— Nu, îmi dau seama că n-ar ajuta, zise Davis. Lăsaţi-mă să mă gândesc.

— Trebuie să te duci înapoi la New York, rosti el a doua zi. Să iei legătura cu

dl.J.P.Morgan; e bancher, l-am scris o scrisoare. Îi dădu lui Rafe scrisoarea împăturită, la cu tine la întâlnire documentele relevante privind donaţiile lui Vanderbilt către Confederaţie Aş dori să reţin celelalte documente, dacă nu te deranjează.

Rafe se uită la scrisoare.

— Ce scrie în ea? întrebă el direct.

— Domnul Vanderbilt are o groază de bani, căpitane Mecay. Singura cale de a te lupta cu el, este să ai mai mulţi bani ca el. Domnul Morgan poate face asta. E un tânăr de o strictă moralitate, dar un afacerist extrem de abil. Îşi con struieşte un imperiu bancar, ce poate, bănuiesc, să includă şi influenţa lui Vanderbilt. L-am înfăţişat domnului Morgan situaţia şi i-am cerut ajutorul, pe care am motiv să cred că îl va da.

Annie a oftat, când Rafe i-a spus că trebuie să se ducă la New York.

— Oare bebeluşul se va naşte undeva într-un tren? întrebă îmbufnată. Sau poate pe un vapor?

El o sărută şi o mângâie pe abdomen. Nu

prea era un soţ bun cărând-o prin toată ţara, exact în momentul când avea mai mare nevoie de pace şi linişte.

— Te iubesc, rosti el.

Se trase înapoi să-l privească, cu ochii întunecaţi larg deschişi din cauza şocului. Inima îi sărise şi îşi duse mâna la piept.

— Ceee?!? şopti ea.

Rafe îşi drese glasul. Nu plănuise să spună ce spusese, cuvintele ieşiseră singure. Nu realizase ce gol şi vulnerabil putea să-l facă să se simtă această scurtă propoziţie şi cât de nesigur pe el însuşi. Se măritase cu el, dar nu prea avusese de ales, pentru că era însărcinată.

— Te iubesc, rosti din nou şi îşi reţinu respiraţia.

Era palidă, dar un zâmbet radios i se răspândi pe figură.

— Eu – eu n-am ştiut, zise ea. Apoi i se aruncă în braţe, apucându-l ca şi cum n-ar fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Presiunea din pieptul lui dispăru şi putu să respire din nou. O cără spre pat şi o puse acolo, întinzându-se alături de ea.

— Poţi să spui şi tu cuvintele astea, să ştii,

o provocă el. N-ai spus-o niciodată.

Zâmbetul ei deveni şi mai radios.

— Te iubesc.

Nu erau nişte declaraţii extravagante, nici analitice, doar simple cuvinte, însă erau exact cele corecte pentru amândoi. Rămaseră întinşi împreună timp îndelungat, bucurându-se fiecare de apropierea celuilalt. El zâmbi, când îşi sprijini bărbia pe creştetul ei. Ar fi trebuit să ştie, din prima clipă când a forţat-o să se întindă pe pled şi să împartă căldura trupului ei cu el într-o noapte rece şi când a dorit-o în ciuda bolii lui, că va deveni mai importantă pentru el, decât orice altceva a avut sau va avea, în viaţă.

O săptămână mai târziu, toţi trei stăteau în biroul bogat lambrisat al lui J.P.Morgan din New York City, locul unde a început totul pentru Rafe, cu patru ani în urmă. Morgan bătea uşor cu degetul peste scrisoarea de la Jefferson Davis, reflectând cum curiozitatea îi poate determina pe oameni să facă lucruri neobişnuite. Pentru Morgan fusese evident de la început că oamenii aceştia voiau de la el o favoare şi

de obicei refuza să vadă astfel de indivizi, dar secretarul lui îi spusese că aveau o scrisoare de la Jefferson Davis, fostul preşedine al Confederaţiei şi o pură curiozitate îl făcuse să accepte întrevederea. De ce i-ar scrie Davis? Nu-l întâlnise niciodată, dezaprobase cu putere politica Sudului, dar reputaţia lui Davis îl intriga. J.P.Morgan era un om care considera că cinstea e cea mai importantă virtute.

Bancherul îl ascultă pe şeriful Atwater expunând situaţia şi abia după aceea deschise scrisoarea de la Jefferson Davis. Avea treizeci şi patru de ani, vârsta lui Rafe, dar deja pusese bazele unui imperiu bancar, pe care intenţiona să-l controleze în întregime. Era fiu de bancher şi înţelegea subtilităţile afacerilor, de jos până sus. Arăta chiar ca un bancher, silueta lui demonstrând deja semnele unei evidente robusteţi. Puterea i se citea în ochi.

— E incredibil, rosti el în final punând scrisoarea deoparte şi apucând documentele, să le studieze. Se uita la Rafe cu un fel de respect prudent, aşa cum arată

cineva faţă de un animal periculos. Ai reuşit să eviţi o întreagă armată, timp de patru ani. Cred că trebuie să fii un bărbat formidabil, domnule Mecay.

— Toţi avem terenurile noastre speciale de luptă, domnule Morgan. Ale dumneavoastre sunt tranzacţiile bancare.

— Domnul Davis crede că aceste tranzacţii bancare îl pot controla pe Vanderbilt. Cred că are dreptate; banii sunt singurul lucru pe care-l înţelege Vanderbilt, singurul lucru pe care-l respectă. Voi fi onorat să te ajut, domnule Mecay. Dovezile de aici... te dezgustă. Crezi că vei putea să scapi de urmăritori, câteva zile?

Îi trebuiră lui J.P.Morgan opt zile penru a aranja genul de tranzacţie de care avea nevoie, dar nu intenţiona să facă nicio mişcare fără ea. Ca să câştigi o bătălie nu însemna să lupţi, dacă nu aveai armele necesare pentru a câştiga. J.P.Morgan avea aceste arme, când stabili o întâlnire cu Vanderbilt, dar avea şi alte planuri de luptă în mintea lui, luptă ce va avea nevoie de ani pentru a fi câştigată, însă aceste hârtii îi dăduseră imboldul de care avea nevoie.

Annie era aproape bolnavă de încordare. Totul depindea de această întâlnire; următoarea jumătate de oră va decide dacă ea şi Rafe vor putea să ducă vreodată o viaţă normală, sau vor fugi într-una. Rafe ar fi vrut ca ea să nu-i însoţească, dar erau prea multe în joc şi până la urmă el se înduplecă, realizând că neliniştea aşeptării va fi mult mai rea pentru ea, decât să ştie ce se întâmplă.

Pistolul lui Rafe i se odihnea confortabil la spate. Mergând spre biroul comandorului Vanderbilt, observă fiecare funcţionar, fiecare cameră. Awater făcu la fel.

— Îl vezi cumva pe individul acela, Winslow? şuieră el şi Rafe clătină din cap.

Biroul lui Vanderbilt era mobilat luxos, într-un stil mult mai elaborat decât al lui J.P.Morgan. Biroul bancherului urmărea să exprime prosperitate şi încredere; al lui Cornelius Vanderbilt intenţiona să demonstreze bogăţie. Exista un covor de mătase pe pardoseală şi un candelabru de cristal deasupra capului; scaunele erau din cea mai fină piele, lambriurile din mahonul cel mai scump. Annie aproape că se

aşteptase să vadă un diavol cu privirea crudă stând în scaunul mare din spatele biroului enorm, dar în loc de asta scaunul era ocupat de un bătrân cu părul alb, devenit din ce în ce mai fragil odată cu anii. Doar ochii mai sugerau cruzimea pe care o folosise la ridicarea imperiului său.

Vanderbilt fu surprins de cei patru oameni care intrară în biroul lui, pentru că avusese impresia că-l va întâlni doar pe Morgan, un bancher cu destulă putere, pe care binevoise să-l primească. Cu toate acestea le oferi atenţia normală de gazdă, înainte ca discuţia să se întoarcă la afaceri. Întotdeauna se ajunge la afaceri. Pentru ce alt motiv ar fi cerut un bancher să-l întâlnească? Pentru el era o mândrie că Morgan venise la el, mai curând decât să viziteze el birourile bancherului, cum era normal. Asta dovedea exact cine era cel mai puternic. Îşi scoase ceasul şi-l consultă, demonstrând că timpul său era preţios.

Domnul Morgan observă gestul.

— Nu vom risipi prea mult din timpul tău, sir. Dă-mi voie să ţi-l recomand pe şeriful SUA Noah Awater şi pe domnul şi doamna

Rafferty Mecay.

Un şerif federal? Vanderbjit îl studie pe omul mai vârstnic, un individ de-a dreptul antipatic. Apoi îl alungă din gânduri, ca lipsit de importanţă.

— Da, da, da-ţi-i drumul, rosti el nerăbdător.

Toţi patru îl priveau de aproape şi Annie fu uluită de lipsa lui de reacţie la auzul numelui lui Rafe. În mod cert, un om care a cheltuit o avere considerabilă încercând să găsească pe cineva şi să-l ucidă şi-ar aminti numele hăituitului.

În tăcere, Morgan puse documentele pe biroul lui Vanderbilt. Nu erau originalele, ci nişte copii perfecte. Ceea ce conta era ca, informaţiile pe care le aveau să fie făcute cunoscute comandorului.

Vanderbilt apucă prima pagină, într-o manieră uşor plictisită. Îi luă doar câteva secunde să realizeze ce citea şi privirea lui se îndreptă spre Morgan, apoi spre Atwater. Stătea foarte drept pe scaun.

— Îmi dau seama. Cât vreţi?

— Acesta nu e şantaj, rosti Morgan. Cel puţin nu pentru bani. Am fost corect, când

mi-am dat seama că n-ai recunoscut numele domnului Mecay?

— Sigur că da, se repezi Vanderbilt. De ce l-aş fi recunoscut?

— Pentru că, timp de patru ani, ai încercat să-l vezi mort.

— N-am auzit niciodată de el. De ce aş fi vrut să-l văd mort? Şi ce are de a face el cu aceste hârtii?

Morgan îl studie o clipă pe bătrân. Vanderbilt nici măcar nu făcuse efortul de a nega informaţia conţinută în hârtii.

— Eşti un trădător, rosti calm. Informaţia asta te-ar duce în faţa plutonului de execuţie.

— Sunt om de afaceri. Scot profituri. Acestea – indică hârtiile – sunt neînsemnate, în comparaţie cu profiturile pe care le-au adus. Nordul nu mai era în pericol să piardă războiul, domnule Morgan.

Raţionamentul lui Vanderbilt îl făcu pe Rafe să se încordeze; ar fi vrut aşa de mult să-i tragă un pumn în figură.

Foarte concis, Morgan relată evenimentele de acum patru ani. Ochii lui Vanderbilt se îndreptară spre Rafe, apoi

spre Atwater. Annie realiză că se aştepta să fie arestat. Când Morgan a terminat, Vanderbilt zise nerăbdător.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-am avut nimic de a face cu toate astea.

— N-ai ştiut că documentele au supravieţuit şi că tânărul Tilghman ştia unde sunt?

Vanderbilt se uită la el.

— Ba da, Winslow m-a informat. Şi eu i-am spus să aibă grijă de tot. Bănuiesc că a avut, aşa cum am auzit ulterior.

— Winslow? E vorba de Parker Winslow?

— Da, e asistentul meu.

— Am vrea să vorbim cu el, te rog.

Vanderbilt sună dintr-un clopoţel şi secretarul lui deschise uşa.

— Adu-l pe Winslow, lătră comandorul şi omul se retrase.

Cinci minute mai târziu, uşa se deschise. Ocupanţii camerei rămăseseră într-o linişte adâncă, în aşteptarea noului venit. În mod deliberat, Rafe nu se întoarse când auzi paşii apropiindu-se. Şi-l imagină pe Winslow, aşa cum fusese acum patru ani: slab, impecabil îngrijit, cu părul blond uşor

încărunţit. Afaceristul perfect. Cine ar fi crezut vreodată că Parker Winslow era un asasin?

— Ai trimis după mine, sir?

— Da. Îl cunoşti pe vreunul dintre aceşti domni, Winslow?

Rafe ridică privirea, exact când ochii plictisiţi ai lui Parker Winslow ajunseră la el. Acesta arătă uluit, apoi îngrozit.

— Mecay, rosti el.

— L-ai ucis pe Tench Tilghman, nu-i aşa? întrebă calm Atwater aplecându-se înainte cu toate instinctele de vânător în alertă. Ca să nu poată da niciodată la iveală aceste hârtii. Ai încercat să-l ucizi şi pe Mecay, dar când ai dat greş, ai aranjat să pară că Mecay l-a ucis pe Tilghman. Ar fi fost un plan perfect, într-adevăr perfect, doar că Mecay a scăpat. Oamenii pe care i-ai angajat n-au putut să-l prindă. Ai pus o recompensă pe capul lui şi ai continuat să măreşti suma, până când fiecare vânător de recompense din ţară s-a luat după el şi totuşi n-au putut să-l prindă.

— Winslow, eşti un idiot afurisit, se repezi Vanderbilt.

Parker Winslow se uita sălbăticit prin încăpere, apoi înapoi la şeful lui.

— Mi-ai spus să am grijă de treaba asta.

— Am vrut să faci rost de hârtiile astea, fiu de căţea tâmpit, nu să ucizi!

Rafe zâmbi ridicându-se de pe scaun. Nu era un zâmbet plăcut. Comandorul se făcu mai mic; J.P.Mogan fu şocat. Parker Winslow era pur şi simplu terifiat. Atwater se aşează din nou pe scaun, mulţumit doar să privească.

La început Winslow încercă să se ferească de pumnii revendicativi, apoi încercă să riposteze. Ambele acţiuni au fost nişte eforturi nefolositoare. Calm, deliberat, Rafe îi rupse omului nasul şi îi sparse dinţii, îi trase câte una în ambii ochi, apoi începu să acţioneze asupra coastelor. Fiecare lovitură era tot aşa de precisă ca bisturiul unui chirurg. Sunetul coastelor rupte putu fi auzit de toţi cei din cameră. La primul zgomot al izbirii trupului de podea, secretarul deschise uşa, apoi o închise rapid, la ordinul lătrat al lui Vanderbilt.

Rafe se opri doar când. Winslow rămase lungit şi inconştient, pe duşumea. Annie se

ridică în picioare şi Rafe se răsuci, cu graţia sălbatică a unui prădător.

— Nu, rosti el categoric. N-o să-l ajuţi.

— Sigur că nu, fu de acord Annie întinzând mâna şi luând pumnii soţului ei în mâini. Apoi îi ridică la buze şi sărută încheieturile rănite. Jurământul de medic are şi limite, descoperi ea. Nu era foarte civilizat din partea ei, dar se bucurase de fiecare lovitură lansată de Rafe. Acesta vibră la atingerea ei şi ochii lui se întunecară.

Winslow începu să geamă, dar după ce-i aruncă o privire îngrozită, nici chiar Morgan nu-i mai dădu atenţie.

— Nu-mi închipui că aceasta va rezolva problema, rosti Vanderbilt. Repet întrebarea iniţială: cât vreţi?

Pretenţiile lui J.P.Morgan fură expuse pe scurt. Orice următoare acţiune împotriva lui Rafferty Mecay va avea ca rezultat dezvăluirea publică a hârtiilor confederate şi comandorul va fi acuzat de trădare. Cooperarea viitoare a băncilor cu oricare întreprindere Vanderbilt va depinde de ridicarea imediată a tuturor acuzaţiilor

aduse numelui lui Mecay. Faptul că, ar fi avut comandorul cunoştinţă de acţiunile lui Parker Winslow, era o problemă irelevantă; banii lui Vanderbilt au fost în spatele acestora şi faptele lui dezonorante le-au provocat. În schimb, documentele vor rămâne private, într-un loc necunoscut pentru Vanderbilt. Orice acţiune împotriva oricărei persoane din cameră, ar avea ca rezultat dezvăluirea lor imediată.

Ochii lui Vanderbilt nu se zăreau, când le ascultă cererile şi condiţiile. Era încolţit şi ştia asta.

— În regulă, rosti brusc. Acuzaţiile vor fi ridicate în douăzeci şi patru de ore.

— Există şi problema obţinerii cuvântului oamenilor pe care Winslow i-a angajat să-l vâneze pe domnul Mecay.

— Se va avea grijă de asta.

— De către tine, personal.

Vanderbilt ezită, apoi dădu din cap.

— Altceva?

Morgan reflectă asupra întrebării.

— Da, cred că mai e ceva. N-ar fi lipsite de raţiune un fel de reparaţii faţă de domnul Mecay. O sută de mii de dolari de fapt, pare

raţional.

— O sută de mii! Vanderbilt îl fixă pe tânăr.

— În locul plutonului de execuţie.

În spatele lor, Atwater chicoti. Sunetul se auzi puternic în liniştea camerei.

Vanderbilt se sufoca de furie neputincioasă.

— Foarte bine, rosti în final.

— N-a avut nici regrete nici ruşine că şi-a trădat ţara, rosti Annie. Nu putea să înţeleagă pe cineva de acest fel. De tot ce i-a păsat a fost profitul lui.

— Acesta e zeul lui, rosti Rafe. Continua să se simtă năucit. Nici nu trecuse o zi, când JP.Morgan i-a telefonat la hotel, cu mai puţin de o oră în urmă, informându-l că Vanderbilt şi-a ţinut promisiunile şi că acuzaţiile de crimă împoriva lui fuseseră înlăturate. Morgan le sugeră să rămână la New York o vreme, pentru ca vorba să aibă timp să se răspândească. De asemenea, i-a spus că o sută de mii de dolari erau depuşi pe numele lui Rafe, în propria lui bancă desigur.

— Îţi pasă? întrebă Annie calmă. Că nu o

să fie adus în faţa justiţiei?

— La dracu', sigur că-mi pasă, mârâi el, apoi se duse şi se aşează pe pat alături de ea, care se odihnea. Pentru prelungirea războiului, nu numai că mi-ar plăcea să-l văd împuşcat, dar aş vrea să apăs eu însumi pe trăgaci.

— Nu-mi vine să cred că n-a ştiut ce făcea Winslow.

— E posibil să-l fi sacrificat pe Winslow fără să clipească, dar pe de altă parte Winslow n-a început să urle că Vanderbilt a fost în spatele întregii scheme, aşa că ciudăţenia e că probabil într-adevăr n-a ştiut. Dar nu e o diferenţă prea mare. A fost la baza întregii situaţii.

— Nimeni nu va şti niciodaă ce a făcut, iar el continuă să devină din ce în ce mai bogat. Mă înfurie aşa de tare, când mă gândesc ce ţi-au făcut.

El îşi trecu mâna încet peste abdomenul ei.

— Nu te-aş fi întâlnit niciodată, dacă n-ar fi existat trădarea lui Vanderbilt. Poate că aşa a fost aranjamentul destinului. Mii de oameni morţi, totul din cauza lăcomiei unui

om. Dar dacă lucrurile ar fi fost altfel, n-ar fi avut-o acum pe Annie. Poate că lucrurile doar s-au întâmplat, poate că nu era ceva prea mult la scară cosmică, unde răul şi binele sunt cu grijă echilibrate. Trebuia să trăiască în prezent, să nu-şi mai piardă timpul cu regrete şi amărăciune. Nu numai că o avea pe Annie, dar în curând va fi tată, un eveniment ce deja se contura măreţ în mintea lui. Mulţumită lui Atwater, lui Jefferson Davis, lui J.P.Morgan şi cel mai mult mulţumită lui Annie, acum nu numai că era un om liber, dar era şi bine aranjat din punct de vedere financiar, astfel încât să poată avea grijă de Annie aşa cum dorea el.

— Ce se va întâmpla cu Parker Winslow? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse Rafe, dar avea deja o idee. Atwater părăsise hotelul, fără să spună unde se duce. Uneori dreptatea acţionează mai bine din umbră.

Atwater se strecură în locuinţa lui Winslow în taină, fără să atragă atenţia, ca un om care avea multă practică în acest domeniu. Când trecu din cameră în cameră, putu să observe mobilierul bogat; viermele

afurisit trăise bine, în timp ce Rafe Mecay fusese forţat să trăiască aşa ca un animal.

Şeriful nu-şi aducea aminte de ultima oară când a avut un prieten. Probabil că nici n-a avut, de când a murit draga lui Maggie. Trăise o existenţă solitară, dedicat sprijinirii legii şi ordinii şi urmăririi dreptăţii. Dar, la naiba, Rafe şi Annie deveniseră prietenii lui. Petrecuseră ore întregi discutând în jurul focurilor de tabără, păzindu-şi spatele unul altuia, plănuind şi îngrijorându-se împreună. Astfel de lucruri tind să lege oamenii între ei. Ca prieten şi ca om al legii, precum şi conform codului lui personal, simţea nevoia să se facă dreptate.

Găsi dormitorul lui Winslow şi intră tăcut, ca o umbră. Era o treabă grea ceea ce trebuia să facă şi, pentru o clipă, ezită privindu-l pe omul adormit în pat. Winslow nu era căsătorit, aşa că nu exista nicio doamnă care să leşine îngrozită, şi Atwater fu încântat. Se gândi să-l trezească, dar abandonă ideea. Dreptatea nu pretinde ca omul să-şi cunoască propria moarte, doar ca aceasta să fie făcută. Foarte calm, Noah Atwater scoase pistolul şi netezi drumul

dreptăţii.

Ieşi din casă înainte ca servitorii, care dormeau la mansardă, să se trezească şi să se îmbrace, nesiguri de ceea ce auziseră. Faţa lui Atwater era ciudat de inexpresivă, ca şi cum gândurile existau doar înăuntrul lui. Executarea lui Winslow nu fusese altceva decât justiţie, dar poate că motivarea sa proprie a fost mai complicată de atât; poate că din cauza sentimentului faţă de Rafe şi de Annie fusese şi puţină răzbunare la mijloc. Şi poate că era timpul să-şi abandoneze insigna, pentru că atunci când încep să conteze şi alte lucruri, nu se va mai putea considera un adevărat slujitor al legii. Şi după ce i se întâmplase lui Rafe şi văzând cum banii aveau puterea să manipuleze cu succes sistemul, pentru a ruina viaţa unui om nevinovat făcând din el un” proscris”, Atwater nu mai putea să spună că are încredere în lege, ca înainte, chiar dacă în inima lui va rămâne pentru întotdeauna un om al dreptăţii.

Era însă satisfăcut. Balanţa a fost echilibrată.

CAPITOLUL 20

Atwater trânti uşa intrând în casa fermei, cu faţa palidă de nelinişte. Rafe ieşi pe hol să-l întâmpine. Propria lui faţă era tensionată şi avea mânecile cămăşii suflecate.

— Nu-l pot găsi nicăieri, bombăni Atwater. La ce-i bun un doctor, dacă nu e nicăieri, când cineva are nevoie de el? Probabil că e făcut grămadă pe undeva, cu o afurisită de sticlă în braţe.

Afirmaţia lui Atwater era pobabil adevărată. Cetăţenii din Phoşnix, a cărei populaţie explodase de când a fost construită prima casă, cu un an înainte, au ajuns repede la aceeaşi concluzie şi i se adresau din ce în ce mai des lui Annie, în problemele medicale. Totuşi asta nu era de prea mare ajutor pentru Annie, care acum avea ea însăşi nevoie de medic.

— Continui să-l caut, mai zise el. Nu ştia ce altceva să facă. Chiar şi un doctor băut trebuia să fie mai bun decât niciunul.

— Rafe, strigă Annie din dormitor. Noah? Veniţi încoace, vă rog.

Atwater nu se simţea în largul lui să între

în camera unde o femeie era în travaliu, dar cei doi bărbaţi intrară totuşi în încăperea de unde tocmai ieşise Rafe. Acesta se îndreptă spre pat şi îi luă mâna Anniei. Cum putea să arate aşa normală, când el era îngrozitor de înspăimântat? Ea îi zâmbi şi îşi potrivi mai bine rotunjimile pe saltea.

— Lasă-l pe doctor, i se adresă ea lui Atwater. Adu-o doar pe doamna Wickemburg. A dat naştere la cinci copii şi are capul pe umeri, va şti ce să facă. Totul o să fie bine.

Atwater părăsise deja în goană casa fermei. O nouă contracţie începu în partea de jos a abdomenului Anniei şi ea apucă mâinile lui Rafe punându-le pe burta întinsă, astfel încât să poată simţi efortul copilului său de a se naşte. El deveni cu desăvârşire alb, dar când contracţia se potoli, Annie se întinse iar pe spate, cu un zâmbet.

— Nu e minunat? gâfâi ea.

— Drace, nu, nu e minunat! ţipă el. Părea bolnav. Te doare!

— Dar copilaşul nostru va fi în curând aici, cu noi. Am ajutat la venirea pe lume a

multor copii, dar evident n-am expermentat asta niciodată şi din această situaţie. E realmente interesant; învăţ multe.

Rafe se simţea groaznic.

— Annie, la dracu', ăsta nu e un curs la facultatea de medicină.

— Ştiu, iubitule. Îi mângâie mâna. Regret că eşti supărat, dar sincer, totul e în ordine. Era surprinsă cât de mâhnit era, dar realiză că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Nicio mamă în devenire din istorie nu fusese mai răsfăţată ca ea, în toată călătoria de-a latul ţării până la Phoenix, un oraş nou-nouţ, şi nu doar de către Rafe, ci şi de Atwater, care demisionase din funcţia de şerif şi, la invitaţia lui Rafe, li se alătură în calitate de partener, la propăşirea fermei pe care o aveau acum în Salt River Valley.

Rafe nu voise ca ea să înceapă să practice medicina, până după naşterea copilului, dar timpul trecea încet pentru ea, neavând nimic de care să se ocupe, în afară de dezvoltarea din ce în ce mai mare a trupului ei. Totuşi, doar femeile veniseră la ea la consultaţie, femei cu probleme medicale personale, sau însărcinate, şi uneori îşi

aduseseră şi copiii. Cei mai mulţi oameni se duceau la doctorul Hodges, care avea o patimă nefericită pentru sticlă, dar multe femei îi spuseseră că, după ce se va naşte bebeluşul şi va putea să înceapă să practice medicina cu program întreg, intenţionau să facă în aşa fel ca toată familia lor să apeleze la ea.

Era încântată că era iarnă, aşa că nu trebuia să suporte travaliul într-o perioadă cu călduri mari. În vara care a trecut a trebuit să doarmă afară, pe verandă, deşi casa de chirpici a fermei a fost construită după tipicul spaniol, cu arcade, spaţii deschise curate şi tavane înalte, pentru a diminua căldura. Îşi iubea noua casă. Totul în legătură cu viaţa aceasta nouă părea perfect. Şi mai ales, Rafe. Era încă imposibil de încăpăţânat şi despotic, tot bărbatul subţire şi periculos, cu nişte ochi palizi de cristal, care puteau să-i facă pe mulţi să se înfioare doar privindu-i, dar ea cunoştea pasiunea şi senzualitate din el şi nu avea nicio îndoială în privinţa forţei iubirii lui. În toamnă, existaseră zile când o ducea afară, într-un loc unde nu puteau fi văzuţi, doar cu

cerul albastru uriaş deasupra capetelor şi pământul cald sub ei şi făceau dragoste goi, pe un pled întins pe jos. Sarcina îi făcuse pielea de o sensibilitate acută şi demonstra o senzualitate crescândă. La început îi fusese ruşine să-şi arate trupul, cu abdomenul acela aşa umflat, dar lui Rafe îi plăcea să simtă în ea mişcările copilului său.

Contracţiile începuseră în timpul nopţii, junghiuri temperate ce o ţinură trează, dar n-au fost realmente prea incomode şi au progresat lent. Se aşteptase la asta, pentru că era primul ei copil. Spre prânz, contracţiile începură să se simtă mai tăioase şi îi spuse lui Rafe că are impresia că bebeluşul se va naşte chiar în ziua aceea. Spre surpriza ei, el intră imediat în panică, şi la fel şi Atwater, care o luă la goană în căutarea doctorului Hodges.

— Încă nu s-a rupt apa, zise ea. Mai e destulă vreme.

El arăta îngrozitor.

— Vrei să spui că o să dureze mult?

Ea îşi muşcă buzele, ştiind că el ar găsi că e de neiertat, dacă arzâmbi.

— Sper că nu prea mult, dar probabil că

se va face noapte, înainte de a se naşte. Totuşi, nu aştepta cele câteva ore ce urmau, dar era nerăbdătoare să treacă peste ele şi să-şi ţină copilul în braţe. Se simţea incredibil de legată de mica fiinţă care se dezvoltase în ea, copilul lui Rafe.

Următoarea contracţie se simţi şi mai puternică şi apăru mai curând decât se aşteptase. Respiră cu grijă până trecu, încântată că lucrurile progresau. O parte din ea era încă medic şi din punct de vedere ştiinţific găsi lucrurile interesante. Suspecta totuşi că înainte de a fi totul gata, o să uite cu desăvârşire cât de interesant a fost şi nu va fi decât o femeie implicată în lupta pentru a da viaţă.

Mai trecură două ore, înainte ca Atwater să revină cu doamna Wickemburg, o femeie robustă cu faţă plăcută şi în aceste două ore durerile travaliului deveniseră din ce în ce mai puternice. Rafe nu plecă de lângă ea.

La instrucţiunile Anniei, fu fiartă apă şi foarfecele pentru tăierea cordonului ombilical fu aruncat în ea. Doamna Wickemburg era calmă şi eficientă. Rafe o săltă pe Annie cu grijă, pentru a fi întinse pe

sub ea prosoapele.

Reuşi să zâmbească.

— Acum cred că e timpul să pleci, iubitule. Nu va mai dura mult.

El clătină din cap.

— Am fost cu tine când copilul a fost creat, zise el. Voi fi cu tine când se va naşte. Nu te las să faci asta singură.

— Numai să nu leşini şi să-mi stai în cale, rosti blajin doamna Wickemburg.

Şi el n-o făcu. Când contracţiile deveniră puternice şi dese, Annie se agăţă de mâinile lui strângându-le atât de tare, că a doua zi erau rănite şi umflate. El scrâşnea din dinţi de câte ori gemea ea, şi o ţinu de umeri când uriaşa durere finală o apucă în gheare şi nu o lăsă, până când un bebeluş mic, pătat de sânge, alunecă afară din trupul ei, în mâinile doamnei Wickemburg care-l aştepta.

— Doamne, a fost o naştere uşoară, rosti doamna Wickemburg. E fată şi ce dulce el Uită-te ce mică el Ultimul meu copil a fost de două ori mai mare.

Annie se relaxă trăgând aerul în piept cu lăcomie. Copilul ei deja plângea, un sunet

ridicol, ca mieunatul unui pisoiaş. Rafe arăta uluit privind copilul. Încă o mai ţinea pe Annie şi brusc strânsoarea deveni mai puternică, atunci când se aplecă spre ea.

— Dumnezeule! rosti cu voce răguşită.

Doamna Wickembug legă cordonul ombilical şi-l tăie, apoi spălă repede copilul şi-l dădu lui Rafe să-l ţină, în timp ce apărea placenta şi ea avea grijă de Annie.

Rafe era extaziat. Nu-şi putea lua ochii de la fiica lui. Cele două mâini ale lui erau mai mari decât ea. Se zvârcolea şi-şi mişca picioarele şi braţele în fel şi chip. Acum nu mai plângea, iar el era fascinat de expresia ce i se răspândea pe feţişoară când se încrunta, îşi ţuguia buzele şi căsca.

— Să fiu al naibii, rosti el încordat. E fiica lui Annie. Se simţea parcă izbit în piept, aceeaşi senzaţie pe care o avea de fiecare dată când se uita la Annie.

— Dă-mi-o să o văd, şopti Annie şi, cu o grijă deosebită, îi puse copilul în braţe.

Fermecată, Annie examină trăsăturile minuscule, plăcându-i curba pufoasă a obrazului şi gura ca un boboc perfect de trandafir. Copila căscă din nou şi pentru o

clipă ochii ei cu privirea vagă şi nefocalizaţi se deschiseră mari. Annie inspiră cu putere văzând culoarea lor deschisă albastră-cenuşie.

— O să aibă ochii tăi! Uită-te, sunt deja cenuşii.

Pentru el copila semăna cu Annie, cu aceleaşi trăsături delicate deja formate. Părul însă ce-i acoperea căpşorul era deja negru. Culorile erau ale lui, trăsăturile ale lui Annie. Un amestec ce prinsese formă în timpul unui moment de extaz intens, pe care îl simţise cândva în el, pentru totdeauna.

— Hai, dă-i să sugă, sugeră doamna Wickemburg. Asta te va ajuta ca sânii să înceapă să dea lapte.

Annie râse. Fusese aşa de fascinată să-şi examineze fiica, încât uitase să facă ceea ce le spunea întotdeauna pacientelor ei să facă. Uşor ruşinată, îşi descheie cămaşa de noapte şi-şi scoase unul din sânii umflaţi. Doamna Wickemburg se întoarse cu discreţie. Rafe întinse mâna şi prinse sânul cald şi satinat ca într-o cupă, ridicându-l în timp ce Annie îşi aşează bebeluşul în

încheietura braţului, apoi ghidă sfârcul bombat spre guriţa ei, ca a unei păsăruici, şi i-l frecă de buze. Annie tresări, când copila se propti în sânul ei şi începu să sugă. Furnicături fierbinţi i se răspândiră prin piept.

Rafe râse de zgomotele nedesluşite pe care le scotea copila. Ochii lui palizi străluceau.

— Grăbeşte-te cu cina, îşi avertiză el fiica. Ai un unchi, care a făcut gaură în podea aşteptând să te cunoască. Sau poate că e bunic. Va trebui să discutăm despre asta, mai târziu.

După zece minute îşi duse copila înfăşurată în pled afară, unde Atwater într-adevăr păşea în sus şi-n jos, cu pălăria transformată într-o masă informă, de cât fusese de frământată în mâini.

— E fată, îl informă Rafe. Amândouă sunt bine.

— O fată! Atwater se uită la feţişoara adormită. Înghiţi în sec. Ei bine, să fiu al naibii! O fată! înghiţi din nou. Isuse, Rafe, cum naiba vom reuşi să-i ţinem pe toţi ţapii ăia tineri şi zgomotoşi departe de ea?

Trebuie să mă gândesc la asta.

Rafe zâmbi când desfăcu braţele lui Atwater şi îi puse copila în ele. Acesta arăta complet panicat şi tot trupul îi înţepeni.

— Nu face asta! ţipă el. S-ar putea să o scap.

— Va trebui să te obişnuieşti, rosti Rafe fără simpatie. Ai ţinut în braţe căţeluşi, nu-i aşa? Nu e cu mult mai mare.

Atwater se strâmbă la el.

— Totuşi, n-am s-o ţin de ceafă. Lipi bebeluşul de el. Să-ţi fie ruşine, e propriul tău copil şi vrei să o ţin ca pe un căţeluş.

Zâmbetul lui Rafe se accentuă şi Atwater se uită la copilul somnoros, care stătea aşa mulţumit în braţele lui. După un minut zâmbi şi se răsuci pe loc.

— Bănuiesc că o să devină ceva natural, nu-i aşa? Cum o cheamă?

Mintea lui Rafe se goli. El şi Annie vorbiseră despre asta, alegând nume atât pentru un băiat, cât şi pentru o fată, dar în clipa aceasta nu putea să-şi amintească niciunul dintre ele.

— Încă nu i-am pus nume.

— Ei bine, adună-te. Eu deja ştiu cum am

să-i spun acestei adorabile comori mici. Şi data viitoare, când o să hotărâţi să aveţi un copil, să-mi spuneţi la timp, ca să pot pleca în altă parte. E ceva prea mult pentru un bărbat. Jur, am crezut că bătrână mea inimă va ceda.

Rafe îşi luă fiica înapoi, ca să o ducă Anniei. Deja se simţea neliniştit că a fost aşa departe de ea.

— Bunicii trebuie să stea pe aproape, zise el. N-o să te duci nicăieri.

Atwater rămase fără suflu, după ce Rafe plecă. Bunic! Bunic? Ei bine asta chiar suna frumos. La urma urmei, avea cincizeci de ani, deşi era mândru că arăta mai tânăr decât vârsta. Nu avusese niciodată familie, cu excepţia lui Maggie şi pe nimeni, de când murise ea. Era al naibii de speriat, dar poate că va rămâne totuşi pe aproape, să-l păzească pe Mecay de necazuri. Iar misiunea de bunic părea o treabă cu normă întreagă.

Rafe se strecură în dormitorul lor şi o găsi pe Annie dormind liniştită. Doamna Wickemberg îi zâmbi şi îşi duse degetul la buze.

— Las-o să se odihnească, şopti ea. A muncit din greu şi merită. Cu un nou zâmbet, femeia ieşi din cameră.

Rafe se aşează pe un scaun lângă pat continuând să ţină bebeluşul în braţe. Refuza să o pună jos. Dormea şi fetiţa, ca şi cum să se nască fusese la fel de obositor pentru ea ca şi pentru mama ei. El însuşi se simţea cam stors, dar nu avea chef să doarmă. Privi de la faţa Anniei la cea a fiicei lor şi inima i se umflă aşa de tare, că îi presa coastele şi aproape îi oprea respiraţia.

Cu nouă luni în urmă ţinuse în braţe un copilaş indian şi o ajutase pe Annie să-i salveze viaţa. Acum ţinea alt copilaş, căruia de asemenea el şi Annie îi dăduseră viaţă, dar de data aceasta era viaţă din însăşi trupurile lor. Din clipa în care o văzuse pentru prima oară pe Annie, viaţa lui se schimbase, oferindu-i ceva pentru care să trăiască şi dacă anii ce-i mai rămăseseră nu i-ar mai da nimic altceva, era mulţumit, pentru că şi aşa era destul.

EPILOG

În următorii zece ani, tânărul şi strălucitorul bancher J.P.Morgan reuşi o lovitură financiară ce sparse monopolul comandorului Vanderbilt asupra căilor ferate. Nicio urmă de documente confederate nu ieşi la iveală niciodată şi Rafe îşi închipuia că Vanderbilt ştiind că Morgan le posedă, nu a luptat cu bancherul aşa viguros cât ar fi putut. Nu era dreptatea aleasă de Rafe, dreptatea o împărţise Atwater lui Parker Winslow, înainte de a-şi da demisia din funcţia de şerif, dar era probabil dreptatea ce-l rănise cel mai tare pe Vanderbilt.

Înr-un fel însă, nu mai conta prea mult. O avea pe Annie şi pe copiii lor, iar ferma prospera. Uneori când copiii erau prea gălăgioşi, cei doi băieţi aducând-o pe sora lor la disperare, când Annie avusese o zi aglomerată cu pacienţii ei, iar vitele fuseseră deosebit de recalcitrante, el şi Annie se furişau în locul lor din deşert şi

făceau ca totul să dispară. El era robul magiei ei speciale.

Sfârşit

Anni Parker a venit în Silver Mesa, Arizona, pentru că era singurul loc în anul 1871, în care oamenii erau de părere că o femeie medic e mai bună decît să nu ai medic deloc. Viața ei singuratică a devenit și mai grea din noaptea în care Rafe McCay a dat buzna în casa ei, cu un glonț în coapsă și un ucigaș pe urmele lui.

Sub amenințarea armei, ea îl urmează în munții Arizonei, într-o lume plină de pericole și de pasiune. Anni descoperă în Rafe nu numai un bărbat rănit, un proscris trădat și urmărit pentru a fi ucis, ci și un bărbat tulburător de frumos și de tandru, un om nevinovat. Urmăriți de secretele trecutului, se îndrăgostesc unul de altul cu o dragoste plină de senzualitate, plecînd într-o călătorie care lui Rafe îi reaprinde în suflet speranța și trezește în Anni loialitate și dorințe aprinse.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00